

Aita Slavko Barbaric-ek Julijana Ebert bataiatu zuen 1984ko maiatzaren 19an Međugorjen.

(J) Julijana bere etxearen aurrean, Baso Beltzean – 2014an.

Julijana Ebert-en egunerokoa

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen von Rodalben; Ein Geschenk von Pater Gebhard Maria Heyder OCD - Regensburg

Azalpen

Sinesmenaren Doktrinako Kongregazioaren dekretuari jarraituz, Paulo VI.ak (1966ko urriaren 14an) emandakoaren arabera, kanon legearen 1399. eta 2318. artikulua indargabetu dira.

Fedekoeek idazki erlijiosoak irakur eta banatu ditzakete elizbarrutiko baimen espresurik gabe, betiere kristau moralitate orokorrarekin bat etorriz.

Iruzkina:

Jaun Santua eta Jainkoa ere bizi Jainkoa da Ostalaria Santuan. Jainko Santua present dago baita partikula txikienetan ere (Rodalbeneko Odolaren Seinale Santuan ikus daitekeen bezala: puntu gorri txiki bat, odolaren seinalearen beheko ezker aldean ikusgai).

Beraz, Komunio Santua ematerakoan patena erabili behar da.

**Guztiz Ahaltzu den Trinitate Santuaren borondateari jarraituz,
† Aita, Semea eta Espiritu Santua, ni, Julijana Ebert,
egunkari hau idatzi dut.**

(Doan)

Egunerokoa, otoitz guztiak, mirariak eta CDak doan deskarga ditzakezu hemen:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – AEB

Inprimatzeko prestatua: 2026ko martxoa

Egilea: Ahalguztidun Santu Trinitatea, Julijana Ebert Jatorrizko egunerokoaren transkripzioa: Bernhard Koppenhagen Errore tipografikoen zuzenketa: Kristoko anaia Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (*orduko helbidea*)

1991ko apirila:

la zazpi urtez atzeratu egin nuen nire egunekoaz bizitakoak idaztea bataioaren egunetik, 1984ko maiatzaren 19an. Ikuskariak izan nituen, eta orain ahotsak entzuten ditut – Jaun Jesu Kristoren ahotsa, edo aingeruen ahotsak, edo espiritu zikinen ahotsa – eta deabruaren erasoak sumatzen ditut.

Hala ere, zalantzan jarraitu nuen, benetan erabilgarria izango ote zen jakin gabe. Gai honi buruz kasete eta liburu asko daude. Gainera, uste nuen katoliko guztiek ahots hau entzuten zutela eta bake sakon hori sentitzen zutela Jaun Jesus Kristorekin bat egiterakoan

Komunio Santua. Ez nuen konturatu hori karisma berezi bat eta Jainkoaren grazia bat zela. Nire zalantza beste arrazoia nire alemanezko ezagutza eskasa izatea zen. Eta, garrantzitsuena, pentsatu nuen otoitz egiten ez dutenek, gose egiten ez dutenek, penitentzia egiten ez dutenek eta Hamar Aginduen arabera bizi ez direnek ezin dutela Jainkoan sinetsi, Jainkoak fede-grazia ematen dietenak izan ezik. Ni ere jasotzen izan dut grazia handia, ez onak nintzelako, baizik eta bekataria nintzelako. Mesedegarri den Jainkoak grazia ematen dio nahi duenari, nahi duen unetan, nahi duen lekuan eta nahi duen neurrian. Izan ere, mundu osoko kardinal, gotzain eta apaiz guztiek baino hobeto ezagutzen du nire arima.

Ohartu naiz Jainko Hiru Batua nire Aita onena dela eta Andre Maria Santua da nire ama onena, eta garrantzitsuena 'benetako maitasuna' dela, zuk bakarrik eman dezakezuna. Izan ere, faltsu (pseudo) maitasuna ere badago, bere gaiztakeriak bertute itxurarekin estaltzen duena.

Bizitza osoan zehar norbait bilatzen aritu naiz, ez bakarrik niri maitasuna ematen didana, baizik eta nik ere maite dudana. Bilaketa luze baten ondoren, hau aurkitu dut. Hala ere, ez dut 'norbait' aurkitu dudana, baina egiazko, bizidun Jainkoa, egunero hainbat aldiz espiritualki bat egiten dudana eta egunero behin Komuniun Santuan jasotzen dudana.

Bereziki, Sakramentu Santuenean bat egiten dut berarekin, Ogi Santua jasotzen dudanean, non egiazko Jainkoa eta haragi eta odolzko egiazko gizona den.

Medjugorjen Bakearen Erregina deitzen duen gure Zeruko Ama Mariaren bitartez, Jainkoarengana nire lehen urratsa egin ahal izan nuen.

Nire bataioaren aurretikitsu eta gorra nintzen. Orduan, oraindik ez nuen benetako bakea ezagutzen. Behin eta berriro barneko ezinegon batek hartzen ninduen, eta ezin nuen lo egin ugarietan. Orain, bakearen lekuko naiz, bakarrik Jainko Hiru Batasunak eman dezakeena, eta ez lurreko beste inork. Horregatik, Komunio Santuan berarekin bat egiten dudana bakoitzean, beti esan nahi dut: 'Zu zara nire Bakearen Erregea.' Guk, gizakiok, ez dugu bakea egiten; aitzitik, bakea eskatu behar diogu Jainkoari eta onartu Jainkoaren opari eta grazia gisa.

1991ko apirilaren 24a

12:05etatik 12:40era kapera barruan otoitz egin nuen. Esan behar dut kapera kanpoko itxura ez zaidala gustatzen. Kapera aurrean estatuak itsusiak daude, eta barruan, tabernakuluak labe baten antza du. Beraz, diseinuan oso moderno samarra da. Hasieran, kapera barruan otoitz egiten nuenean askotan negar egiten nuen, Jainkoari egindako iraintzat hartzen bainuen. Hala ere, behin eta berriro itzultzen nintzen han otoitz egitera, bizirik dagoen Jainkoa kapera honetan ere present dagoela sentitzen bainuen.

Hala ere, hainbeste pertsona – medikuak, erizainak eta pazienteak – egunero pasatzen dira kapera honetatik gure Jaunari gorazarre egin gabe.

Nire bazkari-atsedenaldian egunero egiten nuen bezala, Salbatzaileari otoitz eginez sakon murgilduta nengoen. Lehen aldiz entzun nuen: 'Ni naiz zure gidari espirituala.'

Apur bat harritu nintzen; egiaz, harritu baino gehiago, harrituta geratu nintzen. Denbora pixka bat igaro ondoren, berriro gertatu zen.

Ondoren, Salbatzailea nire gidari espirituala balitz, zer egin behar nuen lehenik galdetu nion.

Salbatzaileak esan zidan: 'Lehenik eta behin, zuri eskaini behar didazu.'

Lehenengo pentsamendua izan zen: 'Hona hemen ulertzeko zaila egiten zaidan beste hitz bat.'

'Konsagratu' hitza lehenago entzun nuen, baina oraindik ez nekien haren sakonago zentzurik. Jesusi esan nion jada dena eman niola – nire bihotza, nire bizitza, nire arima, nire gorputza. Baina Salbatzaileak esan zidan: 'Zure etorkizuna nahi dut.'

Eta nik erantzun nuen hori ere har zezakeela.

Orduan Jesusi galdetu nion apaiz hauei hori kontatu behar nien, Aita Dochat, Aita Johannes, Aita Vogt eta Aita Gebhard Heyder gogoratzen nituela, gaur egun nire zuzendari espiritualak direnak. Salbatzaileak esan zuen: "Bai."

Egun osoan nire bizitzan inoiz baino zoriontsuagoa izan nintzen. Salbatzaileak hainbeste grazia eman zizkidan ezen hitzekin ezin baititut deskribatu, eta horregatik ezin diot nahikoa eskerrak eman.

Barneko poza hori sentitzea, besterik gabe, hitzetan ezin azaldu daitekeen zer bait zen. Pertsona desberdin bat nintzen.

Arratsaldean, Mingolsheim-eko San Rok-en kapera joan nintzen. Han konfesatzera joan nintzen.

Apaizak bekatutzat ez zituen esan arren, ni guztiz garbi izan nahi nuen. Komunien Santua hartu ondoren, grazia gehiago jaso nituen. Ia ezin nuen gehiago jasan. Nire bihotza maitasunez erretzen ari zen. Kapera utzi nuenean, jasotzeko aukera izan nuen graziaz negar egin nuen. Gero otoitz-taldeko lagunak, Hilde eta Hedwig, topatu nituen eta nire esperientzia kontatu nien. Haiek nire pozean parte hartu zuten. Etxera bidean, emakume batek gidatutako itsu beltz batekin topo egin nuen. Itsuari errosario bat eman nion eta emakumeari Andra Mariaren irudi bedeinkatu bat, eta Salbatzailea eskatu nuen pertsona horiei ere jasotzeko baimena izan nuen grazioak emateko. Gizon itsua oso pozik geratu zen, eta nik etxera gidatu nuen. Etxean ezin nuen ezer jan, bisitariak genituelako. Elkarrekin Errosarioaren hamarkada bat otoitz egin genuen, eta gero Andra Mariari eskaini nion.

Gauean, 23:30 aldera, tentazioa berehala etorri zitzaidan. Ohean etzanda nengoela, bat-batean norbait nire gainean salto egin eta astindu ninduela sentitu nuen. Nik 'Jesus' besterik ez nuen esan, eta dena amaitu zen. Ondoren berriro lo egin nuen.

1991ko apirilaren 25a – Osteguna

Arratsaldean, Rot-en, elizan, Meza Santua hasi aurretik, Dolurako Errosarioa otoitz egin nuen.

Komunio Santua hartu ondoren, Jesusekin bat egin nuen. Jesusek esan zidan: 'Izan isilik.' Minutu batzuetako isilunearen ondoren, Salbatzailea galdetu nion zer egin behar nuen, azken finean nire borondatea berari eman nionez. Salbatzaileak erantzun zidan: 'Betiko niregan fidela izan behar duzu.' Orduan berriro isiltasuna izan zen, entzun nuen arte: "Ez zaitez nirekin gabe alde egin." Salbatzaileak zer esan nahi zuen hausnartu nuen eta pentsatu nuen alde egin aurretik espirituz bat egin behar nuela Salbatzailearekin. Baina erabaki nuen geroago nire konfesatzaileari galdetzea. Etxean, ondoren Meza Santuaren ondoren, Johannes Ordinski aita deitu zidan. Telefonoz bedeinkatu ninduen. Minutu gutxira, nire senarrak berriro eman zidan entzungailua. Oraingoan, Regensburg-eko Gebhard Heyder aita zen deian. Hurrengo igandean, goizeko 11:00etan, bisitatuko nuela adostu genuen. Berak ere telefonoz bedeinkatu ninduen. Bedeinkapen honek Johannes aitarenaren alde zuen. Gebhard Heyder aitaren bedeinkapenean hainbeste maitasun eta indar sentitu nuenez, deiaren ondoren berehala hiru Aita Gure otoitz egin nituen berarentzat.

Nire bataiatzetik, pazienteekin hitz egiten dut – ez guztiekin, baizik eta Espiritu Santuak niregan gidatzen dituenekin bakarrik. Gaur ere hala gertatu zen, paziente batek esan zidanean hiru egun daramatzala masailetak minarekin, eta mina ez zela joaten. Buru-bihotzez erantzun nuen: "Fedeko txikiak luzeago sufritu behar dute." (Hitz horiek Espiritu Santuak eman zizkidan.) Berak irribarre egin eta ona zela esan zuen.

1991ko apirilaren 26a – ostirala

Lanera, paziente batek kexaka ari zitzaidan erradiografia egiten ari zitzazkion bitartean. 14 egun lehenago ebakuntza bat izan zuen eta ez zitzaion batere lagundu, eta orain beste ebakuntza bat egin beharra zuela. Lehenik pentsatu nuen: "Ezer ez esango dut." Baina erradiografiak amaitu genituenean, bat-batean galdetu nion: "Orain gehiago edo gutxiago otoitz egiten duzu?" Harro-harro esan zuen gizon libre bat zela, Jainkoan ez zuela sinesten eta Jainkorik ez zegoela.

Erantzun nion: "Buru bat duzula sinesten baduzu, Jainko bat badagoela ere sinesten duzu." Poz-pozik erantzun zuen: "Hori ona da, inoiz ez dut hori entzun." Arratsalde hartan, Rot-en, elizan, Komuniun Santua eman aurretik, ahizpa ikusi nuen.

Benetan zaila egin zitzaidan komunioa jasotzeko monjaren onera hurbiltzea, eta galdetu nuen Jesus: "Nire borondatea eman dizut." Jesusek esan zuen: "Joan zaitez apaizarengana." Eta monjak nire ondotik pasa zen, Kristoren Gorputza jasotzeko eskaini gabe.

Apaizarengandik Kristoren Gorputz Santuena jaso nuen.

1991ko apirilaren 27a – larunbata

Goizean oso zaila egin zitzaidan altxatzea. Hala ere, Meza Santura joateko erabakia hartu nuen.

7:15etan hasi zen Waghäuseleko erromes-elizan. Waghäuselera bidean eta elizan Meza Santuaren aurretik, Meza ospatuko zuen apaizarengatik otoitz egin nuen. Alanus apaiz adinekoa izan zen meza ospatzen zuena, eta sentitu eta ikusi nuen Alanus apaizari meza ospatzea zaila egiten ari zitzaion.

Bere otoitzari eragozpenak jartzen zizkioten. Kontsekrazioaren aurretik, ikusmena izan nuen. Alanus apaiza iluntasunean aldarean zutik meza ospatzen ikusi nuen. Hori ikusita oso harritu nintzen eta pentsatu nuen zer esan nahi zuen. Komunio Santua banatzen ari zenean, belaunik nengoela, sumatu nuen ez zegoela prest Ogi Santua emateko. Elizan ez dagoelako komunio-barandilla, lurrean belaunik egin behar izan nuen. Belaunik nagoenean bakarrik jaso dezaket Komunio Santua, Jainko Trinitarioari errespetu handia diodalako.

Huts egin zuen eta Ogi Santua nire ahoaren ondoan hamar zentimetro ingurura eutsi zuen. Ahoa ireki nuen, eta Ogi Santua bere kabuz hegan egin zuen distantzia hartatik nire ahoan sartuz. Ez zen hau hemen lehen aldia; beste apaiz batzuekin ere Kristoren Gorputz Santua bere kabuz etorri zitzaidan. Goizeko 10:30 aldera, Speyereko Karmeldar monasteriora joan nintzen. Rodalbeneko Odol Preziatuaren ikurra zuten kandelak jasotzea nahi nuen.

Ondoren, Speyerreko Engalgasse 4ko erretiratu-etxean Prelate Bruno Tiebesi bisita egin nion.

Eguerdiko ingurua zen, eta berarentzat itxaron behar nuenez, kapera batean berarentzat errosario bat otoitz egin nuen. Urtebete inguru lehenago, Mingolsheim-en, San Roke kapera batean Prelate Tiebes ezagutu nuen. San-eko Zeitler aitaren eta beste batzuekin batera

Augustin, orduan Rodalbeni buruz hitz egin genuen, Rodalbenen odolaren miraria barne. Orduan, Tiebes monseñorak ez zuen horretan sinesten eta argi eta garbi aurka hitz egin zuen.

Urte osoan zehar berarengatik otoitz egin nuen eta Jesusi eskatu nion Rodalbeneko gertakariei buruz argirik izan gabe hiltzera utzi ez zezala. Monsignor Bruno Tiebesek berehala ezagutu ninduen bisitan joan nintzenean. Arrosa gorri sorta bat eta sinboloa zuen kandela bat eman nizkion

Rodalbeneko Odol Preziatua, baita Aita Gebhard Heyderek Rodalbeneko gertakariei buruz idatzitako liburu bat ere. Opariekin oso pozik geratu zen eta eskatu zidan Aita Gebhard Heyderi bere agurrak helarazteko eta esateko Rodalbeneko gertakarien berri sakonki jaso zuela. Gainera, urtebete lehenago bezain gogor ez zegoen haien aurka. Bisita honen aurretik Speyerrera joan nintzen merkatura eta ez nekien zein lore erosi prelatoarentzat. Salbatzailea galdetu nion, eta hark erantzun zidan: 'Apaiz bati eman diozun guztia, niri eman didazu.' Beraz, arrosa gorrien lore-sorta bat aukeratu nuen.

Oso zoragarria da apaiz bakoitzean Jesus ikustea.

1991ko apirilaren 28a — Igandea

Gaur Regensburg-eko Karmeliten monasterioan Meza Santuan parte hartu dut. Han lau eta erdi ordu inguru eman nituen Aita Gebhard Heyderekin. Eskerrak eman nahi dizkiot Jainkoari halako apaizak izateagatik. Gure elkarriketan 20 galdera baino gehiago egin nizkion, eta hark bake, lasaitasun eta maitasunez erantzun zizkidan. Jesusekin egon izan banintz bezala izan zen. 86 urte ditu, bere adinerako entzumena oso ona du eta bere erantzunetan oso zehatza da. Gebhard aitaren Jainkoarekiko leialtasuna apaiz askorentzat eredugarria izan beharko litzateke. Gure solasaldiaren ondoren, niretzat kandelak, irudiak eta ura bedeinkatu zituen. Haren bitartez grazia asko jaso nituen, eta agur esatea zaila egin zitzaidan. Gure otoitz-taldean beretzat bildu nuen diru pixka bat eman nion, Rodalbeni buruzko liburu berri bat argitaratu zedin. Aita Gebhard Heyder 1952an Rodalben gertatutako odolaren mirariaren lekuko izan zen. Grazia handiak jaso ditudanean, gero eta indartsuago sentitzen ditut deabruaren erasoak. Hori bera gertatu zitzaidan Regensburgetik St Leon-Rotera itzultzeko bidaian. Nire senarra gidatzen ari zen bitartean, nola aldatzen ari zen ohartu nintzen; gaizki sentitzen hasi zen. Nire ariman, ordea, espiritu zikinaren presentzia sumatu nuen. Nire senarraren aurpegia gorritu egin zen, eta gaizki sentitu zen. Autobideko ertzeko geldialdirako gunean gelditzeko eskatu nion, baina horretarako baimenik ez zegoela erantzun zidan. Berehala ohartu nintzen hori espiritu zikinen aitzakia zela, beraz, senarra ura santuarekin busti nuen eta ozenki esan nuen: 'Jainkoaren izenean agintzen dizut, gelditu berehala eta aparkatu.' Berehala egin zuen. Tokia trukatu genuen; esku batean errosarioa eta bestean gidarulekuaren heldulekua neuzkan, eta lasai gidatu nuen etxera. Nire senarra berehala lo hartu zuen eta ehun kilometro inguru igaro ondoren esnatu zen, eta dena amaituta zegoen. Senarra lo zegoen bitartean, berarengatik sutsuki otoitz egin nuen. Ez zen hau deabruaren eraso mota hau lehen aldiz sufritu nuena.

1991ko apirilaren 29a – Astelehena

Jadanik entzun nuen gure parrokoiko apaizak komunioreko bi laguntzaile berri aurkitu zituela. Komunioreko sakramentua eman ondoren, Jesusi galdetu nion ea bi emakumek benetan Sakratua banatuko zuten

Etorkizun hurbilean komunio gorria emango zutela.

Jesusek esan zuen: "Bai. Okerragoak oraindik etorriko dira."

Arratsaldean, 20:00ak aldera, gure otoitz-taldea berriro hasi zen. Dochat aita ere etorri zen eta berekin ekarri zuen Komuniun Santua, Adorazioaren ondoren fededunei banatzen duena. Salbatzailea adoratu genuen; nik beretik metro batera inguru nengoen belaunik. Errosarioa errezitatzen ari ginela, Salbatzaileak esaten entzun nuen: 'Gaixo daudenek eta meza joan ezin izan direnek bakarrik jaso dezakete Komuniun Santua.' Otoitza amaitu ondoren, Dochat aitaren konfesiotara joan nintzen eta esan nion Jesus dela nire zuzendari espirituala. Esan zuen hori aspalditik zekiela. Egun hartan, barrutik erasopean nengoela sentitu nuen, zati batean Aita Dochaten presentziagatik. Hala ere, ezer erakutsi gabe geratu nintzen. Ia beregan nuen konfiantza galdu nuen. Hori ikusita, konturatu nintzen berarengatik gehiago otoitz egin behar nuela. Arratsalde hartan, nire senarra berriro ere espiritu zikinen erasopean zegoen.

Otoitz egiten ari zirenetako bat, Marga, honi ere ohartu zitzaion. Dena txikitu nahi zuen. Baina gure otoitz-taldean otoitz egiten ari ginela, lo hartu zuen.

Otoitz-taldean, Komuniun Santua banatu ondoren, Dochat aita prozesioan Sakramentu Benedikatuaren gordailu gisa erabili zuen ontzi txikia hartu eta hondakinak – Komuniun Santuko partikula edo ogi-apur txikiak – ur bedeinkatuan isuri zituen. Hori niretzat kolpe handia izan zen. Ez zitzaidala zuzena iruditu. Baina gero ohera joan nintzen.

1991ko apirilaren 30a — asteartea

Goizaldean, esnatu nintzenean, berehala korrika joan nintzen Dochat aitaren Komuniako hondarrak bota zituen ura santura. Ura santuko ontzia eskuan hartu eta esan nuen: "Esku-kopa hau zurekin edaten dut, Jesus." Ondoren, ura santuko ontzi osoa edan nuen, Jesus Kristok bertan present zegoela sinesten nuelako.

Arratsaldean, Komuniun Santua hartu ondoren, Jesusi galdetu nion Aita Dochatek egindakoa zuzena ote zen. Jesusek esan zuen: "Hori ez da zuzena." Salbatzailea galdetu nion ea Aita Dochateri hori esan behar nion. Salbatzaileak esan zuen: "Bai." Pentsatu nuen apaizak zer esango zidan, ea zigortuko ninduen. Jesusek esan zuen: "Apaiza onartuko du."

Garai hartan elizan 'Gorputz Egiatzkoa, agur' himnoa abestu zen. Ni negarrez hasi nintzen eta Salbatzailea barkamena eskatu nion Ogi Santuko partikula txikienetan ere Salbatzailea present dagoela sinesten ez duten apaiz guztien alde.

1991ko apirilaren 29ko astelehenera berriro itzuli behar dut:

Egun erdian, laneko kapera txikian, Angelusaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion eta Aita Alanusari buruz galdetu nion, aurreko larunbatean iluntasunean ikusi nuena eta oraindik zer esan nahi zuen ez nekiena. Jesusek esan zidan:

"Hona hemen graziorik gabeko apaiz baten itxura." Salbatzaileak baimena eman zidan Waghäusel-en zegoen Aita Aemilianengana joateko eta horri buruz berarekin hitz egiteko. Horrela, asteartean, **1991ko apirilaren 30a**. Gertakari honi buruz kontatu nion nire parrokoiko apaiza, Vogt aita, ere konturatuta zegoen.

Waghäuseleko monasteriora iritsi nintzenean, Alois anaia Aemilian aitaren aurrean nire iritsiera iragarri zuen. Berari itxaroten nengoela, Blasisus anaia etorri zen, eta harekin Errosarioaren bi hamarkada otoitz egin nituen Aemilian aita iritsi arte. Aita Aemilianorekin izandako elkarriketan, ez nengoela bakarrik sentitu nuen, izan ere, lehenago Jesusi eskatu nion nirekin egoteko, ezer oker ez esateko. Indartsu, zuzen eta lasai nengoen, eta ahoan eta belaunean Komunia hartzeari buruz ere hitz egin nuen; baita Aita Alanus-i buruz eta larunbateko goizean bizitakoa ere kontatu nion. Gure elkarriketan, Aita Alanusengatik otoitz egiteko eskatu nion, eta nik ere Aita Alanusengatik eta berarengatik otoitz egingo nuela promestu nuen.

Aita Aemilianok bedeinkatu ninduen, eta etxera bidean Jainkoaren nahia bete izanagatik pozik nengoen.

1991ko maiatzaren 4a – Larunbata

Goizeko 7:15etan Meza Santurako Waghäuselera itzuli nintzen. Berriro ere Aita Alanusek Meza ospatu zuen, eta iluntasunean berriro ikusi nuen.

1991ko maiatzaren 6a — Astelehena

Arratsaldean, Roteko elizan nengoen. Ondoren, otoitz-taldea izan zen. Horren ostean, Dochat aitarenkin hitz egin nuen eta eskatu nion ez zitzala gehiago Ostal Santuko geratzen ziren zati eta hondar guztiak ur santura isuri. Esan nion Salbatzaileak esan zidala hori ez zela egokia, eta azaldu nuen aurreko astean ura santu guztia edan nuela, Jesus Kristok partikula txikienetan ere present zegoelako, eta hori dela nire fedea.

Etorkizunean Ogi Santuaren hondarrak etxera eramango zituela promestu zidan.

1991ko maiatzaren 7a — asteartea

Nire lanpostuko kapera txikian, Salbatzailearekin bat egin nuen. Salbatzaileari esan nion ni ezer ez nintzela. Ondoren esan nion: "Salbatzaile, dagoeneko dena eman dizut. Nire borondatea ere baduzu. Zer gehiago eman behar dizut?" Salbatzaileak erantzun zidan: "Zure mugimendua nahi dut." Hori ezin nuen ulertu.

Geroago, erradiografia batean, paziente pribatu batek galdetu zion zergatik ez zioten erradiografietatik babesteko plomo-apronik ematen, nahiz eta aprona jada eserita zegoen aulkian zintzilik egon eta babes nahikoa eskaini. Ni espontaneoki erantzun nion: "Otoitz egin behar duzu dena ikusi eta entzun ahal izateko." Berak barre egin eta ona zela esan zuen, eta bere bideari ekin zion.

1991ko maiatzaren 8a — asteazkena

Asteazkenean, Mingolsheim-en, Zeruratzearen Jaiegunaren aurretik ospatutako zaintza-mezzara joan nintzen,

1991ko maiatzaren 9a — Osteguna — Goratzearen Eguna

Jai-egun publikoan, Rot-era joan nintzen meza entzun eta ondoren herriko prozesioan parte hartu nuen. Atsegina izan zen.

1991ko maiatzaren 10a — ostirala

Arratsaldean, Roteko elizan, Sakramentu Santuan Salbatzaileari bat egiten nengoela, Jesusek esan zidan Aita Johannes-i bere liburuak ez zeudela zuzen esateko, eta larunbatean berarengana joan eta hori esateko.

1991ko maiatzaren 11 — Larunbata

Lo egin nuen eta goizeko meza galdu nuen, baina berehala ordu bat eman nuen otoitz eginez hori konpentsatzeko. Goizeko 11:00ak aldera, Zeutern-eko Deris jaunak etorri zitzaidan eta esan zidan Roland Errusiara osorik iritsi zela Johannes aitaren liburuekin. Hori kolpe gogorra izan zen niretzat, liburu horiek ez zirela onak jakinik.

Arratsaldeko 15:30 aldera, Rot-eko parroko apaiza, Vogt aita, ikustera joan nintzen, eta esan nion orain Johannes aita ikustera joan nahi nuela, eta Salbatzaileak Johannes aitari buruz esan zidana jakinarazi nion.

Azkenik, Vogt aitaren bedeinkapena eskatu nuen eta gero etxera joan nintzen. Etxean, berarengana abiatu aurretik, Johannes aitaren alde errosario bat otoitz egin nuen. Nire otoitz pertsonal eta bihotzezkoan, Jesusi eskatu nion nirekin joateko Aita Johannesengana. Aita Johanneseren etxera iritsi nintzenean, musu batekin agurtu ninduen. Hasieran Judasen musua etorri zitzaidan gogora eta ezin izan nuen musu hori itzuli. Etxera sartu bezain pronto esan zidan gaur oso bestelakoa nintzela. Hala esan zuen: "Ez zara zure ohiko modukoa." Oso nahastuta zegoen. Nik esan nuen: 'Bai, ez nago bakarrik.' Harrituta, erantzun zuen: 'Ah, ulertzen dut.' Eta benetan ez nengoen bakarrik; barnean bake berezi bat eta indarra sentitzen nituen, eta Johannes Aitari orain zer esan behar nion pentsatzeak ez zidan apur bat ere kezkatzen. Gure elkarrizketan, esan nion Jesusek bere liburuei buruz esan zidana. Berehala jazarrita geratu zen. Bere ziurgabetasuna erakutsi zuen, eta sumatu nuen hainbat espiritu zikinek torturatuta zegoela, nahiz eta niri ezer kalte egin ezin zidaten, niri eta nire lagunari (Jesus) errespetua zion-eta. Maitasuna eta lasaitasuna isuri nituen eta apala izan nintzen. Liburu batzuk erakutsi zizkidan eta bere burua defendatu nahi izan zuen. Orduan esan zuen: 'Orain berriro gaixorik nago eta hil egin behar naiz.' Hala ere, oso inpultsiboa zen. Erantzun nion: "Hori itsasoan tantatxo bat besterik ez da betikoaren aldean." Animatu egin nuen eta esan nion laguntzera etorri nintzela. Orain zer egin behar zuen galdetu zidan, eta esan nion liburuak argitaratzeari utzi behar ziola eta ez zituela banatzen utzi behar. Geroago, Johannes aitak esan zidan **1991ko maiatzaren 7an** bere gotzainak, Gorniliak Platonek, deitu ziola eta bere liburuek hereje-irakaskuntzak zituztela jakinarazi ziola. Johannes aitak gotzain hori psikopata deitu zuen eta zoroa zela pentsatu zuen. Hark ez zuen haren hitzak entzun nahi izan. Oparizat, Johannes Aitari arrosa gorri eta fresiaren lore-sorta bat ekarri nion, berarengan pentsatzen nuela eta lagundu nahi niola adierazteko. Johannes Aitari debekatu zion Gorniliak Platon gotzainarekin hitz egitea, eta noizbait gonbidatu nahi ninduen bere liburuak beste gotzain batzuekin eztabaidatzeko. Gaineratu zuen orain oso gaizki sentiarazi niola eta ez zidala sinetsiko, baina hala ere nigan konfiantza izango zuela. Nire erantzuna hau izan zen: "Bihotz hain distrituta daudenean ezin da sinetsi."

Pozik nengoen Aita Johannesekin elkarrizketa hau izateaz. Hasieran, Jesusi galdetu nion ea hori esan nezakeen, gaixorik zegoela jakinik. Baina Salbatzaileak esan zuen: 'Egia gaixotasunaren gainetik dago.'

1991ko maiatzaren 12a — Igandea

Nire senarra gaur 50 urte bete ditu. Ez genuen ospatu, gure pentsamenduak munduko gosez dauden pertsonekin baitzeuden.

Roteko Meza Santuan: Wennebusch andreak eman zuen predikua igande hartan. Ez zitzaidan gustatu, Vogt apaiza ere bertan baitzegoen, eta asmo honetarako errosario bat otoitzatu nuen.

Arratsaldean, Salbatzailea galdetu nion Munichen Gorniliak apezpikua ikustera joan behar nuen ala ez. Jesusek esan zuen: "Ahalik eta lasterren." Larunbatean joan ahal izango nintzela espero nuen. Arratsaldeko Mariaren debozioa oso ederra izan zen. Aita Vogtek zerbitzua ondo gidatu zuen.

1991ko maiatzaren 13a – Astelehena

Klinikan, goizeko 10:00ak aldera: Salbatzailea galdetu nion zein seinale ziur emango zidan hereziei aurre egingo banie. Salbatzaileak esan zidan: "Nire ulermena emango dizut." Nik esan nuen: "Ai, baina hori asko da." 12:00etan klinikako kapera-gelan: sentitu nuen Municheko gotzainarengana bisita premiazkoa zela, presaka egin beharrekoa. Salbatzailea galdetu nion noiz joan behar nuen gotzainarengana, eta hark erantzun zidan: "Ostiralean." Ondoren galdetu nuen zergatik bisitatu behar nuen Gorniliak gotzaina. Salbatzaileak esan zidan: "Eliza Katolikorako." Hurrengoan galdetu nuenean ea gotzainak nirekin hitz egingo zuen, Salbatzaileak "Bai" erantzun zidan. Nire hurrengo kezka hau izan zen: "Jesus, ostiralean trafiko handia egongo da, Pentekostea delako!" Baina Jesusek erantzun zidan: "Goizean ez." Kapera utzi nuen poza eta bakez beteta.

Arratsaldeko 16:30 eta 17:00 bitartean, Munichen, Gorniliak Platon gotzainarekin hitz egin nuen telefonoz. Berarekin hitz egin aurretik, berarentzat hainbat errosario otoitzatu nituen. Ondoren, gotzainari esan nion zergatik nahi nuen berarekin elkartu. Ostiralerako, arratsaldeko 15:00etarako hitzordua eman zidan.

Ados geratu nintzen.

Elkarrizketa honetan, ez nuen benetan inpresiorik jaso Platon Gorniliak apezpikua psikopata zela, Johannes aitaren deskribapenaren arabera. Alderantziz, oso praktikoa, egokia eta Jainkoaren borondateari dedikatua zen. Jada ostirala irrikitan nengoen, orduan hobeto ezagutuko bainuen. 19:00etan Rot-eko Mariaren otoitzaldian nengoen, eta 20:00etan gure otoitz-taldea hasi zen. Mannheim-eko Nuncia andrearen arabera, egun hartan Andra Mariaren agerraldia izango nuela esan zidaten. Baina Salbatzaileak jada esan zidan emakume horri ez nioneela sinetsi behar. Otoitzaren bitartean, deabruak bere presentzia sentiarazi zuen. Txokatu eta bultzaka aritu ninduten, eta nire otoitzaldia oso oztopatu zuten. Beraz, eserlekura ura bedeinkatua isuri nuen. Orduan pentsatu nuen orain ostikada bat emateko gai nintzela. Baina ez nuen nahi nire ondoan belaunik egongo zen inor ostikada bat jasotzea. Pentsamendu horiek burutik pasatu zitzaizkidanean, bat-batean barre egin behar izan nuen. Otoitzaren amaierarako, hainbeste grazia jaso nituen ezen nahasmendu horiek batere ez ninduten kezkatzen.

1991ko maiatzaren 14a – asteartea

Nire senarra gauean espiritu gaizto batek nahastu zuen, eta ni ere bai. Gutxitan amesten dut, edo ametsak ezin ditut gogoratu, baina goizean ametsa gogoratu nuen.

Ametsa interesgarria izan zen eta idatzi nahi dut:

Lurretan egiazki ez dauden hegazti ugari ikusi nituen. Txolarreak ziruditen, baina puztuta zeuden eta belatzak bezain handiak ziren. Bat-batean, zikinduta, zikin eta penagarriak ziruditen pertsonetan bihurtu ziren. Laguntza eskatzen zuten, eta ezin zitekeen haientzat errukirik sentitu gabe geratu. Haiei bedeinkapena eman nien, eta une horretan bertan beste aldetik oso bestelako jendea oihukatzen entzun nuen: 'Aldentzen zaitezte haietatik – SIDA eta lepra dute.' Ez nintzen beldurtu; belaunik egin eta ahal nuen guztia oihukatuz esan nuen: 'Jesus, lagundu pertsona hauei.' Zikindutakoek ere belaunik egin eta laguntza eskatu zuten. Bat-batean, haietako batek nire esku eskuina jo zuen. Une horretan, nire eskuak sua bezalaxe erre egin zuen. Berehala jakin nuen deabruak zirela. Orduan esnatu nintzen; minutu batzuetan oraindik sumatzen nuen nire eskuan erretako mina, eta ondoren dena ilundu egin zen.

Egun hartan lo egin genuen eta berandu iritsi nintzen lanera. 1984ko nire bataioaren egunetik ez zitzaidan halakorik gertatu.

Atzo, deabruak gure Andra Mari moduan agertu nahi izan zuen. Baina gure otoitzek, gure leialtasunak eta Jesusi eta Andra Mariari dugun maitasunak eragotzi zioten.

Deabruak halako gauzak bakarrik egin ditzake Jainkoaren borondatea bada eta Jainkoaren baimena badu.

10:00etatik 10:30etara klinikako areto nagusian:

Atzoko demonioei buruz galdetu nion Jesusi. Jesusek esan zuen: "Hau bezalako kasu gehiago egongo dira." 'Kasu' esatean, demonioen erasoak esan nahi zituen. Jarraian galdetu nuen: "Jaungoiko maitea, norbaitek asko otoitz egiten badu, are gehiago erasoko ote diote?" Jesusek erantzun zuen: "Bai, arima asko kentzen ari zara haiei!"

Nire hurrengo galdera hauxe izan zen: "Johannes Aitak badaki liburuak ez daudela zuzen?" Jesusek erantzun zuen: "Bai!" Orduan pentsatu nuen zergatik ez zituzten liburuak geldiarazten, hau da, zirkulaziotik kendu beharko lituzketela. Jesusek erantzun zuen:

"Satanek boterea du haren gainean."

Arratsaldeko 14:30ak aldera, nire senarrak klinikara deitu zidan eta esan zidan eguneko baimena hartuko zuela nirekin Munichera autoz joateko, Platon Gorniliak apezpikua ikustera, nahiz eta goizean berak esan zidan bakarrik joan beharko nuela. Eta goizean otoitz egin nuen, Jainkoaren nahia apezpikuarengana joatea bazen, gauzak ondo aterako zirela. Arratsaldeko 4:30ak aldera, senarra eta biok lanetik etxera autoz itzuli ginen. Bidean, senarrak kontatu zidan gauean deabruak nola torturatu zuen. Infernuaren ikuspegi bat izan zuen, eta deabruak esan zion: "Ikusten duzue, Andre Mariak ez zuen zure emazteari agerri egin. Dena gezurra eta engainua izan zen. Eta Medjugorjen ere ez zuen Andre Mariaren agerri izan." Hori gauerdiko 2:30ak aldera gertatu zen. Ondoren altxatu, hatzak ura santuan murgildu eta 30 Ave Maria otoitzatu zituen hatzak uretik atera gabe. Orduan bakea etorri zen eta berriro lo egin zuen.

19:00etan Aita Vogtek gidatutako Mariaren debozioan parte hartu nuen. Oso ederra izan zen. Andre Mariaren Litaniak errexitatu zituen. Hori asko gustatu zitzaidan, oso gutxitan errexitatzen delako. Elizara iritsi baino lehen, Lituaniako emakume adineko batekin topo egin nuen. Gau osoan torturatuta egon zela eta ezin izan zuela lo egin esan zidan, eta hori sarri gertatzen zaiola. Nirekin batera etxera joan zen, eta ura santua, gatza bedeinkatua eta kandelak bedeinkatuak eman nizkion. Etxera bidean, Rot herriko emakume batek (Hedwig H.) beste bisita bat egin zidan. Negarrez ari zen eta laguntza eskatu zidan, senarrarekin arazoak zituela-eta. Elkarrekin Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin genuen.

1991ko maiatzaren 15a, asteazkena

Goizaldean, nire senarrak amets baten berri eman zidan, non txolarre tamainako hegazti beltz asko ikusi zituen.

Goizeko 10:00ak aldera, medikuen gelan, Jesusi galdetu nion: "Jesus, nire senarra deabruak hain torturatuta badago, nola bidaiatu behar dut berarekin Poloniara?"

Jesusek erantzun zidan: "Ni zurekin nago!"

Bazkari-atsedenaldian kapera joan nintzen, Jesusekin bat egin nuen eta otoitz egin nuen. Ondoren, Jesusi galdetu nion zer esan nahi zuten hegazti beltzek. Erantzuna jaso nuen: "Zikinkeriko demonioak dira." Orduan Salbatzailea galdetu nion: "Jesus maitea, zure nahia al da nik Eliza Katolikoaren hereziei aurre egitea?" Jesusek erantzun zion: "Bai, nire nahia da." Salbatzailea galdetu nion Vogt aitaren aurrean dena kontatu behar nuen, eta hark "Bai" erantzun zidan. Ondoren, Jesusek galdetu zidan: "Orain ere bakea sentitzen duzu?" Erantzun nuen: "Bai", eta Jesusek esan nuen: "Espiritu zikinek ezin dute benetako bakea eman."

14:15etan, lepoaren erradiografia bat egitera paziente bat etorri zen, eta beso bakarra zuen. Frantzia izandako gerran galdu zuela esan zidan. Berarekin hitz egin nuen eta besoik gabe zailtasun handia jasaten ari zela esan nion. Orduan esan zuen denera ohitzen zaiola.

Berehala erantzun nuen:

"Ona litzateke jende guztiak Jainkoari ohitzea."

Arratsaldeko 7:30etan, Mingolsheimeko San Rok kapera joan nintzen Meza Santua entzutera. Apaizak oso azkar ospatu zuen Meza Santua. Ez zen atsegina izan, eta eliztarrak ere ez zuten ondo abestu. Ondoren, apaizarengana joan nintzen eta bat izan nuen

konfesioa. Apaiza nahiko urduri zirudien barruan. Nire bihotzean bake sakona zegoen, eta bakarrik ez nengoela sentitu nuen; Jesus nirekin zegoen.

Apaiza hitz egiteari utzi zionean, esan nion: 'Hori lurreko jakinduria izan da.' Absolutzioa jasotzea nahi nuen, eta apaizak esan zidan: 'Ez duzu bekaturik.'

Ondoren bedeinkapena eskatu eta alde egin nuen. Kanpoan, Malchenbergetik zetorren Julchen jada nire zain zegoen. Kronau-n gaur Monsignor Lefebvre-ri buruz hitzaldi bat emango zutela esan zidan. Pozik geratu nintzen eta Julchenekin berehala hara joan nintzen. Mingolsheim-eko parroikiko apaiza mintzatu zen. Baina ez zuen egia esan. Hain gaizki mintzatu zen Lefebvre-ri buruz, ezen pentsatu nuen zein bekatu handia estaltzen saiatzen ari ote zen Eliza Katolikoaren barruan. Lefebvre-ren begiko lastoa ikusi zuen, baina bere begiko egurra ez zuen ikusi.

Hitzaldiaren amaieran bi galdera egin nizkion: **1.** "Lefebvreren desobedientziari buruz hitz egiten duzu; horri buruz hau nabarmendu nahi nuke: 'Lefebvre ondo ez dut ezagutzen, baina nire arimak sumatzen du zer den ona eta zer den txarra.' Eta orain galdetu nahi nuke, mundu honetan zenbat apaiz daude desobedienteak elizatik komunio-barandak kendu dituztelako?"

Baina oraindik badira eliza zentzuzkoak, non komunio-bankuak barruan dauden. Denek dute borondate askea Komunioa jasotzeko zutik ala belaunik, eta ahoan ala eskuan jasotzeko. Baina belaunik Komunia jasotzeko nahi dutenek aukera hori izan behar dute, eta komunio-bankua eskuragarri jarri behar da. Izan ere, Ogi Santuan haragi eta odolzko Jainko egiazkoa eta Gizon egiazkoa dago; horregatik belaunik egiten naiz Jainko bizia jasotzean."

Nire inguruko jendea espiritu zikin batek hartuta zegoen modukoa zen. Niri oihukatu zidaten eta esan zuten: "Joan zaitez hemendik – nor gonbidatu zintuen hemen hasieran? Nahi baduzu, etxean egun osoan belaunik egon zaitezke."

Une hartan Bibliari buruz pentsatu nuen, eta gauzak Jesusentzat ere ez zirela hobeto joan. Orduan, barnean Espiritu Santua galdetu nion bigarren galdera egin behar nuen ala ez. Erantzuna jaso nuen: "BAI". Jainkoari eskerrak eman nizkion sentitu nuen bake sakonagatik; eta bigarren galdera egin nuen: "Apaiz jauna, ezin dituzu Uta Ranke-Heinemann eta Lefebvre konparatu!" Erantzun aurretik pixka bat atzera egin zuen eta esan zuen: "Agian desobedientziagatik."

Julchenekin etxera joan nintzen eta grazia asko jaso nituen.

Gaueko 10:30ak aldera, etxeko Andra Mariaren estatuara joan nintzen, Lefebvrerentzat kandela bat piztu eta berarengatik otoitz egin nuen, hain iraindua izan zelako. Ondoren, bihotz osoz galdetu nion Andra Mariari: "Zergatik izan zen Lefebvre exkomunikatua?" Erantzuna jaso nuen: "Jesus berarekin zegoen". Gero oheratu nintzen.

1991ko maiatzaren 16a, osteguna

la goizero esnatzen naizen bakoitzean, egun horretan norbaiten alde eskatuko nituzkeen induljentziak eskaintzen ditut. Gaur, indulgentzia guztiak Lefebvretarako eskaini ditut. 12:00etan klinikako kapera joan nintzen. Lehenik, bi pertsona elkarrekin oso ozen ari ziren hitz egiten, eta ondoren norbaitek organoa oso ozen jo zuen. Angelusa otoitz egingo nuela pentsatu nuen; ziur aski Jainkoaren nahia izango zelako, 12:00ak zirenez. Lehenik, bi jaun horientzat hainbat Agur Maria eta San Mikelen otoitz egin nuen. Ondoren, hirugarren gizon bat elkarriketan sartu zen, eta berarentzat ere otoitz egin nuen. Nire otoitza entzun zuten, izan ere, denak kanpora atera ziren. Jainkoari eskerrak eman nizkion eta bakean otoitz egiten jarraitu ahal izan nuen.

Arratsaldeko 15:30 aldera Neuburg-eko Abadian nengoen. Johannes anaiaarekin erdi orduz hitz egin nuen. Ondoren, bi orduz otoitz egin nuen tabernakuluaren aurrean. Gero Rot-era joan nintzen. Han ez zegoenez Meza Santurik, Maisch-era joan eta Platon Gorniliak gotzainaren alde Meza Santua eskaini nuen.

1991ko maiatzaren 17a — ostirala

Goizean goiztiar, nire senarra eta biok Munichera joan ginen Gorniliak apezpikua bisitatzerako. Jesusek esan zuen bezala, erabat hala izan zen. Errepideetan ez zegoen trafikorik, ez zegoen trafiko-ilararik, eta dena bikain joan zen.

Gotzainak arratsaldeko 15:00etan hartu gintuen. Harritu ninduen Gorniliak apezpikuak isuritako maitasun handiak eta lasaitasunak. Apezpikuak esan zidan Johannes apaiza lehenago zerbitzutik kendu zutela, Jesusen irakaskuntzei buruz gezur asko idatzi zituelako. Gaineratu zuen jada apaiz askori idatzi ziola, Johannes apaizaren artikulua okerrak zirela ohartaraziz, baina inork ez ziola kasurik egin.

Ikusten denez, Johannes apaiza bere gotzainari desobedientea izan zen. Gotzainarekin ordubete inguru eman nuen eta eskerrak eman dizkio Jainkoari berarekin hitz egiteko aukera izan nuelako.

Ettxera bidean, Regensburg-era gelditu ginen Aita Gebhard Heyderekin bisitatzerako. Autobideak Regensburg-era aldatzen ari ginela, abesti zoragarri bat entzun genuen. Hogeita hamar minutuz inguru aingeruen koruen abestia entzun genuen; ez zen lurreko abestirik. Harritasun sakona sentitu genuen, eta bakoitzak bihotzez otoitz sutua egin zuen. Eskerrak ematen dizkiot Jainkoari nire senarrak ere hori entzun ahal izan zuelako, nik, ordea, urte batzuk lehenago behin jada esperientzia hori bizi izan bainuen. Ettxera iritsi ginenerako, zazpi Errosario eta beste otoitz batzuk egin genituen. —Gebhard aitarekin ordubete inguru egon ginen.—

1991ko maiatzaren 18a — Larunbata

Goizeko 6:30etan Waghäusel-en meza goiztiarrean parte hartu nuen. Meza santua nire guraso hilentzat eta nire anai-arrebentzat ospatu zen. Egun hau ere Andra Mariaren niri agerraldiaren zazpigarren urteurrena zen.

Arratsaldean Salbatzailearekin bat egin nuen eta galdetu nion: "Jesus, Lefebvre gotzainarekin egon bazina, zergatik utzi zenuen exkomunikatua izatea?" Jesusek erantzun zidan: "Arima asko salbatzeko." Erantzun hori pixka bat argigabea egin zitzaidan, eta orduan Jesusek jarraitu zuen: "Bere sufrimenduaren bidez arima asko salbatu ziren."

1991ko maiatzaren 19a — Pentekoste igandea

10:00etan — Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

Arratsaldeko 13:00ak aldera, Mannheim-eko Buran aita deitu zidan. Johannes aita ondo zegoela esan zidan eta Frantziara joan behar zuela gotzaina ikustera. Buran aitak Johannes goraiatu zuen, baina nik ez nuen ezer esan, egia ez zela esaten nekielako. Nire ustez, Buran aitaren deia arrazoia Johannes aitak kontzientzia erruduna zuelako eta Buran aitarekin harremanetan jartzeko saiakera egin zuelako izan zen.

Arratsaldean, Rot-eko Hedwig-ekin Errosarioa otoitz egin nuen.

19:00etan, elizako Mariaren gurtzara joan nintzen.

Arratsaldeko 8ak aldera, Rot-eko Zita etorri zitzaidan eta otoitz bat egin genuen

Elkarrekin errosarioa otoitz egin genuen. Zitak esan zidan Mingolsheim-eko parroikiko apaizak sermoi txarra eman zuela. Esan zuela jendeak ez zituela erromeslekuetara erromesaldiak egin behar. (Apaiz honek Lefebvre-ren aurkako hitzaldia ere eman zuen. Azken egunotan apaiz honengatik asko otoitz egin nuen.)

Egun oso ederra zen, gaur baitzen zazpi urte bete nituela bataiatu nindutenetik, eta Jesusi eta Mariari leial jarraitu diet. Eskerrak eman dizkot Jainkoari niri eman didan grazia handiagatik. Zein zoragarria den Jesusekin eta Mariarekin egotea. Jainko gabe bizitzea ezin nuen gehiago irudikatu. Hori izugarria litzateke, Jainkoarekiko banatzea baino gaiztakeriarik handiena ez dagoelako.

1991ko maiatzaren 20a — Pentekosteko Astelehena

Goizeko 7:00etan Waghäusel-en Meza Santuan parte hartu nuen, nire hildako guraso eta anai-arrebentzat ospatua izan zena. Oso ederra izan zen. Jesus eta Mariarekin bat egin nuen. Jesusek esan zuen: "Egin ezazu horrela otoitz egiten jarraitu, nire alaba."

Ondoren, Wiesentaleko Hambsch familiaren etxera joan ginen eta han gosaldia genuen. Andra Mariarentzako arrosa gorri ederrez osatutako lore-sorta bat eman zidan. Bere senarrak euren ezkontzi-urteurrenaren egunean emandako sorta bera zen.

Ettxera iritsi nintzenean, berehala errosario bat otoitzatu nuen familia honengatik.

Arratsaldean tentatu egin ninduten. Gaixo sentitu nintzen eta botaka egin nuen.

Denbora batez etzan nintzen eta hitz hauek etengabe buruan bueltaka nituen: "Ez jo elizara, gaixorik zaude, gaur jada behin joan zara elizara, eta abar."

Jesusen irudi bati begiratu nion eta entzun nuen: "Egin otoitz!" Berehala altxatu eta Dolorezko Errosarioa otoitz egin nuen, eta ondoren Jainkoaren Errukiaren Koroa.

Orduan sintomak bat-batean desagertu egin ziren.

Mariaren debozioarako elizara joan nintzen. Gazte apaiz batek zeraman zerbitzua. Etxera iritsi eta bost minutura, gela jendez beteta zegoen. Baina aurretik pentsatu nuen inork ez zuela etorriko Espirituaren Egunean otoitz-taldeara. Hala ere, gure otoitz-taldearen alde asko otoitz egin nuen. Egun hartan, batez ere apaizen alde otoitz egin genuen.

1991ko maiatzaren 21a – asteartea

9:00etatik 10:00etara hortz-medikuarenean nengoen. Min hori Jainkoaren gorazarre handiagorako eskaini nuen. Tratu osoan isilean otoitz egin nuen. Jakin nuelako Miss

Bennebusch-ek arratsalde hartan Hitzaren zerbitzu bat zuzenduko zuela eta gero Komuniun Santua banatuko zuela jakinik, Jesusi galdetu nion zer egingo zuen nire lekuan. Salbatzaileak esan zuen: "Ez joan hara." Etxean ordubete inguru otoitz egin nuen eta espiritualki jaso nuen Komuniun Santua.

1991ko maiatzaren 22a – asteazkena

Mingolsheimeko San Rok kapera joan nintzen Meza Santuan. GDRko emakume gaztearentzat eskaini nuen Meza Santua eta Ostalari Santua. Otoitz-txartelak, bedekatutako domina batzuk eta Andra Mariaren irudi bedekatua eman nizkion. Komunista moduan hezi zuten eta bedekatutako gauzeekin pozik geratu zen. Ez nuen asko pentsatu gaur 26 urte bete direla nire senarra eta biok Waghäuseleko eliza katolikoan ezkondu ginela, nik aurretik bataiorik jaso gabe. Garai hartan alemanez hitz batzuk bakarrik hitz egin nezakeenez, apaizaren esanak batere ulertzen ez nituen. Gaur egun hori bekatutzat hartzen dut, eta askotan damutu naiz horregatik.

1991ko maiatzaren 23a – Osteguna

Klinika-kapera batean nengoen eta Salbatzailea galdetu nion ea Miss Bennebusch-en Hitzaz zerbitzura joan behar nuen. Salbatzaileak esan zuen: "Ez." Gero, Salbatzailea galdetu nion ea Kronau-ko Calugiero eta Wendi apaiz bihurtu behar ziren. Salbatzaileak bientzat "Bai" esan zuen. Arratsaldean, lehenik Malscheko elizara joan nintzen. Han ez zegoenez Meza Santurik, Mühlhausenera joan nintzen eta han Mariaren debozioan parte hartu nuen.

1991ko maiatzaren 24a – ostirala

Rot-en ez zegoenez Meza Santurik, Malshera joan nintzen. Baina han ere ez zegoen. Beraz, Salbatzailei esan nion: "Nirekin bat egin nahi baduzu, lagundu iezadazu Mühlhausenera garaiz iristen, zazpietarako bi minutu falta direlako." Jainkoaren laguntzarekin, Mühlhausenera Meza Santurako garaiz iristea lortu nuen. Mirari bat izan zen. Oso ederra izan zen; grazia asko jaso nituen eta Salbatzaileari sakonki bat egin nintzen. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa.

1991ko maiatzaren 25a — Larunbata

Goizean, 7:15etan, Waghäuseleko Meza Santuan parte hartu nuen. Arratsaldean, Beate eta Marion Hambsch Wiesentaletik etorri ziren eta tarta bat ekarri zuten. Ondoren, Dieter Erben jaunak ere iritsi zen. Orduan, beraren asmoaren alde, berarekin Errosarioaren hiru hamarkada otoitz egin nituen.

1991ko maiatzaren 26a — Igandea

10:00etan, Rote-ko elizan Meza Nagusian parte hartu nuen. Egun honetan buruko mina handia nuen, 13:30etik 15:00etara etzan nintzen. Gero, Hedwig etorri zen Rote-tik. Guk hirurok Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin genuen; nire senarra gurekin otoitz egin zuen. 15:00etatik aurrera buruko mina kendu zitzaidan.

Nire sufrimenduak bekatunen bihurketa lortzeko eskaini nituen. Arratsaldean, Rot-eko Mariaren debozioara joan nintzen.

1991ko maiatzaren 27a – Astelehena

Egun zaila izan zen. Zenbait pazientetan espiritu zikina sumatu nuen. Laneko kapera txikian, errumaniar emakume batekin topo egin nuen, otoitzengatik eskerrak eman zizkidan. Arratsaldean, Rot-era joan nintzen Meza Santua ospatzera. Gure otoitz-taldea 20:00etan hasi zen. Han jende asko zegoen, haur asko barne. Salbatzailea adoratu genuen, eta jende askok ere aitortu egin zen Aita Dochartekin. Oso ederra izan zen eta grazia asko jaso nituen.

1991ko maiatzaren 28a — asteartea

Harrapaketa ona!

30 urte inguruko emakume katoliko bat etorri zitzaidan paziente gisa, eta oso argi sentitu nuen demonioz jabetuta zegoela.

Deabruak guztiz okertu zion sudurra eta ahoa. Sudurra guztiz okertuta zegoen. Jainkoarekiko gorrotoz beteta zegoen eta oso ezegonkorra zen.

Ondoren Errumaniatik etorritako paziente bat sartu zen; senarrari esklabo baten moduan men egiten zion. Senarra 58 urtekoa zen eta emaztea 32koa. Andra Mariaren irudi bat, zenbait domina eta otoitz batzuk eman nizkion. Interesgarria izan zen, alemaniarik ez zekielako, baina Jainkoari buruz esan niona ulertu zuelako.

Ondoren, judu gizon bat etorri zen, eta berari ere Andra Mariaren irudi bat eman nion.

Hurrengo paziente emakume poloniar bat izan zen, eta harekin ere Jainkoaz hitz egin nuen. Kapera barruan, denengatik otoitz egin nuen. 15:00etatik 15:30etara, Veronika lankidearekin batera, Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin genuen.

Kapera bakarrik otoitz egiten ari nintzela, Salbatzailearekin bat egin nuen, berarekin espiritualki komunikatu nintzen eta GDRra eta Poloniara ere bidaiatu behar nuen galdetu nion. Erantzuna izan zen: "Arimak salbatu." Nik esan nuen Jesus gabe ezin nituela arimak salbatu. Salbatzaileak esan zuen: "Ni beti zurekin nago." Salbatzailea galdetu nion nola lagundu nezakeen pazienteei, eta hark erantzun zidan: "Eraso iezaiezu otoitz eginez." Ondoren galdetu nuen ea haientzat gose egin behar nuen. Jesusek erantzun zidan: "Ahal baduzu." Orduan otoitz egin nuen goizean erradiografia egin nion errumaniar pazientearengatik, ura bedeinkatuz eta otoitz eginez. Berarengatik otoitz egin nuen, bere senarrak otoitz-orriak kendu ez zizkion, izan ere, bere senarra gaiztoa zen eta dena debekatu zion. Ahula eta gaixorik zegoen, esklabo baten moduan, eta deabruak torturatuta. Andra Mariari eskatu nion berari babesa emateko.

Jesusi berriro eskatu nion bere senarrak otoitz-orriak kendu ez zizkion, eta orduan Jesusek esan zidan: "Hain gutxi duzu fedea?" Berehala eskatu nion Jesusi fede gehiago emateko.

Kapera otoitz egin ondoren, oso zoriontsu sentitu nintzen; ez nengoen nekatuta ere, gauerdiko bat inguruan bakarrik oheratu nintzelako. Salbatzaileak grazia handia eman zidan. eta indarra.

Dr. Wenig izeneko mediku bat X izpien gelara sartu zen. Nirekin hitz egiten ari zela, Salbatzailea iraindu zuen. Veronikari galdetu nion zer esan nahi zuen bere hitzek. Jainkoa madarikatu zuela esan zuen. Barrezka, berriro alde egin zuen. Berehala, ahots bat entzun nuen: "Ez bota zure perlak txerri aurrean".

Barnean berehala erantzun nuen: "Salbatzailea, ez nekien txerri bat zela." Nire pentsamenduek harritu ninduten. Erdi ordu geroago medikua itzuli zenean, Salbatzaileak niri esandakoa eta bat-batean burura etorri zitzaidana kontatu nion. Lotsatu egin zen eta txantxa batean bakarrik esan zuela esan zuen. Nik erantzun nuen Jainkoari buruz ez genuela txantxetan aritu behar, eta biok konfesatzera joan behar genuela.

Arratsaldeko 16:15ak aldera klinikatik irten eta senarra lanetik hartzera joan nintzen. Geltokia pasatu nuen. Römerkreis aldera doan lehen bidegurutze ondoren gelditu egin nintzen, beste ibilgailu bati pasatzeko. Geldirik nengoela, auto beltz batek nire autoari talka egin zion. Nire parachoquea tolestu egin zen. Berehala sumatu nuen pertsona horren ariman Satan bat zegoela. **12**

Ez zuen poliziek parte hartzea nahi. Nik esan nion: 'Aspaldi ez zara konfesatzera joan.' Erantzun zidan inoiz ez zela konfesatzera joan. Nik esan nion kalteek gutxienez 500 DM-koak izango zirela. Hark esan zidan DM emango zidala

200. Nik esan nuen ondo zela.

Zorroa ireki zuen, baina 130 DM besterik ez zituen. 130 DM hartu nituen eta esan nion: "Gainerakoa zure bihurtetarako eskainiko dut." Erresistitu egin zen eta esan zuen Jainkoa ez zuela behar, ondo zebilela. Erantzun zidan: "Beldur zara, ezta!"

Ondoren esan nion betikoan beldurtuko zela.

Erantzun zuen hiltzen zarenean ez dagoela ezer geratzen.

Ni esan nuen, "Bai, badago", eta eskuan oraindik neukan errosarioa erakutsi nion, berarengatik otoitz egingo nuela esanez. Hark erresistitu eta haserre erantzun zion ez nuela berarengatik otoitz egin behar. Nire senarra ekarri nuen eta, etxera iritsi arte, gizon honengatik Errosario Dolorosua otoitz egin nuen.

Arratsaldeko 18:20etan Rot-eko elizara joan nintzen, han Errosarioa otoitz egin nuen eta gaur erradiografiak egin dizkiedan pazienteentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

Gaurko arrantzak harrapaketa ona izan zuen bezala, deabruak ere gogor borrokatu zuen. Uste dut arima hau Jesusentzat garrantzitsua izan zela istripuagatik, eta gizon honengatik otoitz egiten jarraituko dudala.

1991ko maiatzaren 29a — asteazkena

Ez nuen elizara joan ezta Meza Santuan parte hartu ere. Kapera joan nintzen otoitz egitera eta damutu egin nintzen Meza Santuan ez nintzela egon.

1991ko maiatzaren 30a — Osteguna — Korpus Christi

Rot-en prozesioan parte hartu nuen. Zoragarria izan zen. Prozesioaren aurretik, Gaiztoak erasotu ninduen. Prozesioaren ondoren, grazia asko jaso nituen. Eguraldia zoragarria zen, zeruan hodei bakar bat ere ez zegoen, eta prozesioan otoitz sakon egin zitekeen. Aita Vogtek oso ederki antolatu zuen.

1991ko ekainaren 1a — Larunbata

Goizean Waghäuseleko elizara joan nintzen. Reinhold aitaren eskutik ospatu zen meza santua, Waghäuselera berriki iritsi zena. Kontsekrazioaren aurretik, Reinhold aitak sakon begiratu zidan begietara, eta nik ere berari begiratu nion, belaunik nengoela komunio santua emateko otoitz egin bainuen, lehen bankuan eserita nengoelako, eta apaiz batzuek komunio santua ekartzen dute Komunioa lehen ilarako fededunei eramaten diete, belaunik egonda Salbatzailea jasotzeko aukera izan dezaten. Goizeko mezara joandako beste fededunek esan zidaten aurreko egunetan ez zela lehen ilarara etorri. Ni belaunik jarraitu nuen ilaran, eta Reinhold aita etorri eta ni eta beste fededunei Komunio Santua ekarri zigun. Besteek harrituta geratu ziren.

1991ko ekainaren 2a, igandea

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen eta arratsaldeko otoitzaldietan ere, aurretik Errosarioa otoitz egin zen.

Arratsaldean, 'Angelus' otoitzaren ondoren, komunio santua espiritualki jaso nuen. Ondoren, Salbatzaileari esan nion: 'Eskutik komuniua hartzeari buruz argitasunik lortu ezean, ez dut inoiz bakea aurkituko.' Salbatzaileari batuta nengoela, bake sakon baten sentsazioa sentitu nuen. Bat-batean, ahotsak entzun nituen. «Zer esango nizukeen sinetsiko al didazu?» Nik esan nuen: «Salbatzailea, zuk esaten badidazu, sinetsiko dizut.» Hark esan zuen: «Eskua luzatzen dutenengandik grazia atxikitzen dut.» Une horretan arnasa eztarrian geratu zitzaidan. Berehala etorri zitzaizkidan gogora Rot-eko parrokiari ditugun jendea, belaunik hartzen duten arren, Komunio Santua eskuetan hartzen dutenak. Salbatzaileak esan zidan: "Hori haien kontra erabiltzen dut." Ondoren, Errosarioaren Misterio Goratuak eta Jainkoaren Miserikordiaren Koroa otoitzatu nituen.

1991ko ekainaren 3a — Astelehena

Laneko kapera txikian, Angelus-a otoitz egin nuen. Ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen eta bake sakon baten sentsazioa sentitu nuen. Salbatzaileari galdetu nion: 'Aitari esan behar diot?'

Dochart eta Aita Vogt, Kristoren Gorputza eskuan jasotzen denean grazioak atxiki egiten dituzue?

Entzun nuen: 'Bai, nire alaba, esan iezaiezu; garrantzitsua da.'

Salbatzailea galdetu nion: 'Zer gertatuko da gotzainari men egiten diotela esaten badute?'

Salbatzaileak erantzun zidan: 'Orduan galdetu iezaiezu gotzainak esaten duen guztia betetzen duten.'

15:30etan, Veronika lankidearekin batera Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin nuen apaizengatik eta bekatunen bihurketarako.

Arratsaldeko 2:00ak aldera, Salbatzailearekin bat egin nuen; Komuniun Santua espiritualki jaso nuen.

Salbatzaileari galdetu nion Aita Dochartekin izandako esperientzia bati buruz. Berak bedeinkapena ematen ari zela, haren atzean Aita Docharten altuera eta itxurako pertsonaia bat ikusi nuen, eskuak bedeinkatzeko luzatuta, argi distiratsu batean zutik. Bigarren aldiz galdetu nuen, lehenengoan ondo ulertu ez nuelako. Salbatzaileak esan zidan: "Espiritu zikina zen." Nik Jesus zela pentsatu nuen.

Salbatzaileak esan zidan: "Ni apaizen bihotzetan nago, ez kanpoan."

Ulertzeko zaila egin zitzaidan, izan ere, Aita Dochart karismatiko apaiza baita. Baina pentsatu nuen agian bedeinkapena Elizak agintzen duen moduan eman behar zuela.

Ondoren, injekzio baten ondoren oso gaizki sentitzen hasi zen paziente bat etorri zen.

Ur bedeinkatu pixka bat hartu nuen, haren gainean isuri nuen eta berehala harekin Aita Gurea otoitz egin nuen. Berehala hobeto sentitu zen. Gaixo bera goizean bertan etorri zitzaigun X izpien sailaren bulegora. Esan nion konfesatzera joan behar zuela, Jainkoaren aurka blasfemia egiten ari zelako.

19:00etan Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Wermuth jaunarentzat, istripu bat izan eta larri gaixorik zegoenarentzat, Komuniun Santua eskaini nuen.

20:00etan hasi zen gure otoitz-taldea. Dochart apaiza ere etorri zen, eta berekin ekarri zuen Ostalaria, Salbatzailea. Adorazio-une bat izan genuen. Apur bat zaila egin zitzaidan, izan ere nire belaunak min ematen zidaten; bi ordu inguru etengabe belaunik egon nintzen.

Ondoren, Aita Dochartekin konfesatzera joan nintzen azkena izan nintzen. Ez nintzen oso ziur zer esan zidan, baina erabaki nuen ondoren Salbatzailea galdetzea egia ote zen jakiteko.

1991ko ekainaren 4a — asteartea

Arratsaldean, Erromatik etorritako paziente bat etorri zitzaidan, Monika Gorcea. Dagoeneko hainbat erradiografia egin zizkioten. Kontsokratutako gatza eman nion. Egiazki, otoitz egiterakoan zabaldu zezaten eman nion, otoitz egiterakoan ezinegon bat sentitzen zuela esan baitzidan. Gatz hori Aita Gebhard Heyderekin kontsokratua zuen, sendatzeko otoitzak errezitatu eta exorzismo bat ere egin zion. Esan zidan gatza hori nahiko maiz erabiltzen zuela. Egun batzuetan kontzentratutako gatza ale batzuk ahoan jarri zituen, eta azkar sendatu zen gaixotasun kroniko batetik. EBO Klinikako Dr. Maranek harrituta geratu zen hain azkar sendatu izan zelako.

Gorcea andreak esan zidan ez zuela ausardiarik izan Dr. Marani kontatzeko gatza kontsakratuari buruz, ez delako katolikoa, baizik eta musulmana. Orazio-txartel batzuk gehiago eman nizkion, eta alde egin zuen. Monika Corcea emakume erlijiosoa da, eta Errumaniako Cluj-Napoca hirian unibertsitatean aleman eta ingeles irakasle gisa lan egiten du. Bere gaixotasunagatik etorri zen Alemaniara. Agur esan zidanean pozik zegoen. Era berean, esan zidan orain lehen baino gehiago otoitz egingo zuela, eta bere sendagatik Jainkoari eskerrak eman genizkion.

Arratsaldean Rot-eko Meza Santuan parte hartu nuen.

1991ko ekainaren 5a – asteazkena

Laneko kapera txikian otoitz egin nuen. Salbatzaileak eskuan Komunia jasotzeari buruzko ikuspegi zabalagoa eman zidan. Faktore anitzek paper bat dute. Benetan ahoan jaso beharko genuke Komunioa belaunik, belauniko egonda. Galdetu beharko genieke geure buruari zergatik deitzen zaion 'Altzariaren Sakramentu Santuena'? Edo, zein da apaiztzearen xedea, eta zein handia da gure maitasuna Jesusengan? Zenbaterainoko garrantzia du Jainkoarekiko errespetuak, eta ondoren purutasunak eta obedientziak.

Jesusek bere grazia ukatu egiten die Komunio Santua eskuarekin hartzen dutenei, baina horregatik sufritzen du, jende horiei bere grazia eman ezin dielako.

Jesusek komunio komunitarioan sufritzen duela esan zidanean, bihotza oso astuna sentitu nuen. Pentsatu nuen nola esan behar nien apaizei hori. Uste dut asko otoitz egin behar dudala asmo honengatik.

Arratsaldean, Mingolsheimeko San Roch-en kapera nengoen. Koloniako misiolari bat, zeinak Paraguain misio-lana egiten ari den Koloniako misiolari batek Meza Santua ospatu eta predikatu zuen. Predikazioan oso azkar hitz egin zuen. Berehala otoitz egin nion Salbatzaileari: "Jesus maitea, eman iezaiozu maitasuna eta bakea; eman iezaiozu indarra behar duguna predikatzeko. Mesedez, utzi predikatzen oso poliki."

Berehala hasi zen predikatzen motelago eta maitasun handiz. Berehala eraldatu zen. Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailearekin oso sakonki bat egin ahal izan nuen.

Gaur Salbatzailea galdetu nion: 'Santua izango naiz?' Erantzuna izan zen: 'Bai, nire alaba, santua izango zara.' Nik esan nuen: 'Nahi duzun moduan moldatu nazazu, dena eman dizudalako, edo esan iezaiozu zer egin behar duzan.' Salbatzaileak esan zuen: 'Nire hitzak zabaldu.' Nik esan nuen: "Bai, egingo dut. Zurekin beti egongo zara-eta." Jesusi galdetu nion Rodalbeneko liburua eta Rodalbeneko kontsokratutako kandela misio-lagunari eman behar nizkizun. Salbatzaileak esan zuen: "Bai." Meza Santuaren ondoren, sakristian misio-lagunari bisita egin nion eta berarekin hogeituz inguru hitz egin nuen. Oso pozik zegoen.

Egun berean Johannes Aitari bisita egin ziola esan zidan. Berengandik jakin nuen Johannes Aitak gotzain askori idatzi ziola bere liburuentzako dirua behar zuelako. Misiokoari esan nion Jesusek esan zidala Johannes Aitaren liburuak ez zeudela zuzen. Azkenik, misiokoak bedeinkatu ninduen eta nire eskua musu egin zidan. Espero dut berriro ikusiko dudala.

1991ko ekainaren 6a — Osteguna

Paraguaitik zetorren misiolari Josef aitak emandako beste sermoi bat entzun nahi nuen. Beraz, gaur berriro joan nintzen Mingolsheimeko San Roch kapera Meza Santura. Sermoi ona izan zen.

1991ko ekainaren 7a — Bihotz Santuaren ostirala

Salbatzailea galdetu nion bekatu larrian bizi diren bitartean Komuniun Santua jasotzen duten pertsonen buruz gehiago esan ziezadakeen, norbaitek esan baitzidan Salbatzailea ezin dela halako bihotzetan egon. Salbatzaile berarengandik gehiago jakin nahi nuen horri buruz. Jesusek erantzun zidan:

"Ezinezkoa da bi jaun zerbitzatzea". Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Ondoren, Sinsheim-era hurbil dagoen Grombach-era joan ginen autoz. Hau da Aita Dochart-en parroikia; hark Bere Bihotz Santuko ostiraletan barkamen-gaueko ekitaldia egiten zuen bere elizan.

Konfesatzera joateko zain nengoela, Errosarioaren Pozgarri Misterioak otoitz egin nituen. Otoitzaren bitartean, Andra Mariak arrosen usainaz bedeinkatu ninduen. Minutu gutxira, nire otoitz-taldeko Rita Knoch andreak ere usain hori sentitu zuen. Guregandik bi metro ingurura Lourdesko kobazulo bat zegoen, Andra Mariaren estatua batekin.

1991ko ekainaren 8a – Larunbata

Paraguaitik zetorren Josef apaizak nirekin elkartzeko nahia adierazi zuen. Orduan oraindik Mingolsheim-en zegoen, tratamendu batean. Ados jarri ginen larunbatean 20:00etan niregana etortzeko. Bi ordu inguru hitz egin genuen. Biek sentitu genuen grazia asko jaso genituela. Jainkoaren gidaritzapean elkartu ginen. Gebhard Heyder apaizak nahi zuen Biblia bat eman nion.

1991ko ekainaren 9a – Igandea

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Ondoren, autoz joan nintzen Mingolsheim-era, San Roke kapera, eta han berriro topatu nuen Josef aita. Komunio Santuan, Jesusek esan zidan berarengana joan eta gotzain Platonekin hitz egin behar ziola esateko. Josef aita-k berari deituko ziola agindu zidan. Ondoren, Josef aita-k Andre Mariaren eta Jesus haurtxoaren ikono bat eman zidan.

1991ko ekainaren 10a — Astelehena

Arratsaldeko 7ak aldera, nire senarra eta biok oporretara abiatu ginen. 20 kilometro inguru egin ondoren, nire senarra hain gaizki sentitu zen ezen ezin baitzuen karabana gehiago gidatu. Eskutik hartu nuen errosarioa eta nik gidatu nuen. Orduan lo hartu zuen. Bigarren errosarioa hasi nuenerako, berriro ondo sentitzen zen. Autokarabanan lo egin genuen, baina gaua lasaitasunik gabea izan zen. Nire senarra kezkatuta zegoen, ezin zuen ondo lo egin eta lo artean ere hitz egiten zuen. Gaiztoak nahi zuen galaraztea Aita Gebhard Heydarri bisita egitea.

1991eko ekainaren 11 — asteartea

Goizeko 10:00ak aldera iritsi ginen Aita Gebhard Heyder-en etxera, aurrez hitzordurik egin gabe. Garrantzitsua zen ni han egotea. Banatzeko liburu on batzuk eman zizkidan eta bere kausaren alde otoitz egiteko eskatu zidan. Rodalbeni buruzko liburu bat argitaratu nahi zuen, baina ezin izan zuen, Anneliese Wafziken arrebaek horren aurka zeudelako. Arratsaldean, Mettenbuch bisitatu genuen, Doloreetako Andra Mariari eskainitako erromes-leku bat. Han oso ederra zen. Mettenbuchera nire hirugarren bisita izan zen, eta han ezagutu nuen Annemarie, erromes-lekua zaintzen duena. Arratsaldeko 17:30ak aldera, jada Austrian ginen berriro. Jainkoari eskerrak ematen dizkiot, bidean asko otoitz egiteko aukera izan genuelako. Mettenbuch-etik grazia asko isurtzen ari zirela sentitu genuen.

1991ko ekainaren 12a — Asteazkena

Txekoslovakian dagoen Sintawa herrira iritsi ginen. Han Markuskova familiari bisita egin nion, 1985ean Turzovkako santutegian ezagutu nuenari. Andra Mari Turzovkan agertu zen 1958an.

1991ko ekainaren 13a — Osteguna

Gaur eslovakeraz hitzaldi bat eman nuen Medjugorjen katoliko federa bihurtu nintzelakoaz.

Ekainaren 14a, 1991 — Ostirala

Goizean, Sintawako Aita Daniel bisitatu nuen. Aita Gebhard Heyderekin idatzitako liburu batzuk eman nizkion. Ordu inguru hitz egin genuen. Kатолико sinemenara bihurtu nintzenaz eta nola bizi dudan orain nire bizitza fedean kontatu nion.

Arratsaldean Litmanovara iritsi ginen, Andra Mari bi haurri agertzen ari zaion lekura. Han iritsi nintzenean, zuzenean elizara joan nintzen eta berehala ezagutu nituen haurrak. Meza Santuaren ondoren, Jan aitaren etxera joan ginen, eta han geratu ginen gaua pasatzeko, nire senarra eta biok. Lehen egunean bertan ohartu nintzen agerpenak benetakoak zirela eta haurrak ez zeudela gezurretan. Haurrak eta apaiza maitasun handia islatzen dute, eta nabaritzen da Espiritu Santuak gidatzen dituela.

Gau hartan torturatuta egon nintzen; deabruak agerraldi hauetan sinestea galarazi nahi zidan. Ikusle nesketako batekin amets egin nuen. Nire aurrean zutik ikusi nuen hortz handiekin, eta beldurtu egin nintzen.

Baina deabruaren bideak eta bere trikimailuak ezagutzen ditut. Ikusleengan gorrotoa sortzeko engainatu nahi ninduen. Baina ez zuen lortu.

1991ko ekainaren 15a — Larunbata

Jan aitaren ondoan etxean nengoela sentitu nuen. Mende bat ezagutu izan bagenu bezala zen. Halako arima on bat gutxitan aurkitzen da. Jainkoaren benetako oparia.

Goizean, denok elkarrekin latinez Errosarioa otoitz egin genuen.

Goizeko 11:00etan, gotzainaren ordezkari bat iristea zen gertakariak ikertzeko. Aita Janen ahizpa bazkaria prestatzen ari zen bitartean, ni Espiritu Santuko Errosarioa otoitz egin nuen ordezkariartzako, jada alboan zegoen gelan zeudelako.

Ondoren, Dolorosoaren Errosarioa, Andre Mariaren Litaniak, Jesusen Litaniak eta Bihotz Preziatuaren ohorez bost Aita Gure otoitz egin nituen.

Jada 13:00ak ziren eta haurrak oraindik komisiorekin zeuden. Bi apaiz iritsi ziren Litmanovara beste ikertzaileak baino askoz lehenago. Ia ordubetez hitz egin nuen haiekin nire bihurteta eta nire bizitzari buruz. Era berean, Medjugorjen bizitzeko pribilegioa izan nuen Andra Mariaren agerraldiei buruz ere kontatu nien. Bi apaizetatik batek malkoak zituen begietan. Psikiatra bat ere zegoen batzordean. Arratsalde hartan berarekin hitz egin nuen. Oso jatorra zen eta Bibliaren ezagutza ona ere bazuen. Geroago, bi haur ikuslariak ezagutu nituen, Katharina eta Iveta, eta haiei Aita Gurea, Agur Maria eta Gorazarre otoitzak irakatsi nizkien. Biek otoitz latindarrak azkar ikasi zituzten buruz.

1991ko ekainaren 16a – igandea

Gaur Aita Jan Zavackyri sukaldatu nion. Goizeko 7:30etan Meza Santuan parte hartu genuen. Aita Janek predikazio ederra eman zuen. Arratsaldean, Maidan izeneko agerraldiaren lekura joan ginen. Han milaka erromes zeuden, eta ikusmeneko hurrek Rosarioaren otoitzak egitera gidatu gintuzten. Arratsaldean, Bratislavako emakume batek Litmanovako agerraldiei buruzko film bat erakutsi zigun. Ondoren, Jan aitaren ama bisitatu genuen, 40 kilometrora bizi zena.

1991ko ekainaren 17a – Astelehena

Jan aitaren laguntzaz, Tatra Altuen mendikate batera txango bat egin genuen. Arratsaldeko Meza Santuaren ondoren, jende asko bildu zen Aita Janen etxean, eta nik kontatu nien nola iritsi nintzen federa. Espiritu Santuak argitu ninduen nire hitzaldian, eta Aita Janek hurrengo egunean bere sermonean horren zati handi bat sartu zuen. Jainkoak arratsalde atsegin eta alai batekin bedeinkatu gintuen.

1991ko ekainaren 18a – asteartea

Arratsaldean, 19:00etan, Litmanovan Meza Santuan parte hartu genuen. Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion Aita Jan-i zerbait esan behar nion.

Jesusek eslovakeraz erantzun zion: "Povedz mu, že ho ľúbim." Ingelesezt honela esan nahi du: "Esan iezaiozu maite dudala." Meza santuaren ondoren esan nion hori Jan aitari. Jan aita irribarre egin zuen. Arratsaldean, 16:00ak aldera, Krakoviako Faustina ahizparen konbentuan nengoen. Han zintzilik dagoen 'Jesus, Zuri konfiantza dut' izeneko margolana hain ederra eta bizia da, ezen erdi orduz negar egin nuen eta haren aurrean otoitz egin nuen. Arratsaldeko 4:45ak aldera, Alemaniako Maria Ruth ahizpa ezagutu nuen. Mettenbuch-eko kapera batean zintzilik dagoen irudia berak margotua zuela esan zidan. Misericordia Jainkotuaren koroa bat eman zidan. Maria Ruth ahizpa hobeto ezagutu nuen; apal-itxura faltsua du. Isilean otoitz egiten ari nintzela, hainbat aldiz eten egin ninduen.

1991ko ekainaren 19a — asteazkena

Gaur Auschwitz-en egon gara. Egun berean, Poloniako Erreginari, Częstochowara ere joan gara.

1991ko ekainaren 20a — Osteguna

Arratsaldean Hlko mezara joan ginen, tronboi-koroak arratsaldeko 15:30 aldera jotakoan eta Częstochowako Andra Mari Beltzaren irudiaren aurreko gortina atzera bota ondoren. 22:30 aldera, paseatzera ateratzean, Varsoviako adineko emakume batekin topo egin genuen; ez zuen non egon eta dirurik ere ez zuen. Gaur erromesen ostatuan igarotzeko dirua ordaindu genion eta gero gure bidetari ekin genion.

1991ko ekainaren 21a — ostirala

Arratsaldean, Txekoslovakian dagoen Turzovkako herrira iritsi ginen. Zuzen-zuzen elizara joan ginen. Meza Santuaren ondoren, ikusle Latus Matusek auzokide baten patioan gaueko ostatu bat eskaini zigun.

1991ko ekainaren 22a — Larunbata

Turzovkako auzune bat den Visian goizeko mezara joan ginen. Handik, bidea gora doa agerraldiaren lekura. Balaž izeneko apaiz gazte batek meza santua ospatu zuen. Oso ederki predikatu zuen. Meza kanpoan egin zen, hainbeste jende zegoelako bertan ezen kapera barruan lekurik ez baitzegoen. Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion Turzovkan non eraiki behar zen eliza. Hori galdetu nuen Litmanovako haurrek Andra Mariak hala nahi zuela esan zutelako. Salbatzaileak erantzun zidan: "Tu".

Salbatzaileak berriro eslovenieraz hitz egin zuen; hemen 'Egin ezazu' esan nahi du.

Berehala, hori kontatu nion apaizari, Michael Balaž aitari. Hark esan zidan bi eliza jada eraikiak zeudela, baina zoritxarrez leku okerrean.

Arratsaldean, agerraldien tokian, jendetza handi bati nire bihurketa eta Litmanova buruz hitz egin nion. Ordu eta erdi inguru geroago, hiru autobusetako jendeari nire bihurketa eta Litmanova buruz hitz egiteko eskatu zidaten. Horietako batek jada mendian nire hitzak entzun zizkidan.

Arratsalde berean, Litmanovara itzuli ginen, Aita Janen etxera.

1991ko ekainaren 23a — Igandea

Litmanovan goizko mezara joan ginen. Arratsaldean, Agerraldiaren Mendira joan ginen eta otoitz egin genuen.

1991ko ekainaren 24a — Astelehena – San Joan eguna

Goizean Meza Santuan parte hartu nuen. Arratsaldean, agerraldiko muinean ehunka lagun aurrean hitz egin nuen. Jan aitaren, nire senarraren eta beste hiru emakumeren laguntzaz, baserrira piknika batera joan ginen eta barbakoa egin genuen.

Ondoren, artzain bat bisitatu genuen eta haren esku hartu genuen ardi-gazta batzuk. Arratsaldean, jende asko etorri zen berriro eta nire bihurketa eta nire fede-bizitza egungoa azaldu nituen. Gaur, gainera, zehazki hamar urte bete ziren Andra Mari Medjugorjen (Jugoslaviako) agertu zenetik.

1991ko ekainaren 25a — asteartea

Sintawara itzuli ginenean, eliza bisitatu genuen. Arratsaldean hitzaldi bat eman nuen, eta berriro ere jende asko bildu zen.

1991ko ekainaren 26a — asteazkena

Sintawako Aita Daniel bisitatu genuen, janari pixka bat eraman genion eta diru pixka bat eman genion. Goizaldean, eliza zaharberritzen ari zirenez, meza santua elizatik kanpo ospatu zen. Meza amaitu bezain pronto, Jozcoren etxera gonbidatu ninduten; handik gutxira apaiz gisa bere lehen mezaren ospakizuna izango baitzuen. Berarekin bi ordu inguru hitz egin eta otoitz egin nuen.

Arratsaldean, kapera batera bisitatzera gurekin etorri zen. Han berriro otoitz egin genuen. Arratsaldean, jendea berriro bildu zen eta nik berriro hitz egin nuen nire fedez.

1991ko ekainaren 27a — Osteguna

Austria

1991ko ekainaren 28a — Ostirala

Arratsaldean, Rot-era itzuli ginen.

1991ko ekainaren 30a — igandea

Rot-en Meza Santuan parte hartu genuen. Poloniako apaiz bat, Stanislav aita, gonbidatu nuen gurekin Rodalben-era etortzeko.

1991ko uztailaren 1a – Astelehena

Gaur Rodalben, Odol Santuena eta Preziatua omendu zuten.

Goizean, Rotean Meza Santuan parte hartu nuen. 12:30 aldera, Dochart aita bazkaltzera etorri zen. Paraguaitik zetorren Josef aita ere etorri zen eta gurekin bazkaltzera batu zen. Harritu ninduen bi apaiz eta beste hogeit hamar lagunek gurekin Rodalbenera bidaiatzea.

1991ko uztailaren 5a — Bihotz Santuaren ostirala

Grombachen Damutze Gauean parte hartu nuen eta han konfesatzera joan nintzen. Amaieran, oso triste sentitu nintzen. Lau apaiz zeuden bertan, eta hala ere, Dochart aita atzera joan eta Santua banatu zuen

Komunioa jendeari zutik eman zien, atzealdean 8 edo 10 lagun besterik ez zeudenean ere. Hori aurpegian kolpe bat jasotzea bezalakoa izan zen niretzat. Komunio Santua jasotzean, lurrean belaunik egin nuen. Baina laguntzarik gabe lurrean belaunik egin ezin duten pertsonak etorri zitzaizkidan gogora. Komunio-bankuak izatearen zergatia pentsatu nuen. Ez da jendearen errua; apaizak pazientzia falta zuen eta dena azkar amaitu nahi zuen. Komunio Santua eman ondoren, Jesusi galdetu nion hori egokia izan ote zen.

Jesusek nahiko zorrotz erantzun zidan: "**Ez zen egokia.**"

1991ko uztailaren 8a – Astelehena

Arratsaldean, Salbatzailea galdetu nion Anneliese Wafzig-en hiru ahizpek niri idatzitako gutunari buruz. Gutunean, hiru ahizpek Rodalbeni buruzko liburuaren argitalpenari aurka egin zioten. Haien arabera, arrazoiak zen Anneliese Wafzig azkenean morfina menpekotasunaren menpe geratu zela. Jesusek esan zidan Aita Gebhardek esango zidana entzun behar nuela. Beraz, Regensburg-era itzuli behar dut Aita Gebhard ikustera.

1991ko uztailaren 9a — asteartea

Laneko kapera txikian otoitz egin nuen. Jesusi galdetu nion, nire lekuan balitz, otoitz-gela bat eraikiko ote zuen. Jesusek esan zuen: "Bai".

Jesusi esan nion dirurik ez nuela. Jesusek esan zidan: "Egin otoitz asmo honengatik." Grazia asko jaso nituen eta Jesusi eskerrak eman nizkion.

Gaur goizean, nire lankide Veronika erori egin da. Une honetan neurologiako larrialdietako atalean dago.

1991ko uztailaren 10a — asteazkena

Kapera joan nintzen otoitz egitera, baina gaur ez nuen Meza Santuan parte hartu.

1991ko uztailaren 11a — Osteguna

Rot-eko Meza Santura joan nintzen. Arratsaldeko 16:30etan Stift-Neuburg abadiara joan nintzen konfesatzera. Adineko apaiz batek entzun zuen nire konfesioa. Ez nengoen asebeteta.

Komunioa ahoan hartzen dutenak oso gaizki kritikatu zituen.

Ez zitzaion estetikoa iruditu eta gehitu zuen batzuek aho-usain txarra dutela. Nik esan nion Jesusek ikasleen oinak garbitu zituela, eta hark erantzun zuen haiek beren oinak ere garbituko zituztela. Horren ondoren, gehitu nuen Jesus ez zela nazkatu ikasleen oinak garbitzean, baina erabaki nuen berriro ez joatea apaiz horretara.

22:00etan, Bernd iritsi zen Ladenburgetik bere emaztearekin. Irakurtzeko Maria Agredaren bost liburu ekarri zitzaizkidan.

1991ko uztailaren 13a — Larunbata

Nire senarra eta biok Regensburg-era joan ginen Aita Gebhard Heyder ikustera.

1991ko uztailaren 14a — igandea

Goizeko 10:00etan Karmeñtarren monasterioan Meza Santuan parte hartu genuen. 11:30etik arratsaldeko 17:00etara arte arratsaldea Aita Gebhardekin eman nuen. Niretzat apaiz hau bizirik dagoen Jesus bat da. Berengandik gauza onak bakarrik ikasi daitezke. Eskerrak eman dizkiet Jainkoari berarekin denbora pasatzeko aukera izan nuelako. Amaieran, bedeinkatu gintuen, gure motorhome-a eta bedeinkatzeko ekarri genituen gauzak: gatza, ura, errosarioak, argazkiak, etab. Gauza horiek latinez kontsakratu zituen, antzinako bedeinkapen-formula eta exorzismoa erabiliz, ederki. Etxera bidean, asko otoitz egin genuen.

1991ko uztailaren 15a, astelehena

Fridolin-ekin Maiischen elizara joan nintzen. Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzailea Rodalbeni eta Odol Preziatuari buruzko liburuari buruz galdetu nion. Jesusek erantzun zidan: "Bai, nire alaba, liburua idatzi beharra dago." Galdera hori oraindik oso presente nuen, Aita Gebhardek ere Anneliese Wafzig-en hiru ahizpetatik gutun bat jaso zuelako. Fridolini ere berehala kontatu nion dena, azkenean Rodalbenekoa baita.

Arratsaldean, Salbatzailea berriro gurekin egon zen otoitz-taldean. Jende asko etorri zen otoitz egitera. Dochart aita bekak entzuten aritu zen. Salbatzailea adoratu genuen.

Oso ederra izan zen. Jainkoari eskerrak ematen dizkiot
grazio handi honengatik. 3:00etan joan nintzen ohera.

1991ko uztailaren 16a – asteartea

Jasotako bedeinkapen ugari sentitu nituen, energiaz beteta eta zoriontsu nengoelako, nahiz eta hain berandu oheratu nintzen. Nire lankide Veronika oraindik gaixorik zegoenez, erradiografia guztiak bakarrik egin behar izan nituen.

1991ko uztailaren 17a – asteazkena

Mingolsheimeko San Rok kapera Santuko Meza Nagusian parte hartu nuen. Han konfesatzera ere joan nintzen.

1991ko uztailaren 18a — Osteguna

Fridolin-ek deitu zidan eta eskatu zidan Salbatzailea galdetzeko ea, Jugoslaviako gerra dagoenez, Medjugorjera joan behar zuten eta Luxenburgoko Claude-k etorriko ote zen. Arratsalde hartan kapera joan nintzen eta Jesusi hori galdetu nion. Jesusek esan zidan: "Joan behar dute. Luxenburgoko Claude-k ez du etorriko."

1991ko uztailaren 19a – ostirala

Fridolin berriro deitu zidan eta Salbatzaileak zer esan zuen jakin nahi zuen. Nik esan nion.

1991ko uztailaren 20a – Larunbata

Heidelbergera joan ginen nire ilobari, orduan gurekin zegoenari, lana bilatzeko. Sukaldeko laguntzaile gisa lana aurkitu zuen.

1991ko uztailaren 21a – igandea

Rot-en HI Mezan parte hartu nuen eta, 13:00etan, elizan eginiko Errosario-otoitzaldian eta bestelako otoitzetan. Arratsaldean, nire senarra eta biok irteera bat egin genuen; Neckar ibaian ontzi-bidaia bat egin eta paseatzera joan ginen. Oso atsegina izan zen. Nire senarrak ere asko gozatu zuen.

1991ko uztailaren 22a – Astelehena

Roteko elizan nengoen. Vogt apaizak Maria Magdalena aipatu zuen. Maria Magdalena prostituta zela esan zuenean, oso harrituta geratu nintzen eta bihotzean mina sentitu nuen. Berehala eskaini nuen mina bekatarien bihurketarako. Adierazpen hark gogor jo ninduen, egia ez zela sentitzen bainuen.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion: "Zer zen Maria Magdalena?" Jesusek erantzun zidan: "Bekatari bat zen." Orduan, Salbatzailea galdetu nion zergatik Vogt apaizak hori esan zuen.

Jesusek erantzun zuen: "Hala nahiago zuelako."

20:00etan beste otoitz-taldeko bilera bat izan zen. Aita Vogten alde asko otoitz egin nuen. Gaurko otoitz-taldeko bilera pixka bat luzeago iraun zuen; oso atsegina izan zen.

1991ko uztailaren 23a – asteartea

Arratsaldeko 6ak aldera, Fridolin-ek deitu zuen esateko Claudek ez zuela gurekin Medjugorjera etorriko. Fridolin-ek azaldu zuen Claudek Jugoslaviarako bidaiatzetik beldur zuela gerra zela-eta. Gure elkarrizketan, konturatu nintzen Fridolin bera ere beldurtuta zegoela. Medjugorjera joateari buruz zalantzan zebilen. Honi esan nion: "Sinesmen gutxiko jendea, nola beldurtu zaitezke Jesusek joateko esan dizuen bitartean?"

Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Komuniun Santua hartu ondoren, Salbatzailea galdetu nion Vogt aitarenarekin hitz egin behar nuen eskuan komuniunaz eta Magdalenako Mariari buruz. Salbatzaileak esan zidan: "Bai, larunbatean."

1991ko uztailaren 24a – asteazkena

Egun hartan jada hainbat Errosario otoitz egin ondoren, nire lanpostuko kapera batean Salbatzaileari bat egin nion. Galdetu nion Aita Vogtek bere jarrera aldatuko ote zuen larunbatean eskuan komuniua hartzeari buruz berarekin hitz egingo banuen. Jesusek esan zuen ez zuela aldatuko. Jesusi esan nion kasu horretan ez nuela berarekin hitz egin beharrik izango. Baina Jesusek erantzun zidan: "Bai, behar duzu. Egin hark esaten dizuna."

Pentsatu nuen ez zela erraza Aita Vogtek esaten duena egitea, Jesusek esaten duena berak ez zuelako egiten.

Baina Jesusi esan nion: "Egin egingo dut."

Geroago, Salbatzailea galdetu nion ea nire semeak apaiztu behar zuen ala ezkondu behar zuen.

Jesusek erantzun zidan: "Bai, apaiztu egin behar du."

Hori ez zen erraza niretzat, semeak apaiztu nahi ez zuela jakinik.

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea nik esan behar nion, eta Jesusek erantzun zidan:

"Ez, nik argituko diot; berak bere kabuz konturatuko da."

Orain badakit nire semearengatik asko otoitz egin behar dudala. Nire Jauna eta nire Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut nire semea apaiz izango dela jakiteagatik.

Jauna, zure nahia bete dadila.

Bai, Jauna, nire seme bakarra da, baina ez da nirea, biok Zuri baitzaizkizue.

1991ko uztailaren 25a — Osteguna

Roteko elizan Meza Santuan nengoen. Komuniun Santuaren ondoren, Jesusi galdetu nion noiz joan behar nuen Aita Vogt ikustera. Hark esan zuen: 'Larunbatean'.

1991ko uztailaren 26a — ostirala

Roteko Meza Santuaren ondoren, galdetu nion Aita Vogti larunbatean berarekin hitz egin nezakeen. Onartu zuen, eta larunbaterako 16:00etan bilera bat adostu genuen.

1991ko uztailaren 27a — Larunbata

Goizeko 7:15etan, Waghäusel-en nire ilobarekin Meza Santuan parte hartu nuen. Kontsekrazioan, apaiza eta eliza iluntasunean murgilduta ikusi nituen, nahiz eta ez oso ilun egon. Komuniun Santua jasotzean, Jesusi esan nion: "Zurekin nago".

Denek zutik zeuden Ostalaria jasotzen zuten bitartean. Ni lurrean belaunik jarri nintzen. Apaizak zalantzan egon zen Ostalaria emateko. Dardarka egin zuen, Satanek bere eskua atzera eraman nahian balitz bezala. Meza ondoren, tabernakuluaren aurrean belaunik otoitz egin nuen apaiz honengatik. Ondoren, norbaiti apaizaren izena galdetu nion eta Aita Florin zela jakin nuen.

Nire otoitz-taldeko ezagutzen nituen emakume batzuk zeuden, eta haiei nire asmoaren alde otoitz egiteko eskatu nien, eta esan nien egun hartan Aita Vogtrekin bilera bat neukala. Era berean, Vetter andreari eta nire ilobari eskatu nien nire asmoaren alde otoitz egiteko arratsaldeko 4:00etatik eta 17:00ak. 16:00etan Aita Vogten etxera iritsi nintzenean, bero ongi etorri zidan eta 50 minutuz inguru hitz egin genuen. Ahoan eta eskuan komunioa jasotzeko eta Maria Magdalenaari buruz hitz egin genuen. Maria Magdalena ez zela prostituta bat, bekataria baizik, esan nion. 17:45etik 22:30era, Nicol eta Adriana, bi emakume eslovakiar, etorri zitzaizkidan bisitan. Jainkoaz eta nire bihurketa-prozesuaz hitz egin nuen. Ondoren, Litmanowako (Txekoslovakia) Andra Mariaren mezuak irakurri genituen. Errosarioa nola otoitz egin irakatsi nien. Ondoren, Alemanian bizi diren Jugoslaviako bi emakume ere etorri ziren.

1991ko uztailaren 28a — igandea

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Nire iloba Jaquilinearekin Errosarioa otoitz egin nuen. Ondoren, basoan paseatzen genbiltzala beste bi Errosario otoitz egin genituen.

1991ko uztailaren 29a — Astelehena

8:00etan otoitz-taldea. Aita Dochart ere etorri zen.

1991ko abuztuaren 12a — Astelehena

Azken egunotan ia egunero otoitz egin dut Andra Mariak gaur gaueko otoitz-taldeari jende asko bidaltzeko. Andra Mariak ez ninduen hutsik utzi, inoiz egin ez duen bezala. Aitzitik, Malschenbergeko kapera txikian, non Aita Dochartek Meza Santua ospatu zuen, baita 20:00etan ere, oso jende gutxi zegoen bertan. Hobe izango zen Aita Dochartek beste ordutegi bat aukeratzea. Egund hartan, otoitz-taldean, Litmanowan Andra Mariak emandako mezuak irakurri genituen.

1991ko abuztuaren 19a — Astelehena

Atzo, Dochart aitaren deia jaso nuen eta gaur etor zitekeen galdetu zidan. Bi egun lehenago, Mannheim-eko Buran aitak bisitatu ninduen. Johannes aitaren agurrak transmititu zizkidan. Ohartu nintzen Buran aita ez zela zintzoa eta mesfidati egin nintzen. Haren inguruan ez zitzaizkidan gauza asko gustatzen; adibidez, komunioa eskuan jasotzea nahiago du, apaiza denik nabaritu ez dadin; ez du gurutzerik eramaten, ez apaiz-jantzirik, ezta bere karguaren beste seinaleik ere. Johannes aitaren bidalitako detektibe bat balitz bezala iruditu zitzaidan. Gainera, harropuz zela ere sumatu nuen. Hala esan zuen: "Kontsekrazioan apaiz batek duen bezalako botere handirik ez du inork." Erantzun nion: "Bai, arrazoia duzu, baina apaiz gisa inork ez du halako erantzukizunik." Ez zitzaion gustatu hori esatea.

Astelehen hartako arratsaldean, otoitz-taldearen bileran, Dochart aitak esan zuen komunioa eskuan jasotzea ahoan jasotzearekin berdina zela apaltasunean. Niretzat, aurpegian ostikoa jaso izan banintz bezala sentitu zen, eta sakonki mindu ninduen.

1991ko abuztuaren 20a — asteartea

Ingrid Bauer gurekin hamaika egun egon zen. Gaur nire senarrak Pirmansensera eraman zuen. Hemen doan egon zen eta bere fedea indartu nahi zuen.

1991ko abuztuaren 21a — asteazkena

Probek jazarrita nengoen. Satanek xuxurlaka saiatu zen esaten ez zela Jesus ari niri hitz egiten, baizik eta deabrua. Abuztuaren 14an eta 19an konfesatu nintzen arren, tentazioek etengabe bueltatzen jarraitu zuten.

Lehen Komuniun Santua jaso ondoren, Jesusi galdetu nion: "Zure gidaritza eskatzen dizut. Satanek nirekin hitz egiten badu, mesedez, esan iezadazu. Kontu handiagoz ibiliko naiz."

Hitz egiten amaitu nuen bezain pronto, Jesusek esan zidan: "Zurekin hitz egin dut." Hau ere galdetu nuen, Vogt apaizak uste zuelako aste batzuk lehenago Jesus oker ulertu nuela. Eskerrak ematen dizkiot Jainkoari, baieztapen hau jaso izanagatik: nirekin hitz egiten duena Jesus dela, ez deabrua.

1991ko abuztuaren 23a – ostirala

Meza Santuaren ondoren, nire senarra eta biok abiatu ginen. Belgikako Chevremont-era joan nahi genuen.

1991ko abuztuaren 24a — Larunbata

Banneaux-en ginen, 'Pobreen Ama' izeneko tokian.

Abuztuaren 25a, 1991 — Igandea

Urtero, 'Arima Txikien Nazioarteko Bilera' izaten da Chevremonten.

Meza Santua hasi baino pixka bat lehenago, konfesatzera joan nintzen. Bekatu arinak kendu eta guztiz garbi egon nahi nuen. Errosarioa otoitz egiten ari nintzela, ahots bat entzun nuen, Croazieraz otoitza gidatzeko eskatuz, erromes guztien aurrean. Errosarioaren hamarkada bat, iaz Lourdesen bezala. Pentsatu nuen Jainkoaren nahia bazen eta Andra Mariak hala nahi bazuen, otoitza gidatuko nuela. Arratsaldeko 3ak aldera, nire txanda izan zen. Andra Maria eta Jesus gonbidatu nituen nirekin otoitz egiteko eta Salbatzailea nirekin egoteko eskatu nion.

Otoitza bihotzez, bihotzetik eta argi gidatu nuen, eta ez nuen beldurrik hainbeste milaka pertsonen aurrean otoitz egiteko. Alderantziz, inoiz baino indar handiagoa sentitu nuen otoitzean. Jainkoari eta Andra Mariari eskerrak ematen dizkiet haiengan dudan konfiantzagatik.

1991ko abuztuaren 26a — Astelehena

Goizean Thomas Henze izeneko gizon baten erradiografia egin nuen. Norbaitek joa zion; etxerik gabea eta zaurituta zegoen. Medikuek aztertu eta gaizki zegoela esanez bidali egin zuten.

Berriro osatu arte nire etxean geratu zitekeela esan nion. Paziente honetan Jesus ikusi nuen, sufritzen eta lagungabe. Senarrari deitu nion eta etxerik gabeko gizon bat nirekin eramaten ari nintzela esan nion. Oso haserre geratu zen. Baina auzi honengatik kapera-gelan aurrez otoitz egin nuenez, senarrak Jainkoaren borondatea bete behar izan zuen.

Hau Jesusi eta Mariari dudan maitasun handiaz egiten dut, izan ere, uste dut bihotz osoz Jesus maite baduzu, besteak ere maite dituzula.

Arratsaldeko 4ak aldera, Thomas izeneko pazientea iritsi zen. Etxera eraman nuen. Autoan, Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin nuen. Thomasen usaina jasanezina zen. Izugarri usain txarra zuen. Etxean, arropa eta oinetako garbi batzuk aurkitu nizkion, eta gero dutxa hartu zuen.

Arratsaldean, goulash-a jan genuen arroza eta entsaladarekin. Gure gonbidatuak asko jan zuen.

Afariaren ondoren, lorategia ureztatze eskatu nion, ni elizara joaten nintzen bitartean. Berarengatik Komuniun Santua eskaini nuen.

Thomas ere egon zen arratsaldeko otoitz-taldean eta otoitzetan parte hartu zuen.

Gaur Dochart apaizak komunio-banku txiki bat ekarri du. Hurrengoan patena ere ekarriko duela espero dut, Salbatzailea berriro lurtean erori ez dadin. Hori benetan haserretu ninduen. Dochart apaizak hurrengoan patena ekarriko zuela agindu zidan.

1991ko abuztuaren 27a — asteartea

Thomas pazientea klinika eraman nuen berriro; sudurra berriro zuzen jarri zioten.

1991ko abuztuaren 28a — asteazkena

Emmertsgrund-eko Adriane-rekin joan nintzen Mingolsheim-eko Rochus kapera-era, non konfesatzera joan nintzen.

29 abuztua 1991 – Osteguna

Rotera joan nintzen elizara nire iloba Ratko-rekin.

30 abuztua 1991 — ostirala

Ratko lan bila lagundu nuen eta berarekin berriro joan nintzen Rot-eko elizara. Nirekin Errosarioa otoitz egin zuen.

1991ko abuztuaren 31a – larunbata

Goizean Waghäuseleko elizara joan nintzen Jaquilinearekin. Ondoren, Globusera joan ginen erosketak egitera. Arratsaldean, Erichek gurutzearen 11. geltokia erakusten zuen irudi bat ekarri zuen.

1991ko irailaren 1a — igandea

Roteko Meza Santuan parte hartu genuen.

1991ko irailaren 2a – Astelehena

Klinika-kapera txikian, Salbatzailea galdetu nion aurreko egunean Aita Johannesekin izan nuen elkarrizketari buruz. Aita Johannesek jakin nahi zuen Platon gotzainak zer esan zuen.

Baina ez nuen ezer ere azaldu Platon Gorniliak gotzainarekin izan nuen elkarrizketari buruz.

Johannes Ortynskyj aita bere liburuen inguruan errudun sentitzen ari zen, ziurrenik.

Salbatzaileak kaperaan esan zidan egoki jokatu nuela.

Deo gratias.

Arratsaldeko otoitz-taldean, Dochart aita-k lehen aldiz komunio-baranda eta patena erabiliz Komunio Santua banatu zuen. Ohartu nintzen denak bereziki pozik zeudela eta grazia jaso zutela.

1991ko irailaren 6a — Bihotz Santuaren ostirala

Arratsaldean, Grombacheko Penitentzaren Gauera joan nintzen. Meza Santuaren ondoren, Salbatzailea adoratu zuten. Mostrantza begiratu nuen eta malko artean negar egin nuen. Ratzinger gotzainak esan zuen Medjugorje ez zela gainjainkoa; *Bildpost*-ek hala zioen.

15 minutuz negar egin nuen.

Orduan Jesusek hitz egin zidan. Barruko ahotsa bereizgarria eta garbia zen, inoiz baino argiago.

Jesusek esan zuen: "Begira nire gurutzea." Gurutzea aldarearen eta ostentsioaren gainean zintzilik zegoen. Gurutzea begiratu nuen eta entzun nuen jarraitzen zuela: "Nigan sinetsi zuten?"

Une horretan, berehala utzi nuen negar egitea.

Uste dut Jesusek nire malkoak kendu zizkidala. Niretzat, hori Medjugorje benetakoa dela baieztatzea zen; Eliza sinetsi nahi ez duelako besterik ez da.

Irailaren lehenengo astean, Txekoslovakian dagoen Litmanovari buruz Salbatzailea galdetu nion eta honako erantzuna jaso nuen: "Txekoslovakian gertatutako agerpenak gainjainkoak dira."

Hori entzutean erantzun nuen haurrak beraz ez zeudela gezurretan. Ondoren klinikako kapera joan nintzen eta berriro galdetu nuen, ikusleetako bat zen Ivetkaren begirada finkoaz gogoratu nintzelako, eta begi horiek hausnartzera behartu nindutelako. Salbatzailea galdetu nion deabruak ere halako begirada bat eragin zezakeen. Salbatzaileak esan zuen: "Bai."

Orduan errepikatu zuen: "Agertzeak gainjainkoak dira."

Garai hartan ez nuen asko ulertzen. San Pauloak dioena bakarrik esan dezaket: "Dena probatu, eta ongia gorde."

1991ko irailaren 12a — Osteguna

Neuburggo Abadiara joan nintzen konfesatzera. Apaizak penitentzia gisa eman zidan Salbatzaileak niri begiratzea onartzea. Inork ez zidan hori inoiz esan lehen, eta pozik nengoen Salbatzaileak niri begiratu nahi zidala jakinik.

1991ko irailaren 13a – ostirala

Rot-en zaintza-meza. Eliza abetuzko zuhaitzekin apainduta zegoen 'Hubertus mezarako'. Ez zitzaidan gustatu, Gabonetakoa zirudielako eta ez zelako egokia iruditzen.

1991ko irailaren 14a – Larunbata

Malschenbergen Meza Nagusian parte hartu nuen. Nire gurutzea, normalean gure logelan nire ohearen ondoan dagoena, elizara eraman zuten.

Meza gazteek gidatu zuten. Hala ere, errespetu faltagatik, tradizioa defendatu eta eliza antzoki bihurtzea saihestu behar da.

1991ko irailaren 16a – Astelehena

Klinika-kapera joan nintzen. Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Ondoren otoitz-talde bat izan zen; Aita Dochart ere etorri zen.

Urria 1991

Bilaketa luze baten ondoren, berriro aurkitu nuen nire egunerokoa.

Gure parroko apaiz ohiaren, Aita Köstelen, hiletetan jende asko bildu zen, apaiz asko barne. Nire ustez, Aita Köstel Jainkoa baino gehiago ohoratzen ari zela zirudien. Apaizek fededunak komunio santua zutik jasotzera animatu zituzten, komunio-baranda egon arren. Ostalaria jaso nuenean, lurrean belaunik egin nuen. Espiritu zikin asko sumatu nituen eta ohartu nintzen haiek utziko balituzte nire zati txikitari zatituko nindutela. Komunio Santua hartu ondoren Jesusekin bat egin nuenean, Salbatzaileari esan nion: 'Orain hainbeste apaiz ditugu, eta hala ere, Komunio Santua modu horretan banatzen dute jendeak zutik egon behar duelarik.' Orduan entzun nuen: 'Eman belauna lurretik, nire alaba.' Une hartan gauza asko argitu zitzaizkidan.

Egun batzuen ondoren, hau Reverend Vogti jakinarazi nion. Reverend Vogtek esan zuen hau niri bakarrik aplikatzen zitzaidala eta ez bestei.

1991ko azaroaren 23a

Mingolsheimeko San Rokeko kapera Santuko Meza Nagusira joan nintzen. Han misiolari batekin konfesatzera joan nintzen.

1991ko azaroaren 25a – Astelehena – Santa Katerinaren eguna

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Komunio Santuaren ondoren, Jesusekin bat egin nuenean, Jesusek esan zidan: **"Egin otoitz, egin otoitz asko, nire alaba; Errusiatik gerra bat dator!"**

Lehenik oso beldurtuta nengoen, eta gero negar egin nuen. Galdetu nuen Vogt aitarengana joan behar nuen ala ez. Jesusek esan zuen: "Ez, ez zaitu sinetsiko." Ondoren galdetu nuen otoitz-taldeari kontatu behar nion ala ez. Jesusek baietz esan zuen.

Nahastuta geratu nintzen, otoitz-taldean apaiz bat ere baitzegoen. Elizatik irten nintzen emozionalki oso larrituta eta mingotska negar egin nuen.

Elizatik kanpo, Rita eta Pimasenseko beste bi emakume jada niri itxaroten zidaten; otoitz-taldean parte hartu nahi zuten.

Otoitz-taldean ezer esan aurretik, Dochart aitaren bedeinkapena eskatu nuen. Dochart aitak Salbatzailea ekarri zuen berekin eta guk adoratu egin genuen. Baina ezin nuen Salbatzaileak esandakoak burutik kendu, eta negar eta zotinka egin nuen.

1991ko azaroaren 26a – asteartea

Gerraz pentsatzen jarraitu nuen eta Salbatzailea noiz gertatuko zen galdetu nion.

Salbatzaileak esan zuen: **"Laster."**

1991ko azaroaren 27a – asteazkena

Salbatzailea galdetu nion hitz horiek niretzat bakarrik garrantzitsuak ote ziren. Salbatzaileak esan zuen: **"Esan denei!"**

1991ko azaroaren 29a – ostirala

Laneko kapera txikian. Ziur egon nahi nuenez, gerrari buruz berriro galdetu nuen. Berriro entzun nuen: **"Errusian gerra izango da."**

1991ko abenduaren 2a – Astelehena

11:15etan klinika-kapera txikian. Pozik nengoen berriro ere tabernakuluaren aurrean belaunik egiteko baimena izan nuelako. Espiritu bidezko komunikazioa izan nuen eta Salbatzailea non zegoen galdetu nion berari hitz egiten zidan unean. Jesusek erantzun zidan: **"Bihotzaren sakonean."**

Geroago galdetu nion nola azaldu behar nion besteei berari entzun nezakeela. Jesusek esan zuen: "Hau gainjainkoa da; bestela, ez litzateke niregandik izango." Galdetu nuen ea hipnosiaren menpe nengoen. Jesusek esan zuen: "Nire bihotzarekin bat egiten duen inork ezin du bere burua hipnotizatu."

Yugoslaviako gerra eta Ivan eta Jakov ikusleek nola atzerrira bidaiatu zuten etorri zitzaidan gogora. Gerora etorriko den gerra dela eta, nik ere Alemaniatik alde egin behar nuen galdetu nuen. Baina Jesusek esan zuen: 'Ez ditut beldurtziak gustuko.'

Orduan Joana Arc-eko santuaz pentsatu nuen, ingelesten aurka borrokatu eta Frantzia askatu zuena. Jesusi nire semeari buruz ere esan nion, Errusiatik etor daitekeen gerra bat ezin zuela irudikatu.

Jesusek esan zidan: "Presaka joan behar du konfesatzera."

Arratsaldean, Errosarioaren hirugarren hamarkadaren ondoren eginiko otoitz-taldean, ohikoa zen moduan minutu batzuetako isilunea gorde genuen, denek bihotzez otoitz egin eta beren asmoak eskaintzeko. Salbatzailea galdetu nion otoitz-taldeari mezu bat helarazi behar nion.

Jesusek esan zuen: "Esan denei maite ditudala."

Hura izan zen otoitz-taldean Salbatzailea entzun nuen lehen aldia.

1991ko abenduaren 3a – asteartea

Klinikako kapera txikian, Jesusen ahotsa entzun nuen:

"Entzun nazazu, nire alaba, otoitz egin, otoitz asko egin."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan, Komuniun Santua ematen ari zirenean grabatutako musika entzuten zen; ezin nuen bihotza Salbatzaileari ireki – musikak nire arreta kentzen zidan.

1991ko abenduaren 4a — asteazkena

Klinika-ko medikuen gelan, goizeko 10:45ak aldera: Salbatzailearekin bat egin nuen eta ahotsa entzun nuen: "Nire zerbitzaria zara; esaten dizudan guztia egin. Ni neuengan konfiantza handia izan.

Irrotasunez eutsi. Aurrean bizitza laburra duzu. Nirekin egotera eramango zaitut. Horren frogaz zure fedea da."

Idatzita amaitu bezain pronto, Salbatzailea galdetu nion ea ondo idatzi nuen. Jesusek erantzun zidan: "Bai, nire alaba".

Arratsaldean: Egunero gehiago otoitz egiten nuen Vogt aitaren alde eta argitzeko, eta Jesusi eskatu nion Vogt aitari hitz egiteko baimena emateko. Jesusek esan zuen: "Zoaz."

18:00etatik 18:45etara Aita Vogtrekin hitz egin nuen. Elkarrizketa honen ondoren, Aita Vogtek esan zidan niri miresmena zuela eta egiten ari nintzen bezala jarraitu behar nuela.

Jesusek esandako 'horren frogaz zure fedea da' esaldia zer esan nahi zuen galdetu nionean, hark erantzun zidan: 'Dena ulertu behar al duzu?'

1991ko abenduaren 5a — Osteguna

9:00etan, Salbatzailea galdetu nion ea benetan ez nuen dena ulertu behar, Vogt apaizak esan bezala. Salbatzaileak esan zuen: "Bai, ez duzu dena ulertu behar. Dena bere garaian etorriko da. Ulertzen ez duzuna, itzuli iezadazu."

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion Errusiako gerra-ohartarazpena *Bild am Sonntag*-eko zuzendari nagusiari bidali behar nuen ala ez.

Salbatzaileak erantzun zidan gaur egin behar nuela.

1991ko abenduaren 6a – ostirala

Klinika barruko kapera joan nintzen goizeko 8:25ak aldera eta han otoitz egin nuen gutuna argitaratuko zela. Otoitz egiten ari nintzela, Salbatzailea galdetu nion gutuna ona zen ala ez. Bere erantzuna: "Zure gutuna ona da." Graziaz bete nintzen eta negar egin nuen poza nuelako Salbatzailea maite dudalako. Salbatzaileak esan zidan: "Oso maite zaitut; bakean zoaz."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan, Salbatzailea galdetu nion nola saihestu zitekeen gerra. Salbatzaileak erantzun zidan: "Gosete eta otoitz bidez bakarrik."

Gainera, galdetu nion Salbatzailea zergatik ari zen nirekin hitz egiten, bekataria naizelako.

Salbatzaileak erantzun zidan: "Denak dira bekatariak."

Hala ere, zergatik nirekin hitz egiten ari zen jakin nahi nuen, eta bere ahotsa entzun nuen: "Nahi dudana tokian sartzen naiz."

1991ko abenduaren 7a — larunbata

Goizaldean, Mingolsheim-eko San Rok-en Kapera joan nintzen Meza Santura.

Komunio Santua hartu ondoren, Salbatzaileak esan zidan: "Misiolariari hitz egin."

Misiolariari nire bihurketa eta gerraz hitz egin nion. Hitz egiten genuen bitartean negar egin zuen. Arratsaldean, Lantershofengo teologia ikasle Fridolin Keilhauerrekin otoitz egin nuen.

1991ko abenduaren 8a — igandea

Goizean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. 12:00etatik 13:00etara ere elizan otoitz egiten egon nintzen; Maria Sortzez Garbiaren jaiotzaren eguneko grazia-ordua baita. Ondoren, 14:00ak arte otoitz egiteko tartea izan zen.

Arratsaldean, Fridolin-ekin izandako elkarrizketa batean, hark galdetu zidan:

"Zer duzu Jainkoak eman ez dizuna?"

Pentsatu ondoren, erantzun nuen: "Ez dut ezer; dudana guztia Jainkoarengandik dator."

1991ko abenduaren 9a – Astelehena

Duela egun batzuk, Salbatzaileak esan zidan: 'Eman iezadazu zure izate osoa'.

Ez nuen hau ulertu eta Jesusi itzuli nion, hark esan bezala. Orduan Salbatzaileak jarraitu zuen: "Dena eskatu behar duzu."

Beraz, gaur goizeko 9:45ak aldera galdetu nion: 'Salbatzaile, zer eman behar dizut?'

Jesusek erantzun zidan: 'Eman iezadazu dena.'

Ondoren, gure otoitz-taldeari mezu bat helarazi behar nion galdetu nion. Erantzun zidan otoitzak ugaltu eta gose egin behar zutela.

Arratsaldean, Dochart aitaren konfidentzara joan nintzen.

1991ko abenduaren 10a — asteartea

10:10etan, medikuen gelan: Salbatzaileari batu nintzen, eta gero entzun nuen: "Idaz ezazu: Nire ardiak maite ditut eta bide okerretik joandako guztiak itzuli nahi ditut. Bilatu haiek. Lagundu iezadazu. Aurkitzen den ardi bakoitzarengatik zeruan sari handia dago. Zure eginkizuna bilatzen jarraitzea da. Ez inoiz gelditu. Gaiztoa zain dago."

Esan nuen: "Jauna, hain ahula naiz."

Salbatzaileak erantzun zidan: "Baina nirekin indarra duzu."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan: ez nekien zein Ebanjelio-pasarte irakurriko zen

egunean. Harritu egin nintzen Mateo evangelioa—galdu den ardiaren parabola—irakurri zutenean.

Harritu egin nintzen Salbatzaileak goizean bertan horri buruz zerbait esan zidalako. Gaur ohikoa baino gehiago otoitz egin nuen Vogt apaizarengatik. Komuniun Santua hartu nuen, eta Salbatzailearekin bat egin nuen berehala, ahotsa oso poliki eta argi entzun nuen: "Entzun al nazakezu?" Nik esan nuen:

"Bai." Isilune sakon bat egon zen. Orduan entzun nuen: "Joan zaitez apaizarengana."

Isilunea berriro. "Esadazu" — isilunea — "gerra kontuan serioa naizela." Kolpe bat bezala jo zidan. Hori neure baitan errepikatu nuen eta ondo ulertu nuen ala ez, eta noiz joan behar nuen apaizarengana galdetu nuen. Hark esan zuen: "Meza Santuaren ondoren."

Salbatzaileak baieztatu zuen ondo entzun nuela. Orduan negar malkartsuetan hasi nintzen. Zita niregana etorri eta zer zen galdetu zidan. Speckart andreak ere hurbildu eta galdetu zuen. Haiek ere baieztatu eta esan zuten: "Hau ez da ezer berria; barkamen gaueko gauetatik ezagutzen dugu." (Errusian zegoen gerra aipatzen ari ziren.) Orduan zuzenean Vogt aitaren bila joan nintzen. Vogt aitak entzun egin zidan eta gero esan zuen: "Egin daitekeen bakarra otoitz egitea da." Errusiako gerrari buruz lehen aldiz berarekin hitz egin nuenetik astebete baino gutxiago igaro zen, Salbatzailearen aginduak jarraituz.

Bere bedeinkapena eskatu nion eta gero etxera joan nintzen.

1991ko abenduaren 11a — asteazkena

10:00ak pasata gutxira, medikuen gelan: Salbatzailearekin bat egin nuen. Orduan, nire inguruan bake eta isiltasun atsegin bat sentitu nuen. Beroa sentitu nuen, baina ezer entzun ez nuen.

12:30etan klinikako kapera: Angelusa otoitzatu nuen, Salbatzaileari bat egin nion eta atsegin bero, bake eta isiltasun sentsazio bat sentitu nuen. Denbora batez ez nuen ezer entzun, eta bat-batean entzun nuen: "Zure bihotzean atsedean hartzen dut". Hain ederra zen eta hain zoriontsu nengoen ezen ezin baitut deskribatu. Zoritxarrez, ezin izan nuen atsedenaldia luzatu, nire lankidea oraindik gaixorik zegoelako eta dena bakarrik egin behar izan nuelako.

Salbatzaileak zure bihotzean atsedean hartzen duela jakitea hain sentimendu zoragarri eta ederra da, eta gure Jaunak bakarrik eman dezakeen bakea sentitzen duzu.

Arratsalde hartan San Rok kapera txikian: Salbatzailea galdetu nion zenbat denbora gose egin behar den Komuniun Santua jasotzeko, Würzburg-eko Ritak hori galdetu zidalako.

Salbatzaileak esan zuen: "Komunio Santua hartzeko ordu batzuk aurretik gose egitea egokia da."

Nik esan nuen: "Zer uste duzu apaizak esango lukeen hori kontatuko baniio?" Salbatzaileak erantzun zuen: "Ni hitz egingo dut zure alde. Bakean zoaz."

1991ko abenduaren 12a — Osteguna

10:15etan medikuen gelan: Salbatzailea galdetu nion profeta faltsua nintzen ala ez, azkenaldiei buruz Bibliako zerbait irakurri nuelako. Salbatzaileak esan zidan: "Ez zara profeta faltsua; nire zerbitzaria zara. Nik esaten dizudan guztia egin. Gerra bat egongo da. Ni naiz zure Jauna eta Jainkoa. Berriro eta berriro tentatuko zaituzte."

Salbatzailea galdetu nion ea seinale bat jaso nezakeen. Salbatzailea:

"Denbora iristean seinale bat emango dizut."

Galdetu nuen seinale hori niretzat ote zen.

Salbatzaileak: "Denontzat."

12:15ean klinikako kapera txikian: Angelus-a otoitz egin nuen.

Salbatzailea galdetu nion seinale hori airean izango ote zen edo nire gainean.

Orduan Salbatzaileak galdetu zidan: "Ados zaude?"

Hutsik gabe esan nuen: "Bai."

Baina gero Jesusi esan nion: "Ez nazazu inoiz zuregandik bereizi, oso maite zaitut-eta." Salbatzailea galdetu nion otoitz-taldean esaten ditugun otoitzak onak ote ziren, edo zerbait aldatu behar nuen.

Salbatzaileak esan zuen: "Egin otoitz asko; bikoiztu otoitzak. Otoitz guztiak onak dira."

1991ko abenduaren 13a, ostirala

Medikuaren kontsulta: otoitz egin nuen, ondoren Salbatzaileari bat egin nion eta hark esaten entzun nuen: "Entzun adi, nire alaba. Joan zaitetz apaizengana eta esan iezaiezu.

Gerraz serio ari naiz."

Salbatzailea galdetu nion nola esan behar nuen hori. Salbatzaileak erantzun

zidan: "Ni hitz egingo dut zure alde."

Salbatzailearekin jarraitu nuen esaten ez zidatela sinetsiko, baina Salbatzaileak erantzun zidan: "Utzi hori niri."

Salbatzailea: "Ez duzu gaindikotasuna ulertzen. Niregandik aparte, inork ezin du gaindikotasuna ulertu."

Barnean bero eta bake bat sentitu nuen eta Jesusi esan nion: "Sinesten dut zurekin nagoela."

Jesus: "Hori sinesten baduzu, gainerakoan ere sinetsi."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan, Salbatzailea galdetu nion orain arte idatzitakoa zuzena ote zen.

Jesusek 'BAI' batekin baieztatu zuen eta esan zuen: "Bakean zoaz, nire alaba."

1991ko abenduaren 14a – Larunbata

Goizeko 7:00etan Mingolsheimeko San Roch kapera nengoen. Bakea eskatzeko otoitz egin nuen eta negar egin nuen. Orduan entzun nuen: "Bakean zoaz, nire alaba."

1991ko abenduaren 15a — igandea

Regensburg-era joan ginen eta goizeko 10:00etan Karmeñtarren monasterioan Meza Santuan parte hartu genuen. Salbatzaileari elkartuta nengoela, Jesusek esan zuen:

"Entzungo al duzu nire ahotsa?"

Bai esan nuen, eta Salbatzaileak esan zidan: "Orduan sinetsi."

Nik esan nuen: "Mesedez, eman iezadazu mostaza-hazi bat, bestela ezin ditut mendiak mugitu." Orduan isilune bat egon zen.

Orduan Salbatzaileak esan zuen: "Maite zaitut."

Meza Santuaren ondoren, Aita Gebhard Heyderekin hitz egin nuen. Nire egunkarian grabatutako barruko elkarrizketak berrikusi zituen. Eskerrak ematen dizkiot Jainkoari gurekin oraindik dagoelako, 86 urte baititu jada. Ez da munduko jakintsua, baizik eta jainkozko jakintsua.

Bere antzeko norbait aurkitzeko lupa batekin bilatu beharko zenuke. Ez zait axola berarekin hitz egiteko guztira 600 km baino gehiago gidatu behar izatea. Oso lagundu dit. Azkenik, berretsi zidan Errusiatik gerra bat etorriko dela ez zaiola berarentzat berria. Therese Neumann aipatu zuen (alemiar mistikoa—estigmatizatua), behin esan zuena bere heriotzaren 30 urte ondoren errusiarrek bere hilobia zapalduko zutela.

1962an hil zen. Gebhard aitarenak Heroldsbach, Mettenbuch eta gerra honi buruzko erreferentziak aurkitzen diren beste leku batzuk ere aipatu zituen.

Gurekin ekarritako gauzak ere bedeinkatu zituen, hala nola ura, kandelak, irudiak eta abar. Aita Gebhardek gauza hauek bereziki arduraz bedeinkatu zituen. Horrela egin beharko luke apaiz orok gauzak bedeinkatzerakoan.

Etxera iritsi nintzenean, berehala hasi nintzen sukaldatzen, gosez zegoen gonbidatu bat geneukalako. Ez nuen ezer jan eta Waghäuseleko elizara joan nintzen. Arima pobreetarako Meza Santua eskaini nuen. Egun hartan asko otoitz egin nuen. Baina Waghäuseleko elizan infernua nire inguruan zegoela sentitu nuen. Erasoaren menpe nengoen. Bereziki txarra izan zen belaunik nengoela Komuniõ Santua jaso nuenean. Sumatu nuen apaiza ez zidala eman nahi Komuniõ Santua.

Komunioa belaunik nengoela jasotzean. Hirugarren Ave Maria errezatu ondoren bakarrik eman zidan Ogi Santua. Nire ariman eraso bortitzak sentitu nituen. Ez dut hori laster ahaztuko. Hala ere, Salbatzailea beti garaile izango da. Jesusekin bat egin ondoren, Jainkoak bakarrik eman dezakeen bakea sentitu nuen nire baitan.

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba." Ondoren, apaiz honengatik otoitz egin nuen.

1991ko abenduaren 16a – Astelehena

Kroazia eta Eslovenia estatu independente gisa aitortzea ez zela ona iruditu zitzaidanez, Salbatzailea galdetu nion hori zuzena ote zen.

Salbatzaileak erantzun zidan: "Ez ditut muga beharrik; pertsona guztiak maite ditut."

Arratsaldeko 17:00etan, klinikan Gabonetako festa bat izan genuen.

Gure klinikako zuzendari, Weidauer irakasleak, hitzaldi bat eman zuen eta opariak banatu zituen. Ondoren, zuzenean elizara joan nintzen, mundu osoko lan-lekuetan antolatzen ari ziren Gabonetako festetan parte hartu beharrean Komuniun Santua jasotzea nahiago nuelako. Jainkoak barkatu dezala haiei Gabonetako festa deitzea. Niretzat, fariseo moduko Gabonetako festak dira. Beraz, Rot-eko elizara joan nintzen. Rot-era bidean, festan geratu ziren lankideengatik otoitz egin nuen. Komunio Santua eskaini nuen hiltzen ari zirenei eta Purgatorioko arima pobreei. Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea egindakoa egokia zen. Salbatzailea: "Bai, hala da, horregatik eskerrak ematen dizkizut." Salbatzaileak hori inoiz ez zuen lehenago esan. Salbatzailei esan nion hori eskertu behar niola. Goize hartan, laneko kapera txikian, Salbatzailea galdetu nion aurreko gauean Waghäuseleko elizan gertatutakoaz, Werner Egon apaizak hasieran ukatu baitzidan komunio santua belaunik nengoela, eta bihotzean eraso bortitzak sentitu nituen. Eraso bat izan zen, inoiz bizitako ezer bezalakorik. Salbatzailea galdetu nion une hartan zenbat deabru nengoen inguruan. Salbatzaileak esan zuen: "Haiek ikusi izan bazenit, hil egingo zinateke." Apaiz hau ez dago Jainkoaren grazian bizitzen. Salbatzailea galdetu nion ea hori berari esan behar nion, apaiz honengatik barkamena eskatzen ari nintzelako. Salbatzaileak esan zuen: "Esan iezaiezu." Barnean pentsatu nuen Aita Aemilianengana joango nintzela eta horri buruz berarekin hitz egingo nuela.

1991ko abenduaren 18a – asteazkena

Mingolsheimeko San Rok kapera nengoen nire ilobarekin. Komunioa banatzen ari zirenez, komunio-barandan belaunikatu nintzen. Beste batzuk zutik geratu ziren Ogi Santua jasotzen edo apaizaren aurreko eskaileretan belaunikatu ziren. Eskerrak ematen dizkiot Jainkoari komunio-barandan bakarrik belaunikatzeko hainbeste ausardia emateagatik. Apaiza niregana etorri arte itxaron eta otoitz egin nuen. Komunio Santua banatu ondoren, apaiza bira egin eta bi pauso inguru egin zituen aldarearen aldera. Indar batek atzera eraman zuen. Niregana etorri eta Komuniõ Santua eman zidan. Salbatzailea galdetu nion hori egokia zen ala ez. Salbatzailea: "Egin ezazu horrela jarraitu, nire alaba. Eskerrak ematen dizkizut ausardia honengatik." Salbatzaileari esan nion: "Eskerrik asko, ausardia hau zuregandik dator eta ez niregandik." Goize hartan klinika-kapera batean, Salbatzaileari galdetu nion bat-batean hiltzen den norbaitek damutzeko denborarik ote zuen. Hori galdetu nuen egun batzuk lehenago eztabaidatu zelako. Apaiz batek, gainera, esan zuen ez zela denborarik geratuko. Salbatzailea: "Bekatuak damutzeko denbora jakin bat dago. Denbora hori Jainkoaren esku dago." Orduan galdetu nion Salbatzaileari egunean zenbat aldiz jaso daitekeen komunio sakramentala. Salbatzailea: "Eguneko behin bakarrik, eta espiritualki nahi adina." Salbatzaileak jarraitu zuen: "Egun batean hainbat aldiz Komuniun Santua jasotzen badu, ez du Jainkoan nahikoa konfiantzarik. Izan ere, bihotz zikinekin jasotzen badu, hamar aldiz ere egin ondoren, Komuniun Santua ez da nahikoa."

1991ko abenduaren 19a – Osteguna

Atzo anaia Aloisek egindako deiak kezkatuta nengoen. Werner Egon aitak gutun anonimo bat jaso zuela esan zidan, eta ni susmopean egon nintekeela. Orduan anaia Br. Aloisek esan zidan Waghäuseleko apaizak ikustera joateko asmoa nuela, harritu egin zen eta ezin nuela hori egin esan zidan, bestela monasteriotik kanporatuko zutela. Aipatu behar dut inori gutun anonimoak idazten ez dizkiodala inoiz. Kristoren benetako irakaskuntza urratzen ari dela sentitzen dudanean, apaizengana pertsonalki joaten naiz.

Horregatik galdetu nion Salbatzailei Waghäuseleko apaizengana joan behar nuen ala ez, 1991ko abenduaren 15ean han bizitakoaren ondorioz. Salbatzaileak: "Joan zaitez Aitetara eta esan iezaiezu." Jainkoaren borondatea bada, ni neu joango naiz han. Salbatzaileak gero esan zidan: "Egunero asko otoitz egin."

1991ko abenduaren 20a – ostirala

Klinika-kapera txikian: Salbatzaileak esan zidan: "Egin otoitz asko, nire alaba, gerra gertu dago." Inflazioa noiz etorriko zen galdetu nion Salbatzaileari.

Salbatzailea: "Gerra baino lehen."

Orduan Salbatzailea galdetu nion Komunio Santurako aurretik zenbat denbora gose egin behar den.

Salbatzailea: "Komunio Santurako aurretik ordu batzuk janari eta edari gabe egotea ez sinesten dutenen penitentzia da!"

Galdetu nuen helarazi beharreko ezer ote zegoen.

Salbatzailea: "Vogt aita-k sinestunekin Santu Sakramentuaren aurrean orain arte egin duen baino askoz gehiago otoitz egin beharko luke." Arratsaldean, Rot-eko elizan nengoen.

1991ko abenduaren 21a – Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäusel-en Meza Santua.

Meza Santua hasi aurretik, meza ospatuko zuen apaizarengatik otoitz egin nuen. Alanus aita zen.

Hasieran eliza iluntasunean ikusi nuen; apaiza ezin nuen ikusi, nahiz eta Meza Santua ospatzen ari zen. Apaizarengatik gogotsu otoitz egin nuen. Ondoren apaiza ere ikusi nuen, baina hark ere iluntasunean zegoen. Kontsekrazioaren ondoren, eliza osoa pixka bat argitu zen. Ez nekien zer esan nahi zuen, eta erantzunik ere ez nuen jaso. Meza Santuaren ondoren, Hamsch familiari bisita egin nion.

Arratsaldean, Zank jaunak etorri zitzaidan eta esan zidan Waghäuseleko apaiz bati gutun bat bidali ziola. Esan zuen gutunean idatzi zuela apaizaren sermoia tontoa iruditu zitzaion eta baita Medjugorje ere aipatu zuela. Zank jaunari galdetu nion apaizak erantzunik jaso ote zuen. Erantzun zuen ez zuela erantzunik espero. Kritikatu nuen eta galdetu zergatik ez zuen apaiza bertan bertan joan ikustera. Sumatu nuen gizon honek ez zuela zintzo jokutzen eta gezurra ari zela esaten. Lotsagabea iruditu zitzaidan. Orain zerbait argi egin zait, eta Alois anaia kontatu zidan Werner Egon aitari bidalitako izenik gabeko gutunaz pentsatu nuen. Baina ez dut Waghäuseleko apaiei traizio egingo.

Waghäuseleko apaiek ziur nigan susmoa jarriko dute – bigarrenez. Ez nago Jesus baino hobeto. Errua errugabeei leporatzen ari zaie.

1991ko abenduaren 22a – igandea

Rot-en Meza Santuan parte hartu baino lehen:

Igande goizaldean, ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen, batez ere Vogt aitaren alde eta

Waghäuseleko apaizak. Elizan txalotzeaz galdetu nion Salbatzaileari.

Salbatzailea: "Nire eliza ez da antzoki bat; 'Jainkoak bedeinka zaitzala' esaldian fede handiagoa izan behar da." Apaizengatik eta elizan zeuden pertsonen alde asko otoitz egin nuen. Salbatzailea galdetu nion noiz etorriko zen etxera (Zerura) eramatera.

Hark esan zuen: "Laster." Ondoren, Salbatzaileak galdetu zidan beldurtuta nengoen. Erantzun nuen: "Ez, zurekin banago."

Eguerdian elizan nengoen Errosarioa eta otoitzak egiteko.

Arratsaldean, Erich-ekin bi Errosario otoitzatu nituen. Otoitz egiteko gogo indartsu bat sentitu nuen, norbaitek otoitz egin behar nuela esan izan balu bezala. Arratsaldean, iratiaren bidez jakin nuen, nik otoitz egiten ari nintzen une berean, Heidelberg inguruan hegazkin bat erori zela eta 26 pertsona hil zirela. Arratsaldeko 20:00ak aldera, berarekin bat eginda nengoela, Salbatzailea galdetu nion ea nire heriotza martiriotza izango zen. Mannheim-eko emakume batek esan zidan nire heriotza ikusi zuela ikuskari batean; martiriotza gogorra, erre izana aipatu zuen.

Deabruak lanean ari zela sumatuta, Salbatzaileagandik neure kabuz jakin nahi nuen hori egia ote zen. Nire galderari erantzunez, Salbatzaileak esan zuen: "Bai, martiriotza laburra izango da eta zurekin egongo naiz."

1991ko abenduaren 23a – Astelehena

Lehenik, etxean Psalmuen Liburu osoa eta beste otoitz batzuk egin nituen. Ondoren, espiritualki komunikatu nintzen; Salbatzailearekin 20 minutuz inguru bat egon nintzen. Isiltasun berezi bat zegoen eta barnean bake sakon bat sentitu nuen.

Salbatzaileak idazteko baimena ematen didan gauza garrantzitsuak bakarrik idazten ari naiz. Egia argira atera behar da, nahiz eta idaztea zaila izan. Gerran zenbat galduko ziren galdetu nion Salbatzaileari.

Salbatzaileak esan zuen: "Haien ia guztiak. Bizirik geratuko direnek pozik egongo lirateke hilda egongo balira. Bekatua zama astuna da."

Bomba atomikoaz pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Nuklear zentralek ere lurra kutsatuko dute."

Salbatzaileari esan nion niretzat zerbait esateko.

Salbatzaileak: "Oso maite zaituztet; izan niregan leial, sendo egon eta ez utzi niri."

Ondoren, Salbatzailea otoitz-taldean seinale bat emateko eskatu nion, gure fedean sendo jarraitzeko.

Hala esan nuen: "Badakit ez garela merezi seinale hau jasotzeko, baina Jaun gure Jainkoaren esku uzten dut."

Ondoren, lasaitasun eta bake sakon baten sentsazioz bete nintzen, inoiz lehenago sentitu ez nuena.

Bakarrik Salbatzailea nire barruan zegoelako eta ni haren barruan nengoelako izan zitekeen.

Salbatzailearekin bat egotea baino ez dago ederagorik. Bai, Salbatzailea bakarrik nahikoa da.

Eguerdian, 11:00ak pasata, nire iloba Jaquelinarekin basora joan nintzen. Inmaculada Andre

Mariaren Errosarioa otoitz egin genuen. Ondoren, Salve Regina latinez abestu genuen. Basoaren

erdian abesten ari ginela, bat-batean hegazti asko etorri eta gurekin batera abestu eta txirrin egin

zuten. Haizea indartsu jotzen ari zen une bat lehenago, baina bat-batean guztiz gelditu zen; haizeak

jotzeari utzi zion. Abestzen ari ginela, harriturik bete ginen. Salve Regina amaitu genuenean,

hegaztiak alde egin zuten eta haizeak berriro jotzen hasi zen. Hau hirugarren aldia zen hegaztiekin

halakorik bizitzen nuena, eta bigarren aldia haizeak gelditu zitzaiona.

Arratsaldean: otoitz-taldea. Dochart aitaren aurka joan nintzen konfesatzera. Gaur otoitz-taldean jende

asko joan zen konfesatzera. Salbatzailea gurtu genuen eta, beti bezala, Errosarioa eta beste otoitz

batzuk esan genituen.

24. 12.91 — Asteartea — Eguberri bezpera

Erdiko gau-mezara joan nintzen eta asko negar egin nuen.

25. 12.91 — Gabonak

Meza Santua hasi aurretik Salmoak otoitz egin nituen; ondoren, Espiritu bidezko Komunia Santua jaso nuen. 20 minutuz inguru Salbatzailearekin bat eginda egon nintzen.

Salbatzailea: "Betiko zurekin nago."

Jesusi galdetu nion Aita Dochartekin eztabaidatu nituen gauzei buruz. Salbatzailea: "Nik

esaten dizudana zuretzat da, apaizentzat eta guztiontzat."

Jesusek esan zidan apaizarengana joan behar dudala berak esaten didanean, ez nahi dudanean, baizik eta une egokia iristen denean.

26. 12.92 – Boxing Day

Musika elkarteak Meza Santuan parte hartu zuen. Ez zitzaidan gustatu. Musika jotzen ari zen

bitartean, Santuaren Sakramentuaren Litaniak eta Bihotz Santuaren Litaniak otoitz egin nituen.

Salbatzailearekin ondo bat egin nuen eta grazia asko jaso nituen.

27.12.91 – Ostirala

Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

28.12.91 — Larunbata

Psalterio osoa otoitz egin nuen.

29.12.91 — Igandea

6:30etatik 8:30etara, Meza Santua hasi aurretik Salmoen liburua otoitz egin nuen. Salbatzailearekin espiritualki bat egin nuen eta lehen aldiz nire familiaren berri galdetu nuen. Nire familiarekin nola zihoan galdetu nuen. Salbatzailea: "Denak bide zabalean daude. Oraindik atzera egin dezakete nahi izanez gero." Nire senarraren eta Jaquelinaren berri galdetu nuen. Erantzunik jaso ez nuen. Nire familiaren berri galdetu nuenean, Frantzian, Jugoslavian eta hemen, Alemanian, oraindik bizirik dauden nire anaia-arrebei buruz pentsatzen ari nintzen. Ondoren, nire semearen berri galdetu nuen. Salbatzailea: "Hark ere bai."

30.12.91 – Astelehena

Erben jaunak eskatu zidan Salbatzailea galdetzeko ea une honetan egiten ari dena zuzena den. Salbatzailea: "Hartutako bidea ez da ona." Salbatzailea galdetu nion Maria Ittenek (Rasenkreuz) bidalitako zirkular gutuna zuzena ote zen. Salbatzailea: "Gutuna zuzena da. Kopia asko egin. Eta sinesten ez dutenek, utzi hori niri." Aita Dochartekin konfesatzera joan nintzen.

31.12.91 — Asteartea

Klinikan: Salbatzailea galdetu nion nire senarrari zer zen gaizki. Salbatzailea: "Egin otoitz gogor berarengatik, nire alaba. Garbitasunik gabeko espirituak diren aurkako borroka da." Baina esan nion Salbatzailea atzo konfesatzera joan zela. Salbatzailea: "Berrito bekatu egin du." Salbatzaileari esan nion nire senarrak apaiza ez zitzaioa lagundu esan zuela. Salbatzailea: "Ez du bere bekatutik sakonki damutu." Galdetu nuen ea zuzena zen Aita Dochartek Zeutern-eko Deris jaunaren etxe pribatuan Meza Santua ospatzea. Salbatzailea: "Ez da zuzena Dochart aitaren aldetik, baimenik behar duelako. Honek esan nahi du Elizak ez duela ezer gaizki egingo. Nire Elizan, edonork otoitz egin dezake edozein unetan. Salbatzailea galdetu nion atzoko otoitzak onak izan ote ziren. Salbatzailea: "Ona izan zen; pozik nengoen horrekin." 12:00etan klinikako kapera: Salbatzaileari lotuta egotea bereziki atsegina izan zen. Salbatzaileari esan nion: "Ai, Salbatzaile, orain ez dut zalantzarik; oso atsegina da eta dena sinesten dut." Salbatzaileak erantzun zuen: "Zure arima orain garbia da." Nik ere esan nuen orain hobeto entzun nezakeela. Salbatzailea: "Zeren eta gehiago ireki zaitzulako." Salbatzailea galdetu nion zer esan nahi zidan urtearen amaieran. Salbatzailea: "Jarrai, nire alaba. Zure egiten duzun guztiaz pozik nago." Otoitz-gela eraiki behar nuen galdetu nuen. Salbatzailea: "Eraiki ezazu." Orduan galdetu nuen zer egin behar nuen nire senarra horrekin ez balego ados. Salbatzaileak esan zuen: "Ados egongo da."

Urte Berriaren bezpera:

Gauean triste nengoen; mingotsan negar egin nuen. Ez zitzaizkidan gauerdiko su artifizialak gustatzen, hainbeste pertsona gosez hil egiten direlako. Orduan otoitz egin nuen.

1992ko urtarrilaren 1a – asteazkena

Soineko gorrietan meza santua. Elizatik atera ondoren, Eisenbergetik zetorren eta otoitz-taldean irakurri zuten kopia hartaz Mrs Speckartekin hitz egin nuen. Klean bertan geundela, deabruak bost minutuz infernuko usain bat askatu zuen, eta nik ura santua isuri nuen. Usaina berehala desagertu zen.

Arratsaldeko 16:00etatik 19:00etara, teologia ikasle Artur Wagnerrekin elkarriketa bat izan nuen. Horretan, latinez ere otoitz egin genuen.

Salbatzailea horri buruz galdetu nion, Ziegler jaunak liburuaren izenburua aldatu zuelako

Medjugorje – Jainkoaren Bake-eskaintza Munduari izenburuko liburuan, berak idatzitakoan, izena aldatu zuela.

Salbatzailea: "Ez da egokia izenak faltsutzea."

Ondoren, ikusle Ivanari buruz galdetu nuen. Ivan maiz Alemanian egoten da, hiri mugakidean.

Salbatzailea galdetu nuen zergatik ez den niregana etortzen,

Medjugorjen askotan bisitatu izan bainuen.

Salbatzaileak erantzun zidan: "Utzi hori niri."

12:10etan:

Salbatzailea galdetu nion *Medjugorje—Aktuell* aldizkariaren 12. orrialdeko, Prof. Max Thürkaut-ekin egindako elkarriketako izenburua zergatik zen. Izenburua honela zioen: "Guk modu horretan bizitzen saiatu behar dugu, jendeak sinets dezan guk sinesten dugula."

Salbatzaileak erantzun zidan: "Fedea eskatu behar da."

Ondoren galdetu nuen ea 'Medjugorje—Aktuell' aldizkaria irakurri behar nuen.

Salbatzailea: "Ez duzu aldizkari hori irakurri beharrik; *Arima Txikiak* liburua milioika aldizkari horietatik askoz garrantzitsuagoa da."

Ondoren, nire senarrari buruz galdetu nuen, maiz erasotzen baitute.

Demoniari buruz pentsatzen ari nintzen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, deabru asko daude. Hori da bere Gurutzearen Bidea. Proba bat da.

Honen bidez, arimak salbatzeko laguntzen ari zara."

Jesusi esan nion jende askok sinesten duela nire senarrak nire aurka esaten dituen gauza txarrak.

Salbatzailea: "Jendeak askoz gehiago sinesten du deabruak esaten duena. Egia ia inoiz ez da onartzen. Bestela, ez nindukete gurutziltzatuko."

Arratsaldean, Rot-eko elizan:

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea egokia zen senarrari esan niona

17:20 inguruan bere obsesioari buruz.

Salbatzailea: "Zuzena zen. Ez duzu beldurrik izan behar. Zurekin nago." Pozaz bete nintzen eta barnean bake sakon bat sentitu nuen.

1992ko urtarrilaren 3a — Bihotz Santuaren ostirala

Roteko elizan Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko urtarrilaren 4a — Larunbata

Mingolsheimera joan nintzen gaixo Aita Müller bisitatzera. Berarekin 45 minutuz inguru hitz egin nuen.

Gero, Salbatzailea galdetu nion ondo hitz egin nuen ala ez.

Salbatzailea: "Ez zenuen zuk hitz egin, baizik eta nik egin nuen zure alde." Jainkoaren borondatez gertatu zen elkarriketa hau.

Gure elkarriketaren ondoren, berarengana joan nintzen konfesatzera.

1992ko urtarrilaren 5a — igandea

Meza Santua hasi aurretik, deabruak erre egin zidan Maria Ittenek (Eisenberg) bidalitako zirkular gutunaren nire kopia. Nire logela ia sutean erori zen.

1992ko urtarrilaren 6a — Astelehena, Epifania

Rot-en HI Mezan eta otoitz-zerbitzuan parte hartu nuen.

Arratsaldean: otoitz-taldea; jende asko bildu zen.

1992ko urtarrilaren 7a – asteartea

10:00etan, medikuen gelan: Aurreko egunean bigarren aldiz sakramentaloki Komunია Santua jasotzeko gogoia sentitu nuen arren, ez nuenez hala egin, Salbatzailea galdetu nion egunean behin bakarrik sakramentaloki Komunია Santua jasotzea egokia ote zen.

Salbatzailea: "Eguneko behin hartzea egokia da."

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion apaizei esatea komeni ote zitzaidan. Salbatzailea: "Nik esaten dizudana zuretzat da, apaiztzat eta besteentzat."

Ondoren galdetu nion Salbatzaileari ea otoitz-taldeari esango banio eguneko behin bakarrik jaso daitekeela Komunio Santua sakramentaloki, otoitz-taldea galduko nukeen.

Salbatzailea: "Denak galtzen badituzu ere, egia baliozkoa da." Orduan galdetu nion Salbatzaileari salbuespenik ote zegoen.

Salbatzailea: "Bakarrik behin."

Salbatzailea galdetu nion ea ondo idatzi nuen.

Salbatzailea: "Zuzki idatzi duzu; ez utzi besteek eragiten."

Urte Berriaren bezperan, Vogt aita Komunio Santua banatzen duten laikoei eskerrak eman zizkiela etorri zitzaidan gogora. Salbatzailea galdetu nion ea zuzena zen Vogt aitak horregatik eskerrak ematea.

Salbatzailea: "Hori eginez min egin zidan."

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea biziko nintzen eguna ikusteko, laikoek Santu Komunია banatzeari utziko zioten eguna.

Salbatzailea: "Bai, hori gertatzen ikusiko duzu. Otoitz egin arrazoi honengatik."

Orduan Salbatzailea galdetu nion (klinikan, eguerdiko 12:00ak aldera) Santua

Larunbat arratsaldeko meza igandeko meza da, larunbatetan hainbeste jende elizara joaten delako.

Salbatzailea: "Igandea egun santua da; ez da profanatu behar."

1992ko urtarrilaren 8a – asteazkena

Arratsaldean Mingolsheim-en, San Roke kapera:

Komunioko barandan belaunik jarri nintzen, nahiz eta beste inor ez egon belaunik. Salbatzailea galdetu nion Jaunaren Afaria eta Komunio Santua gauza bera ote ziren, protestante moja batek hala esan zidalako.

Salbatzailea: "Protestante apaiz batek ez du transubstantziazioaren boterearik. Orduan Pedrorentzat egia zen, eta gaur egun ere hala da."

1992ko urtarrilaren 9a — Osteguna

10:15etan medikuen gelan: Otoitz eginez, Salbatzailearekin konpromisoa hartu nuen sinetsiko nuela eta berak esango zidan guztia egingo nuela; baina, halaber, eskatu nion ezer esan aurretik nire zalantza guztiak uxatzeko, nire gizatasuna jainkotasunez janzteko eta purutasuna eta bakea emateko. Ondoren galdetu nion noiz joan behar nuen apaizagana, Vogt aitarengana.

Salbatzailea: "Azkarren! Errusiatik gerra bat dator. Apaizak Sakramentu Santuaren aurrean gehiago otoitz egin beharko luke eta, Meza Santuaren aurretik,

."

Salbatzailea galdetu nion ea gurekin batera otoitz egingo zuen, hau esango baniot.

Salbatzailea: "Bai, gurekin batera otoitz egingo du. Denbora pixka bat beharko du."

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion nola otoitz egin behar zuen Errosarioa – Sakramentu Santua agerian dagoen lekuan ala ez.

Salbatzailea: "Apaizaren nahiaren arabera."

Nire hurrengo galdera izan zen astero behin ala egunero otoitz egin behar zuen. Salbatzailea: "Egunero."

Salbatzailea apaiza ikustera joaten nintzenean nirekin egongo ote zen galdetu nionean, honek erantzun zidan: "Bai, zurekin egongo naiz."

12.20 Klinikako kapera: Kapera barruan otoitz egiten ari nintzen. Nengoenean Salbatzailea, nola esan behar nion Aita Vogti galdetu nion. Horrekin esan modua esan nahi nuen; edo, hobeto esanda, hitz egokiak aukeratzeko ziur ez nengoelako – 'should' edo 'must').

Salbatzailea: "Entzun, nire alaba. Egunero errezatu behar du Errosarioa fededunekin." Lanaren ondoren berriro errezatu nuen. Hain nengoen otoitzan murgilduta, ezen Bauhaus-etik nire senarra hartzea ahaztu zitzaidala. 30 minutuko atzerapena izan nuen. Senarra hartzera bidean, autoan bigarren Errosarioa errezatu nuen eta gero hirugarrena senarrarekin batera. Bereziki Aita Vogten alde otoitz egin nuen.

Etxera iritsi nintzenean, Andra Mariaren estatuara joan nintzen eta otoitz egin nuen Jainkoak nahi duena egiteko laguntzeko eta noiz joan behar nuen Vogt aitarengana esateko.

Zerbaitek bultzatzen ninduen eta ezin nuen atseden hartu, Aita Vogt-engana joan behar nuen ala ez galdetzen ninduen.

Ondoren gurutzearen aurrean belaunikatu nintzen, Jesusen bost zauriei otoitz egin nien eta galdetu nion noiz joan behar nuen Aita Vogt-engana. Salbatzailea: "Meza Santua amaitutakoan joan."

Berriro galdetu nuen apaizak niretzat denborarik izango ote zuen. Salbatzailea: "Bai."

Erantzun nuen: "Jainkoaren borondatea bada, berarengana joango naiz."

Meza Santuaren ondoren, elizan oraindik zeuden otoitz-taldeko zenbait pertsoni eskatu nien niretzat otoitz egiteko, Vogt aitarengana joan behar nuelako. Presbiterioaren atean apaizarekin topo egin nuen eta berarekin hitz egin nezakeen galdetu nion.

"Une batean", esan zuen, baina ez zen ohiko bezain adeitsua, eta gehitu zuen:

"Minutu gutxi batzuk besterik ez".

Kontsulta-gelan sartu ginenean, dena laburki kontatzeko saiatu nintzen. Salbatzaileari Komuniñoa banatzen duten laikoei eskerrak emateagatik kalte egin ziola esan nionean, ez zidala sinesten erantzun zidan. Vogt aitari esan nion Salbatzaileak jada esan zidala Komuniun Santuaren banaketa apaizaren betebeharra zela. Ondoren, gainera, esan nion Salbatzaileak nahi zuela otoitz egin Errosarioa fededunekin Meza Santua hasi aurretik.

Orduan haserre egin eta esan zuen Salbatzaileak berarentzat apaizak jarri behar zizkiola; altar-zerbitzariekin nahikoa lan zuela.

Vogt aitaren arabera, Errosarioa, azken finean, jada Meza Santuaren aurretik otoitz egiten ari zela esan zuen. Orduan esan nion agian jende gehiago batuko litzateke otoitzera, berak ere otoitz egingo balu.

Bere bedeinkapena eskatu eta gero etxera joan nintzen.

Berarekin hogeita hamar minutuz egon nintzen.

Etxera iritsi nintzenean, berehala otoitz egin nion Salbatzailea eta galdetu nion apaizari komuniako laguntzaileei buruz zuen kezka dela eta zerbait gaizki esan ote nion.

Salbatzailea: "Zuzki esan duzu, nire alaba; hark nire mina daki." Salbatzaileari esan nion parroko apaiza ez zitzaidala sinetsiko.

Salbatzailea: "Utzi hori niri."

Ondoren, Salbatzailei ere esan nion ez zuela nahi Errosarioa Meza Santua baino lehen otoitz egitea.

Salbatzailea: "Nire alaba, iritsiko da garaia, eta orduan otoitz egingo du."

1992ko urtarrilaren 10a — ostirala

10:15etan medikuen gelan: Oso otoitz asko egin nuen eta Salbatzailei esan nion Aita Vogtek apaiz gehiago nahi litzukeela.

Salbatzailea: "Apaiz gehiago balitu, orduan eskuan Komunia banatzen jarraituko al luke?"

Berriro egiaztatu nuen ondo idatzita nuen ala ez. Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ondo idatzita duzu."

14:15etan: Salbatzailei esan nion Jainkoaren borondatea bada apaizak hori guztia egitea—hau da, Sakramentu Santuaren aurrean Errosarioa otoitzatzea, ez ematea Komunioa eskuan, baizik eta belaunik egonda mihian bakarrik, eta horrela arima asko bihurtuko balira, prest egongo nintzateke horregatik estigmata irekien sufrimendua jasateko, Salbatzailearekiko leial iraungo banu, inoiz berengandik urrunduko ez banintz, eta sufrimendu hau amaierara arte eramateko gai banintz, eta Jainkoaren nahia bada.

Salbatzailea: "Eskerrik asko eskaintza honengatik. Bakean zoazke."

Berriro ere egiaztatu nuen ondo idatzita nuen ala ez.

Salbatzailea: "Bai, zuzen idatzi duzu."

PS: Badakit irekitako estigmak mina izugarria eragiten dutela. Baina Salbatzaileari lagunduz sufritzeko prest nago, Jainkoaren nahia bada eta horri esker arimak salba ditzaket. Jauna, zure nahia bete dadila.

1992ko urtarrilaren 11a – Larunbata

Waghäusel-en goizeko mezara joan nintzen. Kontsekrazioan, Aita Benedikt iluntasunean zutik ikusi nuen. Bere inguruan erdi ilun zegoen. Hori begiak itxita ikusi nuen eta Salbatzailea galdetu nion zer esan nahi zuen.

Salbatzailea: "Ikusten duzu Jesus sufritzen." Ondoren, apaizaren alde asko otoitz egin nuen.

Goizeko 11:00etan, nire iloba Jaquelinarekin otoitz egin nuen Aro Berriaren mugimendua ez zabaltzeko eta kalte egin ez zezan.

Arratsaldeko 5etan, Mingolsheimeko San Roch kapera joan nintzen konfesatzera. Arratsaldean, 20:00ak aldera, jende asko etorri zen eta berriro otoitz egin genuen Aro Berriaren mugimenduak ez zezala kalterik egin eta Satanaren mezaren aurka. 23:00ak arte otoitz egin genuen. Salbatzailearen niri esandakoa kontatu nien eta fededunak animatu nituen.

1992ko urtarrilaren 12a — igandea

Meza Santua hasi baino lehen, bi errosario eta Jesusen Litaniak otoitz egin nituen. Inguru 11:40etan, Vogt aita etxean zegoen nire emaztearen amarekin, haren zorionak ematen bere 80. urtebetetzea. Berriro ere azkar alde egin zuen, eta joan zenean negar egin nuen, zortzi urtez berarengatik otoitz egiten ari nintzelako eta minutu bakar batez ere ez zelako goiko solairura igo. Hori sakonki mindu ninduen; gero nire logelan zegoen gurutze handia besarkatu nuen eta negar egin nuen. Bat-batean negar egiteari utzi nion, negar guztiak kendu izan balituzte bezala, eta orduan Salbatzaileak esaten entzun nuen:

"Ez negar egin; Vogt aitaren zalantzak daude eta beldurra sentitzen du. Egin otoitz berarengatik; hobetuko da."

Ondoren, pozik sentitu nintzen eta 13:00etan elizara joan nintzen, Vogt aitaren alde Errosarioa otoitz egin nuen eta otoitzaldiak amaitu arte bertan geratu nintzen.

Arratsaldeko 5etan, Marga F. eta bere senarra nirekin zeuden. Erich geroago batu zitzaigun. Nire senarra eta biok Dolorosoaren Errosarioa elkarrekin otoitz egin genuen.

Arratsaldeko 7etan, Mingolsheim-eko Rochus kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera eta komunio santua espiritualki jaso nuen. Salbatzailea galdetu nion gure otoitz-aretoarentzat dohaintza bat espero nezakeen.

Salbatzailea: "Müller jaunak pixka bat lagunduko dizu."

Ondoren, gure barne-elkarriketan, Salbatzaileak esan zuen:

"Oso maite zaitut."

Etxera itzuli nintzen pozik, baina laster gaiztoak nire senarrari eraso zion.

Berriro ere demonioak hartuta zegoen. Berehala Preziatu Odolaren Litaniak, Bihotz Santuaren Litaniak, Loreto Andra Mariaren Litaniak eta beste otoitz batzuk errezatu nituen. Horren ondoren, bakea itzuli zen.

1992ko urtarrilaren 13a – Astelehena

Goizean egiten dugun bezala, senarra eta biok Errosarioaren hamar hamarkada, Angelus, Magnificat, Salve Regina, Espiritu Santurako bi otoitz, Andre Mariaren Litaniak, Fatimako Otoitza, San Migel Goiaingeruari Otoitza, Zaindari Aingeruari Otoitza, Jesuaren Bihotz Santuari Otoitza, Sanctus, Gloria eta Cor Jesu Sacratissimum. Ondoren, nire senarra Bauhausera utzi nuen eta otoitz egiten jarraitu nuen. Lanera iritsitakoan, pazienteak iritsi arte otoitz egiten jarraitzen dut. Goizeko 10:00ak aldera, medikuen gelara sartzen naiz pazienteak erregistro batean jasotzeko. Besteek zigarro-atsedena hartzen duten bitartean, medikuen gelan otoitz egiten jarraitzen dut, purgatorioko arimak urez bedeinkatzen ditut eta pazienteak, medikuak, erizainak eta gainerako langileak Gurutze-ikurraz bedeinkatzen ditut.

Ondoren, Salbatzailearekin espiritualki elkartzen naiz.

Gaur goizeko 10:10ak aldera medikuen gelan nengoen. Berriro egiaztatu nuen Salbatzaileak 1992ko urtarrilaren 10ean esan zidana berriro baieztatuko zidan ala ez, azkenean Vogt aita gehiago nahi zituen-eta. Salbatzaileari galdetu nion ondo idatzi nuen ala ez.

Salbatzailea: "Entzun al nazakezu, nire alaba?" Ni: "Bai, Jauna."

Salbatzailea: "Apaiz gehiago balitu, orduan eskuan Komunia banatzen jarraituko al luke?" Hitz berberak ziren hiru egun lehenagokoak.

Salbatzailea: "Esan dezakezu berari. Ez izan beldurrik; zurekin izango naiz." Galdetu nion Salbatzaileari zer gertatuko zen niri horregatik exkomunikatuko baninduten.

Salbatzailea: "Maite al nauzu?" Nik esan nuen: "Bai."

Salbatzailea: "Izan zaitez niregan leial."

Berriro galdetu nuen: "Horrek esan nahi du exkomunikatuko nauteela." Salbatzailea: "Exkomunikatua izango zara."

Berriro galdetu nuen, gaur egun inor ez dutela exkomunikatzen uste nuelako.

Salbatzailea: "Nire alaba, exkomunikatua izango zara." Ni: "Hori oso mingarria izango da."

Salbatzailea: "Baina ez zaituzte niregandik exkomunikatuko. Ni zurekin izango naiz."

Salbatzailea galdetu nion ea exkomunikazioaren arrazoa laikotza eta komunio eskuz hartzea zen.

Salbatzailea: "Bai, laikotasunagatik eta Eskumeniua eskuan jasotzeagatik; hori izango da arrazoa. Zuzki asmatu duzu."

Salbatzailea galdetu nion ea ondo idatzi nuen eta Vogt Aitari joan behar nintzen.

Salbatzailea: "Zuzki idatzi duzu. Nik esaten dizudana egin. Joan harengana."

Gaur Salbatzailearekin izan nuen elkarriketa baino lehen esan nion esango zidan guztia sinetsiko nuela. Hau otoitz egin nuen: "Esango didazuna sinetsiko dut, baina lehenik kendu nire zalantzak, garbitu nire arima, kendu nire gizatasuna eta jantzi nazazu zure jainkotasunez."

Salbatzaileak esan zidan: 'Zure ondasunak nahi ditut.'

Baina hitz horiek ez nituen zehatz-mehatz ulertu eta esan nuen: "Baina dena eman dizut. Ez dut ezer; dena zurea da, ni neu ezer ez naizelako."

Salbatzailea galdetu nion ea jendeak niregana otoitz egitera etorriko ote zen exkomunikatua banintz.

Salbatzaileak: "Bai, benetan asko."

Salbatzaileari esan nion: "Eskerrik asko, Jauna, esan didazunagatik. Hori ere baietz esaten dut, arimak modu honetan salba daitezke eta beti zurekin egongo banaiz."

Salbatzailea galdetu nion ea gustatu zitzaion nola idatzi nuen. Salbatzailea:

"Badakizu, nire alaba."

Ondoren, otoitz-taldearekin hau partekatu nezakeen galdetu nuen, eta exkomunikazioari buruz Aita Docharti kontatzeko.

Salbatzailea: "Dena esan dezakezu. Ni naiz zure Jauna eta Jainkoa. Zuregan inspiratzen dudana guztia egia da. Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

12:10etan klinikako kapera: Angelusaren bitartean, Salbatzailearen batasunean nengoela, galdetu nuen: "Jauna, nola ulertu behar dut nire ondasunak nahi dituzula?"

Salbatzaileak esan zuen: "Egin berri bakoitzaren aurretik beti eskatu behar dut.

Ondasunak — dena. Zure arima, zure gorputza."

Arima azertu nuen egoera nolakoa zen ikusteko, eta bihotzean lasaitasun, maitasun eta bake berezi bat sentitu nuen, bihotzean ez zegoela orbanik balitz bezala.

Hegaz egin nezakeela sentitu nuen.

Arratsalde hartan, elizan, Komuniun Santuan, Salbatzailea galdetu nion ea egun hartan esan zidana otoitz-taldearekin partekatu nezakeen.

Salbatzailea: "Bai, egin dezakezu; dagoeneko irrikitan nago."

Arratsalde hartan otoitz-taldean: lehenik otoitz egin eta abestu genuen, eta ondoren Salbatzaileak egun hartan esan zidana kontatu nuen.

Arratsalde berantago Würzburgeko Müller jaunarekin ordubete inguru hitz egin arren (Müller jaunak dena kasetean grabatzen du), arratsalde hartako otoitz-taldean Salbatzaileari egindako nire elkarrizketen berri ere eman nuen.

1992ko urtarrilaren 14a – asteartea

10:10etan medikuen gelan: Salbatzailea galdetu nion ea Aita Santuarengana joan behar nuen, aurrera begira garrantzizko gaiak nituen, eta ea Aita Santuari idatzi behar nion ala hobeto zen beregana pertsonalki joatea.

Salbatzaileak esan zuen: "Joan harengana, nire alaba. Zuretzat ona izango da harengana joatea. Zurekin joango naiz."

Ni: "Ez dut ulertzen zer esan nahi duzun 'lagunduko dizut'

esatean." Salbatzailea: "Zurekin izango naiz."

Gaineratu nuen: "Salbatzaile, zaila izango zait berarekin hitz egitea."

Salbatzaileak: "Nire alaba, berak hitz egingo dizu."

Nik esan nuen: "Eskerrik asko, nire Jauna eta nire Jainkoa. Otoitz askorekin prestatuko naiz berarengana joateko."

Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba. Bakean zoazke."

12:00etan, kapera Angelusaren ondoren: galdetu nuen ea nire zuzendari espirituala den Aita Gebhard Heyderengana joan behar nuen.

Salbatzailea: "Oraindik ez. Egiten ari zaren guztia zuzena da; jarraitu horrela. Oraindik ez joan Vogt aitarengana ere; lehenik berarengatik otoitz egin."

Arratsalde hartan, Roteko elizan, Komuniun Santuan, Aita Vogtek Ogi Santua nire ezpain eta hortzen kontra indar handiz sakatu zuen, haustuko zirela pentsatu nuen. Aita Vogtekin inoiz ez zen halakorik gertatu.

Mina sentitu nuen eta negar egin nuen, egun hartan berarengatik asko otoitz egin nuelako.

1992ko urtarrilaren 15a – asteazkena

10:10etan, medikuaren kontsultan: Vogt aitaren inguruan berriro galdetu nion Salbatzaileari, atzo ez baitzidan behar bezala eman Komunio Santua.

Salbatzailea: "Espiritu zikinkeria ez zion denborarik eman; Komunio Santua azkar ematera bultzatu zuen." Ni ere Vennebusch andrearengatik otoitz egiten ari nintzen, Salbatzailea galdetu nion ea Vennebusch andreak ez zuen sumatu Komunio Santua modu horretan banatzea ez zela egokia.

Salbatzailea: "Nire alaba, denek dakite hori ez dela zuzena."

Ni: "Baina Jauna, Komunio Santua banatzea ez dela zuzena badakit, ez dut egingo."

Salbatzailea: "Nire alaba, Satanaz beldurtuta daude."

Ez nuen ondo ulertu eta Salbatzaileak pixka bat argiago azaldu ziezadala nahi nuen.

Salbatzailea: "Jainkoarekiko errespetua bazenu, ez zenuke Komunio Santua banatuko."

Salbatzailea galdetu nion apaiz batek fededunak Komunioa eskuan hartzera behartzen duenean zer esan nahi duen.

Salbatzailea: "Ez ditu Jainkoaren obrak egiten."

Ondoren galdetu nuen zer gertatzen den apaiz batek fededunak belaurik daudela zutik egitera behartzen dituen. Salbatzailea: "Deabruaren aginduak betetzen ari da eta zutik egitera behartzen saiatzen ari da."

14:30, erradiografia gelan: otoitz egin nuen eta komunio santua espiritualki jaso nuen. Galdetu nuen zer esan nahi zuen laikitik komunio santua jasotzeko.

Salbatzailea: "Hartzen baduzu, deabruari mesede bat egiten diozu."

Eta zer gertatzen da nik eserita geratzen banaiz eta ez badut Komunikazioa jasotzen, laikoa nik nagoen aldeko aldean Santuaren Komunikazioa banatzen ari delako?

Salbatzailea: "Orduan lotsagabea zara eta deabruari mesede bat egiten ari zara."

Hala jarraitu nuen esaten: "Orduan Sakramentu Santura joan naiteke, eta laiko hori niregana heltzen denean, Salbatzailearen aurrean makurtu naiteke, baina ez dut Sakramentu Santua hartu behar; horren ordez, espiritualki jaso eta nire eserlekura itzuli naiteke."

Salbatzailea: "Bai, hori egin dezakezu."

Ondoren gehitu nuen gotzainek laikoei Komuniun Santua banatzeko baimena eman zietela.

Salbatzailea: "Haiek dute erantzukizun handiena."

Salbatzailea galdetu nion: "Hau fededunei esaten badiot, bakarrik egongo naiz?" Salbatzailea:

"Jendearen begietan bakarrik, baina ez zaude bakarrik. Nire alaba, zurekin nago." Arratsaldean bekatu egin nuen. Damutu egin nintzen. Gauean, Mingolsheimen San Roke kapera joan nintzen.

Meza Santua hasi aurretik, Gurutzearen sei Estazioak otoitz egin nituen.

Nahiz eta lau egun lehenago bakarrik konfesatu nintzen, berriro joateko gogoia sentitu nuen.

Konfesatu ondoren, Jainkoari eskerrak eman nizkion; pozik nengoen eta arima garbia denean baino ez dagoela ezer ederagorik esan nuen. Ondoren, Aita Santuarentzat, hainbeste sufritzen ari denarentzat, Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko urtarrilaren 16a – Osteguna

10:10 – Medikuen kontsulta: Egun batzuk zeramatzan, Salbatzaileak gomendatu bezala, bereziki Aita Vogterentzat otoitz egiten ari nintzen.

Otoitz eginez eta Salbatzailearen batasunean, galdetu nuen noiz joan behar nuen Vogt Aitarengana.

Salbatzailea: "Entzun, nire alaba, joan zaitez gaur harengana. Ongi hartuko zaitu."

Galdetu nuen: "Jauna, baina zer esan behar diot?"

Salbatzailea: "Betidanik kezkatuta zaude zer esango duzun. Ni hitz egingo dut zure alde."

Egunerokoa neurekin eraman behar nuen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Hori zurekin eraman dezakezu."

Ondoren isilune bat egon zen; denbora batez ez nuen Salbatzailea entzun.

Orduan Salbatzaileak esan zuen: "Beti isilik egon behar duzu; Gaiztoa zain dago, zuregan esku hartzeko eta zurekin hitz egiteko asmoz."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, niri esan dizkidazun hitz hauekengatik. Hitz horiek besterik gabe zaindu egin behar ditut, hain ederra den perla baten moduan, zaindu egiten dena, galdu ez dadin."

Salbatzailea: "Hori ederki esan duzu."

Salbatzailea galdetu nion: "Jauna, espiritu zikina esku hartzen duenean seinale berezirik al dago?"

Salbatzailea: "Berekin zalantza ekartzen du berehala."

Ni: "Nire maitea Jesus, orain hain lasaitasun, bake eta bero zoragarria sentitzen dut. Ez dut zalantzarik."

Salbatzailea: "Eta egoera honetan beti zurekin nago, nire alaba." "Uste dut orain nire arima ederra eta garbia dela."

Erradiografia gelara deitu ninduten. Müller-eko ingeniari bat, Pfleiderer jaunak, ekipamenduaz hitz egin nahi zidan. Erradiografia makinari buruz oso gutxi hitz egin nuen, baina Jainkoari buruz asko. Izan ere, Pfleiderer jaunak zalantza handiak ditu eta Aita Santuaren aurka gogor kritikatzeko du. Salbatzaileak hitz egokiak eman zizkidan, eta asebeteta alde egin zuen.

12:00etan Angelusaren ondoren: Otoitzaren ondoren, Salbatzailea espiritu zikina ezagutzeko seinale gehiago eskatu nion. Era berean, Vogt aitarengana joateak beldur ninduela esan nion.

Salbatzailea: "Ikusten duzu, nire alaba, beldur hori – baina ez zaude beldurtuta." Nik esan nuen: "Ez benetan."

Salbatzailea: "Hori da. Espiritu zikinek beldurra sortzen dute."

Errepikatu nuen: "Beraz, beldurra da zalantzaren ondorengo bigarren seinalea?"

Salbatzailea: "Bai, ondoren lasaitasunik eza."

Salbatzailea: "Estatu honetan dauden pertsonak batzuetan ezin dute beren burua kontrolatu." Ni: "Orduan ezin zara estatuko pertsona horiengana hurbildu."

Salbatzailea: "Ez asko—dena apaltasunean."

Arratsaldean Reverend Vogti deitu nion eta galdetu nion ea denborarik zuen, berarekin hitz egin nezakeen. Hasieran ezetz esan zuen. Hala ere, berari laburki bakarrik hitz egin nahi niola esan nionean, Salbatzailearen aldean berari zer esan zion kontatzeko, Ondoren esan zidan arratsaldeko 17:30etan etor nezakeela.

Etxera bidean, Aita Vogten alde Errosario Doloretsua otoitz egin nuen; gero, etxean, Exorzismoa, Andre Mariari egindako otoitzak eta Gurutzearen Bideko 7., 8., 9., 10. eta 11. geltokien otoitzak erreztatu nituen.

Vogt aitaren alde isilean ere otoitz egin nuen. Ondoren elizara sartu nintzen eta, jaiotzaren eszenaren aurrean zutik, berriro ere Vogt aitaren alde otoitz egin nuen.

Vogt aitaren etxera 17:30ean zehatz-mehatz iritsi nintzen.

Ongi etorri beroa egin zidan. Barnean bake eta maitasun sentimendu bat nabaritu nuen Aita Vogten alde.

Ez nengoela bakarrik jakin nuen, Salbatzaileak esan baitzidan berarekin egongo nintzela, eta hori sinesten dut.

Apaizari gauza hauek kontatu nionean, esan zidan nahi nuena besterik ez nuela esaten. Beraz, Jainkoa nire bitartez hitz egiten du nahi dudana esateko.

Apaiza: "Eta esaten dizut orain lehertuko zarela. Psikologian eta teologian ezagutza duzu eta dena zuk zeuk asmatu duzu, nahi duzun bezala."

Nik esan nuen: "Baina ez dakit ezer teologiari buruz." Apaizak: "Bai, badakizu."

Pentsatu nuen inoiz ez nuela katolikoen ikasgai bakar bat ere jaso.

Apaizari galdetu nion: "Orain arte esan dizudanetatik zer dago oker edo zuzena ez den?" Ez zuen erantzun.

Aipatu nuen abenduaren 12an gure etxean egon zela, nire emaztearen ama bisitan zegoenean, eta esan nion mingotsik negar egin nuela, ez baitzen minutu batez ere nire etxebizitzara igotzera etorri. Esan nion negarrez Jesusen gurutzea bihotz osoz besarkatu nuela, eta Salbatzailea galdetu nuela zergatik apaiza ez zen niregana etorri, berarengatik hainbeste otoitz egin nuen arren. Bat-batean negar egiteari utzi nion, eta Salbatzaileak esan zidan: 'Ez negar egin, nire alaba; zalantzak ditu eta beldurrez dago. Otoitz egin berarengatik.'

Parrokiko apaizari gertakari hau kontatu nionean ere, isilik geratu zen. Geroago esan zuen: "Ezinezkoa da dena asmatu izana – adibidez, gerra."

Esan nion ziur aski ez zuela Jesusek niretzat nahi duen Gurutzearen Bidea egingo, eta otoitz-taldean jada horren zantzuak eman nituela.

Gaineratu nuen, berak niretzat denborarik ez zuenez, orain aipatu beharrik ez nuela; agian beste batean, Jainkoak nahi duen moduan.

Bedeinkapena eskatu nuen. Lurrean belaunik jarri nintzen. Hark bedeinkatu ninduen.

Haren ondoan 25 minutuz egon nintzen, nahiz eta bi minutuz bakarrik hitz egiteko asmoa nuen.

Ondoren, elizara sartu nintzen. Apaiz Jaunaren alde Komuniun Santua eskaini nuen eta haren alde Errosarioaren Pozgarri Misterioak otoitz egin nituen.

Meza hasieran ahots bat entzun nuen: 'Hura sinesten al duzu?'

Apaiza pentsatu nuen eta berehala erantzun nuen: 'Ez.'

Salbatzailearekin bat eginda nengoela, galdetu nuen: "Salbatzaile, esan iezadazu apaiza zuzena den; agian oker nengoen."

Salbatzailea: "Jada erantzun duzu hori, berari ez diozula sinesten esanez."

Ni: "Baina, Salbatzailea, hori ez da nahikoa niretzat."

Salbatzaileak orain zertxobait indartsuago hitz egin zuen – normalean leun hitz egiten du – "Dena zuzen esan duzu, nire alaba."

"Baina bikarioak esan zidan hori guztia nire kabuz esan nuela," esan nion Salbatzaileari.

Salbatzailea: "Inork ezin du ezer bere kabuz egin."

Barnean bake-sentsu bat sentitu nuen, baina baita barne-mina ere, Salbatzailea Vogt apaizak sakonki mindu zuela sumatu nuelako. Etxean Vogt apaizarengatik otoitz egiten jarraitu nuen. Vogt apaizarekin azken aldiz hitz egin nuenetik zazpi egun zehatz igaro ziren.

1992ko urtarrilaren 17a – ostirala

Nire urtebetetzea zen—baina lan egin behar nuen:

Paziente bat, NATOkiko soldadu bat, Martin Wolfgang Sp., erradiografiara etorri zen. Alemaniaren eta Errusiaren arteko harremanei buruz zer pentsatzen zuen galdetu nion. Bere arazoak zituztela esan zuen. Ondoren, Errusian dagoen goseaz zer pentsatzen zuen galdetu nion.

Oso urduri zegoen eta barnean espiritu impurua sumatu nuen, baina ez nuen ezer esan. Ondoren, nire egunerokoa erakutsi nion, eta bertan honela zioen: "Eraso, eraso, nire alaba, Errusiatik gerra bat dator."

Hori entzutean, are gehiago asaldatu zen eta, jeneral batek bezala, indarrez galdetu zidan nor esan zuen hori. Nik erantzun nuen: 'Jesusek.' Berdin tonuan jarraitu zuen: 'Jesusik ez dago. Ateoa naiz.'

Orduan galdetu zidan ea Jainkoa badagoela frogatu nezakeen.

Erantzun nion: "Baina bizirik zaude, ezta?" Hark esan zuen: "Nork dio bizirik nagoen?", baina tonu zorrotza mantendu zuen.

Honi esan nion: 'Hori esaten dizut Jainkoaren epaimahaiaren aurrean ezer ez zenekiela ezin izan dezazun esan.'

Hark esan zuen: 'Nork dio Jainkoaren epaia bezalakorik dagoela? Jainkorik ez dago! Nork esan zizun hori?' Nik galdetu nion: 'Eta zer gertatuko litzateke Jainkoak hurrengo orduan deituko bazaitu?'

Orduan, berarekin hitz egiteari utzi eta kanpoan itxaroteko eskatu nion erradiografiarako, hitz egiteak ez zuelako zentzurik ikusten nuelako.

Barne sakonean sentitu nuen deabruen armada oso bat zegoela berarekin. Joan zenean, ura santua botatu nuen nonahi.

Ordu eta erdi inguru geroago, medikuen gelan, goizeko 10:10ak aldera: otoitz egin nuen eta urtebetetze-opari gisa eskatu nuen NATOko soldadu hau bihur dadila. Gizon honekin deabru bat zegoela sumatu nuen, Salbatzaileari galdetu nion zein zen.

Salbatzailea: "Nire alaba, kontuan hartu hau: Jainkoa ukatzen duen orok Lucifer deabrua da. Arima hau hila dago. Ez dezaket zure eskaera hau bete."

Orduan esan nuen bigarren desio bat nuela:

"Nahi nuke beti zuregan leial izatea, irmo mantentzea, gero eta gehiago maitatzea, zure nahiak betetzea, azken arnasa hartu arte 'BAI' esatea, eta zuk beti nirekin egotea."

Salbatzailea: "Hau baieztatzen dut."

Hori ez nuenez ulertzen, Salbatzaileak jarraitu zuen:

"Eskari hau beteko dizut."

Nik esan nuen: "Eskerrik asko, nire Jauna eta nire Jainkoa. Hori izan da inoiz jaso dudana oparirik ederrena."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba. Sinetsi iezadazu." Ni: "Eskerrik asko arrosa gorri hauen lore-sorta honengatik."

Arratsalde hartan elizan, gorritz jantzita, ahizpa moja Sakramentu Santua banatzen ari zen. Aurretik otoitz egin nuen laiko baten eskutik ez nuela jasoko. Nire txanda iritsi zenean, ahizpak nire ondotik pasa egin zen. Arima zatika ari zitzaidala sentitu nuen. Nire bihotza kezka handiz bete zen. Orduan apaiza etorri zen eta ni Santua jaso nuen

Komunioa berarengandik.

Komunioan, Salbatzaileari bat egiten nionean, galdetu nion zer zen hori guztia, hain kezka handia sentitu nuenean.

Salbatzailea: "Satanas zen; zure arima suntsitu nahi zuen, baina ezin izan zuen, ni zurekin bainago."

Ettxera iritsi nintzenean, espero gabeko bisitari bat izan nuen eta oso pozik geratu nintzen. Era berean, arrosa gorri handiz osatutako lore-sorta bat oparitu zidaten, eta hark Salbatzailea eta goizeko elkarriketa gogorarazi zidan.

1992ko urtarrilaren 18a – Larunbata

Waghäuselgo goizeko meza: Aita Aemilian eta beste apaiz bat ilunpean zutik ikusi nituen.

Kontsekrazioan arazo bat izan zuen. Konsagrazioaren ondoren berriro argitu egin zen eta apaiz bakarra ikusi nuen. Orduan begiak ireki nituen eta ikusi nuen Aita Aemilianek ileik ez zuela. Begiak berriro itxi nituen eta Aita Aemilianen ordezkari Jesus ikusi nuen, nahiz eta iluntasun batean; hala ere, Jesus zela nabari zen. Jesusek sorbaldetaraino heltzen zitzaion ilea zuen.

Etxean, egoera berriro aztertu ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea ikusi nuena egia ote zen.

Salbatzailea: "Bai, sufrimenduan zegoen Jesus ikusi zenuen."

1992ko urtarrilaren 19a – igandea

Kaixo. Meza gorritz

Rot-en errosarioa eta otoitzak.

Nire senarrak ez zidan sinetsi exkomunikatua izango nintzela esan nuenean. Uste zuen gaur egun hori ez dela gertatzen. Esan zuen gaur egun jendea geldiarazten dutela.

Beraz, Salbatzailea galdetu nion:

Salbatzailea: "Minak berdin jarraitzen du, suspentsioa izan ala exkomunikazioa."

Apaiz eta aitontzat bost Errosario otoitzatu nituen.

Tortura batek jota nengoenez, Salbatzailea galdetu nion.

Salbatzailea: "Han espiritu zikin asko zeuden."

Ni: "Orduan beldurtu egin behar naiz."

Salbatzailea: "Beldur hori kendu dizut."

1992ko urtarrilaren 20a — Astelehena

Ospitalea—medikuaren gela: Alois anaia esan zidan Salbatzaileari gertatzen ari zitzaidana gehiegi kontatu ez nezala. Beraz, Salbatzaileari galdetu nion.

Hark esan zuen: "Esan bihotzean jartzen dudana guztia. — Garaiak hala eskatzen dute." Gero gehitu zuen: "Ez entzun beldurtuta dauden pertsonen."

Dochart apaizari buruz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Hura ere esan dezakezu. Zuretzat ez da desberdina izango Vogt aitarenarekin izan zenuenarekin alderatuta." Kezkaturik nengoen apaizek benetan ezer egingo ote zuten mezua helarazten nien kasuan.

Salbatzailea: "Apaizek ezer egingo duten ala ez, zuk haiekin hitz egin ondoren, utzi hori niri. Bestela, ez duzu beteko nire inspirazioaren heren bat ere."

Nik esan nuen: "Emango dizkiozu Waghäuseli komunio-bankuak."

Salbatzailea: "Komunioko bankuak ematen badizkiet, fededunek berriro ere komunioa eskuetan jasoko dute."

Arratsaldeko otoitz-taldea: Han jende asko zegoen. Konfesioa egin zen eta Salbatzailea adoratu zuten. Otoitz-taldearen ondoren, nire senarrak asko haserretu ninduen. Ez du sinesten Salbatzaileak nirekin hitz egiten duenik. Gero, Dochart apaizak nire senarrari berretsi zion eskutik Komunia hartzea ere zuzena dela.

1992ko urtarrilaren 21a, asteartea

Aurreko gauean Rot-eko elizan nengoen. Komunioko barandan belaunik nengoela, Anton jaunak, komunio-zerbitzariak, niregana etorri eta Ogi Santua emateko zorian zegoen. Salbatzailearen aurrean makurtu nintzen, baina ez nuen Ogi Santua jaso eta nire eserlekura itzuli nintzen. Espiritu bidezko komunioa jaso nuen, eta Salbatzailea niregana etorri zen; elkartze espiritual honetan grazio bereziak jaso nituen.

Eguerdian klinikako kapera txikian, Salbatzailea galdetu nion ea aurreko egunean gauza egokia egin nuen.

Salbatzailea: "Bai, zuzena da – perfektuki."

Arratsaldean, Rot-eko elizan: berriro ere, Meza Santua hasi baino lehen Argi Eternoa ez zegoen piztuta.

Hori ikusita, berehala atera nintzen, altar-zerbitzari bat ikusi eta apaizari jakinarazteko esan nion.

Denbora pixka bat igaro ondoren inor iritsi ez zenez, Errosarioaren ordezkari Sanctus-a otoitz egin nuen. Ondoren, nire zaindari aingerua, santu arkangelu Mikel, Rafael eta Gabriel, Andre Maria Birjina Santua eta San Jose deitu nituen, apaiza etor zedin eta Argi Eternoa piztu zezan eskatuz.

Apaiza iritsi zen, pinuen onera joan zen eta berriro kanpora atera zen Argi Eternoa piztu gabe.

Rosarioko hamarkada oso baten bitartean Sanctus-a otoitz egiten jarraitu nuen. Eta orduan sakristauaren emaztea etorri eta piztu zuen Argi Eternoa. Aipatu behar dut Argi Eternoa piztuta ez dagoenean barne-nahasmendu bat sentitzen dudala.

1992ko urtarrilaren 22a – asteazkena

Goizean goiztiar, senarrak esan zidan gauean larrialdian egon nintzela; zarrastaka ari nintzela.

10:10etan, medikuaren kontsultan: Salbatzailea galdetu nion gauean espiritu impuruak nirekin egon ote ziren. Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zenbait egon ziren. Zure arima suntsitu nahi dute, baina ezin dute, ni zurekin nagoelako."

Hori errepikatu nuen ondo idatzita nuen ala ez egiaztatzeko.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da."

12:30etan kapera: Otoitzaren ondoren, Salbatzaileak esan zidan:

"Zure eginkizuna da lekukotza ematea."

Aita Dochartek behin esan zidan Salbatzaileak niri esaten diona niretzat bakarrik dela, beraz berriro galdetu nuen.

Salbatzailea: "Zuretzat da, apaizentzat eta jende guztientzat."

Orduan galdetu nion Salbatzailei zein seinale gehiago agertzen diren espiritu zikina lanean ari denean.

Salbatzailea: "Nahasmendua, fedearen eza eta Jainkoarekiko maitasun eza."

Duela egun batzuk, Salbatzaileak jada esan zidan espiritu zikina zalantza, lasaitasun eza eta beldurra dakartzala.

16:30etatik 18:00etara Neuburggo abadian nengoen. Nire egunerokoa Swidbert aitaren esku utzi nuen. Oso jatorra da. Berarekin konfesatzera joan nintzen eta nire gainean exorzismoa egin zuen. Abadiatik irten nintzenean, gizon bat jada niri zain zegoen, hirira bueltatzeko autoan eramateko asmoz. Gaur Salmoak otoitz egin ote zituen galdetu nion. Pozik erantzun zuen: "Bai." Ondoren galdetu nion "Arnasa eman nazazu, Espiritu Santua" otoitza ere egin ote zuen. Erantzun zuen: "Bai." Nire autoan eraman nuen. Sartu bezain pronto, berehala ohartu nintzen espiritu zikina harekin zegoela. Barrezka esan nion: 'Badakizu espiritu zikina duzula, ezta?' Hark esan zuen: "Bai, asko ditut. — Eta honi zein da izena?" Nik esan nion Salbatzailea galdetuko niola. Gizon honek bidaia osoan zehar bitxiki usaintzen jarraitu zuen. Arratsaldean, Mingolsheimeko San Rokeko kapera joan nintzen Meza Nagusira. Komunio Santua hartu ondoren, barnean lasaitasuna, berotasuna eta bakea sentitu nituen. Salbatzailea galdetu nion autoan eramandako gizonari buruz. Denbora batez ez nuen ezer entzun. Ondoren entzun nuen: 'Zure arima santifikatzen dut.' Jada egun batzuk espiritu zikinekin borrokan nenbilela, Salbatzailei esan nion: "Nire arima oilo plukatu baten antzekoa izango da." Esan nuenean barre egin nuen. Etxera iritsi nintzenean, jada gizon bat niri zain zegoen – nire familiako kide bat, orain dibortzio baten prozesuan dagoena, baina bere bizitzan elizara pare bat aldiz bakarrik joan dena. Etengabe hatzak murtxikatzen ari zen eta oso urduri zegoen. Dena kritikatzeko du, berarengan akatsik ikusten ez badu ere. Hori ikusita, beste gelara joan nintzen eta berarentzat eta nire senararentzat exorzismoa otoitz egin nuen.

1992ko urtarrilaren 23a – Osteguna

Salbatzailea berriro galdetu nion autoan eramandako gizonari zein demonio ziren, izan ere, berengan sentitzen nituen. Salbatzailea: "Nagusia Lucifer da. Hainbat zeuden. Nagusiak gehien sufritzen du. Zure inguruan daudenean, beti hainbat izaten dira." Salbatzailea galdetu nion jada Luciferrekin borrokan ari nintzen ala ez. Salbatzailea: "Bai, nire alaba, aurretik hainbat aldiz borrokatu zara berarekin." Baina nik esan nuen ezin nuela inoiz berarekin borrokatu. Salbatzailea: "Horregatik esaten dizut beti zurekin nagoela." Lucifer edozein lekutan egon daiteke; askea da eta edonor tentatu dezake. Ondoren Salbatzailea galdetu nion zergatik Pastor Vogtek ez zuen asteartean Argi Eternoa piztu, elizan egon arren, eta Messner andreak bakarrik geroago iritsi eta piztu zuela. Salbatzailea: "Ikusten duzu; bizirik zaude." Ez nuen hori ondo ulertu, beraz galdetu nuen. Salbatzailea: "Askok jada hilak daude. Ez dute gehiago bizirik eta ezin dute gehiago ikusi." Horren ostean, telebistari buruz galdetu nuen. Salbatzailea: "Hura ikusten duen edonor idolotar zale bat da." Galetu nuen apurtu behar nuen. Salbatzaileak baimena eman zidan. Etxera iritsi nintzenean, lehenengo gauza telebista beheko solairura eramatea eta apurtzea izan zen, inork ezin zezan gehiago ikusi. Ez nuen saldu nahi, bi urte besterik ez baitzuen, beste inor haren bidez okerbidera ez eramatea nahi nuelako. Arratsaldea: Kaixo. Gorrizko Meza: Salbatzailea telebistari buruz galdetu nion. Salbatzailea: "Zuzki egin duzu. Niregana hurbiltzeko pauso bat da." Ondoren, Salbatzailea patena gainean galdetu nion. Galdetu nion zer egingo lukeen Nire lekuan egongo balitz, patena erabiliz ala gabe jasotzea nahiago ote zuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, niretzat garrantzitsua litzateke. Beti aholkatu egingo nieke apaiei patena erabiltzea." Galdetu nuen ea hori Vogt aitari esan nezakeen.

Salbatzailea: "Bai, maitasunez nahi duzun edozer esan diezaiokezu."

Atzo exorzismoa egin nion gizona gaur klinikan etorri zitzaidan eta esan zidan gauean lo egin ezin izan zuela eta izerdiz bustita zegoela. Berririo eta berririo esan diot otoitz egin eta konfesatzera joan behar zuela, baina ez du egiten.

1992ko urtarrilaren 24a – ostirala

Kaixo. Meza gorriz.

Ezkongabe elkarrekin bizi den bikote gazte batek jada hainbat aldiz deitu dit eta Suitzako St. Gallen inguruko agerraldien lekuei buruzko film bat ikustera gonbidatu nau. Gainera, han joateko presio handia egin didate.

Salbatzaileak jada esan zidan: "Ez duzu filma ikusi beharrik."

1992ko urtarrilaren 25a – Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäusel-en Meza Santua:

Kontzkrarazioaren aurretik berririo ikusi nuen apaiza iluntasunean zutik. Werner Egon aita zen.

Kontzkrarazioaren ondoren, pixka bat argitsuagoa zen. Berarengatik otoitz egin nuen. Aurreko bankuan nengoen. Hala ere, Werner Egon aitak ezin izan zidan begietara begiratu, beste apaizek egiten zuten bezala. Harritu egin ninduen interzesiotxoak ez esatea.

12:15etan etxean, Angelusaren ondoren, komunio santua espiritualki jaso nuen. Salbatzaileari galdetu nion zergatik Werner Egon apaizak ez zituen interzizioak egin.

Salbatzailea: "Ez zuen ahal izan."

Nik esan nuen: "Hori ez dut ulertzen; argiago azal dezakezu?" Salbatzailea:

"Satanek ez zion utzi hitz egiten."

Orain laua da iluntasunean ikusi dudana apaiza.

Nahiz eta gaur Waghäuselera joateko asmorik ez nuen izan, hau ikusi ez nuen bezala.

Mingolsheim-eko Rochus Kapera joatea nahiago nukeen. Baina nire semeak bere autoa hain modu txarrean aparkatu zuen ezen nik ezin nuen irten. Horregatik, berandu nenbilen, eta ez nintzatekeen 7:00etarako, meza hasten denean, Mingolsheim-era iritsiko.

Jainkoaren nahia izango da Waghäuselera joatea.

17:15: Mingarri negar egin nuen eta pentsatu nuen norentzako idatzi behar nuen egunkari hau, eta ea inork irakurriko zuen. Salbatzailea galdetu nion idatzi behar nuen ala ez.

Salbatzailea: "Idatzi behar duzu, nire alaba; norbaiti lagunduko dio."

W.-ko Marion-en alde galdetu nuen egokia ote zen berarentzat egunkaria maketatzea. Salbatzailea: "Bai, berari ere grazia eman diot hori egiteko."

1992ko urtarrilaren 26a – Igandea

Vogt aita igandean gaixorik zegoen eta ezin izan zuen meza ospatu.

Goizeko 5etan jaiki nintzen, Errosarioa eta beste otoitz batzuk egin nituen.

Arima pobreetarako eta oraindik purgatorioan dauden apaiz eta ordena erlijiosoetako kideentzat kandelak piztu nituen, eta haientzat ura bedeinkatua isuri nuen. Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Bennebusch andreari buruz galdetu nion Salbatzaileari, gaur Hitza zerbitzatzen ari denez, hori zuzena ala oker den jakiteko.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, erabat herejia da."

Salbatzaileari esan nion apaizak, azken finean, hori onartu zuela.

Salbatzailea: "Hori erantzun beharko du."

Ni: "Otoitz-taldean hori esan dezaket?" Hamsch andreari pentsatzen nion, apaizetaz ezer ez esatea gomendatu zuena.

Salbatzailea: "Ez entzun jendeari, nire irakaskuntzarekin talka egiten badu. Komunioaren banaketari erreferentzia eginez, galdetu nuen zergatik laikek halako gauzak egiten dituzten. Salbatzailea: 'Ez dute niregan errespeturik; ez dute nire ahotsa entzuten. Jendea konplizea da.'

Ni: "Zergatik jendea?"

Salbatzailea: "Zeren ez baitute nahikoa otoitz egiten haientzat (laikoentzat)."

Ni: "Baina jende askok horrekin asebeteta dago, adibidez nire emaztearen ama?"

Salbatzailea: "Itsua dira."

(Ez nuen 'itsua' idatzi nahi, baina Salbatzaileak esan zidan: 'Idatzi.') Ondoren

Salbatzaileak jarraitu zuen: 'Bihotz gogortuak zailak dira gidatzeko.' Ni: 'Nire

Salbatzailea, zer egin behar dut nik, mesedez?'

Salbatzailea: "Egin otoitz gai hauen alde."

Ni: "Nire Salbatzailea, baina orduan hain desegina eta hain

desohoraturik egongo zara." Salbatzailea: "Bai, aspaldidanik naiz."

Ni: "Zergatik onartzen duzu hau?"

Salbatzailea: "Jendea oraindik maite dudalako."

Ni: "Hori buruz beste ezer esan al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Oraindik sufrimenduan dagoen Jesus naiz."

Arratsaldean, San Roke kapera nagusiko Meza Nagusian parte hartu nuen.

Gaur egunkariaren idazketa hasi genuen.

1992ko urtarrilaren 27a – Astelehena

Salbatzailea Hitzzen zerbitzuei buruz galdetu nion, eta gotzainak horien alde daudela esan nion.

Salbatzailea: "Haien alde dauden gotzainak – inolaz ere ez dituzu entzun behar."

Salbatzailea: "Entzun iezadazu, nire alaba."

Ni: "Betiko sinetsiko dut zurekin eta nire alboan zaudela."

Salbatzailea: "Bai, sinetsi, nire alaba."

Ni: "Zer jakin behar dut zerbait niregana datorrenean?"

Salbatzailea: "Satanak proban jarriko zaitu. Gotzainarekin ere hitz egingo duzu. Zure alde hitz egingo dut. Eutsi niri leialtasunari eta izan sendo. Satanak akats askoren egotzi egingo dizu. Hauek ez dira zure akatsak. Hauek Elizak egindako akatsak dira. Mehatxu asko jasoko dituzu. Ez onartu mehatxu horiek. Eutsi egiaari, azken finean egia nagusituko baita. Ez izan hain azkar. Erabili pazientzia."

Ni: "Eskerrik asko hitz atsegin hauengatik."

Arratsaldean, Roteko elizan arimen lasaitasunerako meza izan zen. Vogt aita ez zegoen ondo.

Vetter aita meza santua ospatu zuen.

Ondoren, 20:00etan — otoitz-taldea. Jende asko zegoen han. Dochart aita bekak entzuten aritu zen.

Holger, laneko kapera txikian bazkarian nirekin Angelus-a otoitz egin izan duena, gaur lehen aldiz batu da nirekin otoitz-taldean. Hirschhorneko Christoph-ekin zegoen hemen.

Gripea dut eta gaixotasun-baimenean nago.

1992ko urtarrilaren 28a — asteartea

Ohean geratu eta otoitz egin nuen. Atzo arratsaldean, Fridolin-ek deitu zidan eta eskatu zidan

Salbatzailea galdetzeko ea Luxenburgon, Claude bizi den herrialdean, iraganeko Mariaren

agerraldirik egon den. Fridolini esan nion Salbatzailea halako zerbait galdetzeak lotsa emango

lidakeela eta ez nengoela ziur hala egingo nuenik, jakin-min hutsa iruditzen zitzaidalako eta hori ez dudalako gustuko. Baina gaur, otoitzaren ondoren eta komuniun espiritualaren bitartean

Salbatzailearekin batasunean nengoela, azkenean galdetu nuen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala da. Han Andra Mariaren agerraldi bat izan zen."

Bakarra izan ote zen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Zenbait."

Norbaitek ate-joka hiru aldiz jo zuen, baina atea irekitzera joan nintzenean, inor ez zegoen han. Otoitz egiten jarraitu nuen eta berriro bat egin nuen Salbatzaileari. Vetter apaizari galdetu nion, Vogt apaizaren orde zegoenari. Komunio Santua hain azkar banatu zuen ezen ahoatik berriro erortzeko zorian egon baitzen. Salbatzaileari galdetu nion hori nire errua ote zen.

Salbatzailea: "Apaiza Komuniun Santua errespeturik gabe banatzen ari da."

9:25etan berriro eten egin zidaten. Fridolin berriro deitu eta Luxenburgoko agerraldiei buruz galdetu zidan. Salbatzaileak esandakoa kontatu nion.

Ondoren, hirugarren aldiz bat egin nuen Salbatzaileari eta gehiago galdetu nion:

"Salbatzaile, zergatik banatu zuen apaizak Ogi Santua hain azkar? Segur aski denbora bazuen."

Jarraitu nuen galdetzen ea jende kopuru handia zelako eta komuniako laguntzaileik ez zegoelako.

Salbatzailea: "Bai, hori gizakiaren beldurra da. Espiritu zikina lehenik apaizarengan gizakiaren beldurra txertatzen saiatzen da."

Esan nuen Elichek ederra iruditu zitzaiola Vetter aitaren modua.

Salbatzailea: "Ez dira denek gauzak modu berean ikusten. Zuk beti ikusten duzu besteek baino gehiago."

Komunio Santua hartzen ari nintzela, ahoan erdi-erdian zintzilik zegoen, eta hatza erabili nahi nuen ahoan sartzeko. Orduan ahots bat entzun nuen: "Ez ukitu hatzarekin." Beraz, ez nuen hori egin, eta une hartan Ogi Santua nire ahoan sartu zen. Gaur galdetu diot Salbatzaileari atzo horrela hitz egin zidana, ahotsa entzun nuen unean oraindik ez nintzelako Salbatzaileari batuta.

Salbatzailea: "Zure zaindari-aingerua zen. Sarritan hitz egiten dizu."

Ni: "Oso ona da nire zaindari-aingerua veneratzea eta berari otoitzak egitea." Atzo arratsaldean otoitz-taldean:

Besteek komunio sakramentala jasotzen zuten bitartean, ni neure burua bat egin nuen

Salbatzailearekin espiritualki bat egin nuen, Rot-eko elizan jada Komuniun Santua jaso nuen arren.

Nahasita sentitu nintzen eta minutu batzuetara bakarrik izan nintzen gai Salbatzailearekin bat egiteko.

Salbatzaileari galdetu nion zer zen hori.

Salbatzailea: "Espiritu zikina sartzen saiatzen da eta nire lekua hartzen, baina ni han nagoenean, nire presentzia sumatzen du eta atzera egiten du. Arima bakoitzak kontuz ibili behar du bere bizilekuan nor dagoen. Bizilekua garbi eta askatuta dagoenean bakarrik sartzen naiz."

Ondoren, hainbat bat egin nuen Salbatzaileari ezen berengandik batere banandu nahi ez nuen, baina jendea nirekin otoitz egiten jarraitzeko zain zegoen, nahiz eta apaiza, Dochart aita, nire ondoan egon.

Salbatzailea galdetu nion ea egokia zen berarekin nuen batasuna hautsi izana. Salbatzaileak: "Denek dute nahi dutena egiteko askatasuna; inork ezin zaitu niregandik bereizi zure borondate propioaz izan ezik."

Atzo begiak ireki nituenean, denek niri begira zeuden, ziurrenik besteek baino luzeago egon nintzelako Salbatzaileari lotuta. Ai, besteek ere jakin balu zein ederra den hori, haiek ere luzeago egongo lirarteke berarekin batuta. Ondoren, otoitz-talde osoarekin otoitz egin nuen 'Kristoren Arima—santifikatu nazazu' otoitza.

Salbatzaileak gaur berriro esan dit garbitzen ez den espirituaren alboan arantza bat naizela, baina oraindik ez dut hori guztiz ulertzen. Bihotzean hartu dut esaldi bat: Lukas 21:36 'Izan adi eta otoitz egin une oro, gertatzear dagoen guztitik ihes egin eta Gizonaren Semearen aurrean ager zaitezen.' Arratsaldeko 3etan etxean Andra Mariari otoitz egin nion, Salbatzailearengana eramateko eskatuz. Luxenburgoko Claude-rentzat eskatu nion Salbatzaileari, oraindik pertsonalki ez dudana ezagutzen, baina jada asko otoitz egin dudana haren alde.

Salbatzailea: "Hautatua da. Apaiz bihurtuko da. Berarengatik asko otoitz egin behar da." Nik esan nuen: "Presio handipean dago."

Salbatzailea: "Hautatuak diren guztiak tentazio gogorreki men egiten diete."

Zergatik galdetu nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, Satanak garaile izan nahi du." Ni: "Badago itxaropenik Clauderentzat?"

Salbatzailea: "Satan laster garaituko da."

Ni: "Orduan itxaropena dago."

Salbatzailea: "Bai, itxar dezaket."

Ni: "Bai, Salbatzailea, baina orain horretan ari da lanean."

Salbatzailea: "Ez da lan honekin aseko."

Ondoren, Landershofeneko ikasle berriari, Andreas-i, buruz galdetu nion Salbatzaileari.

Fridolin-ek berarengatik otoitz egiteko aholkatu zidan.

Salbatzailea: "Hauek dira pasatu behar dituen tentazioak."

Ni: "Zuregandik, ala espiritu zikinetik?"

Salbatzailea: "Espiritu zikinetik. Espiritu zikinak ez du ezer gehiago maite apaizak komunioa eskuan jasotzera behartzea baino."

Zergatik galdetu nuen.

Salbatzailea: "Errespetu faltagatik. Satanek jendearen ahulguneak daki." Ni: "Hori Fridolini esan al diot?"

Salbatzailea: "Horregatik esan dizut hau."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta nire Jainkoa, esango diot.

Berehala deitu nion Fridolini eta dena kontatu nion. Orduan dena idatzi zuen. Gero esan zuen: 'Bitxia.

Atzo ez nuen ausardiari izan galdetzeko ea Salbatzailea galdetu zezakeen Claude hautatua ote zen.'

Jakitea nahi nuen, eta Salbatzailea galdetu zenuen. Nik esan nion hori niretzat egiaztapena zela gauza egokia zela egiteko.

1992ko urtarrilaren 29a — Asteazkena

Ohean otoitz egin nuen. Otoitz luze baten ondoren, Salbatzailei esan nion ni handi bat naizela bekataria naizela. Salbatzailearekiko hurbilago nagoen heinean, bekatari handiagoa naizela sentitzen dut. Negar egin nuen eta hasieran ez nuen ausardiari izan Salbatzailea ezer galdetzeko. Baina gero, nire semearen alde galdetu nuen apaiz izateko aukerarik ote zuen.

Salbatzailea: "Utzi niri."

Orduan galdetu nuen ea jarraitu behar nuen, komunio-zerbitzari gisa jarduteari uko egiten niolako.

Salbatzailea: "Egin, nire alaba, orain arte egin dezazula esan dizudana."

Faustina ahizpa bezalaxe isilik egon behar nuen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Ez duzu isilik egon beharrik; garaiak hala eskatzen dute." Ni: "Ez dut ulertzen garaiak hala eskatzen dutenik."

Salbatzailea: "Nire alaba, denbora gutxi dugu.

Hori berriro ere niretzat argigabea zen, eta galdetu nuen ea lanera noanean berandu iritsi ez nadin azkarrago ibili nahian ibiltzen naizen modukoa zen.

Salbatzailea: "Eta nahi dut behar zaitudan lekuan egon zaitezen." Ni:

"Baina denbora betirakoa da."

Salbatzailea: "Niretzat."

Ni: "Beraz, denbora mugatua daukagu." Salbatzailea:

"Bai, nire alaba."

Ni: "Orduan, nork salba daiteke oraindik?"

Salbatzailea: "Oso gutxi. Denek dakite zer egiten ari diren."

Ni: "Baina gurutzean esan zenuen: 'Aita, barkatu iezaiezu, ez dakitelako zer egiten duten.'"

Salbatzailea: "Denek izan dute denbora konturatzeko zer egiten ari diren."

Ni: "Hainbeste abominazio eta errespetu faltagatik. Mundua bekatu handian murgilduta ikusten dut." Salbatzailea: "Eta ezin dut gehiago altxatu."

Ni: "Jauna, zigorra banatzeko betiko bizitza duzula diozu."

Salbatzailea: "Ai, nire alaba, krudeltasunez gainezka dago."

Niretzat hain gogorra izan zen ezen ezin nuen gehiago galderarik egin edo Salbatzaileari hitz egin.

Lehenik eta behin hau barneratu behar dut.

Ni: "Ai Jauna, apaiz baten bila joan behar al dut?"

Salbatzailea: "Orain joan zaitezke?" Nik esan nuen: "Ez."

Salbatzailea: "Utzi niri."

Salbatzailearekin 30 minutuz inguru bat egon nintzen. Hala ere, nahi nuen bezainbeste ezin izan nuen idatzi. Ez da erraza; beti oso kontzentratuta egon behar duzu eta lasai mantendu, Salbatzailea entzuten jarraitu ahal izateko.

Gaur goizean 6:40etatik 9:50etara otoitz egin nuen.

11:00etan Rotekeko elizara joan nintzen. Andra Mariaren aldarearen aurrean bi kandela piztu nituen.

Mundu osorako Jainkoaren Errukiaren Koroa otoitz egin nuen. Etxean jada Otoitz Penitentearen Errosarioa otoitz egin nuen.

Arratsaldean basoan paseatzera joan nintzen eta hainbat asmorako hainbat Errosario otoitzatu nituen. Eguraldia zoragarria zen eta eguzkia distiraka ari zen. Gero gelditu nintzen, Lourdesko Agur Maria abestu nuen, eta bat-batean berriro hegazti asko agertu ziren han, nirekin txistuka eta kantari.

Oso atsegina izan zen. Hilerriaren ondotik pasatzen ari nintzenez, hil den Aita Köstlen hilobira joan nintzen eta han otoitz egin nuen.

Arratsaldean, Mingolsheim-eko San Rok kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera. Negar egin nuen Errosarioan, Meza Santuan bertan eta ondoren ere. Ez nuen negarrek eutsi ahal izan; norbaitekin batera negar egiten ari balitz bezala zen.

1992ko urtarrilaren 30a — Osteguna

Ohean ordubete inguru otoitz egin nuen. Ondoren Salbatzaileari bat egin nion, eta berriro negar egin nuen. Beraz, atzo gertatutakoaz galdetu nion Salbatzaileari, San Rokeko kapera txikian hainbeste negar egin nuenean.

Salbatzailea: "Zure Jesusek zurekin negar egiten du, munduaren egoeragatik." Isiltasuna eta bake sakonaren sentsazioa izan zen.

Salbatzaileari esan nion:

"Ez didazu nahikoa hitz egiten."

Salbatzailea: "Maitatzen duen Jainkoak gutxi hitz egiten du." Ni: "Baina ezin zaitut ondo entzun." Salbatzailea: "Baina ulertu duzu." Ni: "Bai."

Atzo bakarrik belaunik nengoen komunio-barandan, eta, beraz, oinez jasotzen dutenentzat otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Komunio Santuan zutik edo belaunik egotea pertsona bakoitzak nola ohoratzen naudenaren kontua da." Ni: "Fedekoek zutik daudenean, ohoratzen al zaituzte?"

Salbatzailea: "Ez. Hori harrotasuna da."

Ni: "Baina apaizek—elkarri Komuniun Santua ematen dietenean, zutik egoten dira."

Salbatzailea: "Apaiza bigarren Kristo bat da; berari ohore egin behar zaio. Jainkoaren grazian dagoen apaiz batek ez du inor behartuko Komunio Santua jasotzen duen bitartean zutik egotera."

Salbatzailea: "Espiritu zikina ezin du inor behartu; soilik pertsona batek bere borondateari men egiten badio."

Salbatzailea: "Esan jendeari egunero otoitz egiteko: 'Jauna, gorde gaitzazu gizakiaren beldurratik.' Izan ere, ia denek erori baitira haren menpe."

Ni: "Gizakiaren beldurrari buruz zer da garrantzitsua niretzat jakitea?"

Salbatzailea: "Gizakiaren beldurra beti Satanak eragiten du."

Ni: "Baina guk Jainkoaren seme-alabak gara, ez Satanarenak."

Salbatzailea: "Horregatik, Jainkoari errespetua izan behar zaio, ez Satanari."

Salbatzailea: "Zenbat gutxi otoitz egiten duten jendeak: 'Jauna, eman iezaguzu espirituak bereizteko dohaina.'"

Ni: "Beraz, dena eskatu behar da, orduan."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Gizakiaren beldurra jendea kaltetu dezakeen gaiztakeria handia da."

Ni: "Gizakiaren beldurrak jendea infernura eramanezake?"

Salbatzailea: "BAI."

Ni: "Apaizek sinetsiko diote horri?"

Salbatzailea: "Gutxi batzuk bakarrik."

Bitartean, bero eta bake sentsazio bat sentitu nuen, nire barnean isiltasun berezi bat. Sentsazio oso ederra da, eta munduko gauza guztietatik bereizita zaudela dirudi. "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna. Halako uneetan, nire fedea bereziki sakona da. Batasun une hauetan ez dut zalantza txikirik ere, ezta nirekin ezer gaizki egon daitekeenik sentitzen. Zergatik ezin da beti horrela iraun? Zergatik etengabe iristen zaizkit tentazio hauek?" esan nion Salbatzaileari.

Salbatzailea: "Haiengandik Zeruan bakarrik

askatuko zara." Ni: "Paradisuan esan nahi duzu?"

Salbatzailea: "Bai, bai, asmatu duzu."

Ni: "Maite zaitut, nire Jauna eta nire Jainkoa, bihotz osoz, izate osoz." Salbatzailea: "Ni ere maite zaitut, nire alaba; bakean zoaz."

9:00etatik 11:00etara otoitz asko egin nituen eta Espiritu Santuko Errosarioa. Ondoren, Salbatzailearekin elkartu nintzen 30 minutuz inguru. Aipatu behar dut, halaber, atzo gauean tartean 2:00 eta 3:00etan Doloretsuen Errosarioa, Zaurien Errosarioa eta Odol Preziatuaren Litaniak otoitz egin nituen.

Arratsaldean, basoan, beste bi Errosario latinez eta beste otoitz batzuk egin nituen. Lehen Errosarioaren ondoren, hegaztiek berriro ederki abestu zuten nirekin, Lourdesko Agur Maria. Orain dela egun batzuk ari naiz otoitz egiten Lesch aitaren alde, San Roken kapera batean ezagutu nuena. Indar batek eramanez ninduen berarengana joatera eta berarekin hitz egitera. Basotik itzuli nintzenean, Andra Mariaren estatuara joan nintzen eta han otoitz egin nuen, ondoren Jesusen Gurutzera joan eta laburki otoitz egin nuen. Gero Salbatzaileari batu nintzen. Pixka bat impaziente nengoen eta ez nuen arreta handirik jarri nire arimari.

Barnean isiltasun-sentsazio bat ere aurkitu nuen arren, honako hau gertatu zen:

Salbatzailea galdetu nion Lesch Aitari joan behar nintzen, ea hori Salbatzaileak nahi zuen eta apaizak nirekin hitz egingo zuen.

Orduan ahotsak esan zuen: "Zer nahi duzu apaizarekin?"

Hitz egin nuen zalantzan: "Konfesatzera joateko, eta azken egunotan esan didazunaz hitz egiteko."

Ahotsak: "Ez duzu berarengana joan beharrik. Gaur etxean geratu."

Lehenik harritu egin nintzen; pentsatu nuen eta hitzak errepikatu nituen ("egon zaitez etxean gaur"), eta galdetu nuen zer zen hori guztia – ziur nengoen Salbatzaileak gaur elizan egotea nahi zuela.

Dudak izan nituen eta gurutze-ikurra egin nuen. Ondoren, Salbatzailearekin berriro bat egin nuen. Orduan entzun nuen:

"Orain nire ahotsa ezagutzen duzu?"

Barnean esan nuen: "Ez oso ondo."

Orduan entzun nuen: "Joan zaitez apaizarengana. Hura hitz egingo dizu."

Salbatzaileari esan nion: "Kontuz ibili behar dut espiritu zikina nirekin hitz egin duen ala ez egiaztatzeko, eta hori nire egunerokoan idatzi dut."

Salbatzailea: "Orain arte dena zuzena izan da. Hala balitz, jada seinalatu nizuke."

Ondoren, lasaituta, Lesch aitaren bila joan nintzen. Arratsaldeko 17:30etatik 18:30etara arte berarekin hitz egin nuen. Nahi nuena jakinarazi zidan, eta horrek benetan lagundu zidan. Lesch aita Saarlandiatik dator eta Afrikan misiolari da; une honetan Mingolsheim-en osasun-atsedenaldian dago. Arretaz entzun zidan eta esan zidan ahotsari jarraitu behar niola eta dena idaztea ziurtatu behar nuela, Salbatzaileak gauza batzuk errepikatu nahi dituelako. Azkenik, berarengana joan nintzen konfesatzera. Esan nion bekatu arinak baziren ere, nigan pisua zutela eta guztiz garbi izan nahi nuela. Ondoren kapera sartu nintzen, Gurutzearen Bideko lau estazio otoitzatu nituen eta gero fededunekin Errosarioa errexitatu nuen: Lesch aita Meza Santua ospatu zuen. Oso ederra izan zen.

1992ko urtarilaren 31a — Ostirala

Ohean ordubete baino gehiago otoitz egin nuen. Otoitz Penitentearen Errosarioa amaitu nuenean, komunio santua espiritualki jaso nuen. Salbatzailea galdetu nion: 'Atzo lehenik nirekin hitz egin zuena deabru bat izan al zen?'

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Eta zein zen?"

Salbatzailea: "Lucifer deabrua. Zure tentazioa onartu nuen." Salbatzailea:

"Horrela engainatzen ditu ia pertsona guztiak."

Atzera pentsatu nuen atzokoari eta deabruaren ahotsari. Ahots hark ez zuen leuntasunik,

Salbatzaileak duen bezalakorik; aitzitik, agindu- eta zorrotz-ahotsa zen.

Orduan Salbatzaileari esan nion: "Baina nik zurekin ari nintzen hitz egiten – zergatik, beraz, berak nirekin hitz egin dezake?"

Salbatzailea: "Nik baimendu dut; bestela ezin du hori egin."

Beti adi egon behar da, Salbatzailearen esan bezala, ia denak engainatzen baititu.

Ni: "Atzo Lesch Aitarekin ordubete inguru hitz egin nuen. Horren zentzurik ba al zegoen?"

Salbatzailea: "Bai, zentzu bat bazuen—berarentzat oso garrantzitsua."

Une honetan mina dut eskuineko eskuan eta eskuineko oinean, Salbatzailea iltzaz zulatuta egon zen tokietan. Hau nahiko sarri gertatu zait, batzuetan gutxiago, batzuetan gehiago. Batzuetan minaz oihukatu nahi nuen.

Salbatzailea galdetu nion zer esan nahi zuen horrek.

Salbatzailea: "Hori Satan da. Baina zuregandik mina gogorra kenduko dut."

Min honen erdian otoitz egiten dudanean, 'min hau arima askoren salbamenduagatik eskaintzen dut' edo 'honen bidez arima ugarik bihur daitezela', mina askotan desagertu egiten da. Nire buruko minen kasuan ere berdina gertatzen da: otoitz egiten dudanean eta nire buruko minak bekatunen biharketa lortzeko Jesusen sufrimenduekin bat egiten ditudanean, buruko minak desagertu egiten dira. Duela zortzi urte bataiatu nintzenetik, ez dut pilula bakar bat ere hartu behar izan. Horren ordean, orain asko erabiltzen ditut ondo kontsokratutako ura, kontsokratutako gatza sukaldatzeko eta kontsokratutako kandelak. 'Ondo kontsokratua' esatean, gorputzaren eta arimen salbamendurako latinezko antzinako errituaren arabera kontsokratua dela esan nahi da.

Erritu zaharrean, exorzismo-otoitza ere errezatzen da objektu kontsokratuen gainean. Otoitz hau bereziki garrantzitsua da gure garaian. Eta kontsokratutako gatza ere gehitzen zaio ur bedeinkatuari, gaur egungo apaizek jada egiten ez dutena.

Gebhard Heyder aita gauzak behar bezala kontsokratzen ditu. Kontsakrazioarako beharrezko denbora ere hartzen du. Eskerrak ematen dizkiot Jainkoari hori oraindik ikusi ahal izan nuelako.

Ordu bateko otoitzaldiaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen eta galdetu nion zein arimak zeuden lokatz artean. Izan ere, gogora etorri zitzaidan Salbatzaileak lehenago esan zidala lokatz artean daudenei otoitz egin behar niela. Bost apaizi galdetu nien jada zer esan nahi zuen, eta bakoitzak zerbait desberdina esan zuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau. Komuniõa merezimendurik gabe jasotzen duten arimak lokatzen daude." (Lokatzen bekatua adierazten du.)

Salbatzailea: "Zikinkeria nazkagarria zait."

Ni: "Zein arimak jasotzen dute Komunia ez-dignoki?"

Salbatzailea: "Jainkoaren ohorea mespretxatzen dutenak!"

Salbatzailea: "Urtean behin edo bitan bakarrik penitentzia-zerbitzuan parte hartzen dutenak eta konfesatzera joaten ez direnak lokatzen daude. Komunioa eskuan bakarrik banatzen duten apaiz guztiak lokatzen daude. Fededunek Ogi Santua eskuetan hartzen dute; konplize dira, Jainkoarekiko errespeturik ez dutelako."

Ni: "Orduan Aita Gebhard Heyderrek zuzen zebilen; esan zidan Komunia merezimendu gabe jasotzen dutenak lokatzen daudela, beste apaizek bestelako zerbait esan zuten bitartean. Nire tokiko apaiza, Aita Vogt, ez zuen sinetsi Aita Gebhard Heyderrek esandakoa." Salbatzailea: "Ni sinetsi al zuten?"

Ohartarazi behar dut: interesgarria da galdetu nien beste lau apaizek ere Komunia eskuan zein ahoan ematen dutela.

Aita Gebhard Heyderek ez du inoiz eman Komunio Santua eskuan; beti ahoan eman du, dagokion moduan. Badakit askoz gehiago daudela ahoan bakarrik Komunioa ematen duten apaizak. Eskerrak eman Jainkoari, oraindik badaudela horrelako apaizak, eskuan Komunioa eman ez dutenak.

Salbatzailea: "Egin otoitz zikinkeria hau Elizatik kentzeko." Ni: "Ai

Salbatzailea, zenbat gutxi jasotzen dute Komunia ahoan.

Salbatzailea: "Eta niregana eramaten duen bide estuan zenbat gutxi dauden.

Bide zabala jendez gainezka dago. Une honetan, eliz barruan daude kanpoan baino bekatar gehiago." Nire Jauna eta nire Jainkoa, ezin dut gehiago idatzi.

Niretzat astuna da, eta bekatu honek nigan pisatzen duen modukoa sentitzen dut. Negarrez nago; niretzat oso mingarria da.

Ni: "Nork sinetsiko dit?"

Salbatzailea: "Ez kezkatu nor sinetsiko dizun. Hori nire arazoa da."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta nire Jainkoa, zuk esan didazun bezala egingo dut, eta ahal dudan guztia egingo dut."

Ondoren, eskuetan Komunia jasotzen duten guztien alde otoitz egin nuen, Jainkoak barkatu diezazkieten, penitentzia sakona eman diezazkieten eta Jainkoarekiko errespetu-sentsu bat piztu diezazkieten. Jendearen alde ere otoitz egin nuen, denek argia jaso eta hau Jainkoaren aurkako ofensa bat dela konturatu daitezen.

Horren ondoren, grazia asko jaso nituen. Bihotzean beroa sentitu nuen, bake sakona, eta une bat lehenago eramaten ari nintzen zama desagertu egin zen.

Esan nuen: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa. Zuk ematen duzu eta kentzen duzu." Gero, apur bat indartsuago otoitz egin nuen, eta Salbatzaileak esan zuen: "Joan zaitez bakean."

Poz handiz, beste ordu bat eman nuen liburu on bat irakurtzen.

11:50etan medikuarengana joan nintzen. Itxarongelan eserita nengoela, barneko ahots batek "Eraso egin" esan zidan. Lehenik emakume batean espiritua zikina sumatu nuen, eta gero bi gizonetan ere bai. Espiritu-eraso baten menpe nengoen eta haien alde otoitz egin nuen. Ondoren buruko mina hartu nuen, eta gero eta larriagoa bihurtu zen. Medikuaen laguntzaileak ahaztu egin ninduen eta beste paziente batzuei lehentasuna eman zien. Pazientzia hori Komuniako Sakramentua azkarregi banatzen duten apaizentzat eskaini nuen. 45 minutu inguru igaro ondoren, medikuaren laguntzailea etorri eta barkamena eskatu zidan ahaztu izan ninduelako.

Esan nion: "Ez, ez zenuen ahaztu; Jainkoaren borondatea zen. Pazienteengatik otoitz egiten ari nintzelako; demonioak zeuden haien barruan."

Medikuarekin eserita nengoela, Jainkoaz hitz egiten hasi ginen. Buruko mina areagotu zitzaidan, eta burua lehertzeko zorian nengoela pentsatu nuen. Medikuei esan nien horiek barkamen-penak zirela, eta bekatunen bihurketa eta arimen salbamenduarentzat eskaintzen nituela.

Medikuak esan zuen halakorik ez zuela egingo. Nire odol-presioa neurtu eta esan zuen: "Hori esatera ausartuko ez nintzateke."

Galetu nuen: 'Zenbat?'

Nire odol-presioa 180/90 zen.

Nire aurpegia guztiz gorri zegoen eta buruko mina oso larria nuen.

Medikuak nire odol-presio altuarentzako medikamentu bat agindu zidan. Etxera joan eta ohera joan nintzen.

Etxean, mina are okerragoa bihurtu zen. Buruko min honekin, Gurutzearen Bideko Estazioak otoitz egin nituen eta ondoren Jesusen Azken Zazpi Hitzen devotioa egin nuen.

15:00etan mina desagertu egin zen. Hala ere, ez nuen inolako medikamenturik hartu. Ondoren, nahiko ahul sentitu nintzen, eta 15:30etan berriro altxatu nintzen ezer gertatu ez balitz bezala. Mina guztiz desagertu egin zen.

Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion: "Mesedez, Salbatzailea, esan iezadazu, 12:00 eta 15:00etan, eman zenizkidan expiazio- sufrimenduak izan ziren horiek?" Salbatzailea: "Bai."

Lehen aldiz izan ote zen galdetu nuen. Salbatzailea: "Ez. Berriro bizitu nahi duzu?"

Ni: "Bai, arimak salba daitezkeela badakidanean. Baina, Salbatzaile, badakizu zenbat jasan dezakedan."

1992ko otsailaren 1a — Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäuseleko Meza Santuan.

Arratsaldean Salbatzaileari bat egin nintzen eta 'Argi Eternoari' buruz galdetu nion, Rot-en itzali zelako. Rot-eko elizan nengoen eta ezin nuen jasan Argi Eternoa itzali izana. Honek barne-tormentu handia eragin zidan eta ezin nuen otoitz egin. Salbatzaileari galdetu nion norbait deitzea zuzena ote zen argia pizteko.

Salbatzailea: "Oso ondo egin zenuen."

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea Aita Vogt-engana joan behar nuen Jesusen kezkei buruz berarekin hitz egiteko.

Salbatzailea: "Itxaron pixka bat gehiago."

Ni: "Horrek esan nahi du berarengatik otoitz egin behar dudala." Salbatzailea: "Hori zuzena da."

17:10etan etxera etorri nintzen eta berehala hasi nintzen Vogt apaizaren alde 30 minutuz otoitz egiten. Berehala ondoren, nire arima erasopean egon zen. Gero, etenik gabe beste ordu batez otoitz egiten jarraitu nuen. Nire senarra gertu zegoen, baina barnean ase gabe, lasaitasunik gabe eta haserre zegoen. Dena kezkatzen zion.

Jakin nuen espiritu zikinkeriak itzuli zirela, eta, beraz, are gehiago otoitz egin nuen.

Ondoren, bisitari bat etorri zen. Bisitari honek ez zekien bataiatua izan zen ala ez, bere aita Serbiako Armada Komunistako goi-mailako militar buruzagitzako kidea izan zelako.

Niretzat oso zaila zen; askotan neure burua apaltzen nuen eta bere arazoetan laguntzen saiatzen nintzen. Barrenean, Serbiako armada osoa nire kontra etorri izan balitz bezala sentitzen nuen. Garai hartan, ezin nuen nire senarrarekin ere hitz egin, beraz, espiritu ez garbien armada joan eta giroa hobetu arte otoitz egiten jarraitu nuen.

1992ko otsailaren 2a – Igandea — Kandelaria

Ordu inguru otoitz egin nuen. Salbatzailei esan nion ohartu nintzela apaizengatik otoitz egiten dudanean bereziki erasotzen naitela.

Salbatzailea: "Apaiz on bat izateak indar handia eskatzen du deabruari aurre egiteko. Zure apaizarengatik asko otoitz egin duzu. Ez ahaztu apaiz ona bigarren Jesus bat dela. Eta bigarren Jesus baterako otoitz asko behar da."

Ni: "Sentitzen dut espiritu zikinek nire senarra ere eragiten ari direla, niri tentatzeko."

Salbatzailea: "Gehiago otoitz egin behar du."

Ni: "Baina atzo nire senarrarekin izandako borroka hiru ordu inguru etenik gabe iraun zuen."

Salbatzailea: "Satan haserre dago, arima asko kendu dizkiozulako."

Ni: "Ez dut beldurrik berarekin borroka egiteko."

Salbatzailea: "Beldur hori kendu dizut."

Ni: "Ez dut borroka uzten, zeren maite zaitut; arima guztiak zureak baitira." Salbatzailea: "Hori egia da. Baina Satanak ere nahi ditu."

Ni: "Beraz, borroka betirakoan jarraituko du?"

Salbatzailea: "Bai, azken zentimoa ordaindu arte." Ni: "Hau guztia ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Azken bekatua barkatu arte."

Ni: "Ai Salbatzaile, orain idazteari utzi behar diot?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi; jendeak asko otoitz egin behar du, etenik gabe. Bekatuak ongia gainditzen du. Jendea lokatz sakonean murgilduta dago. Lokatzak gizateriari arnasa moztea mehatxatzen dio."

Orain ezin dut gehiago idatzi, zaila egiten baitzait hau guztia idatziz jasotzea.

Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa; maite zaitut, eta maite zaitut zuregan maitasunik ez dutenengatik ere. Beti gurtu eta goraipatu egingo zaitut, gurtu eta goraipatu egiten ez duten horien izenean.

Nire Jauna, nire bidean etortzen den guztia Mariaren Bihotz Garbiaren bitartez zure eskuetan jartzen dut.

1992ko otsailaren 3a – Astelehena

Salbatzailea galdetu nion ea nire egunerokoa ondo idazten ari nintzen.

Salbatzailea: "Ziur zaitez idatzitakoa zuzena dela. Espiritu zikina beti saiatuko da egiazatik aldarazten."

Ni: "Bestei ere grazia eman iezaiezu."

Salbatzailea: "Haiek onartzen badute."

(Nire senarra eta zailtasunak pairatzen ari diren pertsonak pentsatzen ari nintzen). Ni: "Zer ez zaizu gustatzen gure otoitz-taldean?"

Salbatzailea: "Apaltasunik ez dago; harrokeria asko dago oraindik." Ni: "Eta hori esango diet?"

Salbatzailea: "Euren bihotzak ezin dituzte itxi; bestela ezin diet grazia eman."

Ni: "Zergatik da hori?"

Salbatzailea: "Otoitza bihotzez egin behar da, ez ahoz bakarrik."

Ni: "Zer esan diezagukezu konfesioari buruz?"

Salbatzailea: "Errepentimendu gehiago behar da. Erabaki irmotasunik ez dago normalean. Ni leial zaitez. Salbatzailea: 'Orain arte egin duzun baino gehiago otoitz egin.'"

Ni: "Salbatzaile, ziur aski egongo dira batzuk ez sinetsiko dutenak nik esandakoari." Salbatzailea: "Esan duzu; horixe nahikoa da."

Ni: "Nola ulertu behar dut nahikoa dela?" Salbatzailea:

"Entzun nahi duenak entzun dezala."

Berriz ere gogotsu otoitz egiten jarraitu nuen, batez ere nire otoitz-taldearen osagarria eskatuz.

Guztira, ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen.

Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

Ondoren, arratsaldeko 20:00etan, gure otoitz-taldea bildu zen eta Salbatzaileak esandakoa kontatu nuen. Arratsalde hartako otoitzak ohikoa baino askoz ederrago eta sakonagoak izan ziren.

Otoitz-taldearen ondoren, Dochart aitari ere kontatu nion. Hala ere, ez zuen ezer esan.

1992ko otsailaren 4a — asteartea

Goizaldean, bi ordu inguru otoitzetan murgilduta egon nintzen. Atzo arratsaldean, otoitz-taldean, komunio espirituala jaso nuen; aurretik, Rot-en Meza Santuan parte hartu eta komunio sakramentala jaso nuen. Salbatzailea galdetu nion ea atzo arratsaldean, komunio espirituala jaso nuenean, ez ote zegoen nirekin.

Salbatzailea: "Zurekin nengoen."

Ni: "Zergatik nengoen hain azkar taupaka nire bihotza? Jauna, ez zaude nirekin hitz egiten." Salbatzailea: "Zure Jauna nahi duenean hitz egiten du."

Salbatzailea isilik geratu zen.

Negar egin nuen eta esan nuen: "Nola liteke Jainkoarik gabe ezer ez egotea?"

Hala ere, lasaitasun eta bake egoeran nago. Ez nago bakarrik; Jauna nirekin dago, baina isilik dago. Normalean ezin dut imajinatu Jainkoa lo egiten duenik.

Orduan lasaitasun bereziki atsegin bat sentitu nuen. Dena askatuta sentitu nuen eta ordu luzez horrela egon nintekeen, Jauna, zurekin nagoela sinesten dudalako.

Jaunak kendu egin dizkit nituen zalantzak. Ez zen ezer geratu. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa; atzoko minetik arima sendatu izan balitz bezala sentitu nintzen, elizako lokatzagatik sufritzen ari nintzelako. Aitaren besoetan eutsita eta bere bularrean atsedean hartzen zuen haur txiki baten moduan sentitu nintzen. Haurra bere aitak maite du, eta maitasun hori haurrarentzat nahikoa da, beraz, bere besoetan atsedean hartzen jarraitzen du.

Zenbat azkar heltzen zaigun gaizkia. Apur bat geroago, ahots bat entzun nuen:

"Orain batuta zaude?"

"Bai" esan nuen, baina ez dut uste hori nire Jaunaren ahotsa zenik; nire Jaunaren ahotsa bestelakoa da. Ez nuen, halaber, bihotzaren sakontasunetik zetorren ahotsa ohiko argitasunarekin entzun. Agian berriro ere hiztun handia zen, lanean ari zen espiritu zikina, ni nahastea besterik ez bilatzen zuena. Beraz, berriro otoitz egin nuen berari ihes eginarazteko; bestela ezin izango naiz berari ihes egin. Izan ere, nire barnean nahasmendu, nahasmena eta zalantza sortu nahi ditu; espiritu zikina besterik ez da. Arratsaldean, Rot-en, elizan, Errosarioa otoitz eginez eta Meza Santuan parte hartuz.

1992ko otsailaren 5a — asteazkena

Minduta nengoen, aitortza egiten ari nintzela apaiz hark begiak nigan finkatuta zituelako.

Errefusagarria zen haren begietara begiratzea. Gebhard Heyder aitaren kasuan inoiz ez dut halakorik bizi izan. Salbatzailea horri buruz galdetu nion.

Salbatzailea: "Espiritu zikin bat zen, zure fede sendoa suntsitzen saiatzen zena." Ni:

"Apaizak badaki begi horiekin zer egiten ari den?"

Salbatzailea: "Bai, badaki. Hauek zure arimak sentitzen eta erresistitzen dituen tentazioak dira."

Orain arte hiru aldiz jasan dut haren begirada zorrotza.

Ni: "Zergatik egiten du hori?"

Salbatzailea: "Naturaz gaindiko fedea falta zaiolako. Apaiz gutxik dute naturaz gaindiko fedea."

Apaiz honek ez dit sinesten exkomunikazioari buruz. Nire senarrak ere ez. Ni: "Zer esan behar diet sinesten ez badidate?"

Salbatzailea: "Isilik geratzea da onena."

Ni: "Zer lortuko dut isilik egonda?" Salbatzailea:

"Apalotasuna."

Salbatzailearekin luze eta intimoan hitz egin nuen. Ondoren esan nion: "Munduko gauzak gorroto ditut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hori."

Ni: "Zenbat gutxi denbora daukagun zeruko bizitzarako prestatzeko. Zein pozten naizen telebista etxebizitzatik bota nuelako. Nire Jauna eta nire Jainkoa, ezin dizut nahikoa eskerrak eman honengatik."

1992ko otsailaren 7a – ostirala

Egun hartan etxean nengoen. Goizeko 7:00etatik 8:30etara otoitz egin nuen. Salbatzailea galdetu nion berriro barkamen-minak jasateko beharko nuen ala ez.

Salbatzailea: "Berriro barkamen-ordaina jasateko beharra izango duzu."

Ni: "Hauek eskainiko ditut parroko apaiza fededunekin Errosarioa otoitz dezan Meza Santua hasi aurretik, Salbatzaileak nahi duen bezala. Eta parroko apaiza Komunião Santua ahoan bakarrik banatzeko, eta laikek ez dezaten gehiago Komunião Santua banatu.

Gainera, sufrimendu hauek eskaintzen ditut apaiza gizakiaren beldurretik askatzeko, eta eskatzen dizut, Salbatzaile maitea, berari apaltasuna ematea.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Konpentsatu zure herrian niri ofentsa egiten didaten eta Komuniō Santua errespetu gabe jasotzen duten guztiengatik."

Ni: "O, nire Jauna eta nire Jainkoa, eskatzen dizut grazia ugari emateko, zuk ematen dizkidazun sufrimenduak jasateko. Sufrimendu hauek onartuko ditut, baita zureganako maitasun handiaz, nire Jauna eta nire Jainkoa, eta bide zabalean dauden arimen salbazioagatik ere.

Nire Jauna eta nire Jainkoa, baina zure borondatea bete dadila. Salbatzailea: "Idatzitakoaren arabera egin, nire alaba."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa, emango dizkidazun sufrimenduengatik. Prest nago zurekin sufritzeko, zuk hobeto baitakizu zer jasan dezakedan. Salbatzaileari esan nion bere bihotzean geratu nahi nuela eta hainbat minutuz etenik gabe otoitz egin nion: 'Nire Salbatzailea, barkamena, grazia eta errukia eman iezadazu niretzat eta mundu osoarentzat.'

Neure kabuz ezer ezin dut egin, baina zurekin dena egin dezaket.' 10:40 arte berriro liburu on bat irakurri nuen.

1992ko otsailaren 8a — Larunbata

Waghäusel-en Meza Santuan parte hartu nuen. Ez zitzaidan batere gustatu Werner Egon apaizak Meza nola ospatu zuen; ez zituen bitartekaritza-otoitzak ere esan.

16:20etatik 17:50era arte, etenik gabe lau Errosario eta beste otoitz batzuk egin nituen belaunik egonda, guztiz Aita Vogtirako bakarrik.

Pozik eskaini nuen denbora hori berarentzat, izan ere, nik ere jasotzeko grazia izan dudalako. Nahikoa da Jainkoak ikustea Aita Vogtrentatik nola otoitz egiten dudan. Badakit ez dudala berari Kristori maite dudan bezainbeste maitatuko, baina hala egin nahi nuke, izan ere, berak bigarren Kristua delako, eta konturatuta nago Jainkoak berarengana eramaten dituen arimak zaintzeko erantzukizun handia duela. Horregatik esaten dut ezin dela nahikoa otoitz egin apaizengatik, Jainkoaren grazian bizi den apaiz batek arima askori infernuko sakontasunaz ohartarazi eta Paradisura eraman ditzakeelako.

1992ko otsailaren 9a – Igandea

6:30etatik 8:00etara: Ordu bete inguru otoitz egin nuen eta 30 minutuz inguru Salbatzaileari lotuta egon nintzen.

Salbatzailea: "Une honetan, Satanak bihotzak gobernatzen ditu." Ni: "Baina zuk zara bihotz guztien erregea."

Salbatzailea: "Ia denek itxi egiten diote bihotza niri." Ni: "Hori ondo idatzi al dut?" Salbatzailea: "Niretzat idatzi duzu."

Ni: "Salbatzaile, zergatik itxi dituzte bihotzak?"

Salbatzailea: "Harrotasunagatik, nireganako maitasunik eza, gorrotoagatik, eta bide zabaletik itzuli nahi ez dutelako."

Ni: "Salbatzaile, oraintxe negar egiten ari nintzela, 'Avertere, avertere' esan nuenean—zer zuk Don Boscon esan zuen – eta horrek 'bizitza aldatzea' esan nahi du – nire begietatik perla moduko malkoak isuri ziren, azkar isuriz. Oso gain-naturala izan zen eta harriturik geratu nintzen. Salbatzailea: "Bai, nire malkoak ere baziren."

Ni: "Espiritu-zuzendari on bat behar dut. Bai, zu daukazu, baina apaiz bat ere behar dut."

Salbatzailea: "Oraindik ezin zara Vogt aitarengana joan. Utzi denbora egokia iristeko."

Ni: "Salbatzailea, atzo lau errosario otoitzatu nituen haren alde (Aita Vogt); eraginik izan al zuen (?)"

Salbatzailea: "Bai, eragin zion."

Ni: "Salbatzaile, Vogt pastoreak uste du neure buruaz ari naizela."

Salbatzaile: "Hori da zuek guztiok pentsatzen duzuen, baina inork ezin du ezer egin niregandik gabe."

Salbatzailea: "Zenbat apaltasun gehiago behar duzu zure erruduntasuna aitortzeko? Otoitz egin, nire alaba, otoitz asko egin."

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

13:00etatik aurrera, Aita Vogten alde Errosarioa otoitz egin nuen. Pozik nengoen Sakramentu Santuaren aurrean belaunik eginda, Bihotz Santuari egindako Devozioa otoitz egiten ikusi nuenean. Haren alde otoitz egin nuen inguruko herrietako apaiz guztientzat eredugarria izan zedin. Halako apaizak nahi ditut, haiengan Jesus besterik ikusten ez dudanak, eta halako apaizengatik otoitz egin behar dugu. Gure Jainkoak grazia ugari ditu, eskatzen baditugu. Sinesten dut Vogt aita maitatua den apaiza dela Jainkoaren borondatea betetzen duenean.

Etorriko da garaia, orain baino hobeto ulertuko nauenekoa. Bere alde otoitz egiteari inoiz ez diot utziko.

14:30etan. Pavar jaunak deitu zuen Suitzatik. Noizean behin deitzen du. Elkar indartzen dugu fedean. Jerusalemen ezagutu nuen. Bidaide-taldean niri entzun zidan bakarra izan zen. Beste kroaziarrak, apaizekin batera, barre egin zidaten eta txantxetan ibili ziren nire kontura; bakarrik sentitu nintzen, denek utzita bezala.

Jerusalemetik Masadaraino oinez joan ginenean, erromes-taldearentzat eta apaizentzat hainbat arrosario otoitz egin nituen. Denek buruko mina izan zuten, eta ni hain arin sentitu nintzen ezen mendia berriro ere igo nezakeela pentsatu nuen. Horri esker, grazia asko jaso nituen. Suitzako Pavar jaunak izan zen taldeko bakarra Medjugorjen nire bihurketa sinetsi zuena.

17:00–18:00 bitartean Faustina ahizparen liburu bat irakurtzen hasi nintzen. Ordu bat igaro ondoren, Salbatzaileari bat egiteko gogo sakona sentitu nuen. Jaunari bihotz-bihotzez otoitz egin nion. Hala ere, tentazioak ere etorri zitzaizkidan. Oker zerbait egin nuela pentsatuta, mingotsan negar egin nuen. Ondoren, ordea, bakea aurkitu nuen. Salbatzailea eskatu nion ahoan komuniioa hartzeari buruz berriro azaldu ziezadala, eta berari sinestuko niola promestu nion.

Salbatzailea: "Komuniioa ahoan nahi dut, belaunik eta errespetuz jasotzea, apaizaren eskuzko esku kotsakratuen bidez."

Orduan altareko zerbitzariei buruz galdetu nuen; meza zerbitzatzaren dutenez, Jainkoarekin pribilegio bereziak izango zituztela pentsatu nuen. Salbatzailea: "Hori altareko zerbitzariei ere aplikatzen zaie."

Ni: "Beraz, Vogt apaiza ez dabil ondo?" Salbatzailea:

"Bai."

Ni: "Esango diot hori, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Hori guztia denbora honetan guztian zain egon naiz."

Ni: "Eta nik esaten badiot, entzun egingo al die apaizek esaten eta egiten dutena?" Salbatzailea: "Ez du beste apaizek egiten duten moduan egingo, baina gotzainak hala eskatzen diote."

Salbatzailea: "Gozain gorena Aita Santua da; hark entzun egin behar dio."

Ni: "Ai, Salbatzaile, dena egingo dut ez zaitezela mindu edo desohoratu. Emadazu grazia eta esan iezadazu edozein hitz; entzuten ari naiz."

Salbatzailea: "Egin horrela jarraitu, nire alaba."

Arratsaldeko 7ak aldera, Augsburgeko Mariak deitu zuen. Nik esan nion beregana itzuli behar zuela senarra eta Jainkoaren borondatea bete. Behin, niri buruzko artikulu bat argitaratu zuten *Frau im Spiegel* izeneko aldizkari batean. Augsburg-eko Mariak irakurri zuen, gero idatzi zidan eta etorri zitzaidan bisitan. Kristau devota bihurtu zen. Orduan, Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzaileak esan zidan senarrarengana itzuli behar zuela. Gaur arte, oraindik ez du hala egin.

Gaur, Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion pasifismoa zuzena ote zen, Fridolin-ek deitu eta esan baitzidan Josef pasifista zela eta ez zegoela ziur hori zuzena ote zen. Salbatzaileak: "Nire alaba, pasifismoa zuzena da – denek dute beren burua defendatzeko eskubidea ere."

Ez nuen hori guztiz ulertu, ez nagoelako oso ziur zer den pasifismoa.

1992ko otsailaren 10a – Astelehena

10:00 medikuen gelan:

Heiland: "Galdetu zer jasateko gai zaren." Ni: "Hain ezgai naiz."

Heiland: "Ni daukazu; besterik gabe beste eman behar diezu. Nire hitz bakoitza nire bizitza da, eta hitz hori jasotzen dutenengan bizirik dago."

Ni: "Ai ene Jainkoa, zein garrantzitsua den, beraz, Zuri buruz hitz egitea. Orain hobeto ulertzen dut Angelus-a otoitz egiten dudanean: Hitza haragi egin zen eta gure artean bizi izan zen."

Gizakiarentzat ere gauza bera da ulertezin hori.

Ni: "Orain ulertzen dut esaten didazunean soilik eskatu behar dudala nire gaitasunaren neurrikoa dena. Bi pazienterekin fedeaz hitz egin nuen eta konfesatzera joan behar zutela esan nien. Salbatzailea galdetu nion hori egitea egokia ote zen.

Salbatzailea: "Hori zuzena izan zen, horrela

jarraitu." Salbatzailea: "Maite nazazu sakon, nire alaba."

Ni: "Baina zure maitasunarekin bakarrik maita dezaket; nola ulertu behar dut hori?"

Salbatzailea: "Maite ezazu besteak ni maitatuko zenukeen bezala."

Ni: "Beraz, besteen arimetan maitatua izan nahi duzu. Eska dizut, Salbatzailea, besteak zurekin maite ditudan bezala maitatzeko grazia."

Salbatzailei esan nion besteek baztertzen dutenean min egiten didala.

Salbatzailea: "Mina hau nire mina da, zuk sentitzen duzuna. Eman pazienteei maitasun gehiago."

12:45ean klinikako kapera: Salbatzaileari komunioan nengoela galdetu nion ea protestanteek ere konfesatzera joan behar zuten.

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Baina ez dute Aita Santua maite."

Salbatzailea: "Orduan ez naute maite."

Hau galdetu nuen, jende askok jada erantzun baitzuten, konfesatzera joan behar zutela esan nienean, protestanteak zirela eta, beraz, ez zutela konfesatzera joan behar.

Arratsaldean, Rot-eko Meza Santuan.

20:00 — Otoitz-taldea. Hainbeste jende zegoen han, ezen batzuek alde egin behar izan zuten. Erdi orduz hitz egin nuen Salbatzaileak niri esaten zizkidanaz. Ez nintzen prestatu. Baina Espiritu Santuak hitzak ematen dituenen, esan egin behar dira. Otoitz-taldeko emakume batek galdera bat egin zidan; esan zuen Aita Santuak ere Komunio Santua eskuetan ematen duela.

Erantzun nuen: "Aita Santua horretara behartu zuten, jendeak borondate librea duelako, gotzainek baimendu dutelako eta masoiak ere Vatikanon daudelako."

2002ko otsailaren 11 — asteartea

Salbatzailea galdetu nion atzo emakumeari eskutik Komuniari eta Aita Santuari buruz eman nion erantzuna zuzena ote zen.

Salbatzailea: "Zuzki erantzun duzu."

12:20etan elizako kapera. Salbatzailea: "Ni entzun besterik ez duzu egin behar."

Ni: "Nire senarrak esan zuen atzo otoitz-taldean gehiegi hitz egin nuela." Salbatzailea:

"Norbaitek gelditu al nazake nik hitz egiten dudanean?"

10:40etan, Bakegileari galdetu nion ea pasibismoaren gaia ondo ulertu nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: pasifismoa zuzena da. Denek dute beren burua defendatzeko eskubidea." Ni: "Hori buruz ezer gehiago esan al dezakezu?"

Salbatzailea: "Biblia duzu."

Ni: "Salbatzaile, nire lekuan bazina, galdera bera egingo zenuke?"

Salbatzailea: "Galdetu diezadakezu; oso zuzena da, nire alaba."

1992ko otsailaren 12a – asteazkena

San Rokeko Kapera Santuan Meza Santuan parte hartu nuen. Beti bezala, Meza Santua hasi aurretik Errosarioa otoitzatu nuen. Era berean, Meza Santua ospatuko zuen apaizarengatik ere otoitz egin nuen.

Apaiz hau bigarren aldiz ikusi nuen. Lehen aldiz Meza ospatu zuenean ez zitzaidan gustatu, eta gaur, bigarren aldiz, Kontsekrazioa hain azkar egin zuen eta Meza amaieran, tabernakuluaren ordeztu, altararen aldera makurtu zen. Salbatzaileari galdetu nion: 'Zer da orain egin beharrekoa?'

Salbatzailea: "Tabernakulurantz."

Ni: "Hori esango diot, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Nahi baduzu."

Lehenik apaizarengatik otoitz egin nuen eta gero berari bisita egitera joan nintzen. Atean jo nuenean, berarekin hitz egin nezakeen galdetu nuen. Gure elkarrizketan, zer zen gaizki azaldu ondoren, berehala bere burua defendatzeari ekin zion eta irakaslea zela esan zuen.

Orduan esan nion dena garbi neukala.

Lehenik esan nion Kontsekrazioa oso azkar errezitatu zuela; hark erantzun zuen besteek ere horrela egiten zutela. Orduan erantzun nuen Salbatzailea jendeari baino gehiago obeditu behar dela. Azaldu nion lagundu nahi niola eta, Meza Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nuela zergatik aldaretik agurtzeko makurtu zen, tabernakulutik baino.

Orduan apaizak iragana pixka bat kritikatu zuen. Nahiko ezegonkorra eta harroa zen. Nik esan nion Salbatzailea orduan eta gaur egun bera bera dela.

Aitak hitz eman zidan Meza Santua motelago ospatuko zuela. Ondoren, bedeinkapena eskatu eta alde egin nuen. Berrito ere ez nengoen bakarrik. Badakit Salbatzailea nirekin zegoela.

Ettxera iritsi nintzenean, berehala hartu nuen telefonoa; Fridolin zen. Esan zidan ikasle gazte Andreasek ez zuela jada ahoan Komunikazioa jasotzen, beren subregent-ek esan zuen eskutik jasotzeak hobeto emango ziola.

1992ko urtarrilaren 28an, Salbatzaileak jada zerbait esan zion Andresi.

Andreasek gezurra esan zion Fridolini. Aitzakia bat asmatu zuen, ezpainak leherturik zituela eta horregatik ezin zuela ahoan Komunikazioa jaso.

Hala ere, ez zuen egia esan – sub-regenteak hori esan ziola.

Arratsaldeko 1:30 aldera klinikako kapera txikian, otoitz-gelari buruz Salbatzailea galdetu nion.

Salbatzailea: "Jada hasi zaitezke. Ordua iritsi da."

Ni: "Baina oraindik ez dut diru nahikorik."

Salbatzailea: "Utzi hori niri."

1992ko otsailaren 13a — Osteguna

Salbatzailea galdetu nion ea gure elkarrizketak eraginik izango zuen komunio sakratua hain azkar ospatu zuen apaizarengan.

Salbatzailea: "Hitzak bere baitan bizi du."

Ondoren, Fridolin-en ikaskide Andreasen izenean galdetu nuen zergatik Salbatzaileak Andreas-i orain bere eskuetan Komunia jasotzea onartu zion.

Salbatzailea: "Askatasun-borondatea du, eta borondate hori gaixorik dago."

Ni: "Ezin dut irudikatu irakasle batzuek halakorik egingo luketenik eta teologiako ikasleak Komunioa eskuan jasotzera animatuko lituzketenik."

Salbatzailea: "Idazkariak eta fariseoak dira nire gurutzea jarri zutenak. Andreasen alde, asteazkenean gose egin behar da — hori traizioa da."

Ni: "Zer egin behar da borondatea gaixorik dagoenean?"

Salbatzailea: "Gosetu eta otoitz egin Salterioa."

1992ko otsailaren 14a — ostirala

10:30an medikuen gelan: berrito galdetu nuen ea idazten jarraitu behar nuen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi zure egunerokoa; garrantzitsua da."

Ni: "Atzo hitz egin zenidan?" Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Jauna, zein da zure nahia? Jakinarazi iezadazu orain zer egin behar dudan, zure gidari espirituala zara, baina Jauna, zure nahia bada bakarrik."

Salbatzailea: "Oso asko otoitz egin, nire alaba. Otoitzak oso beharrezkoak dira."

1992ko otsailaren 15a, larunbata

Aita Aemilianok Meza Santua ederki ospatu zuen. Andra Mariaren omenezko zerbitzu bat izan zen. Berriro ikusi nuen Aita iluntasunean zutik zegoela, baina Kontsekrazioaren ondoren, bere buruaren inguruan zerbait distiratsu ikusi nuen. Lehen aldiz ikusi nuen hori, eta gero berriro desagertu egin zen. Vogt aitaren alde asko otoitz egin nuen – psalterio oso bat.

Gaur konturatu naiz gauza bat: apaiz ona nahi baduzu, Jainkoari eskatu behar diozula bat. Apaiz hau oso maite dut, nahiz eta jakin Salbatzaileak nahi duena ez duela beti egiten. Baina itxaropena dut egun batean apaiz eredugarria izango dela.

Penitentziako lekutik pozik atera nintzen; nire otoitzak erantzun zituzten.

Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa, apaizaren eta nire gain eman diguzun grazia honengatik.

1992ko otsailaren 16a, igandea

Etxean bi ordu otoitz egin nituen Meza Santua hasi aurretik. Igandeetan, bereziki Meza Santurako prestatu nahi dut neure burua. Otoitzari ekin aurretik, mahai gainean gurutze bat eta Andra Mariaren estatua jartzen ditut, purgatorioko arimendako ura santuarekin batera. Ondoren, Konfiteor-a, Exorzismoa eta beste otoitza asko otoitz egiten ditut, hala nola litaniak eta Errosarioa. Amaieran, Espiritu bidez jasotzen dut Komuniun Santua. Horrek Komuniun sakramentalera prestatzeko ere balio egiten du. Orduan Meza Santua sakonago bizitzen da, eta argitasun handiagoa jasotzen da; norberak oker dagoena ere antzematen du eta espiritu impuruak argiago ezagutzen ditu, elizan ere baitaude.

Atzo Vogt aitaren konfidentzara joan nintzenetik, Salbatzailea galdetu nion: "Zergatik ez nuen aipatu Eskuko Komunioa?"

Salbatzailea: "Oraindik ez da garaia iritsi."

Ni: "Orain apaizak sinesten al du Nire ahotsa entzuten dudala?"

Salbatzailea: "Bai, hala da, nire alaba."

Ni: "Oraindik halako zalantzak al ditu, edo ez hainbeste jada?"

Salbatzailea: "Jarrai otoitz egiten berarengatik."

Ni: "Jauna, baina atzo parroikiko buletinean idatzi zuen bataizatutako edozein pertsonak Hitzeko zerbitzu bat gidatu eta, parroikiko apaiza ez badago, Komuniun Santua banatu dezakeela."

Salbatzailea: "Nik Ogi Santuan nagoela jakin balu, ez luke parroikiko buletinean horretaz idatziko. Bere bihotzean oraindik nahasmendu handia dago."

Ni: "Baina Jauna, Kontsekrazioa egiten du; ziur aski badaki zuk benetan, substantzian, haragi eta odolez, gorputz eta arimaz, gizakotasunean eta jainkotasunean, Ogi Santuan—Eukaristian—zaudela!"

Salbatzailea: "Fedea pertsona bakoitzarentzat desberdina da."

Ni: "Zergatik aldatzen da fedea?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: lehenengo eta bigarren aginduetatik dator—niretako eta lagun hurkoarentzat maitasunik eza."

Ni: "Beraz, fedea maitasunaren menpe dago, eta maitasuna eskatu eta bizi egin behar da. Jainkoaren grazia handia da."

Salbatzailea: "Maitasuna bihotz garbietara isurtzen da." Ni: "Jauna, nola ulertu behar dut 'isurtzen da'?"

Salbatzailea: "Maitasuna iturri bat da; zatoz iturrira eta freskatu zaitez." Ni: "Zer moduko fedea dute irakasleek?"

Salbatzailea: "Hori, nire alaba, munduko fedea da, eta ez du fruiturik ematen." Ni:

"Baina, Salbatzaile, etorkizuneko apaizak prestatzen ari dira, ezta?"

Salbatzailea: "Horregatik egin behar duzu haientzat otoitz."

Ni: "Salbatzaile, dena eskatu behar al da?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa, eman didazun maitasunagatik eta graziaz.

Elizara lehenago iristeko presaka ibili nintzen. Meza Santua 10:00etan hasi zen Uhl-en

Meza Santua hasi aurretik, Espiritu Santuaren Litaniak otoitz egin nuen une hartan elizan zeuden guztientzat. Vogt aita jaunak Meza Santua ondo ospatu zuen. Ebanjelioaren irakurketa Mendiko

Diskurtsoan (Lukas Ebanjelioa) izan zen. Komunio Santua banatzean, gure errespetatu aita jaunari bi laikok eta a

teologia ikasle, Artur Wagner jaunak.

Lehen berengandik jasotzen nuen Komuniun Santua. Orain, Jaunak esan zidala pentsatu nuen eliza nahasmen egoeran zegoela. Nola, beraz, onar nezakeen Komuniun Santua Wagner jaunaren eskutik, bere eskuak apaiz batenak bezalaxe oraindik ez baitira kontsokratuta?

Salbatzailea otoitz egin nuen: 'Jauna, zure nahia bada diakono Artur Wagner jaunaren eskutik Komuniun Santua jasotzea, hala izan bedi. Baina bakarrik zure nahia bada.'

Bestela, ez utzi niregana etortzen. Nire konfiantza guztia zure eskuetan jartzen dut. Wagner jaunak nire ondoan banatu zuen Ogi Santua. Hala ere, ez zen niregana hurbildu, eta argi sentitu nuen Jainkoaren borondatea zela berak ez ematea niri Ogi Santua. Ni izan nintzen Ogi Santua jasotzeko azkena, eta Aita Vogt-ek eman zidan.

Komunio Santua eman ondoren, Salbatzailei esan nion, nahi balu, Wagner jaunarekin hitz egingo nuela; baina baita esan nuen Salbatzaileak argia eman behar ziola, Komunio Santua banatu ezin zuela jakin zezan.

Salbatzailea galdetu nion ea hau idatzi behar nuen.

Salbatzaileak esan zuen: "Idatzi ezazu."

Ondoren, beste hamabost minutuz otoitz egin nuen.

Elizatik irten nintzenean, kanpoan mutiko bat niri zain zegoen – Christian Fellhauer, Jainkoaren seme maitea. Lehen Komuniun Santua jaso ondoren, niregana etorri eta galdetu zidan zer egin behar zuen hark ere ahoan Komuniun Santua jasotzeko.

Esan nion egunero hamar hamarkada errosarioa otoitz egiteko Andre Mariari asmo horretarako.

Hurrengo igandean, astebete geroago, poz-pozik hurbildu zitzaidan eta poza handiz esan zidan: "Julijana, ahoan jaso dut Komuniun Santua."

Ordutik, askotan etorri izan da meza santuaren ondoren agurtzera, gaur egin duen bezala. Ure santuarekin bedeinkatu nuen, beti eramaten dudana, eta ur hori behar bezala kontsokratua ote zegoen galdetu zidan. 'Bai' esan nion eta ura Regensburg-eko Aita Gebhard Heyderrek kontsokratua zuela esan nion.

Nire Jauna eta nire Jainkoa, zerbait oker badago, esan iezadazu, marra gainean jar dezakedan. Dena eman dizut, eta dena zuregandik dator.

Salbatzailea: "Orduan dena zuzen dago, zuk idatzitakoa barne."

1992ko otsailaren 17a – Astelehena

10.00 Medikuen gela: Salbatzailea galdetu nion diakonoei Komunio Santua banatzeko baimena zuten ala ez.

Salbatzailea: "Nire alaba, diakono batek ezin du Komuniun Santua banatu, ordenazio osoa ez duelako."

Ni: "Baina Elizak baimendu du."

Salbatzailea: "Hori herezia da. Diakonoa ez da apaiza. Apaiz batek bakarrik eman dezake Komuniun Santua."

Lehenago otoitz egin nuen Jainkoak esateko zergatik H. Wagner-ek ezin zidan Komuniun Santua eman. Salbatzailearekin hitzeman nuen berak esango zidan edozer sinetsiko nuela. Salbatzaileak eman diezadala fede sendoa honetarako eta jantzi dezala nire gizatasuna jainkotasunez. Nahiz eta besteentzat ez egon argi diakonoek hori egiteko baimenik ez dutenik, Salbatzaileak esan bezala idatzi dut. Amen.

12:15ean laneko kapera: Gaur kapera luzeago otoitz egin dut ohikoa den baino. Katolikoen Elizan hain zabaldua dagoen hereziagatik negar egin nuen.

Era berean, gure otoitz-taldeko emakume batek ere kezkatuta utzi ninduen; behin konfiantzaz esan zidan otoitz-taldean bekak entzuten ari zen apaizari Errosarioa otoitz egiten zuen bitartean nahasmenduak izaten zituela esan ziola. Apaizak, berriz, erantzun zion zergatik otoitz egiten zuen Errosarioa galdetuz.

Salbatzailea galdetu nion nolako espiritu zen halako zerbait esango zuena.

Salbatzaileak: "Hura espiritu zikina zen."

Ondoren otoitz egin nuen: Salbatzailea, babestu nire otoitz-taldea herejetik eta ez utzi ardi-larruz jantzitako otso bat sartzen.

Geroago, lanean, nire lankide Veronika eta biok Errosarioa otoitz egin genuen. Hori bakarrik egin dezakegu pazienteak oraindik ez daudenean.

Jainkoari eskerrak ematen dizkiot grazio honengatik, besteek normalean zigarro bat erretzera ateratzen diren bitartean.

13:50: Oso obesitate handiko paziente bati erradiografia egin nion. Lepoko katean daramadan gurutzea eta bertan zintzilik dauden domina desberdinak ikusi zituenean, galdetu zidan zer zen gauza eder hori.

Hala esan eta erakutsi nion: "Hau da Gurutzearen 14 Estazioekin dagoen gurutzea. Denok pasa behar ditugu guztiak. Ezinezkoa da 13ekin bakarrik zerura iristea, 14ekin bakarrik baizik."

(Gurutzearen atzealdean ageri dira Gurutzearen 14 Estazioak.) Pazienteak jakin-minez galdetu zidan ea gurutzea urrezkoa zen.

Hori esan nion: "Ez ditut urrea edo zilarra gustuko. Zeruan daukat hori."

Erantzun zion: "Han goian zaudenean, bidali zerbait hona behera."

Nik esan nion: "Jainkoarekin bakea egiten baduzu eta ondo konfesatzen bazara, zuk ere horretatik pixka bat jaso dezakezu." Berak barre egin eta gero alde egin zuen.

1992ko otsailaren 18a, asteartea

10.00 Medikuen bilera: Beti bezala, otoitz egin nuen. Nire batasunean, Salbatzailea galdetu nion zergatik torturatu ninduten goizeko 2:30ak arte, atzo arratsaldean hainbeste otoitz egin ondoren.

Salbatzailea: "Atzo gauean torturatu zintuztenak Luciferoren deabruak ziren. Horretarako utzi nuen, zuk jakin zezazun berari arima asko kendu dizkiola, eta nola orain berriro borrokatu behar duen."

Ni: "Baina gaur gauean ezin izan nuen otoitz egin."

Salbatzailea: "Zintaz lotzen saiatu zen, baina ezin izan zuen, nirekin baitzinen. Zenbaki amaigabeetan datoz. Zuk jasateko gai zaren neurria bakarrik uzten dut."

Ni: "Espiritu zikina saiatu zen nire belarrira xuxurlaka esaten igandea zela, ez nuela Meza Santuaren aurretik otoitz egin behar, nahikoa otoitz egin nuela eta lo egin eta atsedean hartu behar nuela. Ia lo gehiegi egin nuen."

Nire senarrak esnatu ninduen, nahiz eta normalean neure kabuz esnatzen naizen. Gaur lanera joan nahi ez nuen galdetu zidanean, esan nion: 'Baina gaur igandea da, utzi lo egiten.'

Orduan 'Atzo astelehena ez zen?' esan zuenean, dena argi geratu zitzaidan.

Atzo, Salbatzaileak diakonoei buruz esan zidana – ez dutela Komuniun Santua banatzeko baimenik – Dachart Aitari kontatu nionean, hark esan zidan hori niri bakarrik aplikatzen zitzaidala.

Salbatzailea galdetu nion hori egia ote zen.

Salbatzailea: "Zuk Aita Docharti esan zenuena zuzena da." Ni: "Zergatik esan zuen bestelako zerbait?"

Salbatzailea: "Utzi hori niri."

Orduan galdetu nion Salbatzaileari erlijio-heziketako irakasleak, orain diakono izateko asmoz ikasten ari denak, ikasketak amaitutakoan Komuni Santua banatzeko baimena izango ote zuen?

Salbatzailea: "Eskuak kontsakratuta dituen apaiz batek bakarrik egin dezake hori."

Buruko mina nuen eta Salbatzailea galdetu nion ea horiek barkamen-penitentziako sufrimenduak ziren. Salbatzailea: "Bai, barkamen-penitentziako sufrimenduak dira, nire alaba."

Bat-batean kezkatu nintzen ustekabeen hilko nintzela. Salbatzailea:

"Orduan niregana etorriko zara."

Hori galdetu nuen, nire anaia odol-presio altuagatik bat-batean hil zela pentsatu nuelako. Beraz, gero erizainak nire odol-presioa neurtzera deitu nituen, baina normala zen.

Buruko mina hain gogorra nuenez, bekatunen bihurketa eskatuz eskaini nuen. Arratsaldean paziente gutxi etorri ziren. Nire lankide Veronika eta biok Biblia irakurri genuen. Aita Gebhard Heyderek egindako Biblia irakurtzea nahiago dut. Ondoren, 'Oh, Jesus, zu zara nire bizitza osoa' kantua hitzak buruz ikasi nituen. Kantu hori asko gustatzen zait. Lanera joaten nintzela edo gidatzen ari nintzela, otoitz latindar gehienak buruz ikasi nituen. Jainkoak bakarrik daki zenbat Errosario otoitzatu ditudan jada autoz, basoan eta elizan.

Lanaren ondoren igeri egitera joan nahi nuen, baina elizara joatea erabaki nuen. Errosarioa otoitz egiten ari nintzela berriro ere nahasmenduak sentitu nituen. Sarritan ohartu naiz bereziki helburu izaten naizela apaizengatik, teologiako ikasleengatik eta haiei irakasten dieten irakasleengatik otoitz egiten dudanean.

Beraz, bereziki Fridolin, Andreas eta Landershofengo Sub-Regensarengatik otoitz egin nuen.

Azpiregenteari teologia ikasleak konbentzitu zituen komunioa eskuetan jasotzera, Andresen egiten duten bezala.

Vogt aitaren eta Dochart aitaren alde ere otoitz egin nuen. Egun batzuk daramatzat Vogt aitari nire otoitzetan lekua egiten, espirituak hobeto bereiz ditzan eta ni hobeto ulertu nazan.

Roteko elizan, komunitateko Errosarioa hasi baino lehen, espiritu zikinen erasoak sumatu nituen.

Berehala ohartu nintzen nondik zetozten ere.

Nire aurrean diagonalki eserita zegoen altuera ertaineko gizon bat, bizar luze eta trinko batekin.

Sartu, eseri eta bi eskuekin aurpegia estali zuen, sakrarioa ikusi ez zezaten. Bat-batean burua indar handiz astindu zuen, eta okerragoa dena, hotz-hotsez dardarka ari balitz bezala. Hori normalean gertatzen zen Aita Vogtek Jainkoaren gorazarreaz bereziki hitz egiten zuenean, adibidez irakurketa edo Ebanjelioaren irakurketa bitartean, Jainkoaren Hitza iragartzen ari zirenean.

Ondoren, oso itsusi barrez hasten zen. Altar-zerbitzariak ere barre egin zuten, eta haietako batek kanpora irten behar izan zuen.

Kontzkrizioan bereziki haserre egin zen. Gizona altxatu, apaizarengana eta altarerengana hurbildu, eta eskuak eta ukabilak altxatuta, apaiza mehatxatu eta irainka hasi zitzaion. Ni jada meza bitartean gizon honengatik otoitz egiten ari nintzen. Izan ere, deabruen barne-erasoekin jada ohituta nago.

Ezezagunak ahotsa altxatu zuenean, agindu tonuan esan nion: "Isi egon."

Une horretan, atzera egin, nire ondotik pasa eta gaiztakeriazko begirada zorrotza bota zidan.

Ni, besterik gabe, esan nion: "Joan zaitez niregandik." Gizonak oihuka hasi eta elizatik irten zen.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion nolako demonioa zen.

Salbatzailea: "Lucifer demonioa zen, eta berarekin beste asko zeuden."

Salbatzailei esan nion gau hartan nirekin egon zela. Salbatzailea:

"Edonon egon daiteke."

Eskerrak ematen dizkizut, Salbatzailea, Elizan egin den proba honengatik, izan ere askok ez dute sinesten Deabrua existitzen denik.

Edonola ere, fededun askok beldurtu ziren Meza Santuaren ondoren eta haien hankak dardarka zeuden.

Azkenik, Vogt apaizak behin bakarrik abestu zuen 'Maria, zabal ezazu zure mantua' himnoaren hirugarren bertsoa.

Jada elizan espiritu zikinez lotutako halako gertakariak hainbat aldiz bizi izan nituen.

Era berean, beste eliza batzuetan ere gertatu da, hala nola Lourdesen, Jerusalemen, Medjugorjen, Waghäuselen, ospitalean, lanean, Rote-ko udaletxean (Rote-ko zortzi pertsona zeuden bertan) eta Erroman, Vatikanoko gotzain bat bisitatzea zihoanean, baita nik emandako hitzaldietan ere, eta abar.

Niretzat, hau ere Jainkoaren grazia bat da; fededunak sakonago bihurtzen ditu eta otoitz gehiago egitera animatzen ditu, eta, azkenik, deabrua eta infernua existitzen direla sinestera.

Zerbitzuaren ondoren, hainbat sinestun ezagutu nituen, haiek ere Deabrua zela ohartu zirenak eta gizon honengatik otoitz egin zutenak. Emakume batek ez zuen hori ohartu eta esan zuen gizon hau gaixorik zegoela. Era berean esan zuen arima behartsuek berarengana etortzen zirela. Pentsatu nuen: espirituak bereizteko dohainik ez bazuen, nola jakin zezakeen benetan arima behartsuenak ote ziren? Baina ezer esan gabe geratu nintzen.

Emakume honek ezezagunarekin batera banku berean eseri zen.

1992ko otsailaren 19a – Asteazkena

10:00etan, medikuaren kontsultan: Atzo gertatutako tentazioari buruz Salbatzailea galdetu nion.

Salbatzailea: "Nire alaba, tentazio hau hasiera besterik ez zen. Beste batzuk etorriko dira. Satanek bere galdu dituen arimak berreskuratzeko borrokan ari da."

Ni: "Gure elizaren alde zerbait egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Egin otoitz, egin otoitz, egin otoitz asko."

Orduan barnean beroa eta bakea sentitu nituen; oso sentimendu ederra zen.

Arratsaldean San Rokeko Kapera egon nintzen, lehenik Errosarioan eta gero Meza Santuan.

1992ko otsailaren 20a — Osteguna

10.10, medikuaren kontsultan: Salbatzailea kontzientziari buruz galdetu nion.

Salbatzailea: "Kontzientziari buruz ulertezina dena da ni neu kontzientzia naizela." Ni:

"Nor zara, 'ni' hau?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Ni naiz zure Jauna eta

Jainkoa." Ni: "Zergatik ez gaituzte berehala irakasten Jainkoa

kontzientzia dela?" Salbatzailea: "Hori munduko ikuspegia da. Ulertzerik

ez den alderdia niregandik dator."

Ni: "Zergatik ez dute apaiz batzuek onartzen entzuten dudan barne-ahotsa zuregandik datorrela?"

Salbatzailea: "Espirituak nola bereizten diren ez dakitelako. Fedeari dagokionez ahulak dira; Bibliaren predikazioa egiten dute, baina ez dute horren arabera bizi."

Arratsaldean, Rot-en Meza Santuan izan nintzen. Errosarioa otoitz egin nuen. Komunio Santua jasotzeko unean, moja nire ondotik pasa zen eta ez zuen saiatu ere egin Komunio Santua ematen, zeren eta bazekien nik ez nindukeela onartuko berengandik. Orduan, zuzenean nire eserlekura itzuli nintzen eta espiritualki jaso nuen Komunioa. Hainbeste grazia jaso nituen, eta orduan ahotsa entzun nuen:

"Ez al duzu Komunio Santua aharrerako eskaini nahi?"

Berehala esan nuen: "Bai." Baina gehitu nuen: "Hau eskaintzen dut ahizparentzat, argitua izan dadin, eta jakin dezan ez duela Komunio Santua banatu behar."

Meza Santua amaitu zenean, otoitz sakonean murgilduta nengoela, ahizpa hurbildu

zitzaidan eta galdetu zidan: "Ez al nuen ondo egin?"

Horregatik galdetu zidan, Aita Vogtengandik Komuniun Santua jasotzeko zain egongo nintzela pentsatuta.

Hala esan nion: "Ez, ahizpa, ez da egokia. Ez duzu Komunio Santua banatu behar, izan ere aurretik galdetu zenidan eta Salbatzaileak esan zuen: 'Esan iezaiozu apaizak ditugula.'"

Indarrez protestatu zuen, berak ere ordenatua izan zela eta gotzinek onespena eman ziotela esanez.

Esan nion Apezpiku Gorenaren esanak entzun behar zituela.

Nahastuta eta pixka bat haserre zegoen, eta une desagokian nahastu ninduen. Alde aldatu behar nuela esan zidan. (hau da, apaiza Santuaren Komunia banatzen ari den aldera joan behar nuela)

Esan nuen: "Jainkoa non jartzen nauen, han geratuko

naiz." Berarengatik otoitz egin nuen.

Ondoren, Hedwig eta Hilderekin San Roke kapera joan nintzen. Beste meza santu bat hastear zegoen.

Han Salbatzailea sakramentalki jasotzeko aukera izan nuen. Santua eskaini nuen

Komunioa arima behartsuentzat.

1992ko otsailaren 21a – ostirala

10:30etan medikuen gela:

Salbatzailea: "Monjarekin ondo jokatu zenuen — egiaz, perfektuki egin zenuen."

Elizan aldea aldatu behar nuen galdetu nuen, moja hark esandako bezala. Salbatzailea: "Ez duzu hori egin behar, zu zara zuzena."

Atzo arratsaldean, etxera iritsi nintzenean, nire senarrak moja defendatu zuen.

Oso haserre zegoen eta esan zuen aldea aldatu behar nuela, eta abar.

Ur bedeinkatu pixka bat hartu nuen eta berari eta inguruari isuri nion, espiritu zikina sumatu bainuen.

Salbatzaileari kontatu nion hori.

Salbatzailea: "Zure senarrarekin Judasen deabrua zegoen."

Esan nion senarrari konfesatzera joan beharko zuela. Baina senarrak esan zuen ez zela bekatua.

Salbatzailea: "Bekatuari ez zion aitortu bihotza itxi zuelako." Ni: "Zer esan nahi du bihotza itxi zuela?"

Salbatzailea: "Orduan ezin naiz sartu." Ni:

"Horrek esan nahi du bestea barruan

zegoela." Salbatzailea: "Oraingoan, bai."

Arratsaldean, moja eta Aita Vogten alde asko otoitz egin nuen.

Otoitz egiten nuen bitartean, buruan irudi bat zutik ikusten jarraitu nuen. Gizon hau ezagutu nuen, aurretik hainbatetan nire aurrean agertu baitzen. Badakit Sakramentu Santua banatu zuela eta nik ez nuela Salbatzailea berengandik jaso. Udako batean, komunio-laguntzaile bat bat-batean hil zen autobideko istripu batean, baina ez nekien ea orain beti nire aurrean espirituali agertzen zen gizona hura zen ala ez. Pertsona hark hainbeste insistitu zuen ezen berarentzat Aita Gurea, Agur Maria eta Gorazarre bat otoitz egin nuen. Baina ez nuen uste hori nahikoa zenik gizon honentzat.

Rotera joan nintzen Marga Fellhauer bisitatzera eta elizako koruko abeslarien argazkirik bazuen galdetu nion, izpirituz etengabe nire aurrean agertzen zen gizon hark koruan abestu zuela jakinik. Argazkia erakutsi zidan eta berau ezagutu nuen. Uda hartan gizon hau istripu batean hil zenean, Eslovakian erromesaldian nengoan.

Arratsalde hartan, elizan, Werner Heinzmann izeneko gizon honengatik Errosarioa otoitz egin nuen eta berarentzat Meza Santua eskaini nuen. Ni ere otoitz egiteko eskatu nion, gauerdian esnatu eta bere arimarako otoitzarekin jarraitzeko. Damutu nintzen bere inertsibotasunak jada nerbioak zirikatzeko zizkidalako esan nuelako. Baina une hartan oraindik ez nekien hilda zegoenik.

Goizeko bat eta erdiak aldera esnatu nintzen eta berarentzat Errosarioa eta Odol Preziatuaren Litaniak otoitz egin nituen. Berarentzat bedeinkatutako kandela piztu nuen eta ura bedeinkatua eman nion.

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion zer egin behar nuen laikok berriro etorri eta Komuniun Santua emateko.

Salbatzailea: "Berriro egin gauza bera."

1992ko otsailaren 22a — Larunbata

Waghäusel-en Meza Santuan parte hartu nuen. Werner Egon apaiza, ezagutzen ez nuen beste apaiz batekin batera, Meza Santua ospatu zuen. Komunio Santua hartu nuenean, Werner Egon apaizak atzera egin zuen Kristoren Gorputza emateko, nik bere aurrean belaunik nengoenez. Gainera, ohiko moduan 'Kristoren Gorputza' esan beharrean, isilik geratu zen. Nire senarra nire ondoren zuzenean komunio santua hartzera etorri zen eta apaiza burua astintzen ikusi zuen.

Zenbat adimentsu izan behar du apaiz honek! Haren eskerrak, ohitura bihurtu da lehen ilarako fededunek komunio santua belaunik hartzea. Baina lehen ilarakoak bakarrik.

Bai. Eta besteek zer? Ez al dute gure Salbatzaile aurrean belaunik egin behar? Hori ez da zuzena. Denek egin beharko lukete belaunik gure Jainkoaren aurrean. Meza amaitu zuenean, Alice izeneko emakume batek 'Bless Us, O Mary' himnoa abesten hasi zen. Apaizaren gustukoa ere ez zen izan, burua astindu baitzuen.

Elizatik irten ondoren, kongregazioarekin batera Loreto Litanioak otoitz egin nituen.

Ondoren, Salve Regina abestu genuen. Otoitz hauek apaizentzat eskaini nituen. Ondoren tabernakuluaren aurrean joan nintzen eta lurrean belaunikatu nintzen. Han oso gogotsu otoitz egin nuen elizan zeuden apaiz eta fededunen alde. Elizatik irteten ari nintzela, Hockenheim-eko Walther izeneko gizon batek hitz egin zidan eta esan zidan: "Ongi egin duzu."

"Mesedez, otoitz egin nire emazteagatik. Minbizia du."

Haren alde otoitz egingo nuela promestu nion. Uste dut Jainkoak nire otoitza erantzun zuela – elizan zeuden fededunen aldeko otoitza – bestela ezezagun honek ez zidan hitz egingo.

16:30: Elizan, Roterko fededunekin Errosarioa otoitz egin nuen.

Ondoren, beste hiru Errosario otoitzatu nituen eta guztiak Aita Vogten alde eskaini nituen.

Niretzat sakrifizioa izan zen, denbora guztian belaunik egon nintzelako.

1992ko otsailaren 23a – igandea

Goizeko 7:30etan hasi nintzen otoitz egiten, elizara joan baino ordu bat inguru lehenago. Salbatzaileagana kexatu nintzen Werner Egon apaizaz.

Salbatzailea: "Ez duzu berari entzun behar. Entzun niri." Ni:

"Horrek esan nahi al du Kristoren Gorputzaren aurrean belaunik egoten jarraitu behar dudala?" Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Eskutik alde egin dezaket, berak dudarik badu niri Komuniun Santua emateko belaunean nagoen bitartean?" Salbatzailea: "Eskutik alde egin dezakezu; hala ere, niregana etorriko naiz, nahiz eta ez nauzun sakramentalki jaso."

Ni: "Zer gertatzen da, Salbatzailea, gauean esnatzen naizenean? Nork esnatzen nau adi egon eta otoitz egin dezadan? Zuk al zara, ala arima behartsuek?"

Salbatzailea: "Ni naiz. Nirekin adi egon zaitez." Ni: "Bai, baina gero arima behartsuentzat otoitz egiten dut."

Salbatzailea: "Horrek poza berezia ematen dit."

Ni: "Jauna, baina ozen otoitz egiten hasi arte borrokan aritzen naiz."

Salbatzailea: "Ulertu behar duzu bakarrik ezin duzula ezer egin. Horretarako nire grazia behar duzu, Gaiztoari ez baitzaio gustatzen otoitz egiten duzunean."

Ni: "Gaiztoa hain hurbil nago?"

Salbatzailea: "Bai. Non nagoen, han dago berak ere."

Ni: "Salbatzaile maitea, dena eman dizut; guztiz zurea naiz. Zergatik ez nau espiritu zikina bakean uzten?"

Salbatzailea: "Hala balitz, nire burmuina izango luke. Baina nire burmuina ez da bere burmuina." Ni: "Baina adimentsua da, ezta?"

Salbatzailea: "Adimena ez da arrazoa bezalakoa."

Ni: "Orduan, adi egon besterik ez dut aukerarik? Bai, orain gogoratzen zaitut Bibliak dioena: 'Izan beti adi otoitz egiterakoan, etorkizuneko gauza guztietatik ihes egin eta Gizonaren Semearen aurrean agertu ahal izateko.'

Ni: "Salbatzaile maitea, zerbait esan nahi didazu? Gaur 27 urte bete dira ezkondu nintzela."

Salbatzailea: "Izan zaitez orain zauden bezala, jarraitu otoitz egiten, nire alaba."

Ni: "Bai, nire maitea Jesus, maitasunagatik otoitz egingo dut Zure alde eta jendearen alde, nire auzokideen bizitza betirakoaren alde eta nire bizitza salbatzeko."

Ondoren, Salbatzaileak beste ezer esango ote zuen ikusteko pixka bat itxaron nuen.

Orduan entzun nuen Salbatzaileak esaten: "Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko zure maitasun handiarengatik. Zuk baino ezer gehiago maite zaitut."

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen eta han otoitzaldi eta Errosarioan ere parte hartu nuen 13:00etan eta 14:00etan.

1992ko otsailaren 24a, astelehena

10:00etan medikuen gelan: otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Ni: "Zergatik zalantzan jarri zuen Werner Egon apaizak komunio santua ematea belaunik nengoela eta zergatik ez zuen 'Kristoren Gorputza' esan, eta zergatik burua astindu zuen?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ni jaso nauzu. Sinetsi duzu ni Ogi Santuan nagoela. Hark ez zuen sinetsi."

Ni: "Baina sinesten ez badu, ezin du Kontsekrazioaren otoitza egin."

Salbatzailea: "Bai, beraren gain boterea daukat."

Arratsaldean lehenik Errosarioan parte hartu nuen eta ondoren Rot-en Meza Santuan. 20:00etan otoitz-talde bat izan zen. Dochart aita ere han zegoen.

Ez zitzaidan gustatu Aita Dochartekin izandako solasaldia. Liobak esan zuen deabrua Waghäuselen ere egon zela eta apaizek elizatik kanporatu zutela.

Agian egun batzuk lehenago Rote-ko elizan egon zen gizon bera zen. Dochart aita ez dago ados apaizek Deabruaz gehiago hitz egin behar dutenik fededunak informatuta eta ohartarazita egoteko.

Hark esan zuen: "Zer esango lukete jendeak?"

Nik esan nuen: "Deabruaren existentziari buruzko isiltasun gehiegizkoa dago."

Nik esan nuen apaizek gai honi buruz gehiago predikatu beharko luketela. Gaur egun zenbat pertsona harrapatuta aurkitzen diren Satanaren sareetan eta tranpatan konturatu gabe, arreta beti Albiste Onari jartzen zaielako eta esaten delako:

'Jainkoa ongia da, Jainkoa errukia da, Jainkoak ez du zigortzen.'

Hori guztia egia da, noski, baina Jainkoak betiko bizitza du zigortzeko.

Ez zitzaidan gustatu, gutxira, Aita Dochart altxatu eta begi zabal-zabalik niri begiratu zidanean, ni ostikada bat eman izan balu bezala. Ez zen lehen aldia begi horiek ikusi nituena.

1992ko otsailaren 25a — asteartea

Goizaldean apaizentzat Errosarioa otoitz egin nuen.

10:30etan, medikuen gelan: Salbatzailea Dochart apaizari buruz galdetu nion. Apaizek fededunak ohartarazi behar dituztela deabrua elizara sartzen denean eta jendearengan beldurra sortzen duenean esan nionean, eta huts egitea dela apaizek honi buruz isilik geratzea, bere begietan begirada finko bera ikusi nuen. Gorrotagarria zen.

Salbatzailea: "Hura espiritu zikina zen, doktrina egiazkoaz hitz egiten duzunean."

Ni: "Espiritu zikina apaizaren bidez niregana etor daiteke?"

Salbatzailea: "Bai, gerta daiteke, doktrina egiazkoa defendatzen baduzu."

Egiaz, Bretteneko Pastor Docharten otoitz egitera joan behar nuen. Beti Salbatzailea galdetu behar nuen non joan behar nuen.

Salbatzailea ostegunari buruz galdetu nion, neure kabuz bakarrik fidatu nahi ez nuelako (Brettenen ostegunak otoitz-gaueko saioak ziren).

Ni: "Salbatzaile, badakizu zer galdetu nahi dizudan; galdetu baino lehen badakizu."

Erantzuna berehala etorri zen, galdera amaitu baino lehen.

Salbatzailea: "Ez joan hara, nire alaba." Ni:

"Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Gaur arratsaldean, Meza Santutik etxera oinez nentorren bitartean, Östringer andreak hitz egin zidan. Bere ahotsa dardarka zegoen eta beldurtuta zirudien.

Hark esan zidan: "Ez hitz egin jendearen aurrean. Besteek hori guztia sekretuan egiten dute." Nik esan nion Salbatzailea galdetu nuela noiz eta non hitz egin behar nuen, eta berak ematen dizkidala esateko hitzak.

Salbatzaileak geroago erantzun zidan: "Hitz egin, nire alaba; ez entzun besteek esaten dutena.

Entzun niri. Besteek sekretuan zerbait egitera gogorarazten dizutenean, hori gorrotoa da. Nik eman dizut hitz egiteko dohaina."

Ni: "Jauna, ados zaude Zönackelera joan behar dudala?"

Salbatzailea: "Bai, joan han."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut? Idaztea nahi al duzu?"

Salbatzailea: "Jarrai ezazu orain arte bezala, nire alaba."

Eskerrik asko, nire maitea Jainkoa.

13:00etan klinikako kapera:

Lehenik ni otoitz egin nuen. Nire bihotza astuna nuen, hainbeste non negar egin behar izan nuen. Bai, mina dago, Jainkoa jendeak minduta dagoelako. Gaixoeek sarritan Jainkoa mindu egiten dute, batzuek konturatu gabe. Izan ere, bekatua ez dute gehiago onartzen. Gehienek diote bekatuik ez dutela.

Gaur paziente bat etorri zitzaidan, urtean behin konfesatzea nahikoa zela esanez. Hala ere, oso urduri eta eztabaidatsua zen, eta bekatuik ez zuela aldarrikatu zuen.

Esan zidan emakume gaizto bat ezagutzen zuela, eta hala ere egunero elizara joaten zena. Esan zuenez, emakume horri jada elizatik eta konfesatutik urrun egoteko esan zion.

Pazienteari aurpegira esan nion: "Deabrua ari da zure bidez hitz egiten."

Ez zituen gehiago nire begietara begiratu.

Ai, milaka daude. Paziente hauei laguntzea oso zaila da, beren arimak normalean herdoilduta eta itxita daudelako. Pazienteak nire otoitzetan sartzen ditut. Batzuek eskertuta eta pozik alde egiten dute; beste batzuk malko artean agurtzen naute, agur esanez eta haientzat otoitz egiteko eskatuz.

Baina are gehiago mindu egiten nau apaizek herejiak zabaltzen edo predikatzen dutenean. Nire bihotzean mina zorrotza eta erretzailea sentitzen dut, bihotzeko akats bat banu bezala.

Bai, apaizek eragiten didate bihotz-min handiena. Ez al dute konturatzen arimen aurrean hain erantzukizun handia dutela?

Tabernakuluaren aurrean negarrez nengoela, Salbatzailea galdetu nion: "Orain nire lekuan zer galdetuko zenuke?"

Salbatzailea: "Salbatzaileari galdetuko nioke: 'Maite al nauzu?'"

Une hartan, 'Jainkoa maitasuna da' pentsatu nuen, eta esan nuen: 'Baina ni maite zaitut.' Salbatzailea: 'Ikusten duzu, eta ni askoz, askoz, askoz gehiago maite zaitut.'

Une hartan Salbatzaileari irribarre egin nion eta negar egiteari utzi nion. Minak desagertu egin zela sentitu nuen, norbaitek xukatu izan balu bezala.

Eskerrik asko, Jainko maitea, arima berehala sendatu zuten grazia handiengatik.

Neurologo batek edo psikiatra batek hori egin al dezake?

Arimaren sendatzaile onena gure maitea Salbatzailea da:

Zenbat pazientek saihestuko lituzkete erradiografiak lehenik konfesatzera joan eta ondoren bakarrik medikuarengana joanez gero? Paziente ia guztiek ez dute konfesatzera joaten. Baina jendeak dirudienez lehenik purgatoriora joan nahi du eta ondoren paradisura. Haien artean asko Jainkoa guztiz baztertzen dute. Ez dute damurik erakusten eta beren jaun propioa hautatu dute, Satan, zeinak egun eta gauean etengabe torturatzen dituen betiko.

Arratsaldean Rot-en Meza Nagusian eta Errosarioan parte hartu nuen.

1992ko otsailaren 26a — Asteazkena

10:30etan — Medikuaren kontsultan: Salbatzailearekin bat egin nuenean, lasaitasun sakon batek eta bake-sentsazio batek hartu ninduen, baita berotasun-sentsazio batek ere. Orduan Salbatzailea nirekin dagoela dakit. Berak nirekin atsedean hartzen du eta nik berarekin.

Ni: "Maitea Salbatzaile, orain nire arima santifikatzen ari zara. Isilik egon nahi duzu."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Zenbat beharrezkoa den arima batek minutu batzuk bakean igarotzea Salbatzailearen ondoan. Ez nuen hori konturatu. Hau da maitasunaren opioa. Munduko gauzak oso, oso urrun daude. Hainbeste jendeek zer galtzen dute? O Jauna, erruki zaitezte haiekin. Modu honetan Salbatzaileari lotuta, dena duzu. Oso ederra da. Jainkoaren Erresuma bezalakoa da. Orain askoz hobeto ulertzen dut zer esan nahi dudan 'Zure erreinua etor dadila' otoitz egiten dudanean.

Bai, komunio espirituala hain preziatua da; Paradisura gero eta hurbilago sentiarazten gaitu. Une honetan, ez dut inolako arazorik, kezkarik edo galderarik. Uste dut dena kendu egin didatela. Nire Jauna eta nire Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut grazia honengatik.

12:30etan klinikako kapera barruan:

Lehenik, deabruak xuxurlaka esan zidan ez joan behar nuela kapera, Zönackelera joan nahi nuelako oraindik. Ia sinetsi egin nion. Baina nire lankideak esan zidan: "Kapera joan behar duzu!"

Beraz, berehala joan nintzen.

Berriro ere grazia handia jaso nuen eta unibertsitateko ospitalean zeuden guztien alde otoitz egin nuen, eta Salbatzailea eskatu nion haiek deitzeko, niri deitu zidan bezala, hemen etor zitezen.

Salbatzailea: "Ez dute entzuten."

Bibelari etorri zitzaidan gogora, Salbatzaileak dioen tokian: 'Nire ardiek nire ahotsa entzuten dute.' Norberarentzat eskaini nahi nuen Espiritu Santuko Komunio Sakratua eta Salbatzailea galdetu nion: 'Nori eskaini behar diot?'

Salbatzailea: "Eskaini hori orain niretzat hain maitea denarentzat."

Ondoren otoitz egin nuen: Aita Gurea, Agur Maria, Gorazarre Aita eta Jesuaren Bihotz Santuena. Arratsaldeko 3etan Bocksbergen, Zönackel-en nengoen. Konfesatzera joan nintzen.

Aita Vogten alde eskaini nuen Komuniun Santua. Jainkoak argia eman diezaiola, Jainkoaren nahia ezagutu dezan eta ez dezan gehiago Komuniuna eskuan eman.

1992ko otsailaren 27a — Osteguna

12:30etan, laneko kapera txikian: Beti bezala, tabernakuluaren aurrean belaunikatu eta otoitz egin nuen. Nire bihotza astuna nuen eta berriro negar egin nuen, pazienteek Jainkoa hainbeste ofenditzen dutelako. Are gehiago konturatu nintzen Jainkoaren aurrean zein txikia naizen.

Salbatzaileari esan nion: "Ez naiz zure ahotsa entzuteko gai, eta gero eta errespetu handiagoa dut zuretzat. Eta hala ere, ezer ez naiz."

Orduan entzun nuen: "Jarrai haur izaten."

'Gorazarre — Gorazarre Jainkoari' otoitza eta otoitza pribatu batzuk egin nituen.

Gaur, ostegunean, Brettenen beste otoitz-talde bat egon zen Aita Dochartekin.

Berriro ere Salbatzailea galdetu nion han joan behar nuen ala ez.

Salbatzailea: "Ez. Ez joan hara."

Galdetu nuen ea hori esan nezakeen Aita Docharti, hark galdetuko balit. Salbatzailea: "Pozik egongo nintzateke hori esango balio."

Geroago, kapera atzean, aintzira ondoan paseotxo bat egin nuen. Oraindik atsedenaldira nengoen, eta ogi-zati bat neukan anadei, itsas-usei eta zisne bakar bati emateko. Zisnea niregana etorri eta ogi-zati bat nahi zuen. Ogi uraren erdira bota nuen. Zisnea adimentsuena zen. Uratik atera, zuzenean niregana etorri eta ogi-zati osoa nahi zuen. Pertsona balitz bezala hitz egin nion. "Zer nahi duzu?"

Bere lepo harroa luzatu eta marmuraka hasi zen, eta haserre jarri zen; beldurtu

zintekeen. Ordu arte, inoiz ez nintzen egon ondoren

zisnari. Uretara itzultzeko esan nion. Zisneak obeditu eta uretara itzuli zen, eta nik ogiaren gainerakoa ematen jarraitu nuen, bakoitzari zati txiki bat.

Pentsatu nuen animaliek ere jendeak baino hobeto entzuten dutela.

Lanaren ondoren, igeri egitera joan nintzen. Ondoren, Errosarioa otoitz egitera eta Meza Santuan parte hartzera joan nintzen, berriro ere Aita Vogten alde eskainiz.

1992ko otsailaren 28a – ostirala

Berriro ere gehiago otoitz egiteko gai izan nintzen. Goizeko 10:00etan medikuen gelara joan nintzen. Lehenik arima pobreaki ura bedeinkatua eman nion, ondoren Salbatzailearekin bat egin eta otoitz egin nuen.

Salbatzaileari esan nion berak esango zidan guztia sinetsiko niola, lehenik nire beldur eta zalantza guztiak kenduko balitu, inork ez nizan oker bidera dezaten. Otoitz egin nuen nire gizatasuna kendu eta bere jainkotasunez jantzi nizan. Betidanik otoitz egin diot Salbatzaileari apaltasunerako, apal eta umil bihurtu ahal izateko.

Hemen Jugoslaviako gerraz gutxi hitz egiten da, nahiz eta atzo gauean Dubrovnik berriro bonbardatu zuten.

Salbatzailea galdetu nion Alemanian gertatuko den gerra gure otoitzek arindu ote zuten.

Salbatzailea: "Gerra bat dator." Ni:

"Errusiatik?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Ez dute sinesten."

Salbatzailea: "Nire alaba, berandu izango denean bakarrik sinetsiko

dute." Ni: "Otoitz-taldeari esan behar diot?"

Salbatzailea: "Bai, esan iezaiezu gehiago otoitz egiteko."

Gero galdetu nuen ea nik ere hori esan nezakeen, Aita Dochart Salbatzailearen ondoan dagoenean, guk adorazioa egiten ari garenean?

Salbatzailea: "Jakina."

Pentsatu nuen zer erreakzio izango zuten hori esango banu.

Salbatzailea: "Utzi niri. Garrantzitsuena da zuk esan duzula." Ni:

"Beste inon aipatu behar al dut?"

Salbatzailea: "Jada zure apaizari esan diozu."

Ni: "Gerra honetarako otoitzekin edo beste zerbaitekin prestatu behar al gara?"

Salbatzailea: "Beti prest egon behar duzue."

Lanaren ondoren, basora joan nintzen eta lau Errosario otoitzatu nituen

Vogt aita. Ondoren, elizara joan nintzen eta berarengatik otoitz egiten jarraitu nuen. Berarentzat Komuniun Santua eskaini nuen. Jainkoa bakarrik daki zenbat otoitz egiten dudan apaiz honengatik. Nire saria Zeruian bakarrik espero dut. Vogt aitak mindu arren, oso maite dut; beti nahi dut Jesus ikusi berengan.

Nire eginkizuna ez da erraza, baina Vogt aitarena ere ez da erraza. Beraz, biontzat berbera da: Per crucem ad lucem (Gurutzearen bidez Argiara)

1992ko otsailaren 29a, larunbata

Waghäusel-en goizeko mezara joan nintzen. Kontsekrazioaren unean, espiritu zikina oihuka entzun nuen. Jada entzun nuen ahots hori Suitzan, Rudolf aitaren ondoan. Orduan gaueko 1:30ak aldera zen, eta otoitz egiten ari nintzen, deabruak beldur handiz bete ninduelako.

Ahotsa ez da gizakiarena bezalakoa.

Hemen, Waghäuselen, Aita Aemilianek ospatu du gaur meza. Mezaren aurretik, batez ere apaizengatik otoitz egin nuen. Orain, errezatzen nuena ere idazten ari naiz perla handiekin: "Aita Eternoa, Zuri eskaintzen dizut Zure seme maitearen, gure Jaun Jesu Kristoren Gorputz eta Odol, Arima eta Jainkotasuna, gure bekatuen eta Waghäuseleko Aiten eta Anaien bekatuen ordainetan." Txandako perleetan honela otoitz egin nuen: "Bere Pasio mingarriengatik, erruki zaitez guregan eta Waghäuseleko Aita eta Anaiengan."

Amaieran, hiru aldiz otoitz egin nuen: "Jainko Santua, Jainko boteretsu Santua, Jainko hilkor gabeko Santua, erruki zaitez guregan eta Waghäuseleko Aita eta Anaiengan."

Ondoren, Errosarioaren Pozgarri Misterioak, Exorzismoa eta beste otoitz batzuk egin nituen. Meza Santuaren ondoren, Alisek otoitzak gidatzeko eskatu zidan.

Gure Andre Mariaren Litaniak otoitz egin genituen.

Ondoren, tabernakuluaren aurrean lurrean belaunik egin nuen eta asmo askotarako otoitz egin nuen. Elizatik irten bezain pronto, emakume batek Mariaren Litaniak berarentzat gehiegizkoak zirela kexatu zela entzun nuen. Baina badakit otoitz hau Zeruak nahi izan zuela, deabruak ez baitu Mariaren Litaniak gustuko; alderantziz, otoitz honekin haserre egiten da – hori jada espermentatu dut. Hau hainbat aldiz bizi izan dut lehenago; demonioaren haserrea bereziki bortitza izan zen behin Medjugorjen, Vienako ikasle gazte batek Andre Mariaren Litaniaren bitartean oihuka: 'Gelditu, sute bat dago!' esan zuenean. Hala ere, otoitz egiten jarraitu nuen. Orduan pentsatu nuen deabruak nire arima zatitzen ari zela otoitz egiten ari nintzen bitartean.

Eguerdian erosketak egin eta pisuaren txukunketak egin ondoren, 16:15ean Roteko elizara itzuli nintzen eta 18:15ean arte egon nintzen. Otoitzari ekin nion, baina eten egin behar izan nuen, Argi Eternoa berriro piztu ez zelako. Parrokiko emakumeak su-harria eman zidan eta kandela piztu nuen. Aita Vogtrako hainbat errosario otoitzatu nituen. Niretzat otoitz egitea oso zaila zen; negar egiteko gogoa nuen.

Aita Vogtekin konfesiozko elkarrizketa bat izatea gustatuko litzaidake, baina espero dut berak ere hala nahi izatea eta nirekin hitz egingo duela. Jainkoari eskatu nion berari horretarako grazia emateko, izan ere, Salbatzaileak orain arte esandako guztiaz berari kontatzeko asko daukadalako. Salbatzaileak ere esan dit berarengatik otoitz egin behar dudala.

Ettxera iritsi nintzenean, espiritu zikina, txantxari-hiztuna, torturatzen ninduen. Saiatu zen konbentzitzen: 'Ikusten duzu, alferrikakoa da. Ez du zentzurik; utzi berarengatik otoitz egiten.'

Baina ez nion kasurik egin espiritu zikinari; alderantziz, otoitz egiten jarraitu nuen.

1992ko martxoaren 1a – igandea

Ordu inguru otoitz egin nuen eta ondoren Salbatzaileari 30 minutuz inguru elkartu nintzen. Konturatu nintzen berriro ere ezer ez naizela eta behar dudan guztia Salbatzaileari eskatu behar diodala.

Mingarri negar egin nuen eta Salbatzaileari bere laguntza eskatu nion. Berarik gabe ezer ez naiz, baina berarekin gauza asko lor ditzaket.

Une honetan gehien pisatzen didana eskuko komunioa da, ez delako indargabetu; alderantziz, praktikatzen jarraitzen duelako, eta badakit Salbatzaileak ez duela nahi fededunek eskuko Komunio Santua jasotzea. Jainkoaren Errukiaren Invokazioak, Jainkoaren Errukiaren Koroa, Lisieuxko Santa Teresaren otoitzak, Assisiko San Frantziskoren otoitzak, 'Ekaitz Otoitzak' eta beste hainbat otoitz egin nituen.

Oraindik ez nuen ulertzen Salbatzaileak behin esan zidana: eskutik Santua Komunia jasotzeak bere grazia kentzen duela.

Salbatzailea berriro galdetu behar izan nion honi buruz, hobeto ulertu nahi nuelako. Salbatzailea: "Ni mespretxatzea eta nire aurrean axolagabetasunaren seinale bat da."

Ni: "Komunioan eskuan ematen al diezu grazia?"

Salbatzailea: "Ez. Haiei eusten diet."

Ni: "Zer esan nahi du 'atzeratu'?"

Salbatzailea: **"Zuhaitzak fruitua eman behar du; eskuaz jasotako komunioaren bidez ez dute fruiturik emango."**

Ni: "Zer da eskuan Komunia jasotzean okerre?"

Salbatzailea: "Denak lokatz artean aurkitzea."

Ni: "Baina Salbatzaile, ez al dago hori jendearen esku bakarrik, apaizek ere komunioa ahoan ematen dutelako?"

Salbatzailea: "Nork irakatsi zien jendeari hau egiten?"

Ni: "Nire Jauna, Satanaren lana al da hau?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, Satanaren lana da, argi eta garbi. Ez du fruitu onik nahi; fruitu txar bakarrik nahi du. Fruitu txar guztiak berari dagozkio."

Ni: "Ez dut ulertzen—zergatik ez dute apaizek honetan sinesten?"

Salbatzailea: "Zeren eta ez dute jada fedeik."

Ni: "Nola kendu dezakegu Elizatik zikinkeria hau?" Salbatzailea: "Egin otoitz eta egin gose."

Ni: "Gosete egitea hain zaila da."

Salbatzailea: "Jabeentzat ere hain zaila da Paradisura sartzea." Ni: "Eskutik Komunia jasotzeari buruz beste zerbait esan al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Eskatu etenik gabe, bertan behera geratzeko."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Ni: "Orain zenbat etsai izango ditut?"

Salbatzailea: "Imajinatu ezin duzun baino gehiago. Zurekin nago; ez duzu beldurrik izan behar." Ni: "Salbatzaile, hau ondo ulertu al dut?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ondo idatzi duzu."

Une honetan lasai, bakean eta burua garbi sentitzen dut; zalantzarik gabe, beldurrik gabe. Sentsazio zoragarria da. Bai, Salbatzailea nirekin dago. Eskerrik asko, nire Jauna eta nire Jainkoa. Ondoren, Salbatzailea galdetu nion:

"Jauna, atzo ez zenuen elizan ezer esan, nahiz eta bi orduz otoitz egin nuen Vogt aitarentzat. Nire otoitzak ez al ziren nahiko onak?"

Salbatzailea: "Zurekin sufritu nuen, apaizak ez baitzuen nire ahotsa entzun."

Ni: "Jauna, berarentzat gose egiten badut, aldaketarik egongo al da?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, nire zuzendari espiritual ona, gose egingo dut nire apaizarengatik, Aita Vogtrentatik."

Nire Jesus, guztien gainetik maite zaitut. Eskerrik asko elkarriketa honengatik. Aurreago joan nintzen Meza Nagusira eta nire etsaiak alde egin nituen otoitz eginez.

Wagner ikasle gaztea ikusi nuen; diakonoa da. Orduan

Salbatzailea galdetu nion:

"Wagner anaia ez badago egokia Komunio Santua emateko, eskatu nahi dizut apaizak eman diezadala Komunio Santua."

Apaizak eman zidan Komuniun Santua.

Etxera iritsi nintzenean, labea sartu nuen erre-haragia, spätzle batzuk neure kabuz egin nituen eta entsalada txikitu nuen.

12:00etan Angelus-a otoitz egin genuen.

12:15etan bazkaria izan genuen.

12:45ean elizara itzuli nintzen. Adorazioa zen; Sakramentu Santua agerian zegoen. 14:45ean arte elizan geratu nintzen eta otoitz egin nuen.

15:30etan Barbara izeneko emakume bat iritsi zen. Bere bihotza isuri zidan bere semea buruz. Joan zenean, Marion etorri zen eta 17:30ak arte geratu zen.

Eguneroko sarrerak idatzi genituen.

18:15etan, Sakramentu Santuaren aurrean elizan, Aita Vogtrentatik Errosarioaren bi hamarkada otoitz egin nituen, Argi Eternoa berriro piztu ez zelako.

Tamalez, ez zuen ikusi. Ez nengoen oso ondo emozionalki. Min eman zidan Vogt aitaren proiektore bat ostentsorioaren aurrean zuzenean jartzeak. Uste dut Jainko bizia Ogi Santuenean dagoela.

Normalean, ez zenuke pertsona baten ondoan, metro erdira inguru, argi-proiektore bat jarriko.

Kontua da ostentsioa oso distiratsua dela, eta urrutitik ederki distiratzen duela, itsugarria izanik.

'Salbatzaileak hemen ere sufritu behar al du oraindik?' galdetu nuen, eta argiak nire begietan erretzen sentitu nuen. Batzuetan, ezin nuen begiratu.

Azkenik, ezin izan nuen eliza utzi sakristaua ikusi eta Argi Eternoa itzali egin zela esan arte.

Bere kabuz marmuratu eta esan zuen: "Berriro itzali da."

Lo egitera joan aurretik, arima pobreentzat Dolorezko Errosarioa otoitz egin nuen. Nire eguna begiratu batean hegan egin du, hain azkar.

Pozik nengoen telebistarik ez nuelako eta eskerrak eman nizkion Jainkoari egun hartan sentitu nuen indarragatik eta maitasunagatik.

1992ko martxoaren 2a – Astelehena

10:00etan, medikuen gelan: gela ur bedekatuarekin busti nuen eta, horretan, klinikako denak gurutzearen seinalearekin bedekatu nituen. Salbatzailearekin bat egin nuen eta esan nuen:

"Badakizu zer eskatu nahi dizudan; dena dakizu, eta zuk esango didazuna idatziko dut eta sinetsiko diot. " Atzo piztuta egon zen eta gaur ere Sakramentu Santuaren aurrean piztuta egon daitekeen argi-proiektorea etorri zitzaidan gogora.

Garizumako asteartearen hiru egunetan, beti egiten dugu Adorazioa Sakramentu Santuaren aurrean. Isilunean, entzun nuen:

'Idaz ezazu hau, nire alaba; ez da egokia lanpara nire aurrean eustea. Saiatu behar du lanpara bere aurrean hiru minutuz eusten.'

Ni: "Jauna, ezin dut bakea aurkitu, argi-lanpara hain gertu duzula jakitean. Ni neu sentitzen baitut sufrimendu hau.

Salbatzailea: "Nahi baduzu, deitu berari."

Ni: "Jauna, hau imajinatu ote dudan?" Salbatzailea:

"Nirekin estu lotuta zaude."

Ni: "Vogt apaizari irakurri behar diot idatzitakoa?" Salbatzailea: "Beldur al zara?"

Ni: "Ez benetan."

Salbatzailea: "Orduan egin ezazu."

Ni: "Bai, Salbatzailea, deituko diot, bizirik zaudela sinesten dudalako haragi eta odolez, gorputz eta arimaz, gizakotasun eta jainkotasunaz, benetan eta substantzian Ogi Santuan present dagoen Jainkoa."

12:30 I Markus izeneko hamabost urteko mutiko bati erradiografia egin nion.

Erizain bat etorri zen berarekin. Kontatu zidan zaintza-gelako denak beldurtu zirela egoera okerrera egin zuenean eta begiak guztiz finko geratu zirenean.

Noiz gertatu zen galdetu nuen eta konturatu nintzen klinika osoko jendearentzat exorzismoa egiten ari nintzela, egia esan, hainbat aldiz.

Mutikoari begiratu eta ura santu pixka bat nahi ote zuen galdetu nionean, berehala erantzun zuen:

"Ez, hori etxean daukat; animaliei ematen diet."

Ondoren, ur bedeinkatuarekin bekainetan gurutzea egin nion, eta berehala berriro huts egin zioten begiak.

Erizainaren aurrean galdetu nion Mariaren Agur-otoitza otoitz zezakeen. "Bai" esan zuen eta otoitzari ekin zion, baina hirugarren hitzera iristean ezin izan zuen jarraitu, beraz nik bakarrik jarraitu nuen otoitz egiten.

Odol Preziatuaren beste otoitz-txartel bat eman nion eta berarengatik otoitz egingo nuela esan nion.

12:45etan kapera: Markusentzat otoitz egin nuen eta Salbatzailea galdetu nion ea espiritu zikina berarekin zegoen.

Jakin nuen, baina Salbatzaileak baieztapena nahi nuen. Salbatzailea:

"Bai, du, eta horrekin geratu behar du."

Sendatzaileari eskatu nion gaixo Markus berriro niregana bidaltzeko.

14:10etan iritsi zen, oraingoan bere amarekin. Mutilak ohean zetzan.

Dirudienez, ezin zen altxatu. Ni ikusi ninduen unean, berehala eskatu zidan ur bedeinkatua, eta eman nion. Ondoren, amari Andra Mariaren irudia begiratzeko esan zion. Amak irudia ikusi zuenean, esan zion: "Den-dena berriro ikusi behar al duzu?"

Harro zegoen eta esan zuen: "Espero dut laster etxera itzuliko zarela."

Bere amak pixka bat alde egin zuenean, Markus-i esan nion: "Betaurrekoekin jolasten egon zara." Berehala ulertu zuen zer esan nahi nuen eta esan zuen: "Bai. Berlinen eta hemen – gauza kaltegabeak dira." Begira geratu eta galdetu nion: "Barkatu?"

Eta hark erantzun zuen: "Nire amak ere bai."

Orain argi zitzaidan zergatik demonioak bere barruan egon behar zuen. Andra Mariaren domina bat bere eskuan sartu nion, eta hark hartu egin zuen. Mutiko honi exorzismo bat egin beharko zaio, eta ezin da neurologia-ataldean geratu. Hemen ezin dut ezer egin, ez baitute nirekin sinesten ez bere amak ezta medikuak ere. Berarengatik otoitz egin nuen.

Arratsaldean, Rot elizan, Markusentzat Errosarioa otoitz egin nuen eta gero berarentzat Meza Santua ospatu nuen.

20:00etan – otoitz-taldea:

Gaur gizon asko etorri ziren: Deris jauna, Artur Wagner jauna, teologiako ikasle Fridolin, Aita Dochart eta abar.

Oso atsegina izan zen. Paziente Markus-entzat ere otoitz egin genuen. Aita Dochart eta Deris jauna pixka bat urduri zeuden. Ni grazia asko jaso nuen.

1992ko martxoaren 3a – asteartea

10:00etan, medikuen gelan: Salbatzailea Deris jaunari buruz galdetu nion.

Salbatzailea: "Derisek ez du deakano bihurtu behar; ez dute hori aukeratu. Harrokeria da deakano bihurtu nahi izatea. Espiritu zikina berriro ere Aita Dochartekin zegoen."

Ni: "Zein Konfiteor otoitz egin behar dugu, zaharra ala berria?"

Salbatzailea: "Zaharra, nire alaba."

Ni: "Salbatzaile, atzo grazia asko eman zenigun, ohikoa baino gehiago."

Salbatzailea: "Zure otoitzek atsegin handia eman zidaten."

Ni: "Zer esan dezaket otoitz-taldeari? Zer jakin beharko genuke, eta zer da guretzat garrantzitsua?"

Salbatzailea: "Bihotzez otoitz egin."

Ni: "Nola, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Utzi bihotzak hitz egin, ez ahoak. Eskatu maitasun asko." Ni:

"Beraz, Espiritu Santua gehiago deitu behar dugu?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Espiritu Santuak zuen bihotzak maitasunez pizten dituenean, orduan bihotzez otoitz egin dezakezue. Garbitu zuen bihotzak, Espiritu Santua ere zuen baitan bizi dadin. Ez gorde zure bekatuak gehiago; zauri handi bat osatzen dute, eta txikiago bat baino motelago sendatzen da. Zauri handiek min handia eragiten dute, eta orduan ez da hain gogotsu egoten otoitz egiteko."

"Idatzi hau, nire alaba: aho hutsez otoitz egitea horrela da, Espiritu Santua gure bihotzetan lan egin dezaten ez dugulako uzten. Otoitz egin maitasuna otoitzaren bitartean sortuko den moduan."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, eman iezaguzu grazia bihotzez otoitz egin dezagun. Salbatzailea, esan zenuen oraindik arima garbiz kanpoko espirituak daudela nire senarraren barruan. Baina atzo Santu Komunia jaso zuen."

Salbatzailea: "Zure senarra konfesatzera joan beharko luke."

Ni: "Segur aski esango dit konfesatzera joan dela." Salbatzailea:

"Esan iezaiozu, nire alaba, behar bezala konfesatu behar duela."

Arratsaldeko 4:00etatik 5:00etara, elizan Sakramentu Santuaren aurrean otoitzak eta adorazioa gidatzeko izendatu ninduten. Nire senarra, Fridolin eta biok elkarrekin egin genuen hori eta otoitzak gidatu genituen. Nire senarra pixka bat urduri zegoen, nahiz eta nik berarentzat otoitz egin izan. Vogt aita oraindik ez zuen turibulua kendu, nahiz eta nik jada hala eskatuta nuen.

18:30etan Meza Santua ospatu zen eta Aita Vogtrako Komunio Santua eskaini nuen.

1992ko martxoaren 4a — asteazkena — hauts-asteazkena

Ogiz eta uraz gose egin nuen eta 24 ordu osoan buruko mina izan nuen. Batzuetan jasangaitza zen. Hauek barkamen-penitentziako sufrimenduak ziren eta Aita Vogten alde eta bekatunen bihurketa-aldeko eskaintzan jarri nituen.

Vogt aitaren eta Andreasen (teologia ikaslearen) alde gose egin nuen.

Salbatzailea galdetu nion zergatik monjak atzo arratsaldean Komunio Santua banatzen jarraitu zuen, nahiz eta badakien hori egin ez behar duen. Ondoren, berarentzat eskaini nuen Komunio Santua.

Salbatzailea: "Ezinezkoa da bihotz gogortu bati grazirik ematea. Egin otoitz berarengatik, egin gose berarengatik."

Arratsalde hartan elizan. Hiru laikok eta Vogt aita lagundu zuten hautsarekin gurutzearen seinalea ematen. Salbatzailea eskatu nuen hautsarekin gurutzearen seinalea eskuzko eskaintza santutik jasotzeko. Eta Vogt aita niregana etorri zen, nahiz eta normalean beste aldean egoten zen. Komunio Santua jasotzean, berriro eskatu nion Salbatzaileari esku kontsakratuetatik jasotzeko, eta Vogt aitarengandik jaso nuen Ostalaria.

Komunio Santua eskaini nuen Vogt aitaren alde.

Galdetu nuen, laiek hautsarekin gurutze-ikurra egiten ari zirela ikusi nuelako. Laiken artean teologia ikasle bat (akolitoa) ere bazegoen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: hautsak esku kontsakratuek bakarrik banatu behar dituzte. Apaizek bakarrik, apaizek bakarrik. Hau ere Elizako zikinkeriatzat hartzen da."

1992ko martxoaren 5a — Osteguna

Goizaldean, Jainkoaren errukiaren koroa, Jainkoaren errukiaren litaniak eta beste otoitz batzuk egin nituen.

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, ezin nuen grazia eman, laiek hauts-gurutzak banatzen ari zirenez. Grazia ematen dut hautsen banaketa apaizaren eskuzko kontsekratuen bidez egiten denean."

Arratsaldean, ordu batez otoitz egin nuen; han ez zegoen pazienterik, eta ondoren Errosarioa otoitz egin nuen.

Arratsaldean, Roteko elizan, lehenik fededunekin Errosarioa otoitz egin nuen eta gero Meza Santuan parte hartu nuen. Vogt aitaren alde Komuniun Santua berriro eskaini nuen. Elizan Poloniako apaiz bat ere zegoen, Stanislaw aita.

1992ko martxoaren 6a – Bihotz Santuaren ostirala

13:00etan kapera joan nintzen. Hala ere, giltzaz itxita zegoen. Hori mindu egin zidan, baina giltza bila joan nintzen. Ospitaleko atezainari deitu nion, eta hark kapera ireki zuen. Komunio espirituala hartu ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea Poloniako Aita Stanislaw-k egiten zuena zuzena zen, eskuetan Komunio Santua banatzen zuela kontuan hartuta.

Hasieran apaiz honekin oso ondo moldatzen nintzen, baina orain guztiz ezezagun bat iruditzen zitzaidan. Ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea berak ere komunioa eskuetan banatzen zuen. Salbatzailea: "Ez, diruagatik ari da. Horrela eginez, ni traizionatu nau."

Ni: "Nire egunkarian hori idatzi dezaket?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi; horregatik grazia asko galdu ditu." Ni:

"Nork eragin zion Komunioa eskuan emateko?"

Salbatzailea: "Luciferen lana da. Eskutik Komunia ematen duten bitartean, Satanari zerbitzatzen diote." Ni: "Nire Jauna, hau Stanislaw Aitari esan al dezaket?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ez da zuregana etorriko." Ni:

"Badaki hau ez dela zuzena? Sumatzen al du?"

Salbatzailea: "Nire alaba, bekatua egiten duzunean, zure bekatua aitortzen al duzu?" Ni: "Baina Jauna, agian zuzena dela uste du?"

Salbatzailea: "Nire alaba, bekatua ez badu onartzen, egoera txarrean dago." Ni: "Zer esan nahi du 'egoera txarrean egotea'?"

Salbatzailea: "Ez dago Jainkoaren grazian."

Apur bat harrituta geratu nintzen eta arnasa eztarrian harrapatuta gelditu zitzaidan, eta Salbatzailea berriro esan zezakeen galdetu nion; agian ondo ez nuen ulertu.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: ez dago Jainkoaren grazian."

Goize hartan Salbatzailea eskatu nion unibertsitateko ospitaleko arimen berri emateko.

Salbatzailea: "Entzun eta jasateko gai izango al zara orain esango dizudan hori?" Ni: "Salbatzaile, zuk hobeto ezagutzen nauzu ni neu baino."

Arratsalde hartan, Roteko elizan, ez nuen berriro ikusi Aita Stanislaw.

Meza Santuaren amaieran, sakristanak oihukatu zidan Argi Eternoa piztuta ez zegoela gogorarazi nionez. Haserre, eliza osoan zehar oihuka egin zuen:

"Joan zaitez etxera, ez da zure kontua." Emakume honengatik otoitz egin

nuen. Rot-eko Erich izeneko gizon batek oraindik kanpoan ari zen berarekin hitz egiten.

Marionentzat Komuniun Santua eskaini nuen. 20:00etan exorzismoa eta Espiritu Santuko Errosarioa otoitz egin nituen, inork ez zezala gehiago Komuniun Santua banatu, komunio-laguntzaileek bileran zeudelako.

Erich nirekin zegoen eta nirekin otoitz egin zuen. Nire otoitzetan nire senarra ere sartu nuen. Baina oso nerbioa zegoen eta haserre, beraz Erich etxera joan zen. Uste dut exorzismoak nire senarrari eragin ziola. Arratsalde hartan gauza guztiek nire senarraren nerbioak tentsionatzen zituzten. Ohera joan aurretik, bi rosario gehiago otoitz egin nituen.

1992ko martxoaren 7a – Mariaren Bihotz Santua, Ordainsarpen Larunbata

Goizaldean, Waghäuseleko elizan nengoan Cordula andrearekin.

16:15etik 18:15era arte Aita Vogten alde otoitz egin nuen. Sarreran nengoenean, Argi Eternoa ez zegoen piztuta. Norbaitek etorri eta piztuko zuela otoitz egin nuen. Ondoren Salbatzaileari esan nion: "Hau eskaintzen dizut 100.000 arima salba daitezen, baldin eta, bidez arratsaldeko 5:00ak ziren eta inork ez zuen Argi Eternoa piztu."

5:05ak zirenean iritsi zen sakristaua eta piztu zuen Argi Eternoa; oso presaka zebilen. Bi orduz belaunik egon nintzen eta lau Errosario eta beste hainbat otoitz egin nituen.

1992ko martxoaren 8a – igandea

5:45etan jaiki nintzen eta ordubete inguru otoitz egin nuen: lehenik Espiritu Santua, ondoren Confiteor zaharra, exorzismoa, otoitza San Migel Arcangeluari eta zaindari-angeluari, Andra Mariari eskainitako kontsekrazioa, Bihotz Santuaren otoitza eta Errosarioaren Pozezko Misterioak; Ondoren, komunio santua espiritualki jaso nuen.

Berriz ere bihotz osoz negar egin nuen, hainbeste zailtasun nire gain zetozelako. Okerrenak nire senarrari gertatzen zaizkionak dira. Dena uztea eta hainbeste otoitz egiteari uztea gustatuko litzaidake.

Salbatzailea laguntza eskatuz deitu nuen eta bihotza isuri nion. Andra Mariari ere otoitz egin nion, dena gehiegizkoa zitzaidala esanez. Hala esan nuen: "Alde guztietatik torturatuta nago, eta gainera, nire apaizak huts egin dit.

Bat-batean, negar egiteari utzi nion. Horren ondoren, barnean bake eta isiltasun sakon bat sentitu nuen. Salbatzailea seinale bat emateko eskatu nion, apaiza eta elizako guztiek ikusiko zutena.

Salbatzaileari esan nion bekataria nintzela eta seinale hori jasotzeko merezimendurik ez nuela, eta gehitu nuen: "Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Bai, denek ikusiko duten seinale bat jasoko duzu."

Ni: "Oraindik ere jakin nahi nuke apaiza ere ikusiko ote duen."

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Seinale ona izango al da, jendea bihurtzeko, edo beldurtuko gaituzu?"

Salbatzailea: "Jainkoa inor ez da beldurtzen."

Ni: "Noiz etorriko da seinale hau, Pazkoaren aurretik ala ondoren?"

Salbatzailea: "Pazkoaren aurretik."

Ni: "Apaiza seinale honengatik aldatuko da?" Salbatzailea:

"Ez, horregatik ez da aldatuko."

Ni: "Zergatik, Salbatzailea? Buruko buztana agortu zait. Egun batean aldatuko zela uste nuen?"

Salbatzailea: "Hori zen zuk pentsatzen zenuena."

Ni: "Baina zergatik, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Oraindik harrokeria asko dago."

Ni: "Jauna, eskatzen dizut, beraz eman iezadazu beste apaiz bat, nire egunerokoa konfiantzaz utz dezakedana."

Salbatzailea: "Utzi hori niri."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, ondo al dago horrela zu izendatzea, adibidez: nire Jauna, nire Salbatzailea, maitea Jesus, nire maitasun handia, nire santua, boteretsua eta betiko Jainkoa, erregeen erregea, nire Bake Printzea, ahalguztiduna eta errukitsua den Jainkoa, eta abar? Horixe ondo al dago zuretzat?" Salbatzailea: "Bihotzetik ateratzen dena esan.""

Eskerrak eman nituen elkarriketa honengatik eta Komuniun Santua eskaini nuen mundu osoko jendearentzat eta Purgatorioko arima pobreetzat, egunero arima pobreetarako induljentziak eskatzeko otoitzak eskaintzen ditudan bezala.

Goizeko 8:30ak aldera zen. Nire senarra jaiki eta Waghäuselera joan zen konfesatzera. Nire otoitza entzun zuten, izan ere, Errosarioa otoitzatzen ari nintzela Jainkoari eskatu nion berari konfesio on baterako grazia emateko.

9:45etatik 11:10etara Roteko elizan nengoen. Meza Santua hasi aurretik, elizara etorritako guztientzat Jainkoaren Errukiaren Litaniak otoitz egin nuen. Berriro ere, Purgatorioko arima pobreetarako Komunio Santua eskaini nuen.

Ettxera iritsi nintzenean, nire senarra eraldatuta zegoen. Pertsona berri bat zen eta nirekin bat egin zuen otoitzetan. Egun osoan zehar bakea nagusi izan zen; adeitsua eta leuna zen. Eskerrik asko, Jainkoa, grazia honengatik.

Gaueko 2:30etan esnatu ninduten eta otoitz egiteko grazia eman zidaten.

Azken zazpi hitzak otoitzatu nituen, bakoitzaren ondoren Aita Gurea, Kaixo Maria eta Aita Gureari gloria otoitzak eginez, eta ondoren Jainkoaren errukiaren koroa. Gero, arima pobreei ura bedeinkatua eman nien eta zoragarriki berriro lo egin nuen.

1992ko martxoaren 9a – Astelehena

10:00etan, medikuen gelan:

Salbatzailea klinikako pertsoneri buruz galdetu nion, han lan egiten dutenei.

Ostiralean, Salbatzaileak galdetu zidan ea jasango nuen esango zidana; beraz, orain esan nion, zerbait kontatu nahi bazidan, gutxienez gauzarik atsegina kontatu zezala.

Salbatzailea: "Denek damutu egin behar dute. Ia denak bide zabalean daude." Ni: "Zer egin behar dut haientzat, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Egin otoitz haientzat."

Ni: "Baina nire otoitzek ezin dituzte askorik salbatu."

Salbatzailea: "Bai, ahal dute, nirekin askorik salba dezakezu."

Erradiologia sailean bisitari bat etorri zitzaigun: Turkiatik zetorren musulman mediku bat, erradiografiez eta irudiez jakin nahi zuena.

Erradiografia sailaren inguruan baino gehiago azaldu nion fedearen katolikoari buruz.

Bereziki, azaldu nion Espiritu Santua zenbaterainoko garrantzitsua den.

Salbatzailea galdetu nion hori egokia ote zen, azken finean medikua musulmana baitzen. Salbatzailea: "Denek fede bera behar dute."

Ni: "Nola izan behar naiz?" Salbatzailea: "Izan zaitez orain zauden bezala."

13:00etan klinikako kapera.

Salbatzaileari esan nion igandeetan elizan hainbeste jende dagoela, baina astegunetan gutxi batzuk soilik. Galdetu nion: "Apaizak ezin al luke Komuniun Santua bakarrik banatu? Laikoen beharra al du?"

Pentsatu nuen besteek pazientziaz itxaron behar zutela, eta itxaron ezin badute, seminarioko gazteentzako otoitz egin beharko luketela, apaiz gehiago izan ditzagun.

Salbatzailea: "Igandeetan bakarrik Komunia jasotzen duten gehienek ez-egokiro jasotzen dute." Ni: "Hori apaizari esan behar diozu. Apaizak hori ez al du ikusten?"

Salbatzailea: "Komunioa eskuan banatu ezean, ikusiko luke." Ni: "Nire egunkarian hori idatzi dezaket?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi hori."

Ni: "Askok diote ahoarekin eskuarekin baino gehiago bekatu egiten dutela."

Salbatzailea: "Ez dut hori sinesten. Baina euren axolagabekeria da arrazoiak: ez dute gehiago bereizten Ogi Santuan dagoen Jainko Hirukoa eta ogi arrunta. Apaizek eurenizana predikatu behar diete, baina komunioa eskuan hartzen dutenez, ezin dute gehiago hori predikatu."

Ni: "Eskutik jasotzea berdin errespetuzkoa dela diote."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: eskuz Santuaren Hostia jasotzea ez da egokia, eta norbaitek modu ez egokian jasotzen badu, errespetugabea ere bada."

Ni: "Komunioa eskutik hartzeak sakrilegio asko eragiten al ditu?"

Salbatzailea: "Zure irudimena gaitzitzen duen kopurua."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan, apaiza Ebanjelioa irakurtzen ari zela, emakume batek eliza zeharkatu eta zuzenean apaizaren aurrean gelditu zen.

Oinetakoekin zarata handia egiten zuen eta helburu argiko pauso sendoak ematen zituen, eliztar guztien arreta bereganatuz. Dirudenez, elizan norbaitek bere autoa bere irteerako bidean oztopatzen zuen. Baina bere nahasmena bitxia iruditu zitzaidan.

Sakristanari keinu egin zion, eta hark hurbildu zitzaion; gero apaiza eten eta dena kontatu zion.

Apaizak autoa nork zuen galdetu zuenean, inork ez zuen aurreratu.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion Johannes apaizari buruz, Rolandek telefonoz esan baitzidan Platon gotzaina Johannes apaizak bihurtu zuela eta orain bere liburuak onartzen zituela.

Salbatzailea: "Johannes apaizaren liburuak ez daude zuzen."

Ondoren, 1992ko martxoaren 13an egingo zen hitzaldiaz galdetu nuen, zeinak ...ari buruzkoa izango zen

Garabandal. Salbatariari esan nion: "Garabandalen agerpenetan sinesten dut, baina filmaren emanaldi honek eta ondorengo eztabaidak, eta horren inguruko publizitate guztia, kezkatzen nau. Ez al dago hemen deabrua lanean, ona dena suntsitzen saiatuz?"

Salbatzailea: "Zuzki asmatu duzu."

20:00etan otoitz-taldea. Han jende asko zegoen.

1992ko martxoaren 10a — asteartea

Salbatariari galdetu nion atzo elizara etorri zen emakumeari buruz.

Salbatzailea: "Hura espiritu zikina zen. Nik utzi nuen gertatzea. Antzeko gehiago etorriko dira.

Roteko elizan nengoen eta Aita Vogterentzat Komuniun Santua eskaini nuen."

Martxoaren 11a, 1992 — Asteazkena

10:10etan, medikuaren kontsultan:

Salbatzailea berriro galdetu nion seinaleaz.

Salbatzailea: "Elizan seinale bat jasoko duzu." Ni:

"Zer izango da?"

Salbatzailea: "Utzi niri."

Ni: "Zuretik datorrena eta niretik datorrena bereiz dezakedala?" Salbatzailea: "Bai, dezakezu."

Salbatzaileak grazia handia eman zidan. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa. Ni: "Esan iezadazu zerbait; nik ere zure ahotik zerbait entzun nahi dut."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba." Ni:

"Hori entzuteak on egiten du."

16:30etan Boxbergeko Zönackelen nengoen, hitzaldi bat entzuten. Berandu iritsi nintzelako, ezin izan nuen han Meza Santuan parte hartu.

19:00etan, Mingolsheim-eko San Roke kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera.

Berriro ere, komunio-barandan bakarrik belaunikatu nintzen. Apaiz berri batek amaieran bakarrik eman zidan Komunio Santua. Itxaroten nengoela, apaiz honentzat hainbat Ave Maria otoitz egin nuen.

Marionentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

20:30etan Marion iritsi zen eta eguneroko sarrerak idatzi genituen.

1992ko martxoaren 12a — Osteguna

Hau jada klinikan bakarrik lanean nengoen bigarren eguna zen. Gaixo asko etorri ziren.

Hala ere, asko otoitz egiteko aukera izan nuen.

12:30 klinikako kapera:

Atzo San Rok-eko kapera-ko komunio-barandan bakarrik belaunik egin nuen egokia zen jakin nahi nuen. Komunio Santua jasotzen ari zirenean ezagutzen nituen askok zutik zeuden edo apaizaren aurrean zuzenean dauden eskaileretako mailetan belaunik egiten zuten, nahiz eta komunio-baranda han egon.

Agian akats bat egin nuen, pentsatu nuen. Salbatzailea:

"Jarrai belaunik belaun aurrekoan bezala."

Ni: "Zergatik ez daude besteak komunio-barandan belaunik egiten?" Salbatzailea:

"Apaltasun faltsua, jendearen beldurra, apaizaren beldurra."

otoitz-taldeko zenbait pertsona etorri zitzaizkidan gogora, eta Salbatzailea galdetu nion ea haiei hori esan behar nien.

Salbatzailea: "Bai, baina maitasunez."

Apur bat bitxia iruditzen zait. Salbatzaileagatik zerbait ona egin nahi duzunean, azkenean bakarrik geratzen zara han. Azken finean, denok dugu Jainkoari gorazarrea emateko betebeharra.

Etxera bidean, ohiko moduan Errosarioa otoitzatu nuen.

Arratsaldeko 16:00etan Mingolsheimera joan nintzen ordu eta erdiz gatz-urako igerilekuan igeri egitera.

Arratsaldean, Rot-eko elizara joan nintzen eta han ere Errosarioa otoitz egitera batu

nintzen. Komunioa jasotzeko unean, moja nire ondotik pasa zen.

Jaiki eta eserlekura itzuli nintzen, Komunio Santua hartu gabe.

Komunioko barandan eserlekura bueltan, deabruak zatika egingo nindutela pentsatu nuen. Baina Salbatzailea espirituz etorri zitzaidan eta grazia handia, berezia, jaso nuen. Komunioa eskaini nuen nire lan egiten dudan klinikako pertsonentzat.

Berehala, Mingolsheimera joan nintzen autoz, San Roke kapera.

Han beste meza santu bat izan zen arratsaldeko 19:30etan, eta han sakramentaleko komunio santua ere jaso nuen, purgatorioan zeuden apaiz eta ordena erlijiosoetako kideentzat, komunioa banatu zuen monjearentzat eta purgatorioan zeuden beste arima guztientzat eskaini nuena.

1992ko martxoaren 13a – ostirala

Gaur goizean ordubete inguru otoitz egin nuen, Exorzismoa gutxienez hamar aldiz erreztatuz ospitale osoarentzat, nire familiarentzat eta Aita Dochart eta Aita Vogtrentzat.

Asko neukan egiteko, eta hala ere Salbatzaileagatik denbora aurkitu nuen. Erradiologia sailean bi langile falta zaizkigu; bat gaixorik dago eta bestea maiatzera arte ez da gurekin bat egingo.

Salbatzailea eskatu nuen hiru pertsonen lana egiteko grazia emateko.

Eta Jainkoaren indarrarekin ondo lan egin nuen.

10:10etan medikuen gelara sartu nintzen. Han, espiritualki komunikatu nintzen – gaurko bigarren aldiz. Salbatzaileari galdetu nion atzo zer gertatu zen: moja bat Salbatzailearen irudiarekin nire ondotik pasatu zenean, ni altxatu eta eserlekura itzuli nintzen Salbatzailearen irudia jaso gabe; barnean eraso bortitzak sentitu nituen.

Salbatzailea: "Nire alaba, espiritu zikin asko zeuden."

Ni: "Sakramentalki jasotzen ez baninduzun, ez zinatekeela niregana etorriko sinetsi zuten?"

Salbatzailea: "Bai, hori da beti pentsatzen dutena."

Ni: "Une hartan zatitu nahi nindutela sentitu nuen. Agian irudikatu nuen hori?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ahal izan balute, zatika moztuko zintuzkete."

Ni: "Jauna, zuk orduan espirituz etorri zinenen eta zurekin bat egin nuenean, sakramentaloki Komunio Santua jasotzeak baino grazia gehiago jaso nuen. Zergatik da hori?" Salbatzailea: "Zeren eta fededunei apaizaren eskuz kontsakratutako bidez eman nahi baitzaiet."

Ni: "Nola jokatu behar dut apaizarekiko?"

Salbatzailea: "Betidanik entzun behar diozu apaizari, baina nire ohorea mindu badu, ez." Jakin nahi nuen egokia ote zen Komunio Santua jaso gabe ahizpatik alde egin izana; pentsatu nuen agian Salbatzaileak hori ez zuela onartuko.

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, alderantziz, ondo egin duzu."

Ni: "Baina, nire Jauna eta Jainkoa, zer gertatuko litzateke apaizak esaten badu hori egin behar ez dudala?" Salbatzailea: "Orduan egin hark esaten duena; bere erantzukizuna da."

Ni: "Noiz izan dezaket elkarrizketa Aita Vogtekin? Zuregandik jakin nahi dut. Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hitz egin

berarekin." Ni: "Noiz?"

Salbatzailea: "Ahalik eta azkarren."

Ni: "Joatean Jainkoaren ohorea minduko dut, ala bertan geratu eta laiko batek emandako Ogi Santua jasotzen dutenek?"

Salbatzailea: "Nire alaba, adi entzun. Eskutik Komunia jasotzen duten guztiak, eta Komunia Santua banatzen duten laikak – denek Jainkoaren ohorea urratzen dute.

Ni: "Salbatzaile maitea, gauza bat gehiago galdetu nahi nizun: dena irakurri behar diot Vogt aitari, ala egun jakin batzuetan bakarrik?"

Salbatzailea: "Dena, nire alaba, dena."

Ni: "Jauna, berarengana noaenean nirekin egongo zara?"

Salbatzailea: "Bai, zurekin egongo naiz."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, hainbeste maitasun eta bero sentitzen ditut, hainbeste grazia nire bihotzean orain. Hori baieztapen bat al da Aita Vogt-engana joan behar dudala? Pozten al zara ni haren bila noiz gero?"

Salbatzailea: "Hori bereziki atsegin dut."

Ni: "Dagoeneko hainbeste gose egin dut, hainbeste otoitz egin dut eta hainbeste aldiz eskaini dut Komuniun Santua berarentzat. Orain, berarekin hitz egiten dudanean, apur bat aldatuko al da?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, jada aldatzen ari da, baina nik berengandik nahi dudana jakingo du." Arratsaldean Roteko elizan nengoen; arimetarako Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko martxoaren 14a – Larunbata

Goizaldean joan nintzen Waghäusel-era Meza Santura. Alanus apaizak ospatu zuen Meza. Mezaren ondoren, elizan Loreto Andra Mariaren Litaniak otoitz egin nituen. Ondoren, Marionekin joan nintzen nire egunerokoan idaztera.

16:30etatik aurrera Aita Vogten alde otoitz egin nuen. 16:45ean konfesatzera joan nintzen harengana. Oso etsita nengoen eta negar ere egin nuen. Ondoren, Aita Vogten alde otoitz egiten jarraitu nuen.

1992ko martxoaren 15a – Igandea

3:45etan hasi nintzen jende guztientzat otoitz egiten. Otoitzetan Aita Vogt ere sartu nuen. Salbatzaileari esan nion: 'Arima guztiak Zuri dagozki; guztiak salbatu behar dira.'

Ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen, eta gero neure burua eskaini nion. Negar egin nuen. Atzo Aita Vogtekin egin nuen konfesioa oso zaila izan zen niretzat.

Orduan berriro zalantzan hasi nintzen Salbatzaileak nirekin hitz egiten ote zuen. Izan ere, Vogt aitaren esan bezala egingo banu, ez nuke elizara joan beharrik izango.

Salbatzailea erantzun baten bila eskatu nuen.

Esan nuen: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Jesusa, nire gidari espirituala, nire Jainko Hirukoitza, zuk ari zara nirekin hitz egiten?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ni naiz zure Jauna eta Jainkoa, zure Jesus, zure gidari espirituala."

Ni: "Nola joan behar naiz Vogt apaizarengana konfesioaren ondoren eta egunerokoaren pasarte bat irakurri berari?"

Salbatzailea: "Itxaron pixka bat gehiago."

Orduan seinaleaz berriro galdetu nuen.

Salbatzailea: "Elizan seinale bat etorriko da. Ni sinetsi." Ni: "Arimak bihurtuko al dira horren ondorioz?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Noiz?"

Salbatzailea: "Pazkoaren aurretik izango da."

Ni: "Bihotzean erretzeko mina sentitzen dut. Zer da hori?" Salbatzailea: "Hori nire zauria da. Zure baitan sufritzen dut."

Ni: "Apaizaren bidez hitz egin zenidan?" Salbatzailea:

"Ez, ez nau bere bihotzean sartzen."

Vogt apaizarekin konfesatokian ondo jokatu nuen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Penitentzian ondo jokatu zenuen. Nire alaba, izan zaitez niregan leial." Ni:

"Bai, Jauna, hala egingo dut, zeren eta maite zaitut."

Goizeko 6:00etan ohera itzuli nintzen eta beste bi ordu eta erdiz lo egin nuen. 10:15etik 11:15era arte Roteko elizarengatik otoitz egin nuen, bereziki Vogt aitarengatik, altar-zerbitzariak, laikotza, elizako korua eta elizan merezimendu gabe Komuniun Santua jasotzen duten guztiengatik. Arratsaldean devotioetara joan nintzen.

Arratsaldean, Mingolsheimeko San Roch kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera. Apaizak homilia ederra eman zuen eta Salbatzaileari elkartze ederra bizitzeko aukera izan nuen. Hiru egun zeramatzan gripearekin sufritzen, eta eskerrak eman nizkion Jainkoari elizara joan ahal izan nintzelako.

1992ko martxoaren 16a — Astelehena

Hotz gogor batek jota nengoen. Ia gauean lo egin ezin izan nuen eta buruko min handiak, eztarri mina eta bularreko minak izan nituen.

Nire eztula ia ezinezkoa zen geldiaraztea, eta oso mingarria ere bazen. Nire bularreko bizkarrezurra ere oso mingarria zen.

Etxean geratu nintzen eta 11:30ean mediku-ordutegi bat nuen.

Gaur goizean altxatu nintzenean, ordu eta erdiz otoitz egin nuen. Ondoren Salbatzaileari bat egin nintzen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Zure bizitza nire eskuetan dago. Erabat nigan eta nirekin zaude."

Ni: "Baina oraindik ez dut hau guztia ulertzen. Zeruagatik izugarri etxerako gogoia dut." Salbatzailea: "Zeren eta guztiz Nirea zara."

Ni: "Esan zenuen lurrean bizitza laburra dudala. Zer esan nahi du horrek?" Salbatzailea: "Jada Ni neramatzazu. Baina denbora Nirea da."

Ni: "Lurrean nire eginkizuna bete al dut jada?"

Salbatzailea: "Ai, nire alaba, oraindik asko dago egiteko."

Salbatzailea: "Ez eraman zure arazoak zurekin. Jarri nire eskuetan. Erabat nirea zara." Ni: "Nire Jauna, hain ahul naiz. Nire ahultasuna zure eskuetan jartzen dut."

Ni: "Jesus, zoragarria da zurekin egotea. Inork ez du nahi zuregandik bereiztea." Salbatzailea: "Inork ezin gaitu gehiago bereizi, nire alaba."

Ni: "Horrela beti iraungo duela espero dut. Zuregan maitasuna dut, nire Jauna eta Jainkoa, bihotz osoz eta indar guztiz. Jainkoaren Erresuma jada hemen daukagu lurrean.

Sinesten dut zu baduena dena duela. Pozmen perfektua zurekin bakarrik aurkitzen da, nire Jauna eta Jainkoa.

Azken konfesioaren ondoren hain desilusionatuta nengoenez, Vogt apaizari buruz galdetu nuen.

Salbatzaileak hasieran esan zuen Vogt apaiza beldurtia zela. Ez nuen hori idatzi nahi. Baina Salbatzaileak bigarrenenez errepikatu zuen.

Ni: "Esadazu beste zerbait 'lotsagabe' orde." Ni: "Ez dut

hau guztia batere ulertzen."

Salbatzailea: "Baina ulertuko du."

Ni: "Berrito izango al dut berarekin hitz egiteko aukera?" Salbatzailea:

"Bai, izango duzu."

Ni: "Baina ez du sinetsiko esaten diodana; neutrala da." Salbatzailea: "Ez dago neutralik. Edo sinesten du edo ez." Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, arazo hau zure eskuetan jartzen dut."

Arratsaldean, Roteko elizan, Aita Vogten alde Errosarioa otoitz egin nuen eta berarentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

20:00etan Otoitz-taldea:

Oso ederra izan zen. Gurutzearen Bideko Estazioak otoitz egin genituen eta denek espiritualki Jainkoaren Gorputza jaso zuten.

Otoitz-taldean esan nuen, inguruan apaizik ez badago eta zerbait gertatzen bada, espiritualki komuniatu eta Salbatzaileari espiritualki bat egin behar geniola; eta hori ikasi eta praktikatzen ikasi behar den zerbait dela, ahal den egunero hainbat aldiz.

Honek Jesusengana gero eta hurbilago eramaten gaitu; berari gero eta gehiago maitatzen ikasten dugu eta indar eta grazia handia jasotzen dugu gure bizitza espiritualerako. Denok grazia asko jaso genituen.

Dochart aita ez zegoen bertan.

1992ko martxoaren 17a – asteartea

Atzo grazia jaso nuen, eta goizean negarrez nengoen. Tentazioa etorri zitzaidan. Espiritu zikina saiatu zen konbentzitzen ez zela Salbatzailearen ahotsa eta ezin zitekeela egia izan apaiza beldurtia zela. Hark esan zuen: "Ikusten duzu, hori zuk zeuk zara." Negarrez hasi nintzen eta berehala otoitz egin nuen. Zein azkar sartzen den zalantza.

Salbatzaileari esan nion: "Jauna, ez dizut ezer eskatu nahi, zuk promesitako seinalea jaso arte. Apaiza ikusiko duen seinale bat, jendea bihurtuko den seinale bat, eta nire apaiza argituko duen seinale bat. Apaizik gabe ezin naiz egon. Bekatuarekin hil nahi ez dudalako. Ordenatutako apaiz batek bakarrik barkatu dezake bekatua. Zuk eman diozu aginte hori. Zure maite zaitut, nire Jauna eta Jainkoa, baina behar dut apaiz bat, niri esaten didazun guztia konfiantzaz eskuetan hartuko duena. Jauna, prest nago sufrimendua jasateko apaiz honengatik ere, zuk ere beldurtzi deitzen diozuna. Baina Jauna, zure borondatea bete dadila.

Esan nuen guztia amaitutakoan, isilune eta gelditasun sakona nagusitu zen; Salbatzailea gehiago galdetu nahi ez nuen. Orduan ahots bat entzun nuen.

Jesusek esan zuen: "Bai, nire alaba, hala izango da."

Hori entzutean harritu egin nintzen. Orduan, ordu batez otoitz sakon egin nuen, inoiz egin ez nuen moduan. Disko-liskadura batzuegatik, 40 minutuz egon nintzen gimnasioan, Une honetan min ematen didatenak.

Itzuli nintzenean, suhiltzaileak eta polizia gure auzokidearen etxean zeuden. Garajea eta autoa sutean zeuden. Garajea substantzia lehergarria zuen botila bat zegoen; auzoko hainbat etxe lehertu zitezkeen.

Uste nuen Gaiztoak ez zidala bakarrik gaur goizean torturatu, baita gure auzokideari ere kalte egin ziola. Oso ondoa izan zen hainbeste otoitz egitea; bestela, agian gehiago gerta zitekeen.

Arratsaldean basora joan nintzen eta beste hiru Errosario otoitzatu nituen. Aita Vogten alde are gehiago otoitzatzeko ahalegina egin nuen. Elizan, Errosarioa berriro otoitzatu nuen eta Aita Vogten alde Komuniño Santua eskaini nuen.

Pozik nengoen, izan ere, jarraian bigarren eguna zen elizan laikorik ez zela Santu Komunia banatu, arimaren aldeko meza bat ospatzen ari zela eta jende asko bertaratu bazen ere.

Beraz, bikain funtzionatzen du apaizak bakarrik Santu Komunia banatzen duenean.

Hori gertatzeko, berarentzat eta laikoentzat asko otoitz egin behar da, haiek ez banatzeko.

1992ko martxoaren 18a – asteazkena

Goizaldean ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen. Jaunarekin bat nengoenean ez nuen ahotsik entzun, baina Salbatzailea nirekin zegoen; hitz egin ez zidan bakarrik.

Bakea eta lasaitasuna sentitu nituen, eta ez nintzen triste geratu berak ez zidalako hitz egin, arrazoia nekielako.

Eguerdian Errosarioa otoitz egin nuen eta Mingolsheimeko San Roke kapera santuko meza santuan parte hartu nuen. Gaur gose egin nuen Aita Vogtengatik eta berarentzat meza santua eskaini nuen.

1992ko martxoaren 19a — Osteguna

3:30etan jaiki nintzen eta San Jose maitasunez agurtu nuen. Lo egin aurretik ordubete baino gehiago otoitz egin nuen. Bi ordu igaro ondoren berriro jaiki nintzen otoitz egitera. Otoitz egin nuen Vogt aitaren alde, Rosarioaren Pozgarri Misterioak berarentzat bakarrik errezitatuz. Ondoren, Rosarioaren ordeztu, San Migel Arkangeluari egindako otoitza 50 aldiz errezitatu nuen, gehituz 'Santa Maria, Elizaren Ama, zuek, aingeru eta santu guztiak, otoitz egin gure alde', eta ondoren Aita Gurea errezatu nuen perla handietan, baita Gloria Patri, Magnificat, Sanctus hiru aldiz eta 'Aingeru matxinoen aurkako Andre Mariari egindako deia' otoitza ere. Erroza 'exorzismo' honetan, nire etsai guztiak sartu nituen: Vogt apaiza, Waghäusel eta Neuburg abadiako apaizak, Speyer eta Freiburg-ekoak, eta inguruko apaiz guztiak. Era berean, nire otoitz-taldea, Dochart apaiza eta Santua banatzen duten laikoak ere sartu nituen.

Komunioak ere barne hartu ziren.

Ondoren, komunio santua espiritualki jaso nuen. Salbatzailearekin bat egin nuenean, ahots hau entzun nuen: "Eskerrik asko, nire alaba."

Harritu egin ninduen Jainkoak eskerrak ematea, izan ere, berak bakarrik daki nola otoitz egin nuen. Orduan, nik ere eskerrak eman nizkion otoitz egiteko eman zidan indaragatik. "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, Zuri zerbitzatzeko grazia emateagatik."

Arratsalde hartan, Roteko elizan, komunio-banatzailea zen laikoa niregana hurbildu zitzaidan.

Salbatzailea aurrean makurtu nintzen eta nire eserlekura itzuli nintzen, sakramentaloki Komunio Santua jaso gabe. Komunio Santua espiritualki jaso nuen, eta Salbatzailea niregana etorri zen.

Komunio espiritual hau San Jose artzeko eskaini nuen.

1992ko martxoaren 20a – ostirala

Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Berriro galdetu nuen ea egokia izan zen ala ez laiko ministroaren eskutik Komuniun Santua ez hartzea.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zuzena izan zen. Jarraitu horrela ahal duzun bitartean." Dochart aitaren berri galdetu nuen, beste leku batzuetan eskuan komuni-oa defendatzen zuela entzun nuelako.

Salbatzailea: "Berak nahi duena egiten du."

Ni: "Nola jokatu behar nuke halako apaiz baten aurrean, eskuan komuni-oa jasotzearen alde hitz egiten badu eta hori zuzena dela uste badu?"

Salbatzailea: "Esadazu nik zuri esan dizudana: modurik zuzena ahoan jasotzea dela." Salbatzaileari Ostegun Santuari buruz galdetu nion. Alois anaia Hedwigi esan zion egun horretan zerbait gertatuko zela.

Salbatzailea: "Ez duzu halako gauzak sinestu behar."

Ni: "Jesus, ezer esan nahi didazu?" Salbatzailea: "Bai. Beti izan nazazu leial."

Ni: "Nire Aita maitagarriena, beti zuregan leial izan nahi dut. Horretarako, eskatzen dizut beti zuregan leial jarraitzeko grazia, ematen didazun gurutzea zailagoa bihurtzen denean ere."

Arratsalde hartan, Rot-eko elizan, Errosarioa eta Komuniun Santua eskaini nituen Vogt Aita.

1992ko martxoaren 21a – Larunbata

Waghäusel-en goizko mezara joan nintzen eta bereziki Werner Egon aitaren alde otoitz egin nuen. Ez zitzaidan gustatu Ebanjelioaren bitartean eserita geratzeko eskatu izana. Belaunik egin nuen eta pentsatu nuen orain eserita zeuden guztien alde belaunik egiten ari nintzela. Orduan

Une horretan, eraso barneko bat sentitu nuen. Bihotzaren sakontasunetik, orduan Werner Egon Aitari otoitz egin nion. Oraingoan, lurrean belaunik nengoela, zalantzarik gabe eman zidan Komunio Santua. Jainkoari, Jainkoaren Amari, San Migel, San Gabriel eta San Rafael aingeru nagusiei, eta estigmak zituzten guztiei, hala nola Padre Pio-ri, eskerrak eman nizkien, Salbatzailearen aurrean belaunik nengoela nirekin egotera gonbidatu nituenez.

Arratsaldean, 16:15etatik 18:15etara, ez nuen bakarrik Vogt aitaren alde otoitz egin, baita elizako lokatzaren alde ere, komunio-banatzaileek ez zezaten berriro Komunio Santua banatu, fededunek ez zezaten berriro eskuz eta merezimendu gabe Komunioa jaso, eta Jainkoa ez zezaten hainbeste ofenditu eskuan jasotako komunioagatik. Vogt aitari konfesatzera joan nintzen. Bekatu bat egin nuen eta horrek kezkatzen ninduen. Vogt aitak absoluzioa eman zidan eta ez zidan hitz bakar bat ere esan, atzerriko herrialde batean konfesatzera joan izan banintz bezala. Konfesatokitik atera eta otoitz egiten jarraitu nuen, beste errosario bat esanez. Arratsaldean, beste ordu bat eman nuen Biblia irakurtzen.

1992ko martxoaren 22a – igandea

Goizeko 7:00etan otoitz egiten hasi nintzen. Ordu batez otoitz egin nuen, eta gero Salbatzailearekin bat egin nuen. Vogt aitaren alde negar egin nuen eta absoluzioagatik Jainkoari eskerrak eman nizkion. Ondoren, Salbatzailea galdetu nion zergatik apaizak ez zidan hitz bakar bat ere esan.

Salbatzailea: "Egin otoitz berarengatik, nire alaba. Une honetan bere arazoak ditu." Ni: "Uste nuen beraren bidez hitz egingo zenuela?"

Salbatzailea: "Beraren bidez hitz egin nahiko nuke, baina oraindik ez da posible." Ni: "Sentitzen dut apaizak utzita utzi nauela."

Salbatzailea: "Ni ere berdin sentitzen naiz."

Askotan pentsatu izan dut benetan hautatua naizen ala nire buruan bakarrik imajinatzen ari naizen.

Salbatzaileari esan nion: "Nahi baduzu, esan iezadazu."

Salbatzailea: "Pentsatu ondo, nire alaba."

Orduan, lehenik eta behin Jesusen hitzak etorri zitzaizkidan gogora: "Ni naiz zure gidari espirituala, etab."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi. Hautatua eta predestinatua zara." Ni: "Baina hainbeste urte daramatzat bekataria izanik."

Salbatzailea: "Baina niregana etorri zara." Ni: "Hainbeste denbora galduta egon naiz?"

Salbatzailea: "Bai. Orain milioika pertsona bezala." Ni: "Milioika pertsona horiek berriro deitu daitezke?"

Salbatzailea: "Eraso egin haien alde."

Salbatzailea eta Andre Maria Santua eskertu nituen.

Elizara pixka bat lehenago joan nintzen, Meza Santua hasi baino lehen. Han Espiritu Santuko Litaniak otoitz egin nituen Mezan parte hartuko zuten guztientzat. Bihotzez otoitz egin nuen inork ez zezala Komuniun Santua merezimendu gabe jaso.

Uste dut nire otoitzak entzun zirela, izan ere inoiz baino jende gutxiago joan baitzen Komunio Santua jasotzera. Uste dut ez dudala jada Salbatzailearen inolako seinale beharrik. Otoitz egin behar da jendeak konfesatzera joan dadin.

Komunio Santua jasotzeko elizako bankuan belaunik nengoela, Salbatzailea esan nion: "Jauna, zure nahia bete dadila, apaiz baten eskutik ala laikoren baten eskutik Santua Komunia jasoko dudan orain."

Laikoak niregan hurbildu eta ni ikusi ninduen unean, bat-batean bira egin eta alde egin zuen, beldurtuta egongo balitz bezala. Orduan, Vogt apaiza etorri eta Komunio Santua eman zidan.

Eguerdian elizara joan nintzen Errosarioa eta otoitzaldiak egitera. Arratsaldean Marion nirekin egon zen eta egunerokoa idatzi genuen.

1992ko martxoaren 23a – Astelehena

Goizean lehenengo gauza, otoitz egiten hasi nintzen. Ordu eta erdi inguru igaro ondoren, Salbatzaileari bat egin eta gogotsu otoitz egin nuen.

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion seinalea niretzat ote zen, igandean hain gutxik jaso baitzuten Komuniun Santua.

Salbatzailea: "Pazkoaren aurretik beste seinale bat egongo da, nire alaba; sinetsi iezadazu, ez izan zalantzarik." Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; nahi dut beti niregan leial izatea."

Ni: "Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Ni naiz zure bidea; jarraitu niri eta ez galdu bidean." Ni: "Beldur naiz bidean galtzen naizela."

Salbatzailea: "Eskuari beti eutsi."

Ni: "Jauna, jada hautatua banaiz, zer egin behar dut?" Salbatzailea: "Erezazu herezia desagerrarazteko."

Idatzi, nire alaba: eskuan jasotako komunioa ezabatu behar da." Ni: "Zeregin zaila da hori."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hori egin behar duzu." Salbatzailea: "Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, elkarrizketa honengatik. Nire ahalik eta guztia egingo dut."

Nire arima bake eta lasaitasun sakonaz bete zen. Uste dut orain arte egin dudan baino askoz serioago hartu behar dudala dena.

Meza Santua hasi aurretik, Errosarioa otoitz egin nuen. Nire asmo guztiak Errosario otoitz honi konfiantzaz utzi nizkion. Meza Santua arima behartsuentzat eskaini nuen.

20:00 otoitz-taldea: Jende asko etorri zen. Bi ordu inguru otoitz egin genuen, batez ere apaizentzat, ez dezaten Komunioa eskuan banatu.

1992ko martxoaren 24a – asteartea

Lehenik ordubete otoitz egin nuen, eta gero Komunio Santua espiritualki jaso nuen. Kroaziako irakasle apaiz batek hitzaldi bat eman zuen Speyerren 1992ko martxoaren 21ean. Dagoeneko kasete-grabazioa entzun nuen.

Salbatzailea galdetu nion Kroaziako irakasle apaizari buruz. Basamortuko ahotsa ote zen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Baina ez zinen han joan." Ni: "Ez zenidan deitu ere."

Salbatzailea: "Apaiz batean beti aurkituko duzu zerbait ona ez dena. Baina bilatu bertan zerbait ona ere."

Ni: "Jauna, apaizak maite ditut; zergatik ez naute maite?"

Salbatzailea: "Zeren eta haien gaiztakeria ondo ezagutzen baituzu."

Ni: "Jauna, baina ezin dituzte beren gaiztakerien ekintzak zuregandik ezkutatu." Salbatzailea: "Ez, ezin dituzte, baina jendearen aurrean ezkutatu ditzakete." Ni: "Niri itsuek itsuak gidatzen ari direla dirudi."

Salbatzailea: "Bai, asmatu duzu."

Ni: "Jauna, hain ilun gaude?" Salbatzailea: "Egin otoitz argitsuagoa izan dadin."

Ni: "Jauna, zu zara argia. Mesedez, zulatu iluntasuna zure argi betirakoarekin."

Salbatzailea: "Ia denak daude ilunpe honetan. Denek bi aita izatea nahi dute. Bi horien artean ezin dute erabaki."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: pertsona guztiek damutu behar dute."

Ni: "Beraz, esan daiteke, Don Bosceri esan zenion bezala: 'Avertere, avertere!' Galdetu nuen Pedoren giltzaz, ea Apostolu guztiek Zeruko ateen giltza zuten."

Salbatzailea: "Nire etxea ez da lurreko etxea. Hemen giltza bakarra dago, eta Petrok du. Denek entzun behar diote."

Ni: "Baina hainbeste aurkari ditu."

Salbatzailea: "Baina hori da seinale bat, nire Espirituak gidatzen duela."

Kontuan hartu, nire alaba: norberak Jesus Kristoren onartutako irakaskuntzak ukatzen baditu, Espiritu Santaren aurka bekatua egiten du. Hori da gaiztakeri guztien okerreana.

Halako pertsonen ezin zaie gehiago lagundu."

Ni: "Jauna, ezin dut gehiago idatzi; zaila egiten zait hau idatziz jasotzea. Eskerrak ematen dizkizut eman didazun grazioagatik."

13:00etatik 14:00etara igeri egitera joan nintzen. Nonahi egiten dudana bezala, ura hartuta otoitz laburrak egin nituen. Buruan Salbatzaileari esan nion: "Jaungoiko maitea, igerilekuan dauden ur tanta guztiak bezainbeste maite zaitut."

Salbatzaileak berehala erantzun zidan: "Eta nik ere maite zaitut existitzen den igerileku bakoitzean dauden ur tanta kopuru berarekin."

Hori esatean irribarre egin nuen.

Arratsaldean, Rot-eko elizan. Nire senarrarengatik eskaini nuen Errosarioa eta Ogi Santua, gaur hankako ebakuntza izan zuelako eta ospitalean zegoelako.

1992ko martxoaren 25a — Asteazkena

Salbatzailea nire bizitzan lehen postuan jarri dudanez, nik lehenik otoitz egin behar dut. Ordu inguru otoitz egin nuen, eta ondoren barne-barnean bihotzez otoitz egiteko gai izan nintzen.

Salbatzaileari esan nion: "Gaur ez dizut ezer eskatzen; agian zuk zerbait esan nahi didazu, edo zerbait egiteko eskatu nahi didazu."

Mintza zaitez, nire Jauna eta Jainkoa; zure zerbitzaria entzuten ari da. Baina Jauna, zure nahia bete dadila.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; Vogt apaizak entzun behar du idatzitakoa."

Ni: "Noiz joan behar diot?" Salbatzailea:

"Joan zaiozu eta berriro galdetu." Ni:

"Orduan nirekin egongo zara?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zurekin egongo naiz."

Ni: "Orain beraren bidez hitz egingo al duzu?"

Salbatzailea: "Utzi niri."

Ni: "Noiz joan behar diot? Pazkoaren aurretik ala ondoren?"

Salbatzailea: "Joan orain, hurrengo egunetan."

Ni: "Ez du egingo zuk nire bitartez esaten diozuna."

Salbatzailea: "Entzuten badu, nahikoa zait."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Denbora gutxi dugu."

Ez nuen hori idatzi nahi, Salbatzaileak hala esana zidalako. Baina Salbatzaileak bi aldiz gehiago errepikatu zuen.

Ni: "Vogt apaizari mezu bat helarazi behar diot?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu oso maite dudala."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zuk agindu didazun bezala egingo dut.

Eskerrik asko elkarriketa honengatik."

Salbatzailearekin bat egin nuenean, bake eta lasaitasun sakon bat sentitu nuen. Ezinezkoa zait hitzekin adieraztea nola sentitu nintzen askatua eta nola sumatu nuen Salbatzaileak zuen maitasuna. Gainera, grazia asko jaso nuen.

Nola den garrantzitsua, pentsatu nuen, nola otoitz egiten den eta zer eskatzen den bihotzaren sakonean. Aurretik hori ez nuen konturatu. Eskerrik asko, Jainkoa, grazia honengatik.

15:45etan Vogt aitaren ondoan nengoen. Ondoren elizara sartu eta bi rosario otoitzatu nituen Vogt aitagatik.

16:30: Marga F.-tik jakin nuen gaurko jai-eguna zer zen: 'Jaunaren Iragarpenaren eguna'.

Margak eta biok ilea puntan jarri zitzaigun, Salbatzaileak egun guztien artean Vogt aitarengana joateko eta Vogt aita entzun behar zuela esateko esan izan zidalako. idatzitakoa.

Ettxera joan nintzen eta beste 30 minutuz inguru otoitz egin nuen Aita Vogten alde.

18:00etan parroikia-etxeko ate-kanpaiari behin deitu nion, baina inork ez zuen erantzun. Ondoren elizara joan eta kongregazioarekin otoitz egin nuen. Errosarioaren ondoren, Vogt aitaren bila joan nintzen.

Oraingoan sartzan utzi zidaten. Salbatzailearen gaur esan zidana erakutsi nion Reverend Vogti 1992ko martxoaren 25a.

Aita Vogtek ez zuen horri buruz ezer esan. Bere bedeinkapena eskatu nuen, lurrean belaunik egin eta gero alde egin nuen.

Arratsaldeko 7ak aldera jada Mingolsheim-eko elizan nengoen. Han Meza Santuan parte hartu nuen eta Komuniun Santua Andra Mariari eskaini nion.

Oso ederra zen; otoitz asko egin zen latinez. Nahiko harrituta geratu nintzen eta pentsatu nuen Lefebvre gotzainak apaizaren alde otoitz egin beharko zuela, Lefebvreren aurkako hitzaldi bat eman zuelako. Amaieran, apaizarengana hurbildu nintzen eta meza eder honengatik eskerrak eman nizekion. Gure inguruan inoiz ez dut halako meza ia erabat latinez entzun.

Eskerrak Jainkoari.

1992ko martxoaren 26a — Osteguna

4:00 eta 5:00 bitartean, arrosario bi eta beste otoitza asko egin nituen arim guztientzat.

9:30etan berriro otoitz egitera ekin nuen, baina lehenik negar egin nuen. Hain mingotska negar egin nuen ezen oihuka negar egin behar izan nuen. Aita Vogti pentsatu nion, eta niregan nola hotz jokatu zuen. Ez zidan eskua ere eman, normalean egiten duen bezala. Bere maskaren azpian dagoena ezin du ezkutatu. Esan nion ere ez zaidala gustatzen berarengana joatea, badakidalako ez zaion gustatzen ni hartzea.

Esan nion hau egiten dudala Salbatzaileak hala nahi duelako.

Nire negarrek indarra hartu ahala, Salbatzaileak esaten entzun nuen: 'Hau ez al da gizaki guztien maitasunaren gainetik Nire maitasuna jasotzeak balio handiagoa?'

Hori entzutean, berehala utzi nuen negar egitea.

Jesusi esan nion: "Bai, hori egia da, zure maitasuna pertsona guztien maitasuna batuta baino indartsuagoa baita."

Ni: "Jauna, nire malkoak kendu dizkidazu. Zure mina nirea baino askoz handiagoa zen." Salbatzailea: "Bai, egia da, nire alaba."

Ni: "Apaizarekin zerbait gaizki egin nuela pentsatu nuen, barrutik hain hutsik sentitu nintzelako."

Salbatzailea: "Apaizarekin ondo egin zenuen; gainerakoak ondoren etorriko dira. Utzi niri. Sinetsi nigan."

Ni: "Eta atzo Marga-k esan zidan gauza txarrak esaten ari zirela nire inguruan." Salbatzailea: "Ez hartu bihotzean jendearen esanak."

Ni: "Gaur goizean 4:00etatik 5:00etara otoitz egiten ari nintzela ezin nuen lo hartu. Zer zen niri torturatzen zidan lasaitasunik eza hori?"

Salbatzailea: "Nire alaba, deabruari arima asko kendu dizkiozu. Temptazio txiki horiek onartu nituen gauetan otoitz egitea zenbaterainoko garrantzitsua den jakin zezazun." Salbatzailearekin bat egitea zoragarria izan zen. Barnean bake sakon bat, lasaitasun bat eta bero bat sentitu nuen. Norbaitek pentsa zezakeen Jesusi bakarrik nengoela lotuta, baina ez da hala.

Jesusek arima guztiak maite ditu; bestela ez litzateke maitasunaren Jainkoa izango. Nire zauritutako arima minutu batzuetarako sendatu zen. Hori benetan gainjainkoa da. Lurreko mediku batek ezin du hori egin; zerukoak bakarrik, gure Salbatzaileak, egin dezake.

Betiko sinetsiko dut – denek huts egin eta utzita utziko banindute ere – Salbatzailearen maitasuna apaiz eta jende guztien maitasunaren batuketa baino indartsuagoa dela. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, zure zerbitzaria ez utzi izanagatik.

Salbatzailea galdetu nion ea hori ondo idatzi nuen.

Salbatzailea: "Ez zenuke hori idatziko, inspiratu ez balitz zuri."

Ni: "Jauna, mesedez kendu nire tenperamentu bultzatua, lasaiago izan eta zure zerbitzari izaten jarraitu ahal izan dezadan."

Salbatzailea: "Orain hori gustatzen zait zuregan, nire alaba."

Ni: "Jauna, dena eman diezazukezu; zoragarria da. Nahi duzun moduan molda nazakezu, guztiz zurea naizelako. Zurekin askoz luzeago hitz egin nezake, baina orain joan behar dut."

Salbatzailea: "Bakean zoaz."

Erlojua begiratu nuenean, jada 10:40 ziren. 10:30ean gimnasia joateko hitzordua nuen. Azkar korrika joan nintzen hara. Bidean otoitz egin nuen oraindik onartua izango nintzela.

Fisioterapeutak berandu iritsi nintzela esan zidan, baina 11:30ean hitzordu berri bat eman zidan, egun hartan oraindik eskuragarri zegoen bakarra. Nire otoitzari erantzun ziotela jakinik pozez bete nintzen. Izan ere, ez dago ausazko gertakaririk. Eskerrak ematen dizkizut, nire Salbatzailea, oraindik hitzordua lortu ahal izan nuelako, bizkarrezur-fisioterapia saioetarako lekuak normalean aste batzuk lehenago bete ohi direlako.

Arratsaldean, Rot-eko elizara joan nintzen Errosarioa entzun eta otoitz egitera. Ondoren, arimen alde Meza Santua eskaini nuen.

Hedwig eta Hilde etxera etorri ziren laburki bisitan. Ondoren, Marion etorri zen eta egunerokoetan idatzi genuen.

1992ko martxoaren 27a – ostirala.

Minutu bateko otoitzaren ondoren, mezu espiritual bat jaso nuen. Ondoren, atzo zer esan zuen oraindik argi ez nuen, Salbatzailea galdetu nion: "Hori da orain zuregan gustatzen zaidana..."

Galdetu nuen: "Aldatu behar al dut nire tenperamentu bultzatzailea?"

Salbatzaileak: "Izan zaitez nola zauden, nire alaba."

Vogt aitaren berri berriro galdetu nuen, ez baitzuen berriro hitzik esan, ezta konfesionarioan ezta bere bikarriotzan ere.

Salbatzailea: "Zaila al zaizu orain?"

Ni: "Ez."

Salbatzailea: "Dena bere garaian iristen da."

Ni: "Nire Jauna, mesedez, esan iezadazu ea zerbait etorriko zaidan eta adi egon behar dudan edo kontuz ibili behar dudan."

Salbatzailea: "Bai, tentazio asko etorriko zaizkizu. Otoitzarekin uxatu ditzakezu." Ni: "Eta hori gertatzen uzten didazu?"

Salbatzailea: "Inor ez dago haietatik salbu."

Ni: "Zein da tentazio horien aurkako arma indartsuena?" Salbatzailea:

"Badakizu, nire alaba: maitasuna."

Ni: "Beraz, eskatzen dizut, inoiz ez nazazu maitasun honetatik bereizi."

Salbatzailea: "Maitasunik gabeko pertsona ez da jada pertsona, Satanaren esklabo baizik.

Haiengandik infernuko fruitu bakarrik jasotzen dira. Otoitz egin haiek kendu daitezten."

Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, gaurko ikasgaia nahikoa zait.

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba."

Arratsaldean ile-apaindegian egon nintzen. Han asko otoitz egin nuen. Baina azkenean, deabruak nagusitu zitzaidan. Ile-apaintzaile batek fededun bati gaizki egin zion, eta nik harekin ados nengoen. Berehala konturatu nintzen bekatua zela, epaiketarako eskubiderik ez dudalako. Geroago pertsona hori defendatu nahian ibili nintzen, baina gertatutakoa gertatu dela uste dut.

Arratsaldean, bekatu honengatik sakonki damutu nintzen eta Errosarioa otoitz egitera joan nintzen.

Komuniun Santua jaso nuen, baina ez zen ohikoa bezalakoa izan.

1992ko martxoaren 28a — Larunbata

1:45etik 2:50etara, arimak guztiak gogotsu otoitzatu nituen.

Orduan Entzun nuen Salbatzaileak esaten: 'Eskerrik asko, nire alaba,' eta ezer gehiago ez.

Goizean berriro ordu batez otoitz egin nuen eta otoitzean kontzentratu nintzen, baina ez nuen ahotsik entzun.

15:45 – 17:15: Bi Errosario otoitzatu nituen, baina burua beste nonbait zebilen. Ondoren berriro konfesatzera joan nintzen. Xaxaketaren bekatutik askatu nahi nuen.

Konfesioan, Vogt aitarenak absoluzioa emateaz aparte ez zuen hitzik esan. Apaizaren bitartez nire bekatua kendu izanagatik Salbatzaileari eskerrak eman nizkion. Ondoren, Vogt aitari beste Errosario bat otoitz egin nion.

19:00ak aldera jada Bad Schönborneko elizan nengoen. Hemen ere, fededunek ez zezaten Komuniun Santua merezimendu gabe, ohituraz edo bekatu larri batean egonda jaso, bihotzez otoitz egin nuen, Salbatzailea jada nahikoa iraindua izan delako.

Bi laikok eta apaizak Komuniño Santua banatzen zuten. Ni elizako atzeko eserlekuan nengoen.

Laikoa atzera etorri zen Komuniñoa banatzera, eta elizako aurrealdean zegoen apaizetik baino gehiago ziren laikotik jasotzera joandakoak. Apaiza jada amaituta zegoen, eta laikak nire bidea oztopatzen zuen. Hala ere, beraren ondotik pasatu eta aldareraino joan nintzen. Apaiza jada aurrean zegoen, baina eskaileretako mailuetan belaunikatu eta itxaron nuen apaiza etorri eta Ogi Santua eman arte. Denek niri begira zeudela sentitzen nuen. Jendearen iritziak baino garrantzitsuagoa zen niretzat Jainkoak niregandik zer nahi zuen. Meza ondoren, eliza berehala hustu zen. Ez zen inor gai izan preziatu Komunio Santua jaso ondoren une batez ere otoitz egiteko. Norbaitek pentsa zezakeen ogi arrunta jaso zutela, ogian agertutako Jainko Hiru Batua baino.

1992ko martxoaren 29a — Igandea

45 minutuz otoitz egin ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Apaizaren berri berriro galdetu nuen, oraindik ezer esan ez zidalako.

Salbatzailea: "Horrela jarraitu behar du."

Ondoren galdetu nuen Bad Schönbornen egin nuena zuzena ote zen – laiko baten ordeaz apaizarengana joatea, nahiz eta nire aldetik ahalegin handia izan.

Salbatzailea: "Nire alaba, nire nahia bete duzu."

Ni: "Lehen barruan hainbeste ezinegona sentitu nuen. Nire bihotza zatika ari zela zirudien." Salbatzailea: "Espiritu zikinak borrokan ari dira halako gauzak egitea eragotziz."

Ni: "Zuri etorri zitzaizunean bakarrik sentitu nuen bake sakon bat eta sumatu nuen nire bihotzeko ezinegona eta erasoak bat-batean desagertu zirela, gerra bat amaitu balitz bezala."

Salbatzailea: "Nire alaba, hau da nire nahia; jarraitu horrela."

Ni: "Aita maitagarria, ez zait axola jendeak oker zerbait egiten ari naizela pentsatzea, baina barruko borroka askoz okerragoa da. Zuri etorri ez balitz, ezin nuen jasan. Baina badakit zuk niregana etortzen zarela—ez bakarrik komunio sakramentalean, baita komunio espiritualean ere—zuregan konfiantza handia dut, eta nahi duzun bezala jarraituko dut.

Ni: "Nor ari da laikoari atzera joan eta Komuniun Santua banatzeko esaten? Hori apaizaren nahia al da?"

Salbatzailea: "Nire alaba, hori Satanaren lana da."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba: laiketiko Santu Komunia jasotzen duten guztiek ez-egoki jasotzen dute."

Ni: "Nire Jauna, gure parroko bulelinean irakurri dut Vennebusch andreak Komuniun Santua gaixogana eramaten duela. Kristoren benetako irakaskuntzarekin bat dator hori?"

Salbatzailea: "Heresia da hori."

Berriro galdetu nuen ea ondo entzun nuen. Salbatzailea:

"Hori heregia da."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: jendea hain sakon murgilduta dago lokatz artean, ezen ez dakiten zer den zuzena."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, gai honengatik otoitz egingo dut."

Denbora pixka bat gehiago otoitz sutsuan aritu nintzen.

Orduan Salbatzaileak esan zuen: "Bakean zoazte."

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Komunikazio Santua jasotzen ari nintzela, laikoak nire ondoan zutik zegoen. Ez zuen ausardiarik izan Komunikazio Santua emateko. Erasoak berriro sentitu nituen.

Izugarria izan zen. Apaiza etorri eta Komunikazio Santua eman zidan.

Elkarketa une horretan bakarrik sentitu nuen bake sakon baten sententzia. ENT klinikako langileentzat eskaini nuen Komuniun Santua.

13:00etan Errorearen parte hartu nuen, eta ondoren elizako otoitz-zerbitzuak.

14:30etan ospitalera joan nintzen nire senarra bisitatzen.

1992ko martxoaren 30a – Astelehena

Lanera bakarrik nongoen. Nire lankidea oraindik gaixorik zegoen.

Pazienteak iritsi arte asko otoitz egiteko aukera izan nuen.

Orduan kontsultari nagusia etorri zen eta zaintzen aritu zen, bakarrik nongoela eta bi langile falta zirela esan nionean.

Esan zuen ordu eta erdiz laguntzeko norbait bidaliko zuela. Kanpo-pazientzien ataleko gizarte-zerbitzuak langile bat iritsi zen, eta bakarrik nongoen arren, pazienteak artatu ahal izan nituen.

Goizeko 10:30 aldera, medikuen gelara sartu nintzen. Nire zaindariak galdetu nion atzealdean paziente bat niri zain ote zegoen.

"Joan zaitez hara" entzun nuen, baina berehala zalantzak izan

nituen. Atzekaldera, erradiologia sailaren aldera joan

nintzenean, ez zegoen pazienterik.

Arratsaldeko 13:00ak aldera kapera nongoen. Salbatzailea galdetu nion ea hori nire zaindari-angerua izan zen, niri apur bat bitxia iruditu zitzaidalako.

Salbatzailea: "Nire alaba, espiritu zikina oztokatzen ari da. Aztertu ahotsa arretaz. Oso azkar ibili zinen. Leuntasunaren ahotsa ezagutu behar duzu."

Ni: "Esadazu zerbait, zuregandik datorrena nola bereiz

dezakedan jakiteko." Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba."

Ni: "Zaila zait zure ahotsa entzutea."

Salbatzailea: "Baina entzun zenuen."

Ni: "Hori bihotzaren sakontasunetik dator."

Salbatzailea: "Gogoia lasai eta bakean izan hitz egiten didazunean."

Ni: "Esan zenuen zaindari angeruak ere hitz egiten didala."

Salbatzailea: "Bai, baina ez nahi duzunean."

Arratsaldean, Rot-eko elizan nongoen. Arrorekoa eta Meza Santua eskaini nituen arima behartsuentzat.

20:00etan: otoitz-taldea.

Dochart apaiza ere etorri zen, eta Salbatzailea adoratu genuen. Jendea ere konfesatzen joan zen.

Saiatu nintzen fededunak animatzen, Salbatzailearen eskutik jaso nituen grazien berri emanez. Bi ordu otoitz egin ondoren, apaizarekin solasaldi txiki bat izan genuen, ohikoa zen bezala.

Ez nintzen apaizak esandako guztiekin ados egon. Gaur berriro joan nintzen konfesatzen Aita Dochartekin.

1992ko martxoaren 31 – asteartea

11:30etan medikuen gelan:

Atzo arratsaldean Aita Dochartek Aita Santuari buruz esandakoa ez zitzaidalako gustatu, gaur Salbatzailea galdetu nuen.

Salbatzailea: "Aita Santua infaliblea da. Kristoren benetako Eliza da, nire Espirituak gidatua. Eta denek men egin behar diote Eliza honi."

Egia ote zen otoitz-taldean esan nuena galdetu nuen. Salbatzailea: "Nik inspiratu nintzen zuk esan zenuena esateko."

Brettenera joan behar nuen galdetu nuen, azken finean Salbatzailea nire zuzendari espirituala baita. Salbatzailea: "Nire alaba, ez duzu han joan beharrik."

1992ko apirilaren 1a — Asteazkena — Odol Preziatuaren debozioa — Rodalben.

Ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen pazienteak iritsi arte.

Arratsaldean, Mingolsheimeko San Roke kapera joan nintzen.

Han Errosarioa otoitz egin nuen eta Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko apirilaren 2a – osteguna

Roteko elizara joan nintzen Errosarioa otoitz egitera eta Meza Santuan parte hartzera.

1992ko apirilaren 3a – Bihotz Santuko ostirala

11:00etan, medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzailearen batasunean:

Salbatzailea: "Joan zaitez apaizarengana, esan idatzitakoa. Apaiza denez, betebeharra du zurekin entzuteko."

Ni: "Jauna, zer gertatuko da berak kanporatzen banau?" Salbatzailea: "Orduan, berak niri ere gauza bera egingo dit."

Ni: "Noiz joan behar naiz?"

Salbatzailea: "Joan zaitez gaur, galdetu berari."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, joango naiz eta zure nahia beteko dut. Nire maiteena den Aita, zein da nagusiki arrazoia apaizarengana joateko?"

Salbatzailea: "Horrela fededunekin asko otoitz egin dezan, eta haiek hereziatik urruntzeko." Ni: "Eta hori nik esan behar diot?"

Salbatzailea: "Hori da berari esan behar diozuna."

Ni: "Eta hark 'Zer da herezia?' galdetzen badit?"

Salbatzailea: "Badakizu, nire alaba."

Ni: "Hala egingo dut, nire Jauna eta Jainkoa."

Arratsalde hartan, Errosarioa eta Komuniun Santua eskaini nituen

Vogt aita. Salbatzailearekin bat egin ondoren, ziur egon nahi nuenez, galdetu nion noiz joan behar nuen Vogt aitar.

Salbatzailea: "Joan zaitez gaur bertan."

Neguraka hasi nintzen. Aita Vogt-engana joateko indar handia behar izan nuen. Hain umiliazio handia. Hainbeste negar eginez, ezin izan nuen eliza utzi.

Salbatzailea indarra emateko eskatu nion.

Parrokiko atean nengoela, ezin nuen ate-jokoa sakatu hain gogor negarrez ari nintzelako. Orduan altarmutiko bat etorri eta apaiza deitu zuen.

Apaiza etorri zen, negarrez nengoela ikusi eta esan zuen: "Ba, sartu."

Hark esan nion: "Apaiz gisa, betebeharra duzu niri entzuteko eta Salbatzaileak nahi duena entzuteko."

Hitz egiten jarraitu zuen, baina ez zuen egokia esan.

Esan zidan beste apaiz bat ikusi beharko nuela, beste leku batekoa. Zeren eta hark hori aurrera eramango balu, zirkulu zikin batean amaituko zelako.

Hori sakonki mindu ninduen, eta esan nion:

"Salbatzailea ez da zirkulu zikin batean harrapatzen. Esaten ari zaren hori ez da atsegina; halakorik ez da esaten."

Orduan esan nion berari ere otoitz egiten ari nintzela elizako buletinaren txiste tontoengatik. Ondoren aipatu behar izan nuen arratsaldeetan, Komuniun Santua eman ondoren, elizatik oso azkar atera behar dela, argiak berehala itzaltzen dituztelako.

(Behin elizan giltzapetu egin ninduten).

Orduan esan zuen sakristanaren emazteak berehala etxera joan behar zuela.

Elizaren giltza beste bati eman zitekeela esan nion. Hutsala zela ohartu eta bihotz astuna nuela etxera joan nintzen.

Etxean, inoiz baino gehiago negar egin nuen.

Ondoren Hamsch andreairekin etxera joan nintzen; egunerokoan idatzi nahi nuen, baina ezin izan nuen. Etxera iritsi nintzenean, ordubete inguru otoitz egin nuen.

1993ko apirilaren 4a – Larunbata

Goizaldean Waghäuseleko elizan nengoen. Komuniun Santua jaso ondoren, sakrarioaren aurrean lurtean sutsuki otoitz egin nuen.

Agian Vogt aitari zerbaite gaizki esan niola pentsatu nuen. Salbatzailea: "Zuzki hitz egin zenion."

Ni: "Beraz, egunerokoa idazten jarraitu behar dut, ala utzi egin behar dut?" Salbatzailea:

"Idazten jarraitu, nire alaba."

Ondoren Hamsch familiaren etxera joan nintzen. Han gosaldun nuen eta gero Marionekin egunerokoa idatzi nuen.

16:15etatik 18:15etara Roteko elizan belaunik belaun otoitz egin nuen Aita Vogten alde, Salbatzailearen asmoen alde eta arima guztien alde.

1992ko apirilaren 5a – igandea

Meza Santua hasi aurretik, ordu eta erdi inguru otoitz egin nuen. Salbatzailearekin bat egin nuen eta sutsuki otoitz egin nuen. Desilusio handia hartu nuen ostiralean Aita Vogtek esan zuena entzutean: hala egingo balu, zirkulu zikin batean amaituko litzatekeela. Hitzoiek ezin zidaten bakean utzi.

Egiazki, hitz horiek esan nahi dute ni ere zirkulu zikin batean harrapatuta nagoela.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Denak zirkulu zikin batean harrapatuta daude, nik eskatzen dietena aldatzen ez badute."

Ni: "Zer eskatzen diezu?"

Salbatzailea: "Triunitateko Jainkoarentzat gurtza sakona. Eskutik jasotako komunioa ahalik eta azkarren ezabatu behar da. Eskuzko gurtza emateko eskubidea duten apaiz kontsakratuek aparte, inori ez zaio baimena ematen Komunio Santua banatzeko. Hori aurreko aita santuek jada berretsi dute eta gaur egun ere horrela jarraitu behar du."

Ni: "Vogt aita nahi zuen beste apaiz batengana joatea, herriko ez den batengana; hark hobeto egingo lidake."

Orduan, erdi minutuko isilune sakon bat

egon zen. Salbatzailea: "Nire alaba,

oraindik etorriko da." Ni: "Zer, beraz? Zer

etorriko da oraindik?" Salbatzailea: "Apaiz egokia."

Ni: "Orduan apaiz berriak nire egunkaria irakurriko du?"

Salbatzailea: "Nik esaten diodana egingo du."

Ni: "Beraz, jada hasi naiteke elizkaria berarentzat otoitz egiten?" Salbatzailea: "Bai, egin hori."

Barnean, honek mindu ninduen, zeren eta zazpi urte baitziren jada Aita Vogt ezagutzen nuela eta zortzi urte baitziren berarengatik otoitz egiten ari nintzela, oraindik ez baitzen apaiz gorri, eta apaiz berriarengatik otoitz egiten ari nintzen, apaiz zaharra, Aita Köstel, jada erretiratu eta gaixorik baitzegoen.

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa; zuk esaten didazun guztia egingo dut."

Jauna, zure nahia bete dadila.

Salbatzailea gaur pixka bat zorrotzagoa

izan zen. Esan zuen: "Zuretzat gaur nahikoa da hori."

Nire aurrean mahai gainean zegoen kuruzilua hartu nuen, bihotzera estutu nuen eta Salbatzailea

kontsolatu nuen. Ondoren, beti egiten dudan bezala, kuruzilua musu egin nuen. Salbatzailea eskatu nuen barkamena, axolagabekeriaz Salbatzailea eskuetan hartzen dutenei.

Salbatzaileari esan nion: "Inprimatu zure aurpegia nire bihotzean, jendeak ikus dezan zer eman didazun, izan ere, zure zerbitzaria naiz eta hala jarraituko dut nahi duzun bitartean, nire Jauna eta Jainkoa, nire gidari espirituala."

Hala esan nuen: 'Nire maitea Jesus, egin nirekin nahi duzuna; guztiz zurea naiz. Zure maitasunean, nire Jauna eta Jainkoa, dago dena. Zure maitasunik gabe, ezer ez nintzen eta ezer ez naiz. Eta dudana guztia zuregandik dator, eta zure zauritutako Bihotzean jartzen dut, errukiaren iturrian.' Orduan, nire arima bake eta epeltasun berezi batean aurkitu zen. Salbatzailea maitasuna ohikoa baino indartsuago sentitu zen. Eta hala ere, bizirikago, miresgarriago, justuago eta errukitsuago den Aita bat da.

10:00etan: Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

18:00etan penitentzako zerbitzu bat izan zen, eta barruan ez nengoen eroso. Ez nintzateke harritu behar hainbeste pertsona gutxik konfesatzera joateak.

20:00etan Marion iritsi zen eta ordubete eta erdi inguru eman genuen gure egunerokoetan idazten. Ondoren, beste Errosario bat otoitz egin nuen.

Gainera, gaur arratsaldean, 13:30 aldera, tentatuta egon nintzela ere aipatu behar dut.

Otoitz-gelako sofaren gainean etzanda nengoen. Lehenik eta behin, Margareteren liburu bat irakurtzen ari nintzen. Ondoren, bat-batean, neke handiko uhin batek hartu ninduen. Altxatu nahi nuen, oraindik egunkariarako zerbait idatzi nahi nuelako. Baina ezin izan nuen. Ia norbaitek anestesiko bat eman izan balu bezala zen. Orduan Jesusi eskatu nion: 'Mesedez, lagundu iezadazu, altxatu nahi dut, baina indarrik ez dut.'

Horrela jarraitu nuen denbora batez, eta gero esan nuen: 'Nire haragia ahula da, baina nire espiritua prest dago.' Bat-batean entzun nuen: 'Altxa zaitetz, joan eta idatzi.'

Bat-batean, nekatuta sentitzen ez nintzen. Energiatz beteta sentitu nintzen eta nire egunkarian idazten jarraitu nuen.

1992ko apirilaren 6a — Astelehena

Otoitz egin ondoren, apaiz berriari buruz ondo entzun nuen ala ez berriro egiaztatu nahi nuen.

Salbatzailea: "Apaiz berri bat dator." Ni:

"Hori haren borondatea al da, ala zurea?" Salbatzailea: "Nirea da."

Ni: "Atzoko penitentzia-zerbitzuan ez nengoen eroso; zerbait falta zen." Salbatzailea:

"Penitentzia-zerbitzuak deabruari atsegin egin zion, baina ez niri."

Ni: "Orduan, hainbeste pertsona ez-egokiak Jasoko dute Komuniun Santua."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, asmatu duzu."

Salbatzailea: "Egin otoitz asmo honengatik."

Idaz ezazu, nire alaba, konfesiño pribatua oraindik baliagarria dela. Penitentziako zerbitzuan oraindik harrokeria asko dago, eta fededunek damurik ez dute."

Burura pentsamendu batzuk etorri zitzaizkidan, nire baitatik benetan zetozkidan

moduan. Salbatzailea: "Nire alaba, hori zure burura jarri dut. Zure kabuz ezer ezin duzu

egin." Salbatzailea: "Bakean zoaz."

12:00etan laneko kapera txikian: Lehenik eta behin, Salbatzailea eskatu nion Vogt Aitari berriro hitz egiteko beste aukera bat emateko. Denbora batez otoitz egin nuen, eta gero entzun nuen:

'Apala izan.'

Orduan berriro isiltasuna izan zen, entzun nuen arte:

"Alegia berriro hitz egingo dizu." Hark berari hitz egin

behar nion galdetu nuen.

Salbatzailea: "Berak hitz egingo dizu."

Orduan Salbatzailea galdetu nion: "Zer esan nahi duzu, Salbatzailea, 'umila' hitzarekin?"

Salbatzailea: "Txikia izan."

Arratsaldean, elizan Aita Vogten alde Errosarioa otoitz egin nuen, eta ondoren Meza Santuan parte hartu nuen.

20:00etan otoitz-taldea:

Bi ordu eta erdi inguru otoitz egin genuen. Hemen ere Aita Vogten alde otoitz egin nuen, gustuko dudalako eta ez dudalako galdu nahi; ezta alde egin dezan ere nahi dut.

1992ko apirilaren 7a — asteartea

Salbatari galdetu nion otoitz-taldeak denbora luzez iraun zuen ala ez.

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, ez zen luze iraun. Are gehiago otoitz egin behar duzu."

Salbatzailea galdetu nion otoitz-taldean esan nuena gustatu ote zitzaien.

Salbatzailea: "Esaten duzun guztia egia da."

Barkamenaren Errosarioa, munduaren biziraupenerako euskarria, otoitz-taldean otoitz egin genuena, oso eskatzailea zen. Askok nekatuta eta ahul zeuden.

Salbatzailea: "Barkamenaren Errosarioa da."

Ni: "Kristoren benetako irakaskuntzari dagokionez, nola jokatu behar dut? Nire burua defendatu behar al dut?"

Salbatzailea: "Zuk haiei esatea nahikoa da. Gainerakoaz ni arduratuko naiz."

13:00etan klinikako kapera:

Orazioaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen:

Salbatzailea: "Ez nazazu huts egin; nigan leial jarraitu."

Ni: "Salbatzaile maitea, nola liteke nik zuri huts egitea?"

Salbatzailea: "Zure idatzitakoaren bidez."

Ni: "Eta apaizak nahi duen moduan egin behar dudala esaten badit?" Salbatzailea:

"Orduan egin nahi duen bezala, bere erantzukizunpean."

Erradiografiak egiten ditudanean, askotan pazienteak konfesatzera bidaltzen ditut ere. Gaur ere hala gertatu zen ikasle gazte batekin. Burua zoratzen ote zitzaien galdetu nion.

Hark esan zuen: "Bai."

Ondoren galdetu nion hotz-izerdirik zuen eta goragalea sentitzen zuen. Berriro ere baietz esan zuen.

Ni: "Denbora asko da konfesatu gabe zaudela, ezta?"

Berak: "Bai."

Orduan negarrez hasi zen. Besarkada bat egin nion eta lasai begiratu nion erradiografia gelan zintzilik zegoen gurutze-irudiari eta Andra Mariaren irudiari, eta isilean otoitz egin nuen:

"Salbatzaile maitea, Jainkoaren Ama maitea, arima hau zure esku uzten dut."

Emakume gazteari otoitz egiteko txartel batzuk eman nizkion. Pozik geratu zen eta alai joan zen.

Milaka paziente daude sintoma eta diagnostiko horiekin, eta jada erradiografia egin diet. Eta erradiografian ez da ezer ikusten. Hori seinale bat da gaitzak ez direla organikoak. (Erradiografia guztiak artxiboan gordetzen dira hamar urtez frogatuta, eta ondoren suntsitzen dira.)

Hobe litzateke pazienteek mediku-ordutegiaren aurretik konfesatzera joatea; horrela, erradiazioa kaltegarria denez, X-izpi asko saihestu daitezke.

Gaixotasunak ez dira fisikoak, hau da, psikologikoak dira, eta Penitentziako Sakramentuaren bedeinkapenak arimaren osasunaren egoera nabarmen hobetuko luke.

Arratsaldean, Rot-eko elizan:

Aita Vogten alde Errosarioa eta Meza Santua eskaini nituen, nire asmoaren arabera.

Apaizak Ostalari Santuak zituzten platera komunio-banatzaileari eman zionean, jakin nuen hark niregana etorriko zela eta Ostalari Santua emango zidala.

Eta hala izan zen. Baina ez nuen Komuniun Santua jaso; Salbatzailearen aurrean makurtu nintzen eta sakramentua jaso gabe nire eserlekura itzuli nintzen.

Salbatzailea espirituz etorri zitzaidan. Hala ere, berak etorri aurretik, espiritu zikinen aurka borrokatu behar izan nuen. Baina ondoren grazia handiak jaso nituen, ez bainuen nahi komunio santua laikoko pertsona baten eskuz bedeinkatu gabekoek ematea, eta ez nuen nahi Salbatzailea ofenditu.

1992ko apirilaren 8a – asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Komunio Santua ukatzeari buruz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: egin zenuena zuzena izan zen."

Esan nuen: "Espiritu zikinetik etorritako nahasmendu handia izan zen, Komunio Santua hartzeari uko egin niolako."

Baina zuk espirituz etorri zitzaidanean, bake absolutua izan zen. Zuk haiei (espiritu zikinei) ezkutuan zaude, beraz, nola gerta daiteke hau?

Uste nuen espiritu zikinek ikusten badute ere Salbatzaileak ez didala sakramentalki etortzen, ezin dutela onartu zuk espiritualki nirekin zaudela.

Salbatzailea: "Haiengandik ezkutuan jarraitzen dut, baina nonahi nagoen, atzera egin behar dute." Ni: "Vogt apaiz jaunaren nahia ote zen laiko baten eskutik Komuniun Santua jasotzea?"

Salbatzailea: "Bai, bere nahia zen."

Ni: "Zergatik egiten du halako zerbait, nik laikotik ez dudala Komuniun Santua jasotzen badaki?"

Salbatzailea: "Zeren eta hark ez baitu zuk duzun fedea."

Ni: "Baina berarengatik otoitz egiten dut. (Jauna, eman iezaiozu bizirik dagoen fedea, mendiak mugitzeko gai den mostaza-hazi-fedea.)"

Salbatzailea: "Fedea ere onartu behar da."

Ni: "Komunio-laguntzaileak niregana etortzen direnean, horietako batzuekin modu honetan jarraitu behar al dut?" Salbatzailea: "Bai, egin hori."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Mesedez, eman ie zadazu grazia, indarra eta maitasuna hori egiteko, baina kendu nire beldurra eta jendearen beldurra. Eskerrik asko, nire maitasun handieneko Aita."

Heidelberg hurbileko Boxsbergen dagoen Zönackel-en izan nintzen Meza Santurako, adoraziorako eta hitzaldi bat entzuteko.

Ondoren, Bruchsal Ospitaleko paziente bat bisitatu nuen. 21:00etan, Marionekin nire egunerokoan idatzi nuen.

22:00etan, Frankfurtoko Ziegler jaunak deitu zigun eta Medjugorjeko Agerraldiaren Muinoa bonbardatu zutela esan zigun.

22:45etan, Helmut Kohl Federal Kanzilariari telegrama bat bidali genion, telefonoz diktatuta:

Kanzelari Federalera,
5300 Bonn

Kanzler jauna, bihotzez eskatzen dizugu nazioartean protestatzea Jugoslaviako – Bosnia eta Herzegovina – Medjugorjeko Mariaren erromesgunearen aurkako eraso militarren aurka.

Julijana Ebert Otoitz
Taldea

6837 St. Leon-Rot – (Telegram No. H 261)

1992ko apirilaren 9a — Osteguna

10:30etan medikuen gelan:

Otoi egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nintzen.

Salbatzailea: "Orain arte idatzitakoa jarraitu." Seinaleaz berriro galdetu nuen.

Salbatzailea: "Zein bat dator."

Ni: "Ez nuen ulertu 'ez nazazu huts egin' zatia." Salbatzailea: "Zure promesari eutsi behar diozula."

Ni: "Maier aitaren arabera, Zönackelen, nik kanporatua izango nintzela esan ondoren, esan zidan norbait Aita Santutik bereizten bada, Zeruan ere bereiziko dela."

Salbatzailea: "Nirekin zaude, nire alaba, eta nirekin geratuko zara."

Jugoslaviako gerraz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, gerra jarraitzen du. Egin otoitz, nire alaba."

Arratsaldeko 4:45etan Roteko elizan nengoen. Sakramentu Santuaren aurrean adorazioan, otoitza gidatu nuen. Ondoren, 15 minutuko isilunea izan zen. Adorazioa.

18:00etan Errosarioa otoitzatu zen.

18:30etan Meza Santua ospatu zen. Komuniun Santuaren ondoren, Medjugorjerengatik negar egin nuen. Orduan gogoratu nituen Aita Vogtek Konsekrazioaren ondoren esan zituen hitzak, honelakoak: 'Babestu itzazue segurtasun faltsutik.' Pentsatu nuen agian nik segurtasun faltsu hori nuela. Orduan Salbatzailea galdetu nion: "Segurtasun faltsu baten sentsazioa badut, esan iezadazu eta berehala utziko dut egunkari hau idaztea."

Salbatzailea: "Ez duzu segurtasun faltsurik. Maite zaitut, nire alaba."

Ahotsa ohikoa baino askoz garbiago eta argiago entzun nuen. Berehala utzi nuen negar egitea.

Jainkoak bakarrik eman dezakeen sentimendua zen. Salbatzailea irribarre egin nion eta elizatik etxera oinez joan nintzen.

1992ko apirilaren 10a — ostirala

9:00etan erradiografia gelan:

Ordu inguru otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Nire alaba, joan zaitez apaizarengana, galdetu ea bere iritzia aldatu duen eta zurekin hitz egin nahi duen."

Ni: "Esan zenidan berak nirekin hitz egingo zuela; hori kontraesana da." Salbatzailea:

"Denbora laburbildu behar dut. Aurrean arrisku handia duzu."

Ni: "Noiz joan behar dut Vogt aitarengana?"

Salbatzailea: "Joan zaitez, nire alaba, gaur." 30

minutu inguru geroago:

Ni: "Deitu behar diot ala joan behar naiz ikustera?"

Salbatzailea: "Deitu iezaiokezu, eta berarekin hitz egiteko aukera duzunean, esango dizut zehazki zer esan behar diozun."

20 minuturen buruan:

Salbatzaileak 'denbora' esatean zer esan nahi

zuen galdetu nion. Nik esan nuen: "Baina denbora betikoa da, ezta?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Denbora bakarrik nirea da."

Ni: "Ez dut hori ulertzen. Idatziko dut; zuk hala esaten baduzu, hala da." Beste zerbait idatzi behar nuen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Joan harengana, joan (apaizarengana)."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila."

12.15 Klinikako kapera:

Orazioaren ondoren:

Berriro galdetu nuen: "Apaizak nirekin hitz egingo al du?"

Salbatzailea: "Zer nahi duzu, nire alaba?"

Ni: "Zuk nahi duzuna."

Salbatzailea: "Orduan, berarekin hitz egin."

Arratsaldeko 15:40 aldera:

Vogt aitarari deitu nion eta gaur Salbatzaileak esandakoa kontatu nion.

Hark esan zuen: "Jada esan diet beste apaiz batera joateko. Utzi liburua bakarrik, bestela arazoetan sartuko gara."

Vogt apaiza ez zen atsegina izan telefonoan.

Hau otoitz egin nuen: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, barruan zauri handi bat daukat. Sakonki min egiten dit. Ezer egin gabe egotea nahiago nuke. Baina zure alde, nire Salbatzailea, zuk nahi duzuna egingo dut."

Apaizaren alde otoitz egin ahala, gero eta etsaiago bihurtzen da nire aurka.

Gaur ez zen Rot-en Meza Santurik izan. Fridolin eta biok Bad Schönbornera joan ginen Rot-eko elizan Errosarioa otoitz egin ondoren.

Bad Schönbornen – Mingolsheim-en, elizan, Zairatik zetorren apaiz batek Meza Santua ospatu zuen. Oso ederki predikatu zuen, eta Espiritu Santuak gidatuta zegoela nabari zen.

Tamalez, halako sermoiak gutxitan entzuten dira. Jainkoari eskerrak ematen dizkiot sermoi honengatik. Aita Vogterentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko apirilaren 11a – Larunbata

7:15etan: Waghäuseleko elizan Meza Santuan parte hartu nuen. Komunio Santua jaso ondoren, bihotzez otoitz egin nuen. Meza Santuaren ondoren, Loretoko Andra Mariaren Litaniak eliztarren aurrean gidatu nituen. Ondoren, Salve Regina abestu eta 'Jainkoaren Ama Birjina, nire Ama!' otoitza errezitatu genuen.

Ondoren, eliza-kongregazioaren aurrean aho batez esan nuen: "Egin dezagun beste Aita Gure bat Medjugorjerako, agerraldien gunean bonbak erori direlako, milioika lagunek jada bisitatu duten tokian."

Ondoren, tabernakuluaren aurrean jarri nintzen, lurrean belaunikatu eta otoitz egin nuen.

Salbatzailea galdetu nion: "Zailtasunak sortzen baditu, liburua utzi behar al dut?"

Salbatzaileak: "Hobekuntza ekarriko luke, baina ez zailtasunik."

Salbatzailea berriro galdetu nion, ondo ulertu ez nuelako. Salbatzaileak berriro errepikatu zuen eta nik idatzi nuen.

Ostiralean bertan, Bad Schönbornen dagoen elizan, oso kezkatuta nengoen Vogt apaizak liburuak arazoak ekarriko zizkigula esan zuelako.

Atzo, Salbatzaileak ere esan zidan: "Elizarentzat hobekuntza ekarriko du, nire alaba."

Atzo, berari nirekin ote zegoen galdetu ondoren, Salbatzaileak ere esan zidan: "Ni beti zurekin nago."

Elizatik atera ondoren, Marion-en etxera joan nintzen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

16:20etatik 18:20etara, Roteko elizan belaunik, hainbat rosario otoitzatu nituen Vogt aitarentzat, arimen alde eta Salbatzailearen asmoetarako.

Etxean, 20:30etatik 21:30etara, Vogt aitaren alde Exorzismoa, Kristoren Zaurien Errosarioa, Espiritu Santuko Errosarioa eta beste otoitz batzuk hainbat aldiz egin nituen

1992ko apirilaren 12a — Palmaren igandea

Erdi ordu inguru otoitz egin nuen, eta gero espiritualki Jaso nuen

Komuniun Santua. Salbatzailea: "Apaiz bat dator."

Ni: "Orduan, ez da nire apaiz egokia."

Salbatzailea: "Ez."

Ni: "Orduan, zergatik bidali ninduzun haren bila? Ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Pertsona bakoitzarekin probatzen dut zer gai diren."

Ni: "Baina zuk jada aurretik bazekien zer gai zen."

Salbatzailea: "Hau ere zurekin probatzen ari naiz."

Ni: "Orduan, proba hau huts egin dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, orain arte oso ondo aritu zara."

Pazkoaren aurreko seinaleaz galdetu nuen: "Zure promesa aldatuko duzu?"

Salbatzailea: "Ez, ez dut nire promesa aldatuko."

Orduan isilune bat egon zen.

Orduan Salbatzaileak esaten

entzun nuen:

"Idatzi, nire alaba, nahi nuke" – isilune labur bat izan zen, eta hurrengoan zer etorriko zen pentsatu nuen – "Vogt apaizaren erantzun bat, berak pertsonalki bidalia, beste inor kontsultatu gabe."

Salbatzaileak jarraitu zuen:

"Zailtasunetan egongo balitz, besteak lehenik galdetuko al lituzke, edo niri galdetuko zidan?"

Salbatzaileak jarraitu zuen:

"Ez duzu erantzun baten espero beharrik; niretzat da. Berari idatzi edo berarengana joan zaitezke, nahi duzun bezala."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, berari idaztea aukeratu dut."

Salbatzailea: "Egin hori."

Ni: "Nire Jauna, bizirik dagoen Jainkoaren Semea, zer idatzi behar dut amaieran?"

Salbatzailea: "Maite zaituztet, nire seme-alabak."

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen. Marion-entzat eskaini nuen Meza Santua. Jainkoak em adio graziaz Jaunak niregandik nahi duena idazten jarraitzeko.

13:00etatik 14:00etara elizan Errosarioa otoitz egin nuen eta han geratu nintzen otoitzetan. 15:00etatik aurrera Aita Vogti gutuna idatzi nuen.

Arratsaldeko 20:15etan, Marion eta biok gutunontzian sartu genuen, bikariotzaren gutunontzian.

Gutunean, Salbatzaileak Palm igande goizean esan zidana idatzi nuen.

1992ko apirilaren 13a — Astelehena

Lanera iritsi ginenean, goizeko 8:00ak aldera, nire lankide Veronika eta biok Doloretsuen Errosarioa otoitz egin genuen.

Goizeko 10:00etan medikuen gelan otoitz egin nuen.

Otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

1984an, Andra Mariaren agerraldiaren ondorengo aste batzuk igaro ondoren, goiz batean izandako lurrikara baten ikuspena izan nuen, hogeit hamar minutuko iraupena zuena. Nire inguruko lurra oso bortitz astindu zen.

Dena berdea zen, udaberrian bezala. Orduan, senarrari begiratzeko esan nion, lo ez nengoela ikus zezan. Izan ere, hau guztia erabat esna nengoela ikusten ari nintzen.

Baina nire senarra lo zegoen eta ezin izan genuen esnatu.

Atzo gauean pentsatu nuen: 'Hori lurrikara izan zen.' (Benetan lurrikara bat izan zen gau hartan, eta geroago irratia hala jakinarazi zuen.)

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, oraindik etorriko da."

1984ko ikuspegi honetan ikusi nuen lurrikara indartsua, Salbatzailearen esanetan, ziurrenik oraindik etorriko da.

Ondoren, Vogt aitaren berri galdetu nuen.

Salbatzailea: "Vogt apaiza ez da zure herrian luze egongo." Ni:

"Beraz, beste apaiz bat etorriko da, orduan?"

Salbatzailea: "Hala da. Etorriko dena zure zuzendari espiritualak izango da." Ni: "Orduan, zuk esaten diozuna sinetsiko al du?"

Salbatzailea: "Ez berehala."

Ni: "Vogt aita alde egingo duela jakiteak kezkatzen nau, baina zuk hala esaten duzunez, hala izan behar da. Orduan berriro hasi beharko dut apaiz berriarengatik otoitz egiten. Ez da erraza.

Berriro ere sakrifizio asko kostatuko zait."

Ni: "Noiz inguru alde egingo du Vogt aita? Jakitea egokia al da?" Salbatzailea:

"Laster izan daiteke."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: irainduko zaituzte, ukatu eta barre egingo dizute; hartu dena zure gain."

Ni: "Jauna, baina 'iraindu' hitzak zer esan nahi duen ez dut ulertzen. Hiztegia begiratu dut."

Salbatzailea: "Elizaren barruan daude zure etsai gehiago kanpoan baino." Ni: "Baina sinestunak dira."

Salbatzailea: "Sinestunen artean hipokrita asko daude."

Ni: "Mesedez, esan iezadazu 'hipokrita' hitzaren beste aldaera bat; hori ez dut ondo ulertzen." Salbatzailea: "Pseudo-sinesleak."

Ni: "Beste modu batera esateko modurik ba al dago?"

Salbatzailea: "Eskuetan komuni-o-na defendatzen duten sines-tun indiferenteak dira." Ni: "Hori ondo idatzi al du?"

Salbatzailea: "Bai, hala da."

Ni: "Salbatzaile, eskuan Komunia jasotzen dutenak hipokrita direla esaten badut, haiei irain egiten ari naizela esan nahi al du?"

Salbatzailea: "Horrela etengabe iraintzen naute jendeak."

Atzo arratsaldean, 20:15ak aldera, parrokiaren gutuna postan sartu nuenean, bihotzean mina zorrotza eta apal-apal sentitu nuen hainbat aldiz, Komunia jasotzen dudana bitartean laikiaren aurrean nagoenean sentitzen dudana moduan.

Salbatzailea: "Hau ere espiritu impuruak daude. Vicaritzaren aurrean zentinelak moduan gelditzen dira."

12:25etan klinikako kapera txikian: Holger ere han zegoen. Geroago, Holger erradiografia gelara sartu zen eta Aita Vogti zuzendutako gutunaz hitz egin genuen. Holgerrek gauza interesgarri batzuk esan zizkidan. Itxaron eta ikusi egin behar dut.

Arratsaldean, Rot-en, elizan. Errosarioa eta Meza Santua eskaini nituen orain gerran erori diren arimengatik.

20:00etako otoitz-taldea:

Han jende asko zegoen. Otoitz-gela eraiki behar dut ezinbestean.
 Ez zitzaidan gustatu Aita Dochartek otoitzari ekin zion modua. Gaur hasieran ez zuen gurutze-ikurra egin eta zuzenean himno bat erreztatzen hasi zen, orria aurretik iragarri gabe.
 Hori dela eta, batzuek ezin izan zuten jarraitu eta berarekin batera otoitz egin.
 Amaieran, sukaldean elkarrekin eseri eta hitz egin genuen. Guk zazpi ginen, barne
 Guztira zazpi ginen. Dochart aitak esan zuenean Elizak ez duela jendeari agerpen pribatueta sinestea eskatzen, bihotzean mina handia sentitu nuen. Fatimari eta Lourdesi buruz hitz egin nuen, eta esan nuen erromesleku horiek gabe fededunak epel bihurtuko liratekeela.
 Dochart aitarenak berriro ere esan zuen ez zela beharrezkoa haietan sinestea. Orduan esan nion zuhaitza bere fruituengatik ezagutzen dela.
 Esan nuen denek Medjugorjeko agerraldietan sinetsiko balute, gerra ez zela piztuko.
 Agertzeen hasieran, Andra Mariak esan zuen: 'Errosarioa otoitz egin; horrela, gerra gelditu dezakezue.'

1992ko apirilaren 14a – asteartea

Etxean, 8:30etatik 10:30etara:

Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Kexu egin nintzen, atzo Aita Dochartek esan zuelako pribatuko agerpenetan sinetsi beharrik ez zegoela.

Salbatzailea: "Apaiza ez dago zuzen." Ni:

"Zergatik sentitu nuen mina hori?"

Salbatzailea: "Zeren eta niri ofentsa egiten zaidanean, nire mina pixka bat sentitzeko baimena duzulako." Ni: "Ofentsa hori bekatua al zen?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu. Bai, nire alaba."

Ni: "Erraminta pribatu hauek ez banitu, Dochart aita niregana etorriko litzateke?"

Salbatzailea: "Ez, nire alaba. Ez zen etorriko."

Ni: "Zergatik dator hainbeste urtez (otoitz-taldeara)?"

Salbatzailea: "Satanak berari erabili nahi dio Elizaren hobekuntzarako zuregan inspiratu dudana suntsitzeko."

Ni: "Orain zer egin behar dut?"

Salbatzailea: "Nirekin batera menderatuko duzu."

Ni: "Buran aitaren arabera, deabruak ez dira apaizetan sartzen." Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: ia denek entzuten dute deabruak esaten diena."

Maria Itten-i buruz galdetu nuen, Aita Wagnerrek ez baitzuen berari buruz otoitz-taldeko fededunek esan zidaten bezain ongi hitz egin. Berriro galdetu nuen ea bere liburuxka benetakoa zen.

Salbatzailea: "Maria Itten-en oharra benetakoa eta zuzena da. Satan indartsua da. Esan dudanari eutsita egon behar da. Nire alaba, berak ere zure antzeko arazoa du." Ni: "Zer nolako arazoa da hori?"

Salbatzailea: "Ni leial zaitez."

Ni: "Nire Jauna, Maria Itten bisitatu nahi nioke."

Salbatzailea: "Egin ezazu."

Vogt apaizari idatzitako gutunari buruz galdetu nuen eta ondorio txarrik izango ote nuen jakin nahi nuen.

Salbatzailea: "Eragozpen txiki bat izango duzu." Ni: "Nola jokatu behar dut?"

Salbatzailea: "Ez duzu erantzunik eman behar, jada esan dizudalako ez duzula erantzunik espero behar. Geratu apala, nire alaba."

Bihotz osoz eta indar guztiz otoitz egiten jarraitu nuen. Nire baitan bake eta maitasun sakon hori zegoenez, etengabe esan nezakeen: 'Nire Jauna eta Jainkoa, bihotz osoz eta indar guztiz maite zaitut.' Ez nengoen neure burua; nire baitan zegoen Jauna zen.

Orduan berriro entzun nuen: "Bakean zoaz, nire alaba."

Hau esan nuen: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, bakarrik zuk eman dezakezun grazia honengatik."

13:00etatik 15:00etara basoan egon nintzen eta hiru errosario otoitzatu nituen.

Arratsaldeko 5etan nire iloba Ratko-rekin nengoen. Gau hartan itota egon zela esan zidan, eskua sentitu zuela eta ia ezin zuela arnasa hartu. 'Jesus' esan zuenean, desagertu egin zen. Oraindik ez dute bataiatu. Otoitz egiten du, baina oraindik ez nahikoa.

Bataiatu nahi du, baina oraindik ez daki noiz.

18:00etan, Roteko elizan: Argi Eternoa ez zuten berriro piztu, baina oraingoan sakristaua zuzenean sartu, piztu eta ez zuen ohiko denborarik itxaron.

20:30ean: Marion iritsi zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

1992ko apirilaren 15a — asteazkena

Adineko emakume bati erradiografia egin nion; sartu zenean, erradiografia egitera sartzeko zalantzan egon zen. Espiritu zikina sumatu nuen, bedeinkatu nuen eta ura santua eman nion.

Bere kabuz marmuratu zuen. Orduan Salve Mariaren otoitza egin nuen; hark iraintzen hasi eta hain azkar mintzatu zen ezen ezin baitzen ulertu: "Bebebebebe".

Nire lankideak hori ikusi zuenean, pazienteari esan zion: "Ez da oso atsegina; hori ez zenuke egin behar."

Pazienteak berari esan zion: "Ondo kolpeka emango dizut."

10:30etan medikuen gelan:

Salbatzailea galdetu nion paziente honi buruz.

Salbatzailea: "Espiritu zikin asko daude. Bere barruan geratzen ari dira. Hori nahi zuen." Ni: "Gurutzearen seinalea egiten den bitartean iseka egiten duen espiritu zikina zein da?"

Salbatzailea: "Denek barre egiten diote."

Ni: "Seinalea iristen denean, prestatu behar al naiz?"

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, ez duzu prestatu beharrik. Bat etorriko da."

Ni: "Zein seinale izango den ere ez dakitenez, iristen denean ere esango al didazu?"

Salbatzailea: "Bai, egingo dut."

Ni: "Salbatzaile, zerbait egin behar al dut, ekintza bat hartu? Eta zerbait egin behar badut, kendu nire beldurra eta zalantzak eta oztopo izan daitezkeen guztiak, zuk esaten didazuna sinestea eta nahi duzuna egitea eragotziko didatenak, zeren eta guztiz zurea naiz."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: laster Aita Santuarengana joan behar duzu eta idatzitakoa esan behar diozu."

Ni: "Lehenik apaiz batekin hitz egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Hori egin dezakezu, baina berarengana joan behar duzu." Salbatzailea: "Idaz iezaiozu pertsonalki etorriko zarela esateko."

Ni: "Zer egin behar dut apaizek Aita Santuarengana joatea debekatzen badidate?"

Salbatzailea: "Nire alaba, egin nik esaten dizudana."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jauna, zure nahia bete dadila."

Salbatzailea: "Aita Santua zure etorrerarako prest egongo da."

Ni: "Jauna, hau nire ulermenaren gainetik dago, baina zuk hala esaten baduzu, hala da, eta hala izango dela sinesten dut."

Salbatzailea: "Idatzi: 'Nirekin egongo zara.'"

Ni: "Jauna, ez dut beste galderarik."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba."

Ni: "Eskerrik asko, nire maitea Jesus, nire gidari espirituala. Zure eskuari eutsiko diot bidean ez galtzeko. Jauna, babestu nazazu, eraman nazazu nahi duzun leku guztietara, zure zerbitzaria besterik ez naizelako."

Gaur ez naiz Meza Santuan egon. Ez zen bat ere hemen, Rot-en, ezta San Roch-en kapera ere, baina Zair-eko Aita Josef-ekin hitz egin nuen.

Marion etxean nire egunerokoan idazteko zain zegoen.

Atzo gauean 45 minutuz otoitz egin nuen. Goizeko 3ak pasata ziren; ezin nuen lo egin. Pazkoaren aurretik antsietateak jota nengoen.

Eguerdian, laneko kapera txikian, Angelus otoitzaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion nola komunikatu behar nuen Aita Santuarekin.

Salbatzaileak esan zidan Aita Santuari gutun bat bidali behar niola postaz ziurtatuta, ez telegrama bat.

1992ko apirilaren 16a — Osteguna

10:10etan medikuen gelan:

Marionek eskatu zidan orain arte idatzitakoa zuzena ote zen galdetzeko. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, Marionek orain arte idatzitakoa ona izan da."

Ni: "Salbatzaile, agian zerbait esan nahi didazu."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, zure izaera gustatzen zait." Ni: "Nire mugimendua eman dizut."

Salbatzailea: "Zure mugimendua eman duzu; horrekin pozik nago." Ni: "Zer esan nahi zuen 'mugimendu' horrek?"

Salbatzailea: "Nire borondatea beti bete behar da."

Ni: "Atzo ere zure borondatea zen Zairerako Josef Aitari erdi ordu baino zertxobait gehiago hitz egitea, hereziari buruz eztabaidatuz?"

Salbatzailea: "Bai, hori zen nire nahia, nire alaba."

Ni: "Jauna, nik ere esan nion hainbeste apaizekin hitz egin behar nuela. Honetaz ezer esan ez zuen."

Salbatzailea: "Baina ulertu zuen zergatia."

Ni: "Aitak esan zuen ezinezkoa dela denak konbentzitzea komunioa eskuan hartzeari uztera eta, horren orde, mihian hartzera. Nik uste nuen Jainkoarentzat dena posible dela; eta zuk, Salbatzaile, zer diozu horri?"

Salbatzailea: "Azken Epaiketaren ondoren, denek jasoko dute Komunioa mihian."

Ni: "Zer da Azken Epaiketa?"

Salbatzailea: "Arimen garbiketa da." Ni: "Hori asko ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Hori nahikoa da gaurkoz zuretzat. Bakean zoaz, nire alaba."

Salbatzailearekin hitzeman nuen sinetsiko nuela eta berak esaten zidan guztia idatziko nuela.

18:00etatik 19:15etara Rot-en Meza Santua eta Errosarioa.

3:00 eta 4:00 bitartean elizan adorazioan parte hartu nuen. Normalean ordu horretan adorazioa gidatzeko ardura nire senarra izaten da, baina ezin izan zuen bere hanka zauritua zuelako. Andra Mariari gonbita luzatu nion nirekin otoitz egiteko.

Eta sentitu nuen ez nintzela bakarrik otoitz egiten ari; ohikoa baino hobeto abestu nuen eta oso argi eta bihotzez otoitz egin nuen.

Baina ezin diozu inori azaldu edo deskribatu han sentitu nuena; 1984ko maiatzaren 18an Andra Mari niri agertu eta nirekin otoitz egin zuenean sentitu nuen antzeko zerbait zen – halako sentimendu bat.

Rosswitarekin eta haren amarekin etxera oinez nentorren bitartean, Rosswitaren amak esan zidan otoitza ederki gidatu nuela eta ederki abestu nuela. Horrek harritu ninduen, ondo abesten ez dakidalako.

Gau osoan otoitz egiten egon nintzen – etxean goizeko 3:00ak arte eta gero elizan, non hiru orduz egon nintzen, goizeko 6:00ak aldera arte.

1992ko apirilaren 17a — Ostiral Santua

Hiru eta erdi ordu inguru lo egin ondoren, altxatu behar izan nuen. Arratsaldeko

14:30etan elizara itzuli nintzen.

Komunio Santuaren bitartean, Anton, komunio-laguntzailea, elizako erdian zutik zegoen.

Bere ondok pasatu nintzen, baina Salbatzailea aurrean makurtu nintzen. Gorritz jantzita ginen, beraz,

Komunio-bankua zegoenez, Salbatzailea han ere jasotzea nahi nuen, belaunik, dagokion moduan.

Bihotzaren sakontasunean otoitz egin nuen Aita Vogten eskutik Komunio Santua jasotzeko baimena izan nezan.

Vennebusch andreak aukera izan zuen niregana etortzeko eta Komuniun Santua emateko. Saiatu egin zen. Niregana pauso bat eman zuen, baina berehala atzera egin zuen; begiratu egin zidan eta berriro pauso bat eman zuen niregana, eta berriro atzera egin zuen. Gure Jaunak ez zuen hori onartu; oso argi zegoen Vennebusch andreak Komuni Santua eman nahi zidala. Uste nuen hori berez seinale bat zela, hainbeste jendeek gertatutakoa ikusi baitzuten.

Ondoren, Vogt aitarengandik jaso nuen Komuniun Santua.

Salbatzailearekin sakonki bat eginda nengoela, ezer eskatu gabe, Salbatzaileak esan zuen: "Hau da dagoen seinale handiena."

Orduan, aldarearen aurrean zegoen gurutzea begiratu nuen, aurretik espirituz musu egin nuena. Medjugorjen, Ostiral Santuan fededun guztiek gurutzea musu egiten dute.

Hemen, parroko apaiza eta altar-zerbitzariak bakarrik makurtzen dira gurutziltzatutako Jesusen aurrean. Fededunak bankuetan geratu ziren. Senarrari boligrafo bat zuen galdetu nion, Salbatzaileak niri esandakoa idazteko. Ez zuen bat ere.

Salbatzailea eskatu nion berriro errepikatzeko.

Salbatzailea: "Orain idatzi dezakezu, baina gogoan izan betirako:

"Hau da dagoen seinale handiena."

Jesusen gurutzea begiratu nuen, gurutzearen veneraziorako altarearen aurrean zegoena. Orduan entzun nuen: 'Bakean zoazte.'

Arima behartsuentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko apirilaren 18a – Larunbat Santua

Goizaldean, ordubete baino gehiago otoitz egin nuen. Salbatzailearekin bat egin nuen eta gogotsu otoitz egin nuen; pixka bat itxaron nuen, baina ez nuen ahotsik entzun. Burura etorri zitzaidan akats bat egin nuela edo ahotsik jada ez nuela jasoko.

Gaur bereziki hipokritaentzat, apaizentzat eta komunio-zerbitzariarentzat otoitz egin nuen; exorzismoa hainbat aldiz errezitatu nuen, batez ere nire etsaiak kontuan hartuta.

Arratsaldean, 16:30etik 18:45era, elizan belaunik belaun otoitz egin nuen gure parroko apaizarengatik eta etorriko den berriarengatik. Zaila egin zitzaidan otoitz egitea, Blank jaunak organoa entsegu egiten ari zelako. Pentsatu nuen Salbatzaileak nola sentituko lukeen elizan entseguak egiten ari denean.

Bizirik dagoen Jainkoa hemen dagoela sinetsiko balu, ez luke hain zaratatsu organoa jotuko elizan. 20:00 Birsorkuntza-zerbitzua

Dena nahasgarria egin zitzaidan, Kreduan 'hildakoetatik hirugarren egunean piztu zen' otoitz egiten dugulako, eta gaur, ordea, bigarren eguna besterik ez zelako. Zerbait falta zen; ez nengoen Medjugorjen nengoen bezain zoriontsu. Han, Piztueraren ospakizuna gauerditik aurrera egiten zen. Han, nire bihotza pozez bete zen Piztueraren ospakizunean. Elizan, ez nuen Salbatzailearen ahotsa ere entzun.

Egiazki, hemen altareko zerbitzariekin zeremonia gehiegi zegoen. Batzuetan bihotzean mina zorrotza sentitzen nuen eta ez nengoen ondo.

Ettxera itzuli nintzenean negarrez harrapatu nintzen; nahasita sentitu nintzen, Salbatzaileari ez nintzela berpiztu izan balitz bezala.

1992ko apirilaren 19a – Pazko igandea

Goizeko 6:00etatik 8:10etara otoitz egin nuen. Nire Jauna eta Jainkoa, ez nago ondo Resurrezio-zerbitzu honen ondoren. Oro har, zerbait ez zela guztiz ondo egon iruditu zitzaidan. Atzo luzez otoitz egin nuen – lau ordu baino gehiagoz – eta hala ere, nire bihotz zauritua sentitzen nuen. Zein da arrazoia? Zer ulertu ez dudan?

Nire Jauna, kendu nire beldurra, nire nahasmendua eta nire zalantzak, eta mesedez eman iezadazu bakarrik Zuk eman dezakezun bakea. Argitu nazazu Espiritu Santuko argiarekin.

Jauna, hitz egin; zure zerbitzaria entzuten ari da, idaztera inspiratzen nauczuna guztia sinetsiko dudalako, baina Jauna, zure borondatea bete dadila. Ezer ez naiz, eta ezerretik zerbitzari bat egin duzu; eta zu, nire Jauna eta Jainkoa, nire gidari espirituala zarenez, bihotza zuretzat irekitzen dut. Egin nazazu nahi duzun moduan, eta bihurtu nazazu nahi duzun hori.

Zu bakarrik zara nire Jauna eta Jainkoa, nire Aita maitagarria, nire Jesus eta Salbatzaile maitea. Lehenik eta behin galdetu nuen ea Ostiral Santuan, Komuniun Santua hartu ondoren, hau entzun nuen, eta ea ondo ulertu nuen, altararen aurrean lurrean adoraziorako zegoen gurutziltzatua begiratu nuenean. Askotan espirituz musu egin diot.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ondo entzun duzu. Denborarik handien seinalea da zuen bekatarientzat nire gurutziltzea."

Ondoren, Berpiztearen ospakizunari buruz galdetu nuen, hain triste nengoelako ezen negar egin behar izan bainuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, Hirugarren Egunean dator Berpiztea."

Ni: "Nahasgarria eta desorientagarria izan daiteke bigarren egunean bertan ospatzen bada."

Salbatzailea: "Bai, egia da. Geratu niregan leial."

Elizako zeremoniak guztiak pentsatzen jarraitu nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. Satanek nahi ditu ekitaldiak nonahi, jendea egiaztetik aldentzeko."

Ni: "Ohartu naiz altareko zerbitzariak sakon makurtu daitezkeela, baina ezin dutela hala egin Komuniun Santua jasotzean."

Salbatzailea: "Ez dute errespeturik ezagutzen, eta ez dute niretzat errespeturik."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, esango al didazu, Resurrekzioaren ondoren, zer idatzi behar dudan eta zer den orain garrantzitsua?"

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba: jendeak premiaz damutu behar du."

Ni: "Jesus, Jainko biziduna, zer esan nahi duzu 'premiar' esatean? Zaila egiten zait idaztea. Jauna, zuk zara egia, eta zuk hala esaten baduzu, egia izan behar da. Zer esan nahi du 'premiar'?"

Ni: "Jauna, baina zuk uste baduzu hori jasan dezakedala, esan iezadazu. Jauna, zure nahia bete dadila."

Salbatzailea: "Zure aurretik hondamendi asko daude. Idatzi, nire alaba; etorkizunean otoitz asko egin beharko da."

Ni: "Maite zaitut, nire Jauna eta Jainkoa; orain arte baino gehiago otoitz egingo dut." Jaunak niregandik nahi dituen asmoetarako otoitz sutsua egin nuen.

Ni: "Idatzitakoa zuzena al dago?" Salbatzailea: "Niretzat nahikoa da, nire alaba."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea." Ni: "Baina inoiz ez nauzu 'alaba maitea' deitu lehen." Salbatzailea: "Horrela idatz dezakezu."

Ni: "Jauna, alaba maitea naiz zuretzat?"

Salbatzailea: "Bai, maitea zara niretzat."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa. Eskerrik asko."

10:00etan: Mezatan, gorrizko ornatuetan. Predikua ez zitzaidan gustatu. Komunio Santuaren ondoren, pozik sentitu nintzen eta grazia asko jaso nituen.

12:30etan Fridolin iritsi zen; teologiako ikaslea da.

13:30etan Fridolin-ekin Errosarioa eta otoitzak egin nituen.

15:00–18:30: Salbatzailearen niri esandakoak Fridolini ahoz irakurri nizkion. Elkar fedean indartu ginen.

1992ko apirilaren 20a, Pazko Astelehena

Goizeko 3:00ak aldera, Espiritu Santuko ahots batek esnatu ninduen. Lasai eta bakean sentitu nintzen, gau batzuetan tentsioduna nengoenean eta horregatik esnatuta geratu nintzenekin alderatuta. Entzun nituen hitzak argi eta garbiak ziren, inoiz baino argiagoak.

Entzun nuen: "Egin otoitz asko, nire alaba, denbora pixka bat igaro ondoren, Hitza nagusituko baita." Orduan une bateko isilunea egon zen, eta gero entzun nuen: "Hitzak bizirik dirau."

Erdi ordu inguru geroago, berriro gertatu zen. Berriro eta berriro entzun zitekeen; hain ahots atsegina zen.

Ez nengoen ametsetan; esna nengoen. Altxatu nintzen, gurutze aurrean belaunikatu eta esan nuen: "Bai, Jauna, otoitz egingo dut. Mesedez, eman iezadazu Espiritu Santuko indarra, hainbeste otoitz egin dezakedan."

Hala, goizeko 3:30 aldera hasi nintzen otoitz egiten. Ondoren, nire etsaiak, exorzismoa, Kristoren Zaurien Errosarioa, Jainkoaren Errukiaren Koroa eta beste hainbat otoitz eskaini nituen; gero, komuniun espirituala jaso nuen eta mundu osorako eskaini nuen.

Orain hobeto ulertzen dut esaera: 'Nire ardiek nire ahotsa entzuten dute'. Goizeko 4:30ak arte otoitz egin nuen eta gero ohera joan nintzen.

Altxatu nintzenean, irratia piztu nuen; goizeko 8:00ak ziren eta albisteetan entzun nuen atzo gauean Mostar hiria bonbardatu zutela.

Mostar herria Medjugorje-ren ondoan dago, eta han bizi da Žanić gotzaina – Medjugorje ukatzen duen gizona. Hurrek gezurra esaten ari zirela esan zuen.

1985ean, Ostalari Ostegunaren egunean, berarekin nengoela eta nire esperientziak eta Andra Mariaren agerraldiaz kontatu nionean, begiak malkoak zituen.

Hark esan zidan: "Zuk badakizu nire egoera."

Ni "Bai" esan nuen, eta jakin nuen Komunisten beldur zela – edo, modu xumeagoan esateko, Satanaren beldur zela. Žanić gotzainak fedea zuen, baina ez zuen ausardiarik hori aitortzeko. Baina non daude beste gotzainak, hainbeste Medjugorjen egon zirenen artean?

Nire Žanić gotzainarekin izandako elkarriketaren kontaketa jada Klaus Ziegler eman nion, bere liburuan txertatzeko, Peter Zimmermann izenarekin argitaratu zuena.

Nire inguruan idatzi zuen, baina ez zuen gotzainarekin izandako elkarriketaren kontakizuna argitaratu, eta hori damutzen dut.

Jesusek askoren alde hil zen, baina Žanić gotzainak ez zuen bere bizia Jesusen alde emateko prest egon. Pertsona baten borondate libreak Paradisura, Purgatoriora edo Infernuara eramaten du.

Esaten dut Jainkoak bere herria Mariaren bidez deitzen duenean, denak salbatu nahi dituela eta ez diola deabruari entregatu nahi. Tamalez, munduko apaizek ez dute Jaunaren ahotsa entzuten. Itsuak eta gorriak dira. Gaur egun, Elizak irakasten du ez dela beharrezkoa agerpen pribatuei sinestea. Agian sinetsiko dute berandu denean.

Albistearen ondoren zuzenean otoitz egiten jarraitu nuen. 8:45 aldera, neure burua zentratu eta espiritualki komunikatu nintzen. Salbatzailea galdetu nion ea berak deitu ninduen gau hartan otoitz egiteko.

Salbatzailea: "Bai, denbora luze behar izan da."

Ni: "Jauna, barkatu ez ninduzulako berehala altxatu otoitz egiteko."

Benetan damutzen naiz. Jauna, ezin diot apaizari esan hondamendi asko etorriko direla.

Zer egin behar dut apaiz berria iritsi arte?" Salbatzailea:

"Egin otoitz, nire alaba, egin otoitz asko."

Ni: "Baina tristea da agerpen pribatuetan ez sinestea." Salbatzailea: "Hori erantzun beharko dute."

Salbatzailea: "Joan zaitez bakean, nire alaba maitea." Ni:

"Eskerrik asko, nire Salbatzaile maitea."

10:00etan gorrizko Meza Santua.

12:30 – Bazkalostean balkoian laburki otoitz egin nuen. Salbatzaileak hitzak berriro errepikatu zituen: "Hitza garaipena lortuko du; Hitza bizi da."

Balkoian ez nuen paperik. Geroago begiratu nuenean, ohartu nintzen horiek zirela atzo gauean berak niri esan zizkidan hitz berberak. Atzo gauean gertatutakoa berriro irakurri nuenean, konturatu nintzen Emmausko bidean zihoazen ikasleek bezala gauza bera bizi izan nuela. Salbatzailea espiritu hutsean bakarrik ezagutu nuen geroago. (Gaurko Ebanjelio irakurketa Emmausko bidean zihoazen ikasleei buruzkoa izan zen.)

1992ko apirilaren 21a – asteartea

10:10etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzailearen komunioan nengoela, esan zuen:

"Idaz ezazu, nire alaba, Errusiako gerra hurbiltzen ari dela."

Ni: "Nola ulertu behar dut hori? Errusia bakarrik al dago kaltetuta?"

Salbatzailea: "Denak kaltetuta egongo dira."

Ni: "Serbiar eta kroaziarrekiko gertatu zenaren antzekoa izango al da?" Salbatzailea: "Gerra hau ezin da hura bezalakoa izan."

Ni: "Nola eraiki dezaket kapera bat, halako zerbait gertatuko bada?"

Salbatzailea: "Eraiki kapera ahalik eta azkarren."

Ni: "Ez dut apaizik, zeini zure berri hau guztia kontatu ahal diodan."

Salbatzailea: "Nire alaba, apaiza laster etorriko da."

Ni: "Nire herrian geratuko al da?" Salbatzailea:

"Bai, zure herrian geratuko da." Ni: "Bi apaiz

izango al ditugu?"

Salbatzailea: "Ez, Vogt apaiza beste herri batera joango da. Salbatzailea:

"Izan pazientzia, nire alaba; dena garaiz gertatuko da." Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Egin otoitz asko, nire alaba. Maite zaitut, nire maitea alaba." Ni: "Horrela ezin dut hori idatzi."

Salbatzailea: "Idatzi zehazki dagoen bezala."

Ni: "Nire maiteena Salbatzailea, zure hitzak nire bihotzean sua bezalaxe sentitzen ditut. Ez da entzuten den bakarra, baina on egiten dit halako gauzak esaten dizkidazunean, eta berehalako eragina du. Honek berresten dit jada esan didazuna: 'HITZA BIZI DA', eta hori egia da.

Nire hitzekin ezin dizut nahikoa eskerrak eman. Nire Jauna eta nire Jainkoa, edozer baino gehiago maite zaitut.

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Arratsaldean, Errosarioa eta meza santua gorriz.

1992ko apirilaren 22a — asteazkena

Ohiko moduan otoitz egin nuen, baina ez nuen ahotsik entzun, ez kapera barruan, ezta Komuniun Santuaren ondoren arratsaldean ere. Hala ere, Salbatzaileari elkartuta nengoenean, bere presentzia sentitu nuen. Salbatzailearen alde utzi ez ninduen; nirekin atsedean hartzen ari zen.

Arratsaldean Marion etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

Gaur lanean sinesmena sinestaraztea zaila egin zitzaidan pazienteak izan nituen; adibidez, jaun bati Pazko-konfesioa egin ote zuen galdetu nion. Errurik ez zuela esan zidan. Orduan galdetu nion azkenaldian zenbat aldiz ez zen elizara joan.

Erantzun zuen: "Bai. Hori egia da."

Hurrengo pazienteak kexu egin zen hamar urte zeramatzala gaixorik. Barruko deabrua sumatu nuen eta ura santuarekin busti nuen. Hark keinu egin, atzera egin eta esan zuen: 'Kimiako horiekin alde egin.' Ura santuarekiko gorrotoa nabarmena zen.

Azkenaldian zenbait Rom etorri dira erradiografiak egitera. Denak sekta berekoak dira —erradiografietara niregana etorri direnak. Haiek esandako guztia entzunda, ondorio bakarra atera dezaket: erabat herejiora erori direla.

Denak —sei edo zazpi lagun inguru — niregana etorri ziren, eta haien ahotsak gero eta gorago entzuten ziren. Ur bedeinkatu pixka bat hartu nuen eta guztiei bota nien. Ondoren, gurutzearen seinalearekin bedeinkatu nituen. Bat-batean, denak desagertu egin ziren.

Arratsaldean, Errosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

1992ko apirilaren 23a — Osteguna

10:10etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, nire esku eskuinean, Jesusek estigmak daramatzen tokian, hainbat ziztada zorrotz sentitu nituen. Mina intentsua zen, norbaitek niri ziztada bat egin izan balu bezala, baina ezer ikusgai ez zegoen.

Beraz, Salbatzailea horri buruz galdetu nion.

Salbatzailea: "Bai, espiritu zikina da. Ahal balute, aspaldi gurutziltzatuko zintuzkete. Ez zaie gustatzen zer eskatzen ari zaren."

Ni: "Besteek ere otoitz egiten dute."

Salbatzailea: "Arima asko kendu dizkiezu." Ni:

"Denek dute zaindari-aingeru bat."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. Zaindari-angelu bat baino gehiago dituzu."

Ni: "Eskuan minak sentitzen ditudanean, ez al daude orduan zaindari-angeluak han?"

Salbatzailea: "Bai, hor daude, baina nik uzten dut. Bestela nola sinetsiko zenuke espiritu zikinek inguruan dituztela?"

Ni: "Oso txarra litzateke otoitz egiteari utziko banio." Salbatzailea:

"Jarraitu orain arte bezala, nire alaba."

Ni: "Zer aholkatuko zenidake une honetan?" Salbatzailea:

"Gosez egon."

Ni: "Bai. Nire Jauna, hala egingo dut."

Ni: "Nire Jauna, hori niretzat bakarrik al da, edo otoitz-taldean ere esan dezaket?" Salbatzailea:

"Hori denontzat da."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Arratsaldean, Roteko elizan Errosarioa otoitz egin nuen. Rot-en ez zegoenez Meza Santurik, Mingolsheimera joan nintzen San Roke kapera eta han Meza Santura joan nintzen.

1992ko apirilaren 24a — ostirala — Salbatzaileak urtebete darama nirekin hitz egiten.

10:10etan medikuen gelan:

Otoitz egiten ari nintzen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Urte hau eta etorriko diren urte guztiak niri dagozkidan." Ni: "Bai, Jauna, ez naiz ezer."

Salbatzailea: "Bai, oso zuzen zaude. Nire alaba, orain arteko zure lanarekin pozik nago." Ni: "Ez dut inolako aurrerapenik egin dudala sentitzen."

Salbatzailea: "Benetan ez duzu inolako aurrerapenik egin?"

Ni: "Ia ordu oro otoitz eginez pasatzen dut; ez duzu benetan konturatzen zenbat egin duzun. Aurten zurekin egindako urte hau inoiz baino azkarrago pasa da.

Zer gertatuko zait hurrengoan? Nire gidari espiritual izaten jarraituko al duzu?" Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zure gidari espiritual izaten jarraituko dut."

Ni: "Triste nago, hautatuek guztiak apaiz bat dute nahi dutena esateko, eta nik ez daukat bat."

Salbatzailea: "Horrela izan behar da, nire alaba, baina ez luzeago."

Gerra hurbiltzen ari denari buruz Salbatzailea galdetu nion.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Errusiako gerra handia izango da. Inork ezin du gerra hau gelditu."

Ni: "Jauna, baina zuk gelditu dezakezu."

Salbatzailea: "Nire alaba, bekatua handiegia da."

Ni: "Zerbait esan al diezadakezu? Gaur urtebete bete da zure ahotsa lehen aldiz entzun nuenetik." Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: etenik gabe otoitz egin."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut. Zurekin ahal dudana egingo dut."

Salbatzailea: "Oso maite zaitut, nire alaba. Bakean zoaz."

Arratsaldean, Errosarioa eta meza santua gorritz.

1992ko apirilaren 25a — Larunbata

Goizean Waghäusel-en Meza Santuan parte hartu nuen. Komunio Santua hartu ondoren, tabernakuluaren aurrean belaunikatu nintzen. Salbatzailea galdetu nion Aita Santuari gutun bat idatzi behar genion ala oraindik denbora ote zegoen.

Salbatzailea: "Une egokia iritsi da."

Ni: "Nola da hori, Salbatzailea, besteek diotenez ez zenuke nirekin teologikoki hitz egingo. Zuk nire moduan hitz egiten duzu, nire estiloan."

Salbatzailea: "Beste guztiak asebeteko moduan hitz egingo banu, ez zenuke ulertuko."

Ondoren, Marionengana joan nintzen eta Aita Santuari gutun bat idatzi genion.

16:30etatik 18:30etara Roteko elizan belaunik belaun otoitz egin nuen.

1992ko apirilaren 26a – igandea

6:00etan jaiki nintzen eta bereziki otoitz egin nuen gaur Komuniun Santua merezimendu gabe jasotzea nahi dutenentzat, eta baita Aita Vogtrentzat ere.

Salbatzailearekin bat egin ondoren, galdetu nuen ea Aita Santuarentzat idatzitako gutunari beste aldaketarik egin behar genion.

Salbatzailea: "Nire alaba, gutuna ondo dago. Bidal ezazu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, atzo bihotza oso astuna nuen Jyng-ek, bere Lehen Komunia berriki jaso zuena, kontatu zidanean: ez zaie uzten Salbatzailearen edo Tabernakuluaren aurrean makurtzea altararen aurrean abesten edo otoitz egiten dugunean, Vogt aitaren debekuagatik." Hau bere aitaorde eta nire senarraren aurrean esan zidan, galdetu nionean. Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, apaiz honek ez du Jainkoaren grazian bizi."

Lehenik ez nuen sinetsi nahi Salbatzaileak esan zidana, baina gero berak errepikatu zuen hirugarren aldiz.

Ni: "Eta berarekin Kontsekrazioari dagokionez?"

Salbatzailea: "Kontsekrazioarako agintea du. Hori ezin diot kendu."

Ni: "Nire Jauna, hori izugarria da. Ez dut gehiago jasateko gaitasunik. Nire Jauna, inork ez zait sinetsiko."

Salbatzailea: "Itsumena handia da."

Ni: "Nire Jauna, badakizu nola otoitz egiten dudan Vogt aitarengatik. Zer egin behar dut, bada?" Salbatzailea: "Utzi apaiz hau nire esku."

Ai, ze zaila izan zen hori niretzat. Ia ezin nuen neure burua idaztera behartu; kolpe bat balitz bezala jo zidan. Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, orain ulertzen dut zergatik joan behar naizen Aita Santuarengana."

Nire Jauna, arriskuan daude apaizak?

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Ia guztiak arriskuan daude. Ez dute nire nahia betetzen." Ni: "Ez al dute nahi, ala ezin al dute zure nahia bete?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, nire aurrean daudenean axolagabe daudela. Damutu egin behar dute."

Ni: "Baina, ziur aski, fedea dute, ezta?"

Salbatzailea: "Fede horretarako gutxi otoitz egiten dute."

Ni: "Sinesmena Jainkoaren oparia zela uste nuen?"

Salbatzailea: "Bai, baina nahi dudanari eman diezaioket."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut zure irakaskuntzagatik, zure adeitasunagatik, nirekin izan duzun pazientziagatik eta zure leuntasunagatik. Apaizengatik ere maite zaitut. Erruki izan dezazula haiekin. Haietzat otoitz egingo dut."

Egiazki, urte batzuk daramatzat haien alde otoitz egiten nire otoitz-taldean.

10:00etan meza santua, gorrizko ornatuetan.

Ia ezin nuen jasan eta nire aurrean ura santua isuri behar izan nuen. Infernuak nire gainean askatu balira bezala sentitu nintzen. Gelditu gabe otoitz egin nuen fededunen eta apaizaren alde, eta Komuniño Santua eskaini nuen Aita Vogten alde.

Ez zitzaidan zeremonia gustatu. Ez zen egokia Aita Vogtek Vennebusch andreari predikatzeko baimena ematea. Aita Vogtek lehen komunioa hartzen zuten haurrei etengabe lehen komunioa ematea eta haien eskuetan jartzea egun batean benetan erantzun beharko duen zerbait da.

Bazkarirako, 'Igande Zuri' haurra zen Jyng-ek Schützenhausera gonbidatu ninduen.

Bazkariaren ondoren, Karlsruheheko moja batek etxera eraman ninduen eta elkarrekin otoitz egin genuen.

Ondoren, Marion etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

Ondoren, nire anaia Vladimir eta nire iloba Ratko berriro etorri ziren niri bisitan.

Rot-eko Hedwig-ek ere etorri zitzaidan. Ondoren, nire eguneroko sarrerak transkribatu nituen.

1992ko apirilaren 27a – Astelehena

Lanera autoz noa nintzela, trafiko-ilar batean harrapatuta geratu nintzen. Horrek ohikoa baino gehiago otoitz egiteko aukera eman zidan. Lanera iritsita:

Berehala kandela bat piztu nuen purgatorioko arimak omenez eta ura santuz busti nituen.

Pazienteak iristeko zain nengoela, nire lankide Veronika eta biok elkarrekin errezatu genituen Rosarioko Pozeko Misterioak, baita Espiritu Santurako otoitzak ere. Ondoren, paziente batzuk erradiografian aztertu nituen eta hortz-klinikara joan nintzen hortz bat betetzera. Bi ordu inguru eman nituen hortz-klinikako aulkian. Hortz-medikuak anestesia nahi nuen galdetu zidan. Ezetz esan nuen eta mina bekatunen bihurteta eta arimen salbamendurako eskaini nuen. Ondoren, azterketa osoan zehar etenik gabe otoitz egin nuen Aita Santuarentzat, Aita Santuaren etsaiak, gotzain eta apaizentzat, eta baita mediku, erizain eta beste arimentzat ere. Tratamendua bi ordu inguru iraun zuen. Hortz-medikua izugarri izerditzan ari zen. Amaieran, konfesatzera joan ez zela esan nion. Hala ere, izerdia lanpara bero eta distiratsuaren errua zela esan zuen.

Berriro ere, paziente batzuen erradiografiak atera nituen.

12:00etan klinikako kapera:

Lehenik Angelus-a otoitz egin nuen eta gero otoitz bizian jarraitu nuen. Salbatzaileari esan nion ez niola ezer eskatu nahi, nik ezer ez naizelako, eta berak niri ezer esan nahi bazion, hala egin zezala. Otoitzetan sakon murgilduta nengoela, mezu espiritual bat jaso nuen.

Salbatzaileak esan zidan: "Idaz ezazu, nire alaba, Vogt Aitari hitz egin behar diozu." Ni: "Gutuna Aita Santuari bidali baino lehen, ala bidali ondoren?" Salbatzailea: "Gutuna Aita Santuari bidali ondoren."

Esan nuen: "Bai, Jauna, zer nahi duzu berari esatea?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba: 'Aldatuko al du bere iritzia ala ez?'" Ni: "Ai, nire Jauna, orain ez dut hori batere ulertzen."

Ni: "Jainko handia, Jainko boteretsua, Jainko hilgaitza, nola esan behar diot hau, eta noiz?"

Salbatzailea: "Joan zaio gaur."

Ni: "Jauna, baina ez dakit zer erabaki duen."

Salbatzailea: "Berak badaki."

Ni: "Zer lortuko dut berarengana joatean?" Salbatzailea: "Bere salbazioa."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, baina hori da orain arte egin behar izan dudana gauzarik zailena." Salbatzailea: "Egin ezazu, nire alaba, garrantzitsua da."

Ni: "Jauna, ezin dut gehiago idatzi; bihotzeko infartu bat izango dut berarengana joaten banaiz."

Salbatzailea: "Beldur al zara?"

Ni: "Ez naiz beldurtzen, baina guztia kontuan hartuta, orain sinesten dut ez dela aldatuko. Baina berari berriro grazia handia ematen badiozu, orduan dena berriro ondo egon daiteke."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, oraindik oso maite dudala."

Ni: "Nire Jauna, atzoko sarrera ere irakurri behar diot?"

Salbatzailea: "Gaurkoa."

Ni: "Bai, Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jauna, zure nahia bete dadila."

Orduan Salbatzailea galdetu nion apaiza ikustera nirekin joango ote zen, edo bakarrik joan beharko nuen.

Salbatzailea: "Nonahi zoazten, beti zurekin izango naiz."

Salbatzaileari eskerrak eman eta kapera utzi nuen nire lanpostura joateko eta lanean jarraitzeko. Kapera 40 minutuz egon nintzen. Batez beste, kapera 15 minutuz bakarrik egoten naiz.

Lanaren ondoren, gutuna posta bulegoan bidali nuen Aita Santuarentzat, posta ziurtatu bidez. Arratsaldeko 16:15ak aldera zen. Etxera bidean, Aita Vogten alde Errosarioa otoitz egin nuen. 16:45ak aldera, elizan laburki otoitz egin nuen, eta 16:50ak aldera Aita Vogtekin nengoen. Apaizak entzun zidan.

Atsegina izan zen eta esan zuen: "Ikusi beharko dugu hemendik aurrera gauzak nola doazen."

Aita Santuari bidalitako gutunaren kopia bat eman nion irakurtzeko.

Gutuna irakurtzen ari zela, barnean galdetu nion Salbatzaileari zer esan behar nuen, eta entzun nuen: "Izan isilik orain."

Elkarriketa laburra izan zen, inoiz baino laburragoa. Vogt aitaren bedeinkapena eskatu nion. Bedeinkatu ninduen eta alde egin nuen.

Arratsalde hartan ez zen meza

santurik gorriz ospatu. 20:00etako

otoitz-taldea:

Salbatzailea adoratu genuen. Beti bezala, zuzenean Salbatzailea aurrean belaunikatu nintzen.

Hiru litani errezatu genituen: Magnificat-a, Santu Trinitatearen litaniak, Mariaren Bihotz Garbiaren litaniak eta Santuen litaniak. Salbatzaileak bidalitako bero eta poza handia sentitu nuen. Bi ordu eta erdiz otoitz egin genuen.

Askok berriro konfesatzera joan ziren; amaieran, nik ere hala egin nuen. Denek pozik alde egin zuten. Salbatzaileak grazia asko eman zizkigun.

1992ko apirilaren 28a – asteartea

9:45–10:45etan medikuen gelan:

Gaur ez nuen ohiko moduan hainbeste otoitz egin. Vogt aitaren inguruan kezkatuta nengoen eta gauzak nola jarriko ziren pentsatzen ari nintzen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Bikarioak kontuan hartuko du." Ni: "Orain eliz agintaritzako beste batzuekin hitz egingo dut?" Salbatzailea: "Zenbait pertsonarekin hitz egingo duzu."

Ni: "Vogt apaizak Freiburg-eko norbaitekin harremanetan jarriko nau?"

Salbatzailea: "Bai, Oskar artzapezpikua jada zure ahotsari buruz informatu dut." Ni:

"Bai, oraindik ez al du nirekin hitz egiteko inolako interesik erakutsi?"

Salbatzailea: "Oraindik etorriko da. Oraindik zurekin hitz egingo du."

Salbatzailea: "Besteek txantxetan hartu, ukatu eta mespretxatu arren, dena onartu behar duzu. Nirekin amaierara arte iraungo duzu."

Komunio-laguntzaile Franziskari buruz ere galdetu nuen.

Salbatzailea: "Zurekin hitz egingo du."

Ni: "Komunioa banatzeari buruz zerbait esan behar diot?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu nik zuri esan dizudana."

Atzo arratsaldean otoitz-taldearen ondoren, Salbatzaileari buruzko nire elkarriketen berri pixka bat eman ondoren, bi emakumek esan zidaten ez zituztela Salbatzailea galdetuko ea beraiekin egongo zen apaizera joan behar bazuten, zeren eta argi baitago Salbatzailea beraiekin dagoela.

Salbatzailea: "Kontuz. Ez erantzun halako iruzkinei; nik dakit ondoen zer egingo zuten."

Ni: "Esadazu, Salbatzailea, zerbait esan nahi badidazu."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. Orain irudika al dezakezu zer esaten ari naizkizun?" Ni: "Ez, Jauna. Jakin-mina dut."

Salbatzailea: "Aita Santutik gutun bat jasoko duzu. Berarengana joan zaitezke."

Lehenik ez nuen sinetsi nahi izan; gero pentsatu nuen zerbait gaizki idatzi nuela eta Salbatzailea eskatu nion berriro errepikatzeko.

Esan nuen: "Mesedez, errepikatu hori berriro, maite dudan Jesus, nire gidari espirituala." Orduan bigarren aldiz entzun nuen.

Salbatzailea: "Gutun bat jasoko duzu eta Aita Santuarengana joan zaitezke."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, noiz joan behar naiz hara? Hori zure eskuetan uzten dut, hemen nire lanaren egoera nola dagoen badakizulako. Eta orain joan behar banaiz, hegazkinez joango naiz hegazkinez."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, dagoeneko irrikitan nago Aita Santuarekin hitz egiteko aukera izatea. Jainko Handia, dena dakizu, dena ikusten duzu, nahi duzun bezala egiten duzu, eta zuk egiten duzun guztia zuzena da. Nire maitasun handia. Ez da norberak zuregandik bereiztu behar.

Uste dut hori izan daitekeela gaizkiena guztien artean, norbaitek pentsa lezakeena zurekin kudeatu eta bizi daitekeela zure gabe.

Eskerrak ematen dizkizut bihotz-bihotzez zure maitasunagatik eta adeitasunagatik, nire Jauna eta nire Jainkoa." Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Nire arima maitasun eta bakez beteta zegoen, eta oso zoriontsu nengoen. Salbatzailearekin 30 minututik gora hitz egin nuen.

12:00etan klinikako kapera. Ondoren, kanpora atera nintzen paseotxo bat egitera eta Andra Mariarentzako lore-sorta txiki bat bildu nuen.

15:00etatik 15:45etara nire egunerokoan idatzi nuen. Lehenik, orrialdeak pasatu eta aurreko egunetan Salbatzaileak esandakoa irakurri nuen.

Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen eta Komuniun Santua eskaini nuen nire Aita Santuarentzat eta Marionentzat.

Elizatik atera ondoren, Marion etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

1992ko apirilaren 29a – asteazkena

Gaur goizean berriro ere gehiago otoitz egin nuen.

Goizeko 10:00etan medikuen gelan, Salbatzaileari batu nintzen. Salbatzailea:

"Idaz ezazu, nire alaba, Dean Enz-era joan behar duzu." Ni: "Nire Jauna eta

nire Jainkoa, nire Jesus, nire zuzendari espirituala. Zergatik?" Salbatzailea:

"Esan behar diozu nik zuregan inspiratu dudan gauzarik garrantzitsuena." Ni:

"Zer da hori, gauzarik garrantzitsuena?"

Salbatzailea: "Esadazu gerraz, Eliza premiaz erreformatu behar baita." Ni: "Eta zer izango litzateke erreforma hori?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire maiteena den alaba. Eskuko komunioa premiaz bertan behera utzi behar da. Eta Komunio Santua apaizaren eskuzko esku kontsokratuen bidez soilik eman behar da

Ni: "Esango diot Gutun Santuari idatzi diodala?" Salbatzailea: "Hura erakutsi diezaiokezu."

Gainera, galdetu nion Salbatzaileak nola nahi zuen fededunek Komuniun Santua jasotzea – zutik ala belaunik.

Salbatzailea: "Nire alaba, gogoan izan hau betirako. Ni naiz Jauna eta Jainkoa; denek erakutsi behar dute nire aurrean ohore sakonena."

Ni: "Jauna, baina ohore sakonena Zure aurrean makurtzea, belaunik jartzea eta bihotz garbi batekin Zuri harrera egitea da."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hori badakizu."

Ni: "Jauna, zuzenean dekanora joan behar al dut, edo Vogt apaizari jakinarazi behar diot niretzat hitzordu bat antolatu dezan, nire tokiko apaiza baita?" Salbatzailea: "Joan Vogt apaizari eta esan nirekin hitzordu bat antolatzeko dekanoa, Enz jaunarekin."

Ni: "Eta zer gertatuko da Vogt apaizak berak konpon dezala esaten badit?" Salbatzailea: "Orduan, egin bere erantzukizunpean."

Ni: "Noiz egin behar dut hori?"

Salbatzailea: "Nire alaba, egin ahalik eta azkarren." Ni: "Nire Jauna, gaur pixka bat zorrotza zara."

Salbatzailea: "Nire alaba, kopa aspalditik gainezka dago."

Ni: "Maitea Salbatzaile, ez dut ondo ulertzen. Barkatu, baina 'kopa gainezka ari da' esaldiak zer esan nahi du?"

Salbatzailea: "Nire alaba, bekatua hain astuna da ezen ezin dudala gehiago eraman."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, erruki zaitez guregan, salbatu gaitzazu; azken finean, zure seme-alabak gara. Jesus, Jainko bizidunaren Semea, beste zerbaite idatzi behar dudarik ba al dago?"

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, nahikoa da. Bakean zoazke."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila. Eskerrak ematen dizkizut bihotz osoz zure hitzengatik."

Salbatzailearekin 30 minutuz inguru bat eginda egon nintzen.

12:00etan kapera: Bihotzez otoitz egin nuen, eta gero Salbatzailearekin elkartu nintzen. Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hitz batzuk idatzi ditut; zuk nire lekuan zer idatziko zenuke?"

Salbatzailea: "Kontuan hartu, nire alaba, apaizentzako mezua dela."

Orain Aita Gebhard Heyderekin joan behar nuen ala aste honetan bertan galdetu nuen.

Salbatzailea: "Hurrengo asteburuan."

Ondoren galdetu nuen Aita Vogt-engana joan behar nuen ala deitu egin behar nion, horrela joan nintekeelako

Apaizburu Jauna.

Salbatzailea: "Deitu iezaiozu." (Aita Vogt) Ni:

"Hori ondo idatzi al dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, ondo idatzi duzu."

Ni: "Jauna, nola entzuten zaitudan galdetzen badidate, ezin dut egoki azaldu." Salbatzailea: "Esan iezaiezu bihotzaren sakonean entzuten nauzula, eta han nago zurekin."

Ni: "Baina entzumena klinikako langilea naiz eta belarri-kanalarekin asko lan egiten dut, eta ez zaitut nire belarrien bidez entzuten."

Salbatzailea: "Hori gainjainkoa da."

Ni: "Baina esango dute gainera gaindijainkoa deabruak ere ekar dezakeela." Salbatzailea: "Espirituak bereizteko otoitz egin behar dute. Orduan jakingo dute gaindijainkoa espiritu on batetik ala espiritu gaizto batetik datorren."

Arratsaldeko 13:15ak aldera Reverend Vogti deitu nion. Esan nion Salbatzaileak Dean Enzengana joateko agindu zidala, eta hark dekanarekin hitzordua antolatu behar zuela. Harrituta geratu zen eta berriro esateko eskatu zidan.

Bigarren aldiz errepikatu nuen.

Vogt aita esan zidan hitzordua nik neuk antolatu behar nuela.

Eskerrak eman nizkion. Vogt aita pixka bat hotza izan zen.

14:00etan laneko kapera:

Negar egin nuen mingots, ondoren laburki otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Joan zaiozu pertsonalki (Dean Enz apaizari) lanaren ondoren, lanaren ondoren. Ez deitu aurretik."

Ni: "Etxean egongo al da joaten naizenean?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Ez dakit ere non bizi den. Eta zer gertatuko da ez badu niri entzun nahi?"

Salbatzailea: "Entzungo zaitu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zure eskuetan jartzen dut nire konfiantza guztia.

Jauna, zure borondatea bete dadila. Eskerrak ematen dizkizut; zuk esan didazun bezala egingo dut." Klinikako kapera batean hamabost minutuz egon nintzen.

Grazia jaso nuen; nire arima berehala sendatu zen berriro, eta pozik nengoen eta lanera itzuli nintekeen.

Wieslocherako bidean, Erreverendo Dean Enz ikustera, errezo-rosarioa eta beste otoitz batzuk eskaini nizkion Erreverendo Erz-i. Arratsaldeko 5ak pasata gutxira, jada Wieslochen nengoen, San Laurentius elizan.

Han laburki otoitz egin nuen eta Salbatzaileari esan nion: "Orain hemen nago eta ez dakit non bizi den Enz dekanoreverendoa."

Salbatzailea indarra eta bakea emateko eskatu nion, eta Enz dekanorekin elkartu nintzenean esateko behar nuena inspiratzeko. Eta uste dut Salbatzailea nirekin zegoela. Elizatik irten nintzen eta emakume zahar bati galdetu nion non bizi zen Enz dekanoa. Hark esan zidan, eta begi-bistan bikariotzaren aurrean nengoen.

Emakume eder batek atea ireki zidan, eta esan nion dekanorekin hitz egin behar nuela, Salbatzaileak hara bidali ninduelako.

Berehala esan zuen dekanoa ez zegoela han.

Ziur ote zegoen galdetu nion, Salbatzaileak bidali ninduelako.

Erantzun zidan Deana Adenau Plazako dekanatuan zegoela, Lehen Komuniua jasotzen ari ziren haurrekin lanean.

Noiz itzuliko zen galdetu nion. Arratsaldeko zazpietan berriro saiatzeko esan zidan, eta nik esan nion joango nintzela berari bila.

Lehenik Adenau Plazako deankura joan nintzen. Han, gizon batek esan zidan dekanoa, Enz jaunak, denbora luzez kanpoan egon zela. Ondoren elizara itzuli nintzen eta Salbatzailea esan nion: "Salbatzaile maitea, dekanoa ikustera joaten nintzenean etxean egongo zela esan zenidan." Salbatzailea: "Etxean dago."

Ni: "Orduan emakume hark gezurra esan zuen." Salbatzailea: "Sartu etxera."

Ondoren elizatik irten eta bikariotzaren atearen aurrean gelditu nintzen. Barrura sartu nahi gabe, otoitz egiten hasi nintzen, izan ere, sakonki ere sentitzen bainuen

Dean Enz etxean zegoen. Eskutara errosarioa hartuta, hainbat aldiz latinez Ave Maria otoitz egin nuen, Arkangelu San Mikelen otoitza eta latinez hainbat aldiz Sanctus. Orduan gazte bat etorri eta barrura sartu zen. Errosarioa otoitz egiten ari nintzela ikusi zuen. Ondoren, adineko emakume bat iritsi zen, bikario-etxeke etxezainaren ama. Ondoren, merkataritza-gizon bat iritsi zen, dekanotegian eta elizan jada ikusia nuena. Iristeko laugarren gizona nire aurrean gelditu eta oihuka eta zarataz esan zuen: 'Norbaitek ezin al nau lagundu?' Bere ahotsa desesperatuta entzuten zen.

Berehala sentitu nuen nire barruan zegoen deabrua eta ez nion erantzun. Baina otoitzari devotuki eutsi nion, ahots baxuan Aita Gure bat bestearen atzetik errexitatuz.

Baina BERAK entzun zezakeen nire otoitza. Hasieratu egin zen eta ate-kanpaiari hainbat aldiz jo zion; urduri egin eta mehatxu egin zidan, otoitz egiteari utzi behar niola esanez.

Errosarioa iraindu zuen, eskua altxatu zidan eta kolpea emango zidala esan zidan. Ez nintzen mugitu eta otoitz egiten jarraitu nuen.

Orduan berriro ate-joka egin zuen, eta etxeakoandarearen ahotsa entzun zen interfonotik, bertan inor ez zegoela esanez. Gizona haserre eta amorru bizian alde egin zuen. Ni otoitz egiten jarraitu nuen, eta pixka bat beranduago Andre Mariari eta aingeruei deitu nien, laguntza eskatuz. Oihuka eskatu nuen: "Andre Mari santua, zabal ezazu zure mantala etxe honen gainean."

Bat-batean atea ireki zen eta emakumeak esan zidan sartzeko; bitartean parroko apaiza iritsi zen. Emakumea ziurgabetuta zirudien, eta sentitu nuen ez zela zintzoa.

Esan nion: "Ni nagoen lekuan, deabrua inoiz ez dago urrun."

Eskuan errosarioa oraindik neukala dekanora joan nintzen, eta esan nion atearen aurrean otoitz egiten ari nintzela, Salbatzaileak apaiza etxean zegoela esan zidalako, eta horregatik ez nuela nahi izan kanpaiari jotzea. Harrituta begiratu zidan.

Salbatzaileak niri esandakoa esan nion, dekanak jakin behar zuela.

25 minutuz inguru hitz egin genuen, eta egunkariaren azken hiru orrialdeak irakurri nizkion, baita apaiz reverendeari bidalitako gutuna ere eman nion irakurtzeko.

Esan zidan Reverend Vogtrekin hitz egingo zuela.

Bere bedeinkapena eskatu nuen eta bere aurrean lurrean belaunikatu nintzen. Oso bedeinkapen ederra eman zidan eta alde egin nuen.

Nire autoa aparkatuta zegoen aparkalekuan parroko etxezaina topatu nuen eta konfesatzera joan behar zuela esan nion. Erantzun zidan hori gezur zuria zela. Jainkoak ikusi zuela esan nion. Orduan barre egin eta aurrera joan zen.

18:25ak aldera jada Rot-eko elizan nengoen. Enz dekanuarentzat eta Vogt aitarentzat

Komuniun Santua eskaini nuen.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuenean, galdetu nion dekanari buruz dena behar bezala egin ote zen.

Salbatzailea: "Dena ondo zegoen."

Salbatzailea: "Eskerrik asko... Denbora pixka bat igaro ondoren,

Salbatzaileak jarraitu zuen: Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba maitea,

bakean zoazela."

Elizatik atera ondoren, Steinhauser izeneko moja batekin elkarrizketa bat izan nuen. Hereje-irakaskuntzen aurka ohartarazi nuen eta hogei minutuz baino gehiagoz hitz egin nuen berarekin. Etxean, zerbait jan nuen eta gutxira beste bisitari bat izan nuen. Jainkoari buruz berriro hitz egin nuen, bisitariak ez baitzekien bataiatua ote zen.

Satanak nire senarraren barruan oldarkari jardun zuen. Haserrearekin eta gorrotoarekin mendean hartu zuten; gainera, zauritutako hanka okertu egin zitzaion. Horren ondoren, Lucia iritsi zen.

Niretzat otoitz egingo zuela agindu zidan eta jada astelehena, otoitz-taldeara joatea irrikitan zegoela esan zidan. Hemen otoitz egitera etortzea gustatzen zaio.

22:45ean ohera joan nintzen.

Gau hainbeste izan ditut lo gutxi egin dudana—Jainkoak bakarrik daki. Eta hala ere,

Salbatzaileak indarra ematen dit lanean jarraitzeko.

Uste dut egun hau ikasgai handia izan zela niretzat. Salbatzaileak berretsi zidan bere ahotsa entzuten dudala eta, aldi berean, erakutsi zidan Satanek nire aurka duen haserrea.

Salbatzailea gabe, ziur aski ezin izango niokeela garaitu.

Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta nire Jainkoa, gaur niri eman didazun grazia handiagatik.

Niretzat egiaztatu da esaera: 'Bilatzen dutenek aurkituko dute'; eta Deanentzat, berriz: 'Izan adi, ez baitakizu zein ordutan etorriko den.'

1992ko apirilaren 30a — Osteguna

Gaur goizean asko otoitz egin nuen. Ondoren, nire lankidearekin Errosarioa otoitz egin nuen. At 10:00etan medikuen gelan lanean nengoen. Lan egiten nuen bitartean ondo otoitz egin nuen. Gero, erradiografiatarako etorritako pazienteak bihurtu nituen – bekatua dutela uste ez duten eta konfesatzera joaten ez diren ardi galdutakoak.

Paziente bat Hungariakoa zen, bestea Italiakoa, hirugarrena Errumanikakoa, eta gero Mauerrako alemaniar bat zegoen. Harrapaketa ona izan zen. Beraz, ez nuen Salbatzailearen mezua klinika-kaperaan 12:30 arte jaso.

Ni: "Atzo dekanaren ate nagusiaren aurrean otoitz egiten ari nintzela, eta espiritu zikindua zuen gizona nire aurrean zutik zegoela, zuk nirekin zinen."

Salbatzailea: "Bai, zurekin nengoen."

Ni: "Horregatik ezin izan ninduen erasotu."

Ni: "Zer nolako espiritu zikina zen gizon hark zuena? Galdetzen dizut zure nire zuzendari espirituala zarelako, eta jakin behar badut, esan iezadazu,

Zure nahia bada.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Lucifer bera zen." Ni: "Luciferen deabrua ala Lucifer bera?"

Salbatzailea: "Lucifer bera."

Ni: "Bakarrik zegoen han, ala beste batzuk ere baziren berarekin?" Salbatzailea: "Berarekin armada oso bat zegoen."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zein zen bere helburua? Nire helburua Deanoaren atearen aurrean otoitz egitea al zen? Une horretan bertan etorri zen, Deanoarekin eztabaidatu beharreko gai garrantzitsuak nituen unean. Nire Jauna, esan iezadazu hau garrantzitsua den apaizentzat." (Satan haserre zegoen, eskuan komuniaren abolizioaz eta ahoan komuniaren ezarpenaz Dekanoarekin hitz egiten ari nintzelako; izan ere, eskuan komuniak Satanen lana delako.)

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, apaizek nire nahia bete behar dute." Ni: "Baina zein da Luciferoren helburua?"

Salbatzailea: "Denak nahi ditu."

Ni: "Jauna, hori ondo idatzi al dut?" Salbatzailea: "Bai, zuzena da."

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, apaizak orain nahasmenduaren erortzen ari direla." Ni: "Zergatik?"

Salbatzailea: "Zeren lokatz artean murgilduta daudelako. Nire alaba, izan nigan leial eta eutsi sendo."

Ni: "Salbatzaile, zerbait etorriko zaidan? Esan iezadazu; azken finean zurekin nago, eta sinetsiko diot."

Salbatzailea: "Zuek iragiko zaituzte."

Ni: "Jaungoiko maitea, zer esan nahi du 'iragazitakoak' izateak?"

Salbatzailea: "Askok galdekatuko zaituzte. Entzun adi nire ahotsa." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, baina hori ez da erraza."

Salbatzailea: "Jada esan dizut, azken finean nirekin garaile izango zarela."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, zuk esan duzun bezala gertatuko da."

Elizan nengoen, gorritz jantzita. Marionentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

Bereziki berarengatik otoitz egin nuen.

Arkitekto Wolfgang etorri zen eta otoitz-gela eraiki nahi dugun lekua begiratu zuen. Roswita ere han zegoen.

Arratsaldean, Marion, bere ama eta Erich etorri ziren. Ni Marionekin egunkaria idazten ari nintzen bitartean, nire senarra, Irma eta Erich Errosarioa otoitz egin zuten.

Eskerrik asko, Jainkoa, grazia honengatik.

1992ko maiatzaren 1a – ostirala

Etxean, goizeko 7:00ak aldera:

45 minutuko otoitzaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen.

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Aita Ongi-egile eta Salbatzailea, zer nahi duzu idatzi dezadan? Jauna, zure borondatea bete dadila. Nire Jauna, ezer ez naiz. Gaur ez dut ausarderik ezer eskatzeko. Agian, nire Jauna, apaizekin hain desilusionatuta nagoelako da. Nire bihotza haiengatik min egiten du. Bai, Jauna, apaizengatik negar egiten dut. Jendeak lokaztik ateratzea nahi du, baina ez dute entzun nahi."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Etorkizuneko egunetan nire alde hitz egin behar duzu. Artzapezkopearekin elkartzeko gonbita jaso duzu."

Ni: "Nori? Saier artzapezpikuari?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Zer esan behar diot?" Salbatzailea: "Zure bihotzean jarri dudana."

Ni: "Noiz hitz egin behar diot – Aita Santuaren aurrean joan baino lehen, ala Aita Santuarekin hitz egin ondoren?"

Salbatzailea: "Aita Santuarekin hitz egin aurretik."

Ni: "Nire indartsu, betiko eta santu Jainkoa, prestatu behar al naiz honetarako?"

Salbatzailea: "Egin otoitz eta gose egin."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut. Eta nirekin egongo zara."

Salbatzailea: "Bai, zurekin egongo naiz."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai. Idatzi gauza bat gehiago, nire alaba. Orain arte zuregan inspiratu dudana guztia – eutsi horri eta izan horretan leial."

Denbora pixka bat igaro ondoren, Salbatzaileak esan zuen:

"Joan zaitez bakean."

Salbatzailearekin sakonki bat eginda egon nintzen 30 minutuz inguru. Ondoren, gehiago otoitz egin nuen, baina ez nuen dena idatzi. Laburra izan behar dut, bestela Marionek ezin izango du idazten jarraitu.

Arratsaldean elizan nengoen Errosarioan. Andra Mariari eskainitako maiatzeko otoitzaldien hasiera ekitaldia zen. Jende gehiago otoitz egingo balu, atseginagoa litzateke.

Marion arratsaldean etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

Hilde eta Hedwig elizatik atera ondoren etorri ziren bisitan, eta ni haien fedea indartu nuen. Wennebusch andrearengatik otoitz egin nuen, ez dezan berriro Komuniun Santua banatu.

Salbatzaileak esan zidan: "Arrazoi honengatik otoitz egin behar da."

1992ko maiatzaren 2a — Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäuselera eraman ninduten Meza Santurako, tabernakuluaren aurreko lehen eserlekura. Meza Santuan parte hartzen ari ziren beste fededunak elizako atzeko, txikiagoan eserita zeuden, altararen atzean. Handik ezin da ikusi tabernakuluari edo Waghäuseleko Andra Mariari, bihotz oneko Amari.

Ezin dut hitzekin adierazi nola jaso nuen grazia bertan, tabernakuluaren aurrean, berehala.

Meza Santua hiru apaizek ospatu zuten. Espiritu bidez Komunia jaso nuen eta Salbatzailea niregana etorri zela sentitu nuen.

Ondoren, Marionengana joan nintzen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

12:00etan Angelus-a otoitz egin genuen. Otoitzaren bitartean entzun nuen nire emaztearen ama hilabete honetan etxera deituko zutela. Hori ez nuen guztiz ziur, beraz Marioni esan nion. Etxera iritsi nintzenean, lorategiaren azken zatia moztu nuen eta ondoren barazki batzuk erein nituen.

Arratsaldeko 16:25etan Rot-eko elizara joan nintzen, eta han egon nintzen 20:00ak arte.

Lehenik, emakume batzuekin Errosarioa otoitz egin nuen. Ondoren, bakarrik otoitz egiten jarraitu nuen arratsaldeko 17:25ak arte. Gero Salbatzailearekin bat egin nuen.

Ni: "Salbatzaile, gaur goizean Waghäusel-en tabernakuluaren aurrean Meza Santuan parte hartzea egokia izan al zen niretzat?"

Salbatzailea: "Horrela jarraitu, nire alaba."

Ni: "Berthold aitaren asmoa zen Komunio Santua ematea. Baina elizako beste aldean belaunik nengoela — beste otoitz egileekin batera ez, baizik eta tabernakuluaren aurrean — hain sakonki bat egin nuen Salbatzaileari espirituaren bidez, non berak nirekin zegoela sentitu nuen.

Eta, beraz, ez nuen komunio santua sakramentalki jaso, nahiz eta Berthold aita horretarako seinalea eman. Salbatzailea, hori egokia izan al zen?

Salbatzailea: "Komunio Santua eman nahi badizu, berarengana joan zaitez."

Ni: "Baina espirituz zurekin bat nengoenean, zuk nirekin zinen, ezta?" Salbatzailea: "Bai, zurekin nengoen."

Ez nuen beste galderarik egin nahi.

Orduan isiltasuna izan zen.

Orduan entzun nuen: "Idatzi, nire alaba."

Ondoren berriro isilunea izan zen.

Ondoren zer etorriko zen pentsatu nuen.

Orduan entzun nuen jarraitzen: "Hilabete honetan zure emaztearen ama nirekin egotera eramango dut. Otoitz egin berarengatik."

Ni: "Bai, Jauna, berarengatik otoitz egingo dut."

Ni: "Nire Jauna, ez dut gehiago galdetzeko galderarik. Ongi eta errukitsua zara."

Zuregatik edozer baino gehiago maite zaitut."

Berriro isiltasuna nagusitu zen.

Bat-batean, malko handi bat erori zitzaidan nire eskuineko bekainetik beheara. Haren esanahia eta hurrengoan zer gertatuko zen pentsatu nuen.

Orduan entzun nuen:

"Idaz ezazu, nire alaba: 'Serbian ere gerra egongo da.' " Ni: "Baina hori tristea da, Jauna."

Galetu nuen: "Nire jaioterria suntsituko al da?"

Hori esaten nuen bitartean, bi hiri handiez pentsatzen ari nintzen: Belgrad eta Pančevo. Salbatzailea: "Hala izango da."

Nik esan nuen: "Nire Jauna eta Jainkoa, zer egin behar dut?" Salbatzaileak: "Otoitz asko egin."

Esan nuen: "Jauna, ez dakit nola otoitz egin dena eskatzeko. Hainbeste pisatzen dit." Galdetu nuen: "Noiz gertatuko da hau, nire Jaun eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, laster."

Salbatzailea: "Nire alaba, sendo egon."

Ni: "Bai, Jauna, sendo izango naiz, zuk nahi duzulako." Ni:

"Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa."

Elizan bi ordu eta erdi belaunik egon eta otoitz egin ondoren, Meza Santuan geratu nintzen. Nire emaztearen amagatik Komunio Santua eskaini nuen.

Etxera iritsi nintzenean, senarra haserre zegoen hainbeste denbora kanpoan egon nintzelako. Bere amari buruz entzun nuena ezin nion esan. Isilik geratu nintzen, ez baitzaio sinesten eta normalean nirekin eztabaidatzen duelako.

1992ko maiatzaren 3a — Igandea

7:30etan etxean:

Otoitz egiten hasi nintzen, eta ondoren Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, ez zaituztela sinetsiko."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, ez dizutela sinetsiko."

Salbatzailea: "Jainkoarekin adiskidetu ez direnek premiaz damutu behar dute; bakarrik orduan salba daitezke."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, Belgrad eta Pančevo suntsitzen badituzte, hori epaiaren zati bat izango al da?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala da."

Ni: "Jauna, hirian haur gehienak abortatu dituzte." Salbatzailea: "Asmatu duzu."

Ni: "Jauna, ezer egin dezaket jende honentzat?"

Salbatzailea: "Hemen laguntzen duen bakarra gose egitea eta otoitza da."

Denbora pixka bat igaro ondoren, Salbatzaileak esaten entzun nuen:

"Nire alaba, maite zaitut. Geratu niregan leial. Joan zaitez bakean."

Ni: "Nire Aita maitea, eman grazia, erruki eta barkamena oraindik Zurekin adiskidetu ez diren pertsona guztiei. Nire Jauna eta Jainkoa, salbatu haiek, ez daitezen galdu. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jesus maitea, nire gidari espirituala, zure bizirik dauden hitzengatik eta eman dizkidazun grazia ugariengatik."

Goizeko 10:00etan, Rot-en Meza Santuan parte hartu nuen.

Meza Santuan sufritu nuen. Haurrak eta apaiza ez zuten Jainkoarentzat errespeturik erakutsi. Arratsaldean, Letzenberg-era erromes joan nintzen.

Etxera berriro ere etsita joan nintzen. Katedraleko kanonigoak predikatu zuen, baina ez gaur jendeak entzun behar duena. Gaiari buelta ematen ibili zen.

Letzenbergetik, Doloreetako Andra Mariaren Kapera utzi ondoren, mahasti-bidean behera nentorrela, ausaz topatu nuen katedraleko kanonikoa bikaritzaren aurrean. Hurrengoan Medjugorjeri buruz predikatuko nuela esan nion. Harrituta begiratu zidan. Laster Oskar gotzain nagusia ikustera joango nintzela esan nuen. Eskua eman zidan eta nik bideari ekin nion. Seguruenik hori esan behar nion. Etxean, Errosarioa otoitz egin nuen. Ondoren, Marion etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen. Guk idazten ari ginela, nire senarra, Irma eta Hedwig Heger elkarrekin Errosarioa otoitzatzen ari ziren. Gaiztoak berriro torturatu nau gaur, nire esku eskuineko oinarrian mina zorrotzekin. Ur bedeinkatua botatzen diodan bakoitzean eta mina arimen salbamendurako eskaintzen dudanean, mina desagertzen da.

1992ko maiatzaren 4a – Astelehena

10:00 eta 11:00 bitartean, klinikako hortz-medikuaren aulkian eserita, gogotsu otoitz egin nuen.

12:00etan klinikako kapera:

Otoitzaren ondoren, Fatima otoitza eta beste otoitz batzuk gogotsu egin nituen.

Salbatzailea galdetu nion, atzo elizan haurrak aldarearen inguruan dantzan ari zirenean hainbeste sufritu nuelako.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, aldarearen inguruan ez dela portaera egokia. Sakrifizio-aldarea da. Horrela eginez, apaizak haurrak errespetutik urrunduko ditu."

Ni: "Atzo arratsaldean ere ez zitzaidan Letzenbergen predikua gustatu." Salbatzailea: "Predikua ez dator garaiko egoerarekin bat."

Ni: "Entzun nuena nahikoa zait." Orduan isilune sakon bat egon zen.

Orduan Entzun nuen Salbatzaileak esaten:

"Idaz ezazu, nire alaba, —" Isilunea — "Joan beharko duzu," — Isilunea — "Ez dakizu hurrengoan zer etorriko den, ezta?"

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa," —Isilunea— "Jainko Handia, Jainko Santua, non joan behar naiz? Baina esaten didazun aurretik, kendu nire beldurra eta jendearen beldurra, eta eman iezadazu grazia zure nahia betetzeko eta gauzatzeko."

Salbatzailea: "Kanzler Kohlengana joan behar duzu. Herritarrak otoitzera deitu behar ditu." Ni: "Zergatik galdetzen badit, zer esan behar diot?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu gerra datorrela."

Ni: "Belgrad eta Pančevo suntsituko direla ere esan behar diot?" Salbatzailea: "Bai, idatzi; hori esan behar diozu."

Ni: "Nire Jauna, baina hau gai serioa da." Salbatzailea: "Egin hau, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila." Ni: "Noiz joan behar naiz?"

Salbatzailea: "Azkar joan zaitez ahal duzun heinean."

Ni: "Jauna, berarengana noaenean, entzun egingo al nau?"

Salbatzailea: "Bai, entzun egingo zaitu."

Ni: "Egin egingo dut; mesedez, eman iezadazu grazia eta behar dudan guztia hori egiteko."

Orduan Salbatzaileak esan zidala entzun nuen: "Maite zaitut eta eskerrik asko, nire alaba. Bakean zoazke."

Holger kapera nire ondoan otoitz egiten ari zen, eta idazten nuen bitartean begiratu zidan. Salbatzaileak eginarazi nahi zidan hori esan nion, eta hark ideia bat eman zidan nola harremanetan jar nezakeen Kanzilerarekin.

Ludwigshafen-en Mariaren komentu bat dago; haren semeek ere han joaten dira. Berehala Stefan apaiza ere gogora etorri zitzaidan, baina orain Koloniaren ondoan dago; Fridolin-ek bakarrik du haren telefono-zenbakia.

Ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea hori joateko biderik egokia zen. Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela nahikoa izango da."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut, edo nahi duzun moduan dago?" Salbatzailea: "Nire alaba, horrela da."

Nire atsedenaldia amaitu zen. Ez nintzen aire freskoan irten eta berehala lanean jarraitu nuen. Arratsaldeko 18:15etan, Landershofen zegoen Fridolin-ek Koloniako Aita Stefanen telefono-zenbakia eman zidan: 0221—214535 – St Columba.

Zenbaki horretan hiru aldiz saiatu nintzen berarekin harremanetan jartzen. Baina inork ez zuen telefonoari erantzun.

18:40etan, Pirmasenseko eta inguruko sei lagun etorri zitzaizkidan. Elkarrekin joan ginen Mingolsheimera, San Roke kapera, eta han meza santua ospatu genuen, Rotten ez baitzegoen mezarik. Esan nien denok eskaini behar genuela meza santua Kanzler Kohl eta bere familiarentzat. Horretarako, zazpi ginen.

Etxeko otoitz-taldeara 15 minuturen buruan itzuli nintzen. Inoiz ez ziren hainbeste pertsona otoitz egitera etorri gaurko bezalaxe. Gaur egun Rochus Kapera zegoen Söllner apaiza ere etorri zen. Oso asko otoitz egin genuen. Amaieran, fededunak pozik alde egin zuten.

Apaizak hasieran bedeinkapena emateari uko egin zion.

Ondoren, hainbat galdera egin zizkidan; eta gero bakarrik eman zigun denoi bedeinkapen zoragarria. Fededunetako batek, Toni izenekoak, ia beti otoitz-taldean parte hartzen duena, haserre geratu zen eta pixka bat minduta sentitu zen, guk bedeinkapena emateko eskatu genionean apaiza hasieran uko egin ziolako.

Esan zuen Andra Mariak jada bedeinkapena eman zigula. Nik esan nuen:

"Bai, hala uste dut, eta egia da."

Hala ere, apaizak ez zigun bedeinkapena eman, berriro eskatu arren.

Orduan Toni-k esan zuen: "Ba, orduan ez da benetako apaiza."

Apaizak galdetu zuen han goitik hitz egiten ari zena santu bat ote zen, Toni eskailera igotzearen goiko mailetan eserita baitzegoen, lekurik ez zegoelako. Tonik erantzun zuen: "Bai, San Antonio."

1992ko maiatzaren 5a – asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen. Atzo arratsaldean otoitz-taldea bisitatu zuen apaizari buruz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Tentazioa izan zen."

Ni: "Zer esan nahi duzu tentazio batez? Zeren eskuan komuni-oa abolitu egin behar dela esaten duzu, eta apaizak dio gotzainen esanak entzun behar dituela."

Salbatzailea: "Nire inspirazioari eutsiko diozu." Ni: "Nire Jauna, oso argigabea da."

Salbatzailea: "Zuri inspiratu dizkizudan hitzak bizirik dauden hitzak dira." Ni: "Zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Hitzak gelditzen dira, eta inork ezin ditu ezabatu."

Ni: "Gotzinek ziur aski ezabatuko dituzte."

Salbatzailea: "Baina ez Jainkoaren grazian bizi diren gotzainak." Ni: "Tonik egoki jokatu al zuen?"

Salbatzailea: "Nik onartu nuen."

Ni: "Nola ulertu behar dut hau, nire arimako zuzendari?"

Salbatzailea: "Apaiz batek beti eman behar du bedeinkapena eskatzen zaionean."

Esan nion ezin izan nuela Stefan apaizarekin telefonoz harremanetan jarri. Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, joan konbentura."

Ni: "Non dago hori, Ludwigshafenen ala Oggersheimen?"

Salbatzailea: "Oggersheimen."

Salbatzailea: "Han apaiz batekin egingo duzu topo, eta hark ahalik eta azkarren jarriko zaitu harremanetan Kanzler jaunarekin, Kohl jaunarekin."

Ni: "Ez al dut Kanzleraren semeetatik pasa behar?"

Salbatzailea: "Entzun adi Aitari."

Ni: "Apaiz honek jakingo al du ni etorriko naizela?"

Salbatzailea: "Bai, jakingo du."

Ni: "Noiz joan behar dut hara?"

Salbatzailea: "Joan gaur."

Ni: "Apaizari esan behar diot zergatik behar dudan Kohl Kanzlariarekin hitz egin, ala isilik egon behar naiz?"

Salbatzailea: "Esadazu zergatik berarekin hitz egin behar duzun."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa. Zuk esan duzun bezala egingo dut. Jauna, zure nahia bete dadila.

Baina eskatzen dizut, nire errukizko Jainkoa, gidatu nazazu ez nazan oker bidetik joan. Eta mesedez, eman iezadazu grazia zure nahia betetzeko."

Ondoren gehitu nuen: "Orain zer gertatuko den, Jainkoaren eskuetan jartzen dut.

Horregatik ez naiz kezkatu."

Salbatzailea: "Ez. Nire alaba, ez duzu horretaz kezkatu beharrik."

Senarrari buruz galdetu nuen, atzo berriro ere sumatu bainuen espiritu zikina berarekin zegoela.

Oker egon nintekeen galdetu nuen,

edo agian bakarrik irudikatu nuen.

Salbatzailea: "Zure inguruan uste duzun baino espiritu zikin gehiago daude."

Ni: "Haren eraginez etengabe tentazioen aurrean nago."

Salbatzailea: "Bai, beti adi egon behar duzu."

Ni: "Nire Jauna, zure gabe galduta nago."

Salbatzailea: "Hori egia da. Baina nirekin inoiz ez zara galduta egongo."

Ni: "Galdera hainbeste egin ondoren, beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba, galdetzen didazunagatik. Bakean zoaz, nire maitea alaba."

12:15etan kapera barruan:

Kapera sartu baino lehen, tentatu egin ninduten. Oker idatzi nuela zerbait pentsatu nuen, komuna Ludwigshafenen zegoela. Apur bat nahastuta nengoen, Salbatzaileak Oggersheimen zegoela esan zidalako.

Kapera sartu nintzenean, Holger ere aldi berean otoitz egitera sartu zen.

Esan nion Salbatzailearekin berriro hitz egin behar nuela niretzat argigabe zegoen zerbaiti buruz. Ondoren galdetu nion monastegia non zegoen zehazki ba al zekien.

Hark esan zuen: "Oggersheimen."

Orduan esan nuen Salbatzailea berriro galdetu beharrik ez nuela izango. Beraz, nahasmendu hau espiritu zikinek eragindakoa besterik ez zen, beti Salbatzaileak esaten didana kontrakoa xuxurlaka esaten saiatzen dena.

Labur otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea galdetu nion, esku eskuineko atzealdean maiz sentitzen dudan mina, labana zorrotz batek egindako zauri baten antzekoa delako.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, espiritu zikina saiatzen ari da, zuk uzten badiozu, zuregan estigmak inprimatzen. Baina hori ez da nire borondatea."

Ni: "Zergatik egiten du hori?"

Salbatzailea: "Horrela, nik zure baitan inspiratzen dudanari azkarrago

amore emango diozu." Ni: "Baina mina atsegin gabekoa da; zer egin

behar dut?" Salbatzailea: "Orain arte ondo jokatu duzu, nire alaba. Oso asko otoitz egin."

Ni: "Nire Jauna, asko otoitz egiten badut, are gehiago erasoko dit." Salbatzailea:
"Baina ahulago egingo da."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna. Orain lanera joan behar dut."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba. Bakean zoazke."

16:00etan: Lanetik atera eta zuzenean Ludwigshafenera joan nintzen autoz. Bidean, gidatzen ari nintzela, jada otoitz egiten ari nintzen topo egingo nuen apaizarengatik. Ez nekien biderik batere, baina Oggersheim-eko elizaraino eraman ninduten. Eliza barruan, tabernakuluaren aurrean gizon bakarra ari zen otoitz egiten. Labur otoitz egin ondoren, Salbatzailea galdetu nion zer egin behar nuen hurrengoan.

Salbatzailea: "Zoaz, erakutsiko dizut."

Elizatik irten nintzen eta berehala, tabernakuluaren aurrean belaunik egon zen gizona nire atzetik zegoen. Hemen monasteriorik ote zegoen galdetu nion. Gizonak erantzun zuen: "Monasterioa." Gizonak "Hemen" esan zuen eta nire aurrean zegoen eraikinari keinu egin zion. Orduan galdetu nuen konbentoa zen ala monasterioa. Gizonak soilik esan zuen: "Monasterioa."

Monasteriora sartu nintzen eta sarrerako aretoan San Frantziskoren irudi bat ikusi nuen. Han, berehala otoitz egin nion San Frantziskori—Aita Gurea, Agur Maria eta Gorazarre—eta apaiz egokia bidaltzeko eskatu nion.

Apaiz bat atera zen eta berarekin hitz egin nuen. Bilerako gelara sartu ginen.

Lehenik biok isilik egon ginen, eta laburki otoitz batean murgildu nintzen, apaiz egokia ote zen egiaztatzeko. Salbatzailearen ahotsa entzun nuen: "Hitz egin berarekin."

Berarekin askatasunez hitz egin ahal izan nuen, bera ere apala baitzen, eta bere barneko bakea sumatu nuen. Han geratu nintzen Meza Santurako. Komunio Santua hartu ondoren, Salbatzaileak esaten entzun nuen: "Zuzena izan da, nire alaba."

Komunio Santua eskaini nuen apaiz honengatik, Kanzler jaun Kohlengatik eta nire emaztearen amagatik.

Etxera bidean, autoan berriro errosarioa otoitzatu nuen apaizaren asmoetarako.

Apaiz honi Kanzlerarekin bilerarako hitzordua lortzeko laguntza eskatzeari aparte, Errusiatik datorren gerraz eta Eskumendia eskuan jasotzeari buruz ere hitz egin nuen, hori ezabatu egingo baita.

1992ko maiatzaren 6a — asteazkena

8:30etatik 11:30etara, klinikan hortz-medikuaren aulkian etzanda egon nintzen denbora guztian. Hortzak bete zizkidaten. Buruan etenik gabe otoitz egiten nuen, bihotz osoz otoitz eginez. Anestesia ukatu nuen eta mina asmo askorengatik eskaini nuen, bereziki Ebert doktorearengatik, ENT klinika honetan lan egin zuena eta duela gutxi auto-istripu batean hil zena.

Niri tratatu ninduten bi hortz-medikuak ere pixkanaka fedean sartu dira. Lehenago, haietako bati konfesatzera joateko eskatu nion.

Hortz-medikuarengana joan ondoren, nire lanpostura itzuli nintzen eta bi orduz pazienteen erradiografiak atera nituen.

13:30etan kapera joan nintzen: Salbatzailearekin inolako galderarik egin nahi ez nuen, baizik eta berarekin bat egin nahi nuen.

Bihotzez otoitz egin nuen eta Salbatzaileak esaten entzun nuen: "Idazkidan, nire alaba."

Erantzun nuen: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, nire gidari espirituala, idatziko dut. Baina mesedez, eman iezadazu grazia eta babesa, egin dezakedan moduan niri nahi didazuna."

Salbatzailea: "Joan egin behar duzu" – Isilunea – "nire alaba" – Isilunea –

Ni: "Jainko Handia, Jainko Santua, nora?" (Barnean, hurrengoan zer gertatuko zen jakiteko hain irrikan nengoan.)

Salbatzailea: "Kanzilerrera, Kohl jaunari, ahalik eta azkarren."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, jada esan diot Aita Joachimi jaun Kohl-ekin hitz egin behar dudala."

Salbatzailea: "Deituko zaitu."

Ni: "Beraz, deitu arte itxaron behar dut?"

Salbatzailea: "Bai, itxaron."

Ni: "Ezer gehiago esan behar al dut?"

Salbatzailea: "Nik esan dizudana." Ni: "Gerra hori etorriko da."

Salbatzailea: "Bai, gerra hori laster etorriko da."

Ni: "Eta esan zenuen jendea otoitzera deitzen ari dela." Salbatzailea:

"Bai, hori egin behar du."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, arrisku handian zaude. Arrisku hori Errusiako norabidean dator."

Ni: "Nor da 'zu'?"

Salbatzailea: "Europako herritarrak."

Ni: "Zuregandik entzun dut gerra honengatik Alemaniarik bakarrik dagoela arriskuan."

Salbatzailea: "Denak arriskuan daude."

Ni: "Ai, Jauna, ezin dut hau idatzi; niretzat oso konplikatua da. Jauna eta nire Jainkoa, Aita Joachinek hitzordua emango al dit Kanzlerra, H. Kohl, ikustera joateko?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; Aitak hitzordua emango dizu, eta horri esker Kanzilera, Kohl jaunarengana joan ahal izango zara."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Jauna, zure nahia bete dadila."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hainbeste maite zaitut eta prest nago zuk esaten didazun guztia egiteko."

Salbatzailea: "Nire alaba, gaurkoz nahikoa da zuretzat. Bakean zoaz."

Arratsaldean, 15:00ak aldera, lehen aldiz irakurri nuen 1992ko apirilaren 25eko Medjugorjeko Bakearen Erreginaren mezua. Harrituta geratu nintzen. Hain inpresio handia egin zidan ezen orain azken zatia idatzi behar dudala:

"Medjugorje zuekin guztioi seinale bat da eta otoitz egiteko eta Jainkoak ematen dizkizuen graziaren egunak bizitzeko deia. Beraz, haur maiteak, hartu otoitz egiteko deia serio."

Arratsaldean, Mingolsheim-eko San Roke kapera joan nintzen. Han konfesatu nintzen.

Helburu askotarako Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko maiatzaren 7a – Osteguna

Ez zitzaidan gustatu Mingolsheim-eko apaizak ospatutako Meza Santua. Zenbait gauzek fede egiazkoarekin talka egiten dute. Horregatik, Salbatzailea galdetu nion:

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau; kontuz ibili halako apaizekin." Ni: "Nire Aita maitea, zer esan nahi du 'halako apaizak' esamoldeak?" Salbatzailea: "Aita

Santuaren irakaskuntza okertzen dutenak."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: apaiza Aita Santuari men egin behar dio." Ni:

"Söllner Aitari berriro hitz egingo diot Rochus Klinikari?" Salbatzailea: "Bai, berarekin beste elkarriketa bat izango duzu."

Salbatzailea: "Nire alaba, geratu niregan leial. Eutsi sendo nire inspirazioari."

Ez ditzaket idatzi Salbatzailearekin otoitz egiten dudana eta eskatzen diodan guztia. Baina badakit asko otoitz egiten dudala Salbatzaileak halako fedea emateko, adibidez, Petri ur gainean ibili zenean eta Salbatzailea aurrez aurre uretan zutik egon zenean.

Salbatzailei esan nion ez dudala nahi dudak ninduela uretan murgiltzea. Halako fedea nahi dut, uretatik gainean oinez zuregana joateko gai izan nadin.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba; bizirik dagoen fedea emango dizut."

Ni: "Hori idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai."

Salbatzaileak jarraitu zuen: "Sinesmen hau da nire oparia zuretzat."

Ni: "Nire Jauna, baina hori da inoiz nahi nezakeen oparirik zoragarriena."

Ezin dizut nahikoa eskerrak eman horregatik. Baina Jauna, ziur asko asko espero duzu niregandik halako zerbait ematen badidazu?

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hori ere eskatuko dizut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zuk eskatzen didazuna egiteko prest nago. Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzaileari esan nion orain lanera joan behar nuela.

Salbatzailea: "Geroago etorri zaitez niregana, eskatu iezadazu."

12.15 – 13.00 klinikako kapera:

Orazio egin nuen eta gero Salbatzailearekin bat egin

nuen. Ni: "Zer da bizidun fedea?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Ni zaukat, eta ni da zure fedea." Ni: "Hori hain ederra da. Bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut."

Ni: "Nire erregeen errege, nire Aita maitea, zer eskatzen didazu?"

Badakit ez duzula ezer ezinezkoa eskatzen, eta pozik idatziko dut nahi baduzu.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Zure bizitza eskatzen dizut." Ni:

"Nire Jauna eta nire Jainkoa, nire Jesus, zuri ematen dizut."

Ni: "Zergatik eskatzen duzu nire bizitza? Dagoeneko eman dizut." Salbatzailea:

"Eman didazu, baina nik oraindik ez dizut eskatu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ez dut orain beste galderarik egin nahi; hau ulertzeko zaila da."

Esadazu horri buruz jakin behar dudana ezer badago."

Salbatzailea: "Ni naiz zure bizitza. Idatzi, nire alaba." Ni:

"Nire Jauna eta Jainkoa, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Ni zehazten dut zure bizitza."

Ni: "Bai, Jauna. Zure nahia bete dadila. Zuretzat ezer ez naiz, eta Bakearen Andra Mariaren bitartez bakarrik lor nazakezu."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hori atsegin zait."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz."

Arratsaldean, Mingolsheimeko San Rok kapera joan nintzen Meza

Santuan parte hartzera. Arima behartsuentzat Komuniun Santua eskaini

nuen.

1992ko maiatzaren 8a – ostirala

10:00etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari batu nintzen eta galdetu nion:

"Atzo esan zenuen: 'Zure bizitza nik erabakitzen dut'; hori zertaz den pixka bat gehiago azal dezakezu, nahi baduzu?"

Salbatzailea: "Zuk egiten duzun guztia nire lana da."

13:00etan klinikako kapera:

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, idatziko dut. Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Aitari joan behar diozu, Oggersheima."

Ni: "Agian beste Aitari batera?" Salbatzailea:

"Oggersheima, Aitari."

Ni: "Lehenik Regensburg-era joan nahi nuen, Aita Gebhardengana."

Salbatzailea: "Lehenik Oggersheim-eko Aitari joan zaitez."

Ni: "Esan zenuen deituko zidala." Salbatzailea:

"Bai, hala egingo du."

Ni: "Orain geratzen den galdera bakarra da:

noiz?" Salbatzailea: "Asteburu honetan."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, joango naiz. Jauna, zure borondatea bete dadila." Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, gero berriro galdetu iezadazu."

Orduan kapera kanpoko pasabidean zintzilik zegoen erlojuari begiratu nionean, konturatu nintzen bazkari-atsedenaldia erdi orduz gairatu nuela. Salbatzaileari lotuta zaudenean, denbora oso azkar igarotzen da.

15:30:

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, Aitak sinetsiko didate haiengana noanean?" Salbatzailea: "Ez, nire alaba, zalantzan daude."

Ni: "Zergatik joan behar diet zalantzan badaude? Ez dut hori ulertzen." Salbatzailea: "Nire alaba, ez dute zure bezalako bihotz irekirik, nire ahotsa entzuteko. Nire alaba, adi-adi entzun nire ahotsa."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, apaizengana esango dudan guztia zure eskuetan jartzen dut."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala da."

Ni: "Apaizekin hitz eginda zer lortuko dut?"

Salbatzailea: "Azkarren Chancellor Helmut Kohl-ekin hitz egin dezazun." Ni: "Maitea

Salbatzailea, beste zerbait idatzi behar al dut, edo horrekin nahikoa al da?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; Aitari esango diezu gerra kontuan serioa naizela. Nire alaba, izan nigan leial. Bakean zoaz."

1992ko maiatzaren 9a — Larunbata

7:15etan Waghäuseleko Meza Santuan.

Ondoren, Marionekin egon nintzen 13:00ak arte, eta gure egunerokoetan

idatzi genuen. 16:15etik 17:30era, Roteko elizan otoitz egin nuen.

Arratsaldean, deabruak nire aurka oldar egin zuen, bereziki nire senarraren bidez. Berriro asko otoitz egin behar izan nuen. Gero bakea izan zen.

1992ko maiatzaren 10a — Igandea

Meza Santuaren aurretik otoitz egin nuen.

10:00etan, Rot-en Meza Santua ospatu zuten, eta ni bertan egon nintzen.

Arratsaldeko 14:30 aldera, sufritu nuen. 30 minutuz otoitz egin nahi nuen, baina ezin izan nuen. Sofan etzanda nengoen. Orduan Salbatzailea laguntza eskatuz oihukatu nuen. Orduan entzun nuen: "Zoaz, nire alaba, egin nik esaten dizudana. Otoitz egin Dolorosoaren Errosarioa."

Bat-batean indarrez bete nintzen eta berehala bi Errosario eta litaniak otoitz egin nituen.

Arratsaldeko 4:50 aldera, Salbatzailearekin bat egin nuen.

Ni: "Esan zenuen kanpakiak jotuko zutela."

Salbatzailea: "Bai, hala esan nuen."

Ni: "Nor zara, 'Ni'?"

Salbatzailea: "Zure Jesus, nire alaba. Satanak komentuaren gaineko boterea du. Itxaron hurrengoan zer gertatuko den esaten dizudan arte. Aita Joaquin zurekin harremanetan jarriko da. Jarraitu haien alde otoitz egiten, nire alaba."

Arratsaldeko Mariaren gurtza.

1992ko maiatzaren 11 — Astelehena

Eguerdian kaperaian, 12:00etan:

Serbian gerraz zerbait oker entzun nuen jakin nahi nuen. Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Serbian gerra etorriko da, eta Belgrad eta inguruko eremua suntsituko dira."

Ondoren, jakin nahi nuen Gaiztoak esku hartu ote zuen nire emaztearen amarekin lotuta. Hori berriro egiaztatu nahi nuenez, Salbatzailea galdetu nion. Salbatzailea: "Nire alaba, zure emaztearen ama hil egingo da hilabete honetan."

Salbatzailea: "Joakim aita deituko zaitu; prest egon."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Zigor bat ekarri behar dut lurrera." Galdetu nuen: "Nor zara 'Ni'?"

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, Ni Triunitateko Jainkoa naiz, Aita Jainkoa, Seme Jainkoa, Espiritu Santua Jainkoa."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zer lortuko duzu honekin?" (zigorrarekin)

Salbatzailea: "Niri leial zaizkidan arimak."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar dudana al dago?"

Salbatzailea: "Nire alaba, nahikoa da. Bakean zoazke."

Otoitz-taldeara jende asko etorri zen. Waghäuseleko Aita Bertholdek denei banan-banan lehen meza bedeinkapena eman zien. Bedeinkapena barne, gure otoitza hiru ordu baino zertxobait gehiago iraun zuen. Eskerrik asko, Jainkoa, ustekabeko bedeinkapen honengatik.

1992ko maiatzaren 12a – asteartea

Medikuaren kontsulta:

Salbatzailea berriro zigorrari buruz galdetu nion.

Salbatzailea: "Zigorra beharrezkoa da jendeak aitortzeko zein Aitari dagokion, izan ere, Aita bat aukeratu behar baitute."

Lan asko nuen egiteko eta 15:00ak arte ez nintzen kapera iritsi.

Salbatzailea galdetu nion ea Mingolsheim-eko Aita Söllner-engana joan behar nuen, bat-batean gaixotu zelako.

Salbatzailea: "Zoaz, nire alaba, zoaz haren bila."

Ni: "Zer esan behar dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hori. Dean Enzi ere eskatzen diodana egin behar du. Esan iezaiozu horrela poza handia emango lidakeela." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hori berari helaraziko diot."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba; bakean zoaz."

Gaur nire senarraren urtebetetzea zen.

Roteko elizan Meza Santuan parte hartu nuen.

Nire semeak gaur Stuttgart-en ebakuntza bat izan zuen.

Premiazkoa zen. Guztira zazpi ginen eta berarentzat otoitz egin genuen.

1992ko maiatzaren 13a – asteazkena

12:00etan kapera:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, idatziko dut." Salbatzailea: "Zure semea ondo egongo da." Denbora pixka bat igaro ondoren:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, Eslovakia arriskuan dago. Arrisku hori oso gertu dago. Errusiatik gerra etorriko da Eslovakiarako."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Joan."

- Isilunez eta gelditasunez bete zen. Ni: "Norengana joan behar dut?" Salbatzailea: "Joachim Aitari."

Ni: "Ez nau deitu. Zergatik ez nau deitu? Badakizu, nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus eta nire gidari espirituala?"

Ni: "Baina zuk Jaun maitea bazara, esan iezaiozu: 'Viva Jesu und Maria'." Salbatzailea: "Idatzi: 'Viva Jesu und Maria'."

Ni: "Zergatik ez nau Aita Joaquiemek deitu?"

Salbatzailea: "Bizirik dagoen fedea falta zaio."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez dakizu bihar nolakoa izango zaren." Ni: "Ados, noiz joan behar dut Aitarengana?"

Salbatzailea: "Joan gaur."

Ni: "Joachim aita han egongo al da iristean?" Salbatzailea:

"Bai, nire alaba, han egongo da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, oraindik hitz egingo al dit?"

Salbatzailea: "Bai, hitz egingo dizu."

Ni: "Zer esan behar diot?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu gerra kontuan serio nagoela, eta premiaz jarri behar zaituela harremanetan Kancelari Kohl-ekin, zuk
."

Ni: "Zergatik premiaz?"

Salbatzailea: "Bekatuaren pisua gainditzeko zaila da." Ni: "Eta zer gertatuko da ezin duela hori egin esaten badu?"

Salbatzailea: "Orduan, nire alaba, zure betebeharra bete duzu."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, nire gidari espirituala, baina zuk jada alde aurretik badakizu ea hori egingo duen."

Ni: "Eta zuk esan zenuen gerra ezin dela gehiago gelditu. Eta gerra dator. Zergatik, beraz, joan behar dut harengana?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Niri dagozkidan arimak salbatu behar dira." Ni: "Maitea Salbatzaile, zuregandik datorren eta zuk bidali nauzula erakusten duen seinale bat eman al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, emango dizut." Ni:

"Eta zer izango litzateke hori?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, Aita Joakinek harrituko zaituen zerbait emango dizu."

Ni: "Ongirako ala txarrarako?" Salbatzailea:

"Ongirako."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, Aita Joachimengana joango naiz. Jauna, zure borondatea bete dadila."

Oggersheimen nengoen Verena-rekin. Nire Wieslochen Dean Enz-i egindako bisita bezalaxe zen. Konbentuaren kanpoan zain nengoela, espiritu zikin batek jabeturiko gizon bat nire aurrean agertu zen. Nire zati txikitari zatitu nahiko nindukeen.

Errosarioaren hirugarren hamarkadara arte ez zen atea ireki.

Joachim Aitari hitz egin nahi niola esan nuen. Lehenik, beste apaiz bat atera zen, eta hark ere azaldu nion Salbatzaileak zer nahi zuen.

Joachim aita iritsi zen eta elkarrekin hitz egin genuen. Azkenik, Joachim aitak esan zuen poliziaren laguntzarekin saiaturiko zela Kohl jaunarekin elkartzeko aukera antolatzen.

Arratsaldeko 18:40etan utzi nuen monasterioa.

19:25ak aldera jada Mingolsheim-eko San Roch kapera nengoen. Han Meza Santuan parte hartu nuen, Oggersheim-en ez baitzegoen mezarik.

21:30etan Erich etorri zitzaidan eta esan zidan misiolari Söllner aita, zeinak

garaian gaixorik zegoenak, bi aldiz galdetu zion nirekin otoitz-taldean nengoela, non amaitu zen lurrean.

Otoitz-taldeko saioan lo hartu zuen. Arratsalde hartan Andre Mariaren

Litaniak ere otoitz egin genituen.

1992ko maiatzaren 14a – Osteguna

Atzo monasterioaren ondoan zegoen gizonari buruz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, espiritu zikina zen."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Aitak egingo dute Aita Joachimi zure inguruan gomendatu diodana."

Ni: "Orduan Kanzlerrarekin, Kohl jaunarekin, hitz egingo al dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Etorkizuneko egunetan, hondamendi ugari egongo dira."

Ni: "Esadazu zerbait haiei buruz."

Salbatzailea: "Egin otoitz, nire alaba."

Ni: "Oratuko naiz. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Mingolsheimeko San Roke kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera

2022ko maiatzaren 15a – ostirala

10:30etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Gerra oso gertu dago. Joan zaitetz apaizarengana, Vogt aitarengana. Joan zaitetz berarengana berriro. Joan zaitetz gaur. Apaizek Errosarioa otoitz egin behar dute fededunekin."

Goizeko 11:20ak aldera berriro galdetu

nuen. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, entzuten ari naiz."

Salbatzailea: "Joan apaizarengana, Vogt aitarengana. Santu Mezaren aurretik Errosarioa otoitz egin behar du."

Ni: "Jaungoiko maitea, hori jada esan diot."

Salbatzailea: "Badakit, nire alaba. Berriro joan behar duzu berarengana." Ni: "Eta zergatik galdetzen badu?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu gerra oso gertu dagoela."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ez zait nigan sinetsiko."

Salbatzailea: "Hala ere, berarengana joan behar duzu."

Ni: "Rosarioari buruzko zatia kenduta, beste ezer esan behar diot?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: horrela, bere burua sufrimendutik libratuko du."

Ni: "Baina hori esatea zaila da. Ez al dut beste zerbait esan dezakedan? Baina hori nahi baduzu, hori esango diot."

Salbatzailea: "Esan nahi diot hori." Ni:

"Bai, Jauna, eta zer izango litzateke hori?"

Salbatzailea: "Niri desobedientzia da apaiz bati gerta dakioken gaizkeririk handiena."

12:30etan kapera:

Salbatzaileari esan nion: "Jaun maitea, baina hori are zailagoa da. Eta zaila egiten zait apaizarengana joatea, badakit ez didala sinetsiko."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: bekatu hau eramatea hain zaila zait, denok maite ditudalako."

Salbatzailea: "Egin ezazu, nire alaba, joan han."

Ni: "Bai, Jauna, egingo dut, zure nahia delako, baina oso zaila egiten zait." Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba, maite zaitut. Bakean zoaz."

14:30: Ez nekien nola otoitz egin behar zuen Errosarioa.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. Apaizak Errosarioa otoitz egin behar du fededunekin eta otoitzan gidatu."

Ni: "Nirekin etorriko zara?"

Salbatzailea: "Bai, zurekin joango naiz."

Apur bat harrituta geratu nintzen eta galdetu nion nola ibiliko zen nire ondoan. Harrituta nengoen, pentsatzen nuelako nola ibil zitekeen nire ondoan nik ikusi ezin badut.

Salbatzailea: "Zurekin ibiliko naiz eta zurekin egongo naiz." Ni: "Hori ez dut ulertzen."

Ni: "Nire Jauna, ulertzerik ez dut nola joan behar naizen apaizarengana, zuk esan baituzu ez dagoela Jainkoaren grazian."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Apaiz bakoitzarekin bere salbazioa bilatzen dut." Ni: "Jaungoiko maitea, ez dizut gehiago galderarik egingo. Berarengana joango naiz."

Roteko elizan, Komuniun Santua jaso ondoren:

Salbatzailea: "Zoaz, nire alaba, zoaz berarengana."

Arratsaldeko 19:45 aldera Aita Vogt-ekin nengoen. Salbatzailearen hitzak kontatu nizkion. Aita Vogtek galdetu zidan ea idatzi behar nuen.

Ni: "Santa Mezaren ospakizuna egin behar al duzu?"

Aita Vogt: "Hori da nire bokazioa." Ni:

"Niretzat, Jainkoaren borondatea da."

Vogt apaizak galdetu zidan Salbatzaileak idatzi behar nuela esan ote zuen.

Honi esan nion: "Bai, dena dago egunkarian, baina ez dute nahi nik haiei irakurri diezaiedan." Vogt apaizak esan zuen: "Nik ere zerbait xuxurlaka esan diezadake."

Ondoren galdetu zidan dekanoa ikustera joan

nintzen ala ez. Erantzun nion: "Bai, berriro gezurra esan al du?"

Vogt apaiza barre egin zuen.

Ondoren kontatu nion zer gertatu zen Enz dekanorearen etxean nengoela. Vogt apaizak entzun zuen.

Berriro ere Reverend Vogti bisitatzera alferrik joan nintzela iruditu zitzaidan. Uste dut barre horren atzean zerbait serioa ezkutuan dagoela. Nire aldetik egin dezakedana egin dut; gainerakoa Jainkoaren eskuetan uzten dut.

Gela utzi eta parrokia-etxeko korridorean zutik nengoela, sorgina oraindik sabaitik zintzilik zegoela ikusi nuen, apaingarri gisa.

Burura etorri zitzaidan, bi urte lehenago Kohlgrub-en tratamendu-ikastaro batean nengoela, mediku baten kontsultan ere sorgin bat zintzilik zegoela. Medikuari azaldu nion hori ez zela egokia, eta hark sorgina kendu zuen. Gainera, bere etxera gonbidatu ninduen, eta nire bihurtuta kontatu nion.

Pentsatu nuen Reverend Vogtek ere sorgina jaitsiko ote zuen, kontatu badiot.

1992ko maiatzaren 16a — Larunbata

1.30–2.30 am: Gau osoan otoitz egin nuen.

7.15: Waghäuseleko elizan Meza Santua.

16:00etan: Stuttgartera joan nintzen nire semea bisitatzera.

18:30: Rot herrian nengoen elizako meza santuan.

Arratsaldeko 18:40 aldera, ni neu eta nire familia Jesusen eta Mariaren Bihotz Santuei eskaini nituen Andra Mariaren asmoetarako.

1992ko maiatzaren 17a — Igandea

7:15etatik 8:50etara otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa. Jainko Handia eta Jainko Santua, idatziko dut. Apaizengatik eta gerran hil eta zauritutako hainbesteengatik negar egiten dut."

Ez naiz inoiz hain desilusio handiz hartu apaizekin orain bezala.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, zer idatzi behar dut?" Denbora pixka bat igaro ondoren:

Ni: "Oraindik ez dakit zer idatzi behar dudan." Salbatzailea:

"Zuretzako seinale bat emango dizut."

Ni: "Noiz eta non?"

Salbatzailea: "Elizan."

Ni: "Hori ondo entzun al dut?"

Salbatzailea: "Bai, elizan."

Ni: "Elizako fededunak horrekin bihurtuko al dira?" Salbatzailea: "Bai, bihurtuko dira."

Ni: "Baina elizan jada bihurtuta daude, ezta?"

Salbatzailea: "Ez, denek itzuli behar dute."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, maiteena Jesus."

Salbatzailea: "Apaizak orain itsutasunez jotuta daude. Nire alaba, apaizentzat otoitz asko behar da."

Ni: "Baina Jauna, badakizu jada asko otoitz egiten dudala haien alde."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Garrantzitsua da. Gerra jada hemen dago."

Ni: "Nire Jauna, orain ez dut hau ulertzen. Bosniako gerra al esan nahi duzu?"

Salbatzailea: "Bihotz guztietako gerra."

Ni: "Hau guztia ulergaitza zait. Ez al didazu argiago azal dezakezu?" Salbatzailea:

"Erasoaren alde otoitz egin."

Ni: "Mesedez, azaldu iezadazu gerra modu errazago batean."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. Maitasunik ez dagoen lekuan, gorrotoa besterik ez dago.

Nire seme-alaba, gerra bihotzean hasten da. Bihotza zer beteta dagoen, ahoak hori hitz egiten du.

Otoitz egin zuen bihotzak garbi daitezen."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, apaizak martiri handian erori direla." Ni: "Hori ondo idatzi

al dut?"

Salbatzailea: "Bai."

Berehala berriro errepikatu zuen.

Ni: "Nire Jauna, hori idazteko ausardirik ez dut." Salbatzailea:

"Baina idatzi duzu."

Ni: "Zein da haien martiritzaren arrazoirik nagusia?"

Salbatzailea: "Haien desobedientzia."

Ni: "Jaun maitea, ezin dut gehiago idatzi; niretzat gehiegi zaila da."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Gizateria arrisku handian dago. Haien bekatua

neurritz haratago joan da. Ezinezkoa zait gehiago isilpean egotea eta lokatz handi

hau ikustea."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, salbatu gaitzazu."

Salbatzailea: "Nire alaba, sinetsi; ez izan zalantzarik. Geratu nire leial. Joan bakean." Ni:

"Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrik asko. Zuri leial geratuko naiz."

PS: Eguneko sarrera nire egunkarian transkribatzen ari nintzela (lehenik eskuizkribu batean dena idazten dut), 30 minutuz lo sakon batek jota egon nintzen. Buruan etengabe Salbatzailea otoitz egin nuen, eta ondoren berriro ondo nengoen. Gaiztoak ez du nahi hau idaztea.

Goizeko 10:00etan Rot-en Meza Nagusian parte hartu nuen.

Arratsaldeko 3:00ak aldera Marion iritsi zen, eta ondoren Adriane. Elkarrekin Errosarioa otoitz egin genuen. Geroago, Luxenburgotik Fridolin eta Claude iritsi ziren.

Clauder nire bihurketa kontatu nion.

Ondoren, elizako Mariaren debozioan joan ginen. Claude Fridolin-ekin seminarioan zegoen, baina apaizek desilusio handia eragin ziotenez, orain seminarioa utzi du.

Elizatik atera ondoren, berriro hitz egin nuen nire esperientziei buruz. Clauden espiritua zikina zela sumatu nuen, baina baita nire kontakizunak indartu egin zuela ere ohartu nintzen.

Claudek esan zidan lehen asko otoitz egiten zuela eta apaizek esaten ziotela gehiegi otoitz egiten zuela. Horregatik utzi zuen, baina ordutik espirituzko lehorraldia sentitu zuen eta orain seminarioa utzi du. Claude eta Fridolin gurekin geratu ziren eta astelehenean goizean alde egin zuten. Claude nire senarrari galdetu zion berriro etor zitekeen ala ez.

Pozik alde egin zuen eta hemen grazia asko jaso zituen.

1992ko maiatzaren 18a – Astelehena

Gaurko egunez, zortzi urte bete dira Andra Mari Medjugorjen agertu zitzaidana.

8:45ean lanean:

Salbatzaileak apaizei buruz esan zidana ulertu ez nuenez, berriro galdetu nion. Apaizek martirioa jasaten ari zirela esateak zer esan nahi zuen galdetu nuen.

Salbatzailea: "Ez dute nire ahotsa entzuten, baizik eta espiritu zikinen ahotsa." Ni: "Zergatik martirioa jasaten dute?"

Salbatzailea: "Haien desobedientzia!"

Erradiografia egiten jarraitu nuen.

Berriz bakarrik nengoenean, saiatu nintzen erradiografia gelan Salbatzaileari nire burua bat egiten.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, joan egin behar duzu."

Ni: "Non, nire Jauna eta Jainkoa? Ez dakit non."

Barnean beroa eta bakea sentitu nituen. Une hartan oso ederra zen. Ez zaudela bakarrik sentitzen duzu. Maitasuna bertan dago.

Ni: "Oraindik ez dakit nora joan behar dudana."

Salbatzaileak zalantzan egon zen esateko; nik jakin nahi nuen nondik jo behar nuen.

Ni: "Imajinatu al nuen 'Joan behar duzu' entzun nuenean? Nire bihotza maitasunez erretzen ari da, eta pazientziaz itxaroten ari naiz. Gaizkia ere han dago. Presaka dabil eta bere presentzia nabarmentzen ari da."

Eta Salbatzailea isilik dago.

Salbatzaileak utzi zidan ikusten nola gaiztoak zain egon zen. Erdi ordu geroago, goizeko 10:15ak aldera:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, joan egin behar duzu."

— berriro ere, erantzunik gabe —

Arratsaldean, Roteko elizan Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko maiatzaren 19a — asteartea

Gaur duela zortzi urte bataiatu ninduten.

Gaur ez nuen ahotsik entzun, ez otoitzaldian, ez elizan.

1992ko maiatzaren 20a — asteazkena

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Jesus, errukizko maitasuna, zer idatzi behar dut? Ez dut nahi zuri galdetzea; dena dakizulako. Zure borondatea bada bakarrik idatziko dut, bekataria naizelako; ez dut uste eskatzeko eskubiderik dudarik, zure aurrean hautsa besterik ez naizelako."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, prest nago hori idazteko, zuk esan zenuelako: 'Idatzi, nire alaba.' Baina Mariaren bitartez eta Jainkoaren Ama, Andre Maria Santisimaren babespean."

Salbatzailea: "Hori egia da, nire alaba."

Salbatzailea: "Nire alaba, atzo eraso handia izan zen." Ni:

"Baina, nire Jauna eta Jainkoa, hori badakit."

Salbatzailea: "Nik gertatzea onartu nuen. Satanak dena suntsitu nahi du.

Paternosterra ere eskuratu du."

Ez nuen Salbatzailea galdetu nahi.

Salbatzailea: "Itxaron pixka bat gehiago, nire alaba!" Ni: "Baina zuk dena aurrez dakizu."

Salbatzailea: "Bai, dena dakit, baina maitasunaren eskolan zaude."

Ni: "Jauna, esan iezadazu zein espiritu zikin egon zen nire senarrarekin. Hori ezinezkoa zen. Izan ere, nire senarra zegoen lekuan Aita Heyderrek bedeinkatutako gatza zabaldu nuen."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire Jesus, nire gidari espirituala."

Salbatzailea: "Lucifer bera zen berriro, bere jarraitzaileekin."

Ni: "Etengabe otoitz egin nuen; otoitz hainbeste eginda, ia ezin nuen arnasa hartu."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez amore eman; aurrera egin behar dugu."

Ni: "Nire Jauna, Luciferi axola al zaio Kanzilera joan behar dudala?" Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik halako zerbait galdetzen ari zara?"

Ni: "Bai, Jauna, ez naizelako ezer. Dena eman dizut eta ez dut ezer." Salbatzailea: "Idatzi hau, nire

alaba: maite zaitut, nire alaba, zauden bezala."

Ni: "Luciferen erasoagatik jada pentsatu nuen dena oker ari nintzela egiten."

Salbatzailea: "Nire alaba, egon zaitez niregan leial. Tentazioek zuregana etorriko dira."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, apaiz bat nahi nuke. Zer gertatu zaio Vogt aitari, orain erretiruan dagoenari?"

Salbatzailea: "Nire alaba, erretiratzea ez da nahi nuen modukoa."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, dena zure eskuetan jartzen dut; babestu nazazu, gidatu nazazu eta ez utzi bakarrik, nire seme-alaba. Nire konfiantza osoa zure eskuetan jartzen dut eta zuregan leial jarraituko dut, zeren maite zaitut, nahiz eta halako tentazioak niregan etortzen uzten didazun."

Salbatzailea: "Nire alaba, geroago esango dizut nola jokatu den dena, baina ez orain."

Ni: "Nire Jauna, eskerrik asko, maite zaitut, eta mesedez, barkatu nazazu."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

San Rokeko Kapera Santuan Meza Santuan parte hartu nuen. Ez nuen Komuniun Santua jaso.

Apaiza eserita geratu zen eta laikoei Komuni Santua banatzeko eskatu zien. Hori zen bere nahia.

1992ko maiatzaren 21a — Osteguna

9:20etan medikuen gelan:

Salbatzailea galdetu nion ea oraindik ere hilabete honetan nire emaztearen ama beregan eramango zuen. (Hori tentazioa izan zen; gero horretara itzuliko naiz.)

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hilabete honetan zure emaztearen ama etxera eramango dut."

Ni: "Stift-Neuburg-eko apaizak esan zuen Apostoluekin lotutako agerpen pribatuek amaiera dutela."

Salbatzailea: "Bakarrik sekular apaizek amaitu ditzakete agerpen pribatuak." Söllner aitaren berri galdetu nuen, ez baitzuen berak Komuniño Santua banatu, bi komunio-laguntzaileri utzi baitzien.

Salbatzailea: "Mingolsheim-eko apaizak ez zuen utzi behar laikoei Komuniun Santua banatzen."

Ni: "Zer egin behar zuen? Gaizki sentitzen zen."

Salbatzailea: "Itxaron. Gaixo sentitzeak ez zuen niregandik etorri."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba, eta adi adi entzun. Elizan agerraldi bat izango duzu."

Galdetu nuen ondo entzun nuen ala ez.

Salbatzaileak berriro errepikatu zuen.

Ni: "Salbatzaile maitea, Rot-en, St Leon-Rot-en esan nahi

duzu?" Salbatzailea: "Bai, Rot-en, St Leon-Rot-en."

Ni: "Mesedez, esadazu noiz – ba al dago hori jakiteko

baimena?" Salbatzailea: "Laster."

Ni: "Nola jakingo dut Andre Mari Santua den ala Deabrua?" Salbatzailea: "Bereiziko duzu."

Ni: "Elizako besteek ere ikusiko dute?" Salbatzailea:

"Bai."

Ni: "Denek?"

Salbatzailea: "Pixka

bat."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, Jauna, zure nahia bete dadila."

Ondoren, pazienteak erradiografian aztertu nituen. Amaitutakoan, Salbatzaileari bat egin nion. Beste batzuek orduan erretzera joaten dira, baina nik Jainkoaren presentzia bilatzen dut.

Berarekin bat egin nuenean, Salbatzaileak esaten entzun nuen:

"Idatzi agerraldi hau, nire alaba." Berehala galdetu

nuen: "Zein agerraldi?"

Salbatzailea: "Zure zeruko Amaren agerraldia seinale bat izango da beti han dagoela eta zurekin dagoela."

Ni: "Mesedezko Jainkoa, ezin dizut nahikoa eskerrak eman honengatik. Dagoeneko pozik nago, baina honek esan nahi du orain are gehiago otoitz egin eta gose egin behar dudala. Nire Jauna eta Jainkoa, badago beste zerbait jakin behar dudana Eliza Gorrian gertatuko den Mariaren agerrariari buruz?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, badago beste zerbait jakin

beharrekoa." Ni: "Eta zer litzateke hori?"

Salbatzailea: "Izan beti leial berari." (Jainkoaren Amari).

Ni: "Bai, Salbatzaile, badakizu maite dugula. Zuri hitz ematen dizut Zeruko Amari leial jarraituko diodala."

Ni: "Baina 'Zeruaren Amaren agerpena' esan zenuen. Berririo galdetzen dizut, deabruak ezin duelako Mariaren izena ahoskatu. Esango al zenuke hori berririo esan?)"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Zeruko Ama Mariaren agerraldia izango duzu."

Ni: "Barkatu nazazu, nire Jauna eta Jainkoa, ahotsari oso adi entzuten ari nintzen." Salbatzailea: "Hori zuzena da, nire alaba."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Arratsaldean, Mingolshelmeko San Rok kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera.

1992ko maiatzaren 22a – ostirala

Klinika kapera artean 12:10 eta 13:00 bitartean.

Ni: "Atzo, San Rokeko Kapera Santuko Komuniuneko unean, Söllner apaiza zalantzan geratu zen eta amaierara arte itxarazi ninduen; komunio-barandan belaunik nengoen. Komuniun Santua emateko ere zailtasunak izan zituen. Norbaitek eskuekin atzera egiten ari zen."

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, apaizaren barnean zegoen espiritu zikina hura zela. Espiritu zikinak ez du nahi duzun Komunio Santua jasotzea belauniko eta ahoarekin."

Ni: "Esan zenuen berak nirekin hitz egingo zuela."

Salbatzailea: "Satanek berengan botereik ez balu, dagoeneko zurekin hitz egin izan zuen." Ni: "Ez al diot lagun dezakedan?"

Salbatzailea: "Utzi niri, nire alaba." Salbatzailea:

"Gerra jarraitzen du."

Ni: "Zein gerra?"

Salbatzailea: "Jugoslaviako gerra. Gerra egongo da baita Mazedonian eta Serbian ere." Ni: "Orain amaitzear zegoela uste nuen."

Salbatzailea: "Gerrek zabaltzen jarraitzen dute."

Ni: "Ezer gehiago idatzi behar dudan jakin nahi nuen?"

Salbatzailea: "Nire alaba, hau idatzi dezazula nahi nuke." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire Jesus, eta zer izango litzateke hori?"

Salbatzailea: "Atzo Andra Mariaren agerpenari buruzko iragarpena apaizari jakinarazi behar diozu."

Ni: "Noiz?"

Salbatzailea: "Hurrengo egunotan."

Ni: "Jaungoiko maitea, ez zait sinetsiko."

Salbatzailea: "Egin hori, nire alaba."

Ni: "Apaizari bakarrik esan behar diot, ala ezagutzen ditudan beste batzuei ere esan dezaket?" (Agertzeaz ari nintzen).

Salbatzailea: "Esan iezaezu, nire alaba, esan iezaezu."

Ondoren Oggersheim-eko apaizari buruz galdetu nuen, zergatik ez zidan deitu. Salbatzailea: "Niri bere bihotza itxi ez balu, deituko zidan." Salbatzailea: "Nire alaba, apaizak nahasmendu handian daude."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, apaizari esango diot. Jauna, zure borondatea bete dadila." Ni:

"Nori esan behar diot lehenik honi buruz?" (Agerpenari erreferentzia egiten nion.)

Salbatzailea: "Nire alaba, nahi duzun bezala, lehenik apaizari edo jendeari esan dezakezu. Gertatuko da. Bakean zoaz, nire alaba; maite zaitut."

Ni: "Eskerrik asko, nire maitea Jainkoa, nire maitea Jesus."

Elizan arrosarioan eta gorrizko meza nagusian parte hartu nuen.

1992ko maiatzaren 23a – Larunbata

7:15etan — Meza Santua Waghäuselen.

Komunio Santua jaso ondoren, tabernakuluaren aurrean geratu eta otoitz egin nuen.

Lehenik eta behin, Andre Mariaren Litaniak latinez, ondoren Errosarioa eta bihotzezko otoitzak.

Salbatzailearekin laburki bat egin nuenean, entzun nuen:

"Nire alaba, idatzi hau,"

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, baina lehenik kendu nire zalantzak eta zuk esaten didazuna egitera oztopatzen nauen guztia."

Salbatzailea: "Andre Mariaren agerpena gertatzen ari da."

Berehala galdetu nuen: "Noiz, nire Jauna eta Jainkoa, nire zuzendari espirituala, nire maitea Jesus? Eliza Gorrian ote?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Ez dakit noiz, Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Hurrengo egunotan."

Ni: "Salbatzaile, mesedez, esan iezadazu berriro; ez zenuen 'Maria' esan."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Gure Andra Mariaren, Zeruko Ama

Mariaren agerraldia, datozen egunetan Eliza Gorrian izango da."

Ni: "Nire konfiantza guztia zure eskuetan jarriko dut. Jauna, zure nahia bete dadila." Salbatzailea: "Bakean zoaz."

Orduan entzun nuen esaten: "Oso maite zaitut, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, zuk esan didazun bezala egingo dut. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Berehala, tentazioak etorri ziren. Globusera joan nintzen erosketak egitera. Normalean beti otoitz egiten dut autoan, baina oraingoan ez nuen otoitz egin. Eta berehala, autoa supermerkatuko gurdi baten kontra jo nuen.

Ettxera iritsi nintzenean, kandela bat piztu nahi nuen Jainkoaren eta Andre Mariaren ohore handiagorako. Kandela pizten ari nintzela, su handi batek kandelatik nire bururantz jauzi egin zuen eta nire ilea erretu egin zen. Gaiztoak Andre Mariaren agerraldia eragotzi nahi du.

Arratsaldean elizara joan nintzen eta han otoitz egin nuen 16:30etatik 18:15etara.

Bitartean, konfesatzera joan nintzen eta apaizari galdetu nion ea irudika zezakeen Andre Mariak Roten, eliza honetan, agertzea. Apaizak ezetz esan zuen, eta nik erantzun nuen: 'Ni ere ez.'

Esan nuen ez nintzela merezi Andra Mari ikusteko, eta Medjugorjen ere ez nintzela nahi izaniko ikustea.

Jaunak biok probatu gintuen.

Apaizak esan zidan ez zuela sinesten Salbatzaileak meza santua baino lehen Errosarioa otoitz egiteko esan zidala.

Ettxera etorri nintzen eta negar egin nuen. Ia gauean lo egin gabe egon nintzen. Nire senarrak etengabe esnatzen ninduen. Espiritu zikin batek jazarrita zebilen; jasanezina zen.

1992ko maiatzaren 24a – igandea

Etxean, Meza Santuaren aurretik.

Salbatzailearekin bat egin aurretik otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, Andra Mariaren agerraldia St Leon-Roteko Eliza Gorrian izango dela."

Ni: "Roten ala San Leonen? Bi eliza ditugu."

Salbatzailea: "Roten, beti joaten zaren horretan."

Salbatzailea: "Agerraldi hau ezagutuko duzu. Ez izan beldurrik. Agerraldi honen ondoren, asko aldatuko da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, egun hauetan gertatuko zela esan zenuen." Salbatzailea:

"Ni naiz denbora zehazten duena."

Ni: "Vogt apaiza ez dago Rosarioa Meza Santua baino lehen otoitz egin behar denik sinesten.

Beste une batean ere otoitz daitekeela uste du."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: apaiza, Aita Vogt, desobedientea da. Itzuli eta Aita Santuaren irakaskuntzak onartu behar ditu."

Ni: "Vogt aita dio nik berari zu buruz esaten diodana nire borondatea dela."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: zure borondatea nire borondatea da."

Ni: "Orduan, Vogt apaizak ere baieztatu zuen Stift-Neuburg-eko apaizak esandakoa—errevelazio pribatuak Apostoluekin amaitu zirela—egia dela."

Salbatzailea: "Hori Aita Santuaren irakaskuntzaren aurka doa."

Ni: "Noiz agertuko da Andre Maria Santua, Komuniun Santua baino lehen ala ondoren?"

Salbatzailea: "Andre Maria Santua Komuniun Santua ondoren agertuko da."

Ni: "Bedeinkapenaren aurretik ala ondoren – ordurako denak kanpoan egongo dira."

Salbatzailea: "Barruan jendea egongo da oraindik."

Ni: "Beste ezer jakin behar dudana?"

Salbatzailea: "Izan zaitez nire leial, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, zuregan leial izango naiz."

Salbatzailea: "Egin otoitz asko, nire alaba. Joan bakean, nire alaba, nire maitea." Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Rot-en Meza Nagusian parte hartu nuen. Arratsaldean Mariari eskainitako otoitza izan zen. Aurretik, fededunekin Errosarioa otoitzatu nuen.

1992ko maiatzaren 25a – Astelehena

Gaur egun libre nuen.

7:00etatik 9:30etara otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, idatzi."

Ni: "Nire maitea Jesus, idatziko dut, ez baita nire borondatea, baizik eta Zurea. Izan ere, ohartu naiz ezer ez naizela, eta ezer hori Zuk nahi duzuna bakarrik egin dezakeela." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Andra Mariaren agerraldia Rot-en, elizan, gaur gauean izango da."

Jakiteko gogoia nuen: "Jauna, nor zara, nirekin hitz egiten ari zaren hori, idatzi aurretik?" Hau egiaztatu behar dut.

Salbatzailea: "Ni naiz zure Jauna eta Jainkoa, zure Jesus, zure Salbatzailea, zure gidari espirituala." Ni: "Bai, nire Jauna, hala esaten baduzu, hala izan bedi."

Ni: "Mesedez, errepikatu iezadazu oraintxe esan didazuna."

Salbatzailea: "Nire alaba, Andra Mariaren agerraldia gaur arratsaldean Rot-en, elizan, izango da."

Ni: "Zein egun da gaur?"

Salbatzailea: "Gaur maiatzaren 25a da, niri atsegina zaidan eguna."

Ni: "Baina beste batzuek koroa eta izarrak ditu buruan ikusi dute." Hori galdetu nuen, ni Bakarreko Andre Maria distira santu batekin bakarrik ikusi nuelako.

Salbatzailea: "Nire nahia den bezala ikusiko duzu."

Ni: "Baina ez naiz merezi Andre Mari Santua ikusteko."

Salbatzailea: "Orain arte inork ez du merezi izan berari begiratzeko."

Ni: "Idatziko al dut berak esaten duena, edo gorde egingo dut neure baitan?"

Salbatzailea: "Neure baitan gordeko duzu berak esaten duena."

Horren ondoren, nireak ez ziren malkoak isuri zitzaizkidan. Galdetu nuen: "Negar egiten ari zara, nire Jesus?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, oraindik sufrimenduko Jesus besterik ez naiz. Krudeltasunak neurrigabeak dira. Idatzi, nire alaba, inoiz baino otoitz gehiago egin behar dela orain arte. Nire alaba, izan zaitez niregan leial eta irmo. Denbora laburtu behar dut."

Ni: "Zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Nire planaren barruan zegoen guztia aurreratu behar dut."

Ni: "Jesus, Salbatzailea zara. Zuk garaile zara. Zure eskuan daude arima guztiak."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, idaz ezazu. Hauek oso gutxi batzuk besterik ez dira."

Ni: "Baina apaizek predikatzen dute errukitsua zarela, denak zerura joango balira bezala." Salbatzailea: "Apaizek ez dute nire borondatearen arabera predikatzen. Nire alaba, gaurkoz hori besterik ez da. Oso maite zaitut; bakean zoaz."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa; Jauna, zure nahia bete dadila."

Elkarketa bitartean lasaitasun eta bake sentsazioa sentitu nuen.

Ez nuen nahi inori kontatu arratsalde honetaz, eta sentitu nuen ez zela Jainkoaren borondatea ere. Zalantzek jazarri ninduten.

Meza Santua hasi aurretik, Errosarioa otoitzatu nuen eta belaunik nengoen tokian ura bedeinkatua isuri nuen. Salbatzailea eskatu nuen nirekin geratzeko, Andre Mariak agertuko balitz. Gaur ez dut Komuniõ Santua besteentzat eskaini, baizik eta neure buruarentzat, indarra jasotzeko—deabrua bera izan arren—indartsuago izan eta deabruak ezer egin ez zidan; eta azkenean Aita Vogtarentzat eta Santuenenaren alde ere otoitz egin nuen Aita Gurea bat, Agur Maria bat eta Gloria Patri, San Mikel Arcangeluari egindako otoitza, eta gero Andre Mariari beste hiru Agur Maria eskaini nizkion. Horren ondoren, Cor Jesu Sacratissimum otoitza egin nuen.

Roswitha nire ondoan eserita zegoen, eta amaierara arte geratu behar zuela esan nion. Ez nuen gehiago ezer esan, meza santuaren erdian zegoelako. Geratu zen, baina ez zekien zergatik.

Andra Mari ez zen agertu.

Beraz, elizatik atera nintzen. Ez nengoen triste; zalantzarik gabe, tentazioa izan zen.

Arratsaldeko 20:00etan otoitz-taldean:

Salbatzailea adoratu genuen.

Dochart apaiza bekak entzuten ari zen. Berarengana joan nintzen eta tentazioaz kontatu nion. Bere aurrean negar egin nuen eta dena uztea nahi nuen, ez Andra Mari ikusteko baimenik ez nuelako izan, baizik eta deabruak esku hartu zuelako eta ni konturatu ez nintzelako.

1984ko maiatzaren 18an Andra Mari behin ikusi izana nahikoa zitzaidalako. Haserrerik nengoen, deabruak modu horretan tentatu ninduelako.

Orain argiago dut. Dochart aita adeitsua izan zen. Trebaldu ninduen eta esan zidan Avilako Teresa santuak ere halako tentazioak jasan zituela. Indarra eman zidan, eta berriro pozik nengoenez otoitz-taldean otoitz egitera itzuli nintzen.

1992ko maiatzaren 26a – asteartea

Goizean ordu batez otoitz egin nuen. Ez nuen Sentatzailearengandik bat eginda sentitu.

Arratsaldeko 4:30 aldera, Oggersheim-eko Aita Joachim deitu zidan. Telefonoz 25 minutuz hitz egin nuen berarekin. Chancellor Kohl-i idazteko eta bilera bat eskatzeko gomendatu zidan, Aita Santuarekin egin nuen bezala.

Ni: "Salbatzaileak esaten didana guztia egingo dut."

18:30etan: Errosarioa eta meza santua gorrizko ornatatzen.

Berriro ere, moja batek Komuniun Santua banatu zuen. Ez nuen berengandik jaso, baizik eta nire eserlekura itzuli eta modu espiritualean jaso nuen.

1992ko maiatzaren 27a – asteazkena

Bi ordu inguru otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire Jesus, Mariaren Seme."

Salbatzailea: "Espiritu zikina zurekin hitz egitera utzi nuen, ahotsari kasurik ez egitea zenbaterainoko arriskutsua den jakin zezazun. Andra Mariaren agerraldia oraindik etorri gabe dago."

Ni: "Noiz?"

Salbatzailea: "Hori nik erabakiko dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: espiritu zikina dena imita dezake." Ni: "Esan zenuen Aita Santutik gutun bat jasoko nuela eta gero nire emaztearen ama hilko zela hilabete honetan."

Salbatzailea: "Dena oraindik etorri gabe dago."

Ni: "Eta Aita Joachim-ek hitzordu bat antolatuko du niretzat Kanzler Kohl-ekin."

Salbatzailea: "Itxaron pixka bat gehiago hitzordua lotzeko; bere kabuz konponduko da. Ez duzu behar inork hitzordua antolatzea. Beste bide bat dago."

Ni: "Jauna, Oggersheim-eko apaizekin desilusionatuta nago. Apaizek ezer egin nahi ez dute. Denak beldurtuta daude?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ikusten dute eta hala ere ez dute ikusten, eta entzuten dute eta hala ere ez dute entzuten." Ni: "Nire Jauna, hiru egun hauek – larunbata, igandea eta astelehena – harritu egin naute; Satanak dena gezur esan zidala iruditu zitzaidan. Nire bihotzeko espiritu zikina nirekin hitz egin zuela iruditu zitzaidan, eta ez Zuk."

Salbatzailea: "Tentazio hauek jasatekoak dituzu. Niregana doan bidea espinatsua da; ia denek hartzen duten eroso bideatik desberdina."

Ni: "Eta atzo arratsaldean, moja berriro banatu zuen Ogi Santua. Ez nuen berengandik jaso."

Salbatzailea: "Zuzki egin zenuen."

Ni: "Eta jarraitzen du hori egiten, nahiz eta jakin egin behar ez duen – Komuniun Santua banatuz."

Salbatzailea: "Beti entzuten dio espiritu zikinari."

Ni: "Baina Meza Santuaren ondoren, autoan ikusi nuen. Munduko pertsona zoriontsuena balitz bezala agurtu zidan."

Salbatzailea: "Espiritu zikina ere poza faltsu bat eman diezaioke, eta horrela uste du egoki ari dela. Poza faltsu horrek ez du fruiturik ematen."

Ni: "Nire Jauna, ez dizut gehiago galderarik egingo; nahi baduzu, esan iezadazu."

Salbatzailea: "Nire alaba, izan fedea nigan."

Ni: "Oso gaizki sentitzen naiz eta laguntza gabe nago orain. Ezer baino gehiago nahiago nuke isilean ezkutatzea eta otoitz egitea; otoitz-taldea ere ez dut nahi."

Salbatzailea: "Nire alaba, amore ematea erraza da, baina iraunkortasuna praktikatzea zailagoa da. Egin otoitz gauza guztietan iraunkortasuna izan dezazun. Nekazariak uzta prest dagoen arte itxaroten du."

Salbatzailea: "Nire alaba, otoitz asko egin. Ez utzi besteek eragiten." Bakean zoaz. Maite zaitut."

Are gogotsuago otoitz egin nuen.

Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, hain premiaz behar nuen irakaskuntza honengatik. Ez dut zalantzarik, baina serioago hartu dut.

San Rokeko kapera joan nintzen Meza Santuan parte hartzera. Aurretik 45 minutuz otoitz egin nuen, baina ez nuen ahotsik entzun.

1992ko maiatzaren 28a — Osteguna – Gorputzaren eguna

Meza Santua eta prozesioa gorriz.

Arratsaldean — Mariaren otoitzak. Horren aurretik, Errosarioa otoitz egin nuen.

1992ko maiatzaren 29a — ostirala

Etxean nengoen; oporretan nago oraindik 1992ko ekainaren 10era arte, asteazkenera arte.

Goizean goiztiar, lehenik ordubete otoitz egin nuen, eta gero Espiritu bidezko Komunio

Santua jaso nuen. Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, mundua amaierara doa. Galduz doa."

Ni: "Hori ezin dut idatzi; esan iezadazu zuk zeuk. Gora Jesus Kristoren eta Mariaren goraipamenak." Hau entzun nuen: "Gora Jesus Kristoren eta Mariaren goraipamenak."

Ni: "Baina zu zara boteretsu eta hil ezina den Jainkoa; ezin duzu mundua galtzen utzi."

Salbatzailea: "Zikinkeria sakona da."

Ni: "Jaungoiko maitea, apaiz batek nire ahotik entzun balu mundua galtzen ari dela, zoroa deklaratuko ninduke."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, munduak ez du damutu nahi. Gezurren Aitari leial diote. Niri dagozkidan guztiak jada zoro deklaratu dituzte."

Ni: "Eta Gezien Aitaren menpe dauden besteak – ez al daude zoroak?"

Salbatzailea: "Bide zabala amaitu arte bakarrik."

Gure Andoniaren agerraldiaz galdetu nuen, Gaiztoak 1992ko maiatzaren 25ean esku hartu zuelako.

Salbatzailea: "Gure Andren agerraldia izango duzu, baina ez galdetu noiz."

Ni: "Eta zer esan behar diot Vogt aitari? (Andra Mariaren agerraldiaz pentsatzen ari nintzen.)"

Salbatzailea: "Fedezaleekin askoz gutxiago otoitz egiten du."

Ni: "Nire Jauna, espiritu zikina nire ondoan dagoela izan daiteke orain, han dagoela sentitzen dudalako."

Salbatzailea: "Bai, etengabe zure inguruan dabil. Etengabe otoitz egin. Ez izan beldurrik; zurekin nago."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, munduaren egoera izugarria da, Sodoma eta Gomorra bezalakoa."

Salbatzailea: "Ez dituzu biak konparatu ditzakezu. Sodoma eta Gomora munduarentzako abisua izan ziren. Baina munduak ez zuen entzun nahi izan."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Arimen salbamenduagatik otoitz egin."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa. Mesedez, eman iezadazu otoitz egiteko indarra eta maitasuna, iraunkortasuna, pazientzia eta grazia, inoiz ez dezadan beldurrik izan espiritu zikinerik eta beti zuregan leial izan nadin. Jauna, zure nahia bete dadila."

Eguerdian, basoan bi ordu eta erdiz paseatzera joan nintzen. Otoitz egiteko gogo indartsu bat sentitu nuen eta basoan nengoela Salmoak errexitatu nituen.

Arratsaldean, Roteko elizan Errosarioa eta Meza Santua entzun nituen.

1992ko maiatzaren 30a – Larunbata

Goizaldean, ordubete eta erdiz otoitz egin nuen.

Ez nuen Waghäuselera joan. Ia gauean lo egin gabe egon nintzen. Marionekin nengoen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

16:20etatik 20:00etara Roteko elizan otoitz egin nuen.

Salmoak, Gurutzearen Bideko Estazioak eta Jesusen Gurutzeko Azken Zazpi Hitzen otoitzak egin nituen, eta gero Meza Santuan geratu eta ospakizunean parte hartu nuen.

1992ko maiatzaren 31a — Igandea

Meza Santuaren aurretik otoitz egin nuen. Rote-n Meza Santuan parte hartu nuen.

Bihotzezko elkarriketa batean, Salbatzailea galdetu nion: 'Zu izan al zinen nirekin hitz egin zenuena, esanez hilabete honetan nire emaztearen ama eramango zenuela?'

Salbatzailea: "Ez, ez zen ni. Idatzi, nire alaba, nik zure baitan piztu dudana; niregandik datorrena ezagutuko duzu. Izan adi, otoitz egin; Gaiztoa zain dago. Erabat nirea zara; maite zaitut. Idatzi, nire alaba; nire seme-alaba zara."

Galdetu nion ea esango zidan 'Jesus Kristoren eta Mariaren goraipamenak izan daitezela'. Hiru aldiz entzun nuen hori.

Orduan entzun nuen: "Bakean zoaz, nire alaba." Hori goizeko 8:30ak aldera izan zen.

19:00etan otoitz-zerbitzua izan zen; aurretik Errosarioa otoitzatu zuten. Zerbitzua oso solemnea izan zen, gaur baitzen maiatzaren otoitzak ospatzen ziren azken eguna. Jende asko etorri zen. 21:00ak aldera beste Errosario bat otoitzatu nuen.

1992ko ekainaren 1a, astelehena

Oraindik oporretan nengoen eta etxean; ez nintzen inora ere joan, otoitz-aretoarako dirua aurrezteko.

3:00 eta 4:00 bitartean, Errosarioa eta Jesusen Bihotz Santuko Litaniak otoitz egin nituen. Goizeko 9:00 eta 10:00 bitartean ere otoitz egin nuen.

Eguerdian basoan paseatzera joan nintzen eta kanpoan nengoen bitartean bi Errosario otoitzatu nituen. Arratsaldean, Errosarioa eta Meza Santua Gorrian parte hartu nuen elizan.

20:00etan otoitz-talde bat izan zen.

Gaur apur bat hitz egin nuen errespetuaz eta nola jaso behar den Komuniun Santua behar bezala. Gaur pentsatu nuen zein ona den Salbatzaileak tentazioak onartzea, nire emaztearen ama tentazioen ondoren jada hil egingo litzatekeelako.

Orduan deabruak irabaziko zuen. Nire emaztearen ama emakume ona da, baina burugogorra da. Igandeetan joan beharrean, beti larunbat gauetan joaten da Meza Santura.

Korputseko egunean ere ez zuen prozesioan parte hartu nahi izan. Eskuan jasotzea nahiago du, eta hala egiten du. Laiko baten edo apaizaren eskutik jasotzeak ez dio inolako aldea ematen.

Hitleren aldekoa da.

Gaur egun ere, oraindik haren alde hitz egiten du. Nire otoitz-taldean parte hartu nahi ez du. Eta elizatik etxera oinez itzultzen denean, ez du nirekin batera joan nahi.

Nire emaztearen amak nahiago du besteek nire inguruan esaten dutena entzutea eta horren eraginez eragitea, niregana etorri eta bere iritzia osatzea baino nire bihurketa eta sinesmenen inguruan. Hala ere, maite dut, nire emaztearen ama delako. Eskertuta nago gurekin bizi delako, adibidez, guk arropak planxatzeko ardura hartzen duelako.

Igandeetan, familia osoa bildu denean, nire emaztearen ama ere gurekin mahaiaren bueltan jaten du; beti egin izan du.

Aingeru gaiztoak dena suntsituko zukeen niretzat, nire emaztearen ama benetan maiatzean hil izan balitz. Orduan, agian, eskuan komunioa jasotzea ere zuzena zela sinetsiko nuke.

Baina Jaunak zehazten du norbaitek hiltzeko ordua.

Hala ere, Salbatzailearekiko leial jarraitzen dut, tentazio hau ez baitzen lehena eta ez da azkena izango.

1992ko ekainaren 2a — asteartea

Goizeko 6:30etan joan nintzen Mingolsheim-eko meza goiztiarrean.

Meza Santuaren ondoren, Afrika egon zen eta orain Bonn hiritik gertu dagoen St. Augustinen bizi den Steyler misiolari Söllner aitarenarekin hitz egin nuen. Elkarrizketa honetan ez nengoen bakarrik; Salbatzailea nirekin zegoen. Aita pozez bete zen Salbatzaileak niri zer esan zidan kontatu nionean.

1992ko ekainaren 3a – asteazkena

8:00etatik 9:45etara otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Asko negar egin nuen, tentazioak niregana etortzen ari direlako.

Esan nuen ahotsa probatu behar nuela, eta Salbatzailea agurtzeko honela esatea eskatu nion:

'Gorazarre izan dadila Jesus Kristo eta Maria.'

Salbatzailea: "Gorazarre izan Jesus Kristo eta Maria."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire zeruko Aita, nire Jainko Hiru Batua, idazten ari naiz, zuk nahi duzulako." Salbatzailea: "Gurutzildatua den Andre Maria zure elizan agertuko da."

Ni: "Nor da Andre Maria Santua?"

Salbatzailea: "Nire emaztea da, nire alaba, nire ama eta zure ama." Salbatzailea:

"Alaba, ez izan zalantzarik."

Ni: "Jaungoiko maitea, esan iezadazu zerbait agerraldi honi buruz, ez baitut ausartzen galdetzera, merezi ez dudalako. Bekataria naiz, Jauna."

Salbatzailea: "Orain sinesten al duzu ni

naizela?" Ni: "Sinesten dut, baina ez da

erraza. 'Nor zara?'"

Salbatzailea: "Ni naiz zure Jesus."

Ni: "Zergatik ez da gertatu gotzainari, Aita Santuari eta Kanzler Kohlari buruzko kontua?"

Salbatzailea: "Oraindik etorriko da."

Mariaren agerraldiaz pixka bat gehiago jakin nahi nuen eta Salbatzailea gogorarazi nion oraindik ezer ez zidala esan.

Salbatzailea: "Agertuko da. Oraindik ez da garaia iritsi."

Ni: "Elizan seinale bat emango zenuela esan zenuen."

Salbatzailea: "Seinale hau Andra Mariaren agerraldiaren aurretik etorriko da. Seinale hau apaizentzat ere bada; idatzi, nire alaba. Eliz agintariek gutun bat bidaliko dizute. Kontuz ibili eta ni fidela izan, baita Aita Santua ere. Ez duzu Aita Santuaren irakaskuntzekin bat ez datorren ezer entzun edo jarraitu behar."

Salbatzailea: "Nire alaba, egin sakrifizio asko."

Ni: "Jaungoiko maitea, saiatuko naiz, baina ezin dizut ezer promestu."

Ni: "Salbatzaile maitea, atzo Söllner aitarenarekin hitz egin nuenean, ez nintzen ni izan."

Salbatzailea: "Ni hitz egin nuen zure ordeztu."

Ni: "Hori oso argi sentitu nuen eta indartu ninduen, eta Aita guztiz desberdina zen, zerbait gertatu izan balitz bezala. Zer zen hori?"

Salbatzailea: "Ikusten duzu, nire alaba, nire lanak pertsona bat aldatzen du. Eta zure bitartez bakarrik lan egin dezaket."

Denbora pixka bat gehiago otoitz egin nuen gogotsu, grazia eskatuz.

Orduan entzun nuen: "Joan zaitez bakean, nire alaba maitea."

Ondoren, eskerrak emateko otoitz bat egin nuen.

Espiritu Santuari otoitz batzuk egin nizekionean, bihotzean bero berezi bat eta maitasun handia sentitu nuen. Lasai eta bakean nengoen, eta zalantzarik gabe.

Arratsaldean, San Rokeko Kapera Santuan Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko ekainaren 4a — Osteguna

Gau osoan zehar, 4:00etatik 5:00etara otoitz egin nuen, eta berriro 8:10etik 10:00etara. Ordu bateko otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, maitea Jesus, zu, Bizirik dagoen Hitza."

Salbatzailea: "Oraindik apaizarekin hitz egingo duzu, Aita Trunk."

Salbatzailea: "Ez zait gustatzen anaia eskuan Komunio Santua ematea." Ni: "Bai, Jauna, ikusi nuen. Anaia Komunio Santua jaten ari zen apaizak 'Jauna, ez naiz merezi...' esan aurretik."

Ni: "Jauna, barkatu, une hartan barnean barre egin behar izan bainuen, nahiz eta, zalantzarik gabe, tristea den. Anaiak Sakramentua hartzeko zuen modua hain avaroa iruditu zitzaidan."

Salbatzailea: "Hori eginda, biok mindu nauzue."

Ni: "Baina Jauna, apaizak anaia eskuan Komunio Santua eman ez balu, ez genuke zuri ofendituko."

Salbatzailea: "Hori egia da. Egin otoitz asmo honengatik, apaizak ez dezan Komuniun Santua eskaini esku kontsakratu gabekoetan."

Ni: "Jaungoiko maitea, konfesatzera joango naiz, Zuri ofenditu dizudalako."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire zeruko Aita, idatziko dut, zuk baitzaude nigan." Zuk zara nigan dena. Nire eskuak ere erabiltzen dituzu idazteko.

Salbatzailea: "Hori atsegin dut, nire alaba."

Ni: "Zer idatzi behar dut, Jainko maitea? Graziaz eta errukiaz eskatzen dizut, egokia dena bakarrik idazteko. Mesedez, eman iezadazu fede sendoa."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; gonbidatuta zaude." Ni: "Nori?"

Ez nuen ezer entzun eta berriro galdetu

nuen. Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa,

norengana?" Salbatzailea: "Batzorde batera."

Ni: "Imajinatu nuen hori?"

Salbatzailea: "Batzorde batera gonbidatuta zaude." Ni:

"Noiz, non eta zergatik?"

Salbatzailea: "Oraindik etorriko da; izan pazientzia."

Ni: "Batzordean nirekin egongo zara?" Salbatzailea: "Bai, zurekin egongo naiz."

Ni: "Nire Jauna, beraz, ez dut hurrengoan zer gertatuko den kezkatu beharrik. Dena zure eskuetan jartzen dut."

Salbatzailea: "Hala izango da."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut. Bakean zoaz."

Oraindik otoitza amaitu gabe nuenean, bi emakume jada kanpoan nire zain zeuden. Bat Roswitharen emazte-arreba zen, eta bestea Aita Ferdinand Thome-ren ahizpa, Baso Beltzean bizi dena.

Goizeko 10:00ak ziren eta haiekin 45 minutuz inguru hitz egin nuen nire bihurketa azaltzeko.

10:50etan: Sentitu nuen Salbatzaileari berriro bat egin behar niola.

'Egin behar' sentimendu hori nahiko bitxia zen. Baina tentazioak iristen direnean ere, haietatik ikasi behar da.

Uste dut 1984ko ikuspegia sinpleagoa zela, espirituak bereizteko gaitasunagatik. Andra Maria ikus dezakezu, baina ahotsari dagokionez, entzun besterik ezin duzu egin, eta ahotsa bereizteko denbora gehiago behar da.

Ahotsa probatzeko beharrezko iraunkortasuna mantendu ahal izateko, Salbatzaileak bere maitasuna eta bere grazia sentiarazten dizkit, eta tentazioak ere sortzen uzten du, isiltasuna bereiz daitekeen ikusteko.

Beraz, gaur goizean emakumeek nahastu ninduten, eta 10:50etan Berriro Batzarretzailearekin elkartu nintzen.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Lau aste ingurura Andra Mariaren agerraldia izango duzu."

Ni: "Jaungoiko maitea, Jesus maitea, Aita Zerukoa, mesedez, errepikatu hori berriro."

Salbatzaileak berehala errepikatu zuen.

Ni: "Non?"

Salbatzailea: "Rotekeo elizan." Ni:

"Beste zerbait jakin behar dudana?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ez izan beldurrik; zurekin nago. Nire alaba, ez nazazu huts egin."

Ni: "Jaungoiko maitea, beti zurekin bat egin nahi dut; orduan ez zaitut huts egingo." Salbatzailea: "Oso asko otoitz egin, nire alaba, eta gose egin."

Ni: "Jaun maitea, ahal dudana egingo dut."

Luxenburgoko Klaudioz pentsatzen ari nintzen, baina galdetu nahi ez nuen; orduan entzun nuen:

"Clauden izenean idatzi dezakezu. Une honetan ezin da apaiztu. Berarengatik otoitz egiten jarraitu behar duzu." Nik esan nuen: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, eskerrik asko, maitea Jesus, eskerrik asko, maitea Espiritu Santua. Zure nahia bete al dut berriro zurekin elkartu izanagatik?"

Salbatzailea: "Bai, nire nahia bete duzu. Bakean zoaz, nire maitea alaba." Arratsaldean, elizan

arrosarioan eta gorritz jantzita meza santuan parte hartu nuen.

1992ko ekainaren 5a – ostirala – Bihotz Santuaren ostirala

Oraindik oporretan nengoen eta etxetik otoitz egin nuen goizeko 9:00etatik 11:00etara, Bihotz Santuko Litaniak, Andra Mariaren Litaniak, Espiritu Santurako otoitzak eta abar errezitatuz.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: elizan gertatuko zaizun seinale hau." Ni: "Nire Jauna, dena eman dizut. Baina zuk hala esaten baduzu, hala izango da. Nola jakin dezaket zuk bidalia duzula?"

Salbatzailea: "Zurekin izango naiz. Etorriko den seinale honek zure baitan lan egin dezala." Ni: "Nola jakin dezaket zurekin zaudela?"

Salbatzailea: "Nire grazia ez zaizu faltako. Indartsu eta ausart jarraitu, eta ez utzi besteek eragiten."

Ni: "Baina Jauna, badakizu oso ahula naizela."

Salbatzailea: "Nirekin indartsu zara."

Ni: "Noiz etorriko da hau?"

Salbatzailea: "Denbora nirea da."

Ni: "Maitea Salbatzaile, oso maite zaitut; ez nazazu inoiz zuregandik bereizi."

Salbatzailearekin bat egotea ezin deskribatu ahal bezain ederra da. Hitzek ezin dute gure esker ona adierazi. Etengabe goraiatu eta goratu behar dugu Jauna, egun eta gauean.

Salbatzailea: "Idatz ezazu, nire alaba, jendea bide okerrean dabil. Ez dute atzera egin nahi. Gutxi ohartu dira ni oraindik hemen nagoela. Nire alaba, izan zaitez nire leial; ni naiz zure bidea. Bide honetan ezin zara oker joan. Nire alaba, ematen dizut nire leial izateko grazia."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, onartzen dut grazia hau Zuri leial izateko, zeren Zuk bakarrik nahikoa baitzara niretzat, eta dena egin dezakezu. Lurrean ohartu naiz Zuk zoriona zarela, eta orain betiko zorion hori irrikaz espero dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoarekin poza eman didazu." Ni: "Bai, Jainko maitea, bihotzak hitz egin zuen, ez ahoak."

Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik lore usaintsu baten lorezke dagoen botoa zara."

Ondoren, Salbatzaileak esan zidan: "Bakean zoaz, nire alaba." Elizan

nengoen, gorri jantzita, Errosarioa eta Meza Santua ospatzeko.

1992ko ekainaren 6a – Larunbata

Goizeko 7:00etan joan nintzen Mingolsheimeko San Roch kapera Santuko Meza Nagusira.

Meza ondoren, Brasilen misiolari gisa lan egiten duen alemaniar apaiz batekin hitz egin nuen.

Esan zidan Txinako preso izan zela. Harremanetan egon nintzen berarekin hogeita minutuz inguru ahoan komunioa jasotzeki buruz. Bi makulorekin zebilen. Amaieran bedeinkapena eman zidan.

16:30 – 18:15: Rotoke elizan otoitz egin nuen. Gaur, Vogt aitaren aurrean konfesatzera ere joan nintzen.

1992ko ekainaren 7a – Pentekosteko Astelehena

Goizeko 7:45etatik 9:05etara otoitz egin nuen.

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nahi baduzu, hitz egin diezadazu. Zure zerbitzaria entzuten ari da." Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zurekin ari naiz hitz egiten. Pazientziarik ez duzu."

Ni: "Hori idatzi egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi hori. Sinetsi nigan."

Inork ezin zuen jakin arimako jakin nahi zuena Jainkoak izan ezik. Hala ere, erantzun bat jaso nuen.

Salbatzailea: "Andre Mariaren agerraldia laster gertatuko da." Ni: "Baina lau aste barru izango zela esan zenuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, badakizu agertuko dela."

Ni: "Zergatik uzten duzu Andre Maria Santua Eliza Gorrian agertzea?"

Salbatzailea: "Zuen elizan otoitz asko izan dadin."

Ni: "Baina gure elizan inguruko beste elizetan baino otoitz gehiago egiten dira." Salbatzailea: "Eliza honetatik ausart konfesor asko nahi ditut."

Salbatzailea: "Idatz ezazu, nire alaba, ematen dizudan seinalea; nire seinalea da. Nire alaba, seinale hau Andre Mariaren agerpenaren aurretik etorriko da."

Ni: "Nola erantzun behar diot seinale honi? Isilik egon behar al dut? Niretzat bakarrik al da, ala besteentzat ere bai?"

Salbatzailea: "Ez zaizu grazia faltako. Nire nahiaren arabera izango da." Ni:

"Jaungoiko maitea, zure nahia bete dadila, beraz."

Salbatzailea: "Espiritu Santuak argituko zaitu. Ez duzu aurretik kezkatu beharrik. Nire Amari otoitz egin. Zure maite zaitu. Zure babesle eta gidari da.

Zuk zara haren seme maitea."

Ni: "Jauna, hori ezin dut idatzi."

Salbatzailea: "Idatzi. Zure Amak inoiz ez zaitu bakarrik utzi. Ez ezazu huts egin berari. Nire alaba, egon zaitez guregan leial."

Ni: "Zuri eta Jainkoaren Amari leial izango naiz, biak oso maite ditudalako."

Salbatzailea: "Nire alaba, orain bedeinkatzen zaitut."

Lurrean belaunik egin nuen.

Entzun nuen: "Aitaren, Semearen eta Espiritu Santuko bedeinkapena zure gainean jaitsi dadila."

Gurutzearen seinalea egin nuen eta errespetuz esan nuen: "Gorazarreak Jesus Kristoari eta Mariari."

Hori izan zen Salbatzaileak bedeinkatu ninduen lehen aldia.

Ondoren, Salbatzaileak esan zuen: "Bakean zoaz, nire alaba."

Gorrizko Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko ekainaren 8a – Espiritu Santuaren eguna

Gauean 2:20etatik 3:20etara otoitz egin nuen bakeagatik eta arima behartsuentzat.

8:10etatik 9:10etara otoitz egiten jarraitu nuen.

Esan nuen: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Aita, eskerrak ematen dizkizut mehatxatzeagatik eta tentazioak onartzeagatik. Honek ez nau gutxiago maitatzen, baizik eta gehiago. Orain ez dut zalantzarik ez beldurrik. Badakit beti nirekin zaudela, eta zuk onartzen duzun guztia hala izan behar dela, zure borondatea delako.

Barkatu Zuri ofenditzeagatik eta pazientziarik ez izateagatik. Hobe egingo dudala hitz ematen dizut. Ikusi dut gauza guztiek bere garaia dutela, eta zuk zehazten duzula garaio hori, eta, beraz, zuzena dela. Bedeinkatu Andra Mariarekin eta zurekin, maitea Jesus, bat egiten dut, eta Aita ahalguztidun eta errukitsuari eskerrak ematen dizkiot, Adan eta Evaren ondoren, orain guk ere Ama zerutiarraren eta Salbatzaile, Jesu Kristoren, bedeinkazioa izateagatik.

Are gogotsuago otoitz egin nuen eta Salbatzaileari esan nion: "Ez dut ezer eskatu beharrik; dena dakizu." (Nire pentsamenduak seinale horretan zeuden)

Salbatzailea: "Bai, dena dakit. Jasotzen ari zaren seinale hau Niregandik dator, guztiontzat. Seinalea onartu behar duzu."

Ni: "Bai, Jauna, hobeto ulertzen dut; etorriko denean onartuko dut."

Salbatzailea: "Mundua arrisku handian dago. Nire seme-alaba guztiak arriskuan daude. Etorri behar duen orduarako beti prest egon."

Ni: "Zer motatako ordu?"

Salbatzailea: "Epaiketa. Denek beren gain hartzen dute erantzukizuna."

Ni: "Jaungoiko maitea, epaiketaz hain beldurtu behar al naiz jada?" Salbatzailea:

"Maitasuna! Orain ere. Maitasuna da zuek guztiak epaitzeko neurria. Eskatu maitasuna etengabe. Ni maitasuna naiz, nire seme-alaba. Eta denek nahi duten neurrian har dezakete."

Ni: "Eta zer gertatuko da besteek maitasun honetatik hartzera ez badatoz?"

Salbatzailea: "Dagoeneko beren Aita hautatu dute."

Ni: "Jaun maitea, orain arte egin dudana baino gehiago hartuko dut maitasun honetatik. Eta oraintxe bertan eskatzen dizut: eman iezadazu maitasun handia, nik ere besteei eman ahal izateko."

Salbatzailea: "Nire alaba, izan fedea. Maite zaitut. Bakean zoaz."

Arratsaldean, 'Rot'-en Meza

Nagusian parte hartu nuen. Otoitz-

taldea 20:00etan bildu zen.

1992ko ekainaren 9a – asteartea

Gaur izan zen nire oporretako azken eguna.

4:00 eta 5:30 bitartean bakeagatik, apaizengatik eta Vatikanorako otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Atzo otoitz-taldean ondo hitz egin zenuen. Ez duzu beldurrik izan behar; jarraitu horrela hitz egiten. Zurekin nago. Zure otoitzek (Pentekosteko Astelehenean) poztu ninduten." Ni: "Roswitha atzo gauean kezkatuta zegoen. Ez zuen lo egin." (Nik egunkariaren kopiak eman nizkion gordetzeko.)

Salbatzailea: "Espiritu zikinek ez dute nahi hark jakin dezala zer idatzi duzun. Ez du beldurrik izan behar. Nire babesean dago."

Ni: "Nire senarrak esan zuen atzo gehiegi hitz egin nuela." Salbatzailea: "Hori lehenago ere esan du. Ez egin kasurik. Etsaiak zure etxean ere badago."

Ni: "Nire Jesusa, orain barruan hain atsegina sentitzen dut. Barnean hain lasaitasuna eta bakea daukat."

Salbatzailea: "Orain bat gara."

Ni: "Ai, maitea, eskerrik asko. Orain beste ezer esan nahi didazu?" Salbatzailea: "Nire alaba, atsedean hartu. Bakean zoaz, nire maitea alaba." Ni: "Eskerrik asko, nire Jainko handi eta errukitsuari. Berrito lo egitera noa."

Goizeko 10:40etan berrito otoitz egin nuen. Nire hamar eguneko oporretako azken eguna zen. Asko otoitz egin nuen, baina Salbatzaileak nahi zuena lortzeko nahikoa ez zen.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea." Ni: "Idazten hasi behar al dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu. Kontuz ibili esaten duzun hitz bakoitzarekin.

Espiritu zikina zure antza egingo du. orain arte egin duzun guztia suntsitu nahi du.

Idatzi duzuna suntsitzen saiatzen ari da."

Ni: "Jaungoiko maitea, hau onartzen ari zara?"

Salbatzailea: "Babesa emango dizut. Nire alaba, berari – espiritu zikina – ezagutu diozu, eta beti ezagutuko duzu. Ez zaizu grazia faltako. Nire alaba maitea, bakean zoaz."

Ni: "Jaungoiko maitea, bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut grazia ugariengatik."

Arratsaldean, Rot-eko elizara joan nintzen Errosarioa eta Meza Santua entzutera. Aita Gebhard Heyderrentzat Komuniun Santua eskaini nuen.

1992ko ekainaren 10a — asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Jendea arrisku handian dago." Ni:

"Baina ezer ezin dut egin."

Salbatzailea: "Bai, zerbait egin dezakezu. Joan zaitetz apaizarengana eta esan iezaiozu. Gerra gerturatzen ari da." Ni: "Jaungoiko maitea, jada esan diot."

Salbatzailea: "Fededunekin gehiago otoitz egin beharko

luke." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, denbora gutxi

duzu." Ni: "Zein apaizengana joan behar naiz?"

Salbatzailea: "Vogt aitarengana."

Ni: "Baina zuk esan zenuen desobedientea dela."

Salbatzailea: "Gogoan ondo pentsatu beharko luke. Nire alaba, joan

zaioke." Ni: "Gerra honek Alemaniari eragingo dio?"

Salbatzailea: "Denak."

Ni: "Zerbait esan al diezaioket, zuk esaten duzula jakin dezan?"

Salbatzailea: "Esan iezaiozu, nire ardiek nire ahotsa entzuten dutela."

Ni: "Jaungoiko maitea, hori esango diot. Jauna, zure borondatea bete dadila. Nire Jesus maitea, nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, maite zaitut. Bakean zoaz."

12:00etan laneko kapera txikian Angelus-a otoitz egin nuen. Holgerek irakurtzeko liburu batzuk ekarri zizkidan.

16:00etan: etxera bidean nengoen eta Aita Vogten alde Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin nuen.

Arratsaldeko 17:50 aldera, Roteko elizan nengoen eta laburki otoitz egin nuen.

18:00etatik 18:30era Aita Vogtekin egon nintzen. Nire egunerokoaren pasarteak irakurri nizkion:

1992ko maiatzaren 24ko, 29ko, ekainaren 3ko, 5eko, 7ko, 8ko eta

gaur, 1992ko ekainaren 10a. Barrezka hasi zen nik irakurtzen nuen bitartean.

Azkenik, esan zuen guk besterik gabe gehiago otoitz egin behar genuela.

Bere bedeinkapena eskatu nion eta gero alde egin nuen. Alde egiten ari nintzela esan nion nahikoa nuela horretaz.

Horri Pastor Vogtek erantzun zion: "Esadazu Salbatzailei hori." Nik erantzun nuen: "Dagoeneko entzun du."

Hori esan nuen, Salbatzaileak esaten didana sinesten ez duelako.

Arratsaldeko 7etan San Roch-eko kapera joan nintzen Errosarioa otoitz egitera eta han Meza Santuan parte hartu nuen. Ondoren, Aita Trunkekin elkarrikiteta bat izan nuen.

Salbatzailea galdetu nion ea orain Aita Trunkekin hitz egin behar nuen.

Salbatzaileak baietz esan zuen.

Ni: "Nirekin hitz egingo al du?"

Salbatzailea: "Bai, zurekin hitz egingo du."

Gure elkarrikiteta 30 minutuko iraupena izan zuen. Aita Trunki kontatu nion Salbatzaileak niri zer esan zidan.

1992ko ekainaren 11a — Osteguna

11:30etan medikuen gelan:

Salbatzailei esan nion atzo Vogt apaizak mehatxu-mezu guztiak zirela esan zuela.

Salbatzailea: "Utzi niri; dena bere garaian etorriko da."

Orduan Trunk apaizari buruz galdetu nuen.

Salbatzailea: "Zuregatik egokia izan zen berarengana joatea."

Ni: "Baina hark esan zuen Oskar Saier gotzainak eskuan Komunia eman behar ziola."

Salbatzailea: "Ez du hori bere borondate libreaz egiten."

Ni: "Jaungoiko maitea, esan zenuen Aita Santuaren irakaskuntza okertzen duen edonori ez zaiola entzun edo jarraitu behar."

Salbatzailea: "Hori egia da."

Ni: "Beraz, orain zein da egoera? Apaizak apezpikuari obeditu behar al dio, apezpikuak eskuan Komunia eman behar duela esaten badio?"

Salbatzailea: "Ez."

Ni: "Mesedez, 'ez' bestelako zerbait esan iezadazu."

Salbatzailea: "Nire ustez, apaiz hau desobedientea da."

Ni: "Esan zuen Aita Santuak ere komunioa eskuan ematen duela."

Salbatzailea: "Aita Santua behartuta dago. Ez dituzte gotzain guztiek Aita Santuari kasurik egiten." Ni: "Esan zuen Angels' Work-en parte hartu nahi zuela, baina gotzainak ez dio baimenik ematen. Horri buruz ezer esan al diezakezu, edo ez al da nire kontua?"

Salbatzailea: "Bai, zure kontua da. Apaiza, Aita Trunk, Aingeruen Lana egitera joan behar du. Zuk esan behar diozu nigan gehiago fidatu behar duela."

Ni: "Esan zuen gotzainari men egin behar ziola."

Salbatzailea: "Baina niri desobeditzen ari zait."

Ni: "Jaungoiko maitea, bere nahia al da ala zure nahia, Aingeruen Lanera joatea?" Salbatzailea: "Nire alaba, nire nahia da, eta aspalditik hala da."

Ni: "Nik idatzitakoa gotzainari kontatu beharko lioke?"

Salbatzailea: "Ez du hori egingo, Apezpikuak ez duelako sinesten agerpen pribatuetan."

Ni: "Ez dut hau ulertzen. Nola da, Aita Santua eskutik Komunia ematera behartuta badago, apaiza ere behartuta dagoela esan dezakeela?"

Salbatzailea: "Nire alaba, Aita Santua niri men egiten dit. Nire Espirituak gidatzen du." Ni: "Jaungoiko maitea, berriro ez dizut ezer eskatu nahi."

Salbatzailea: "Nire alaba, atsegin dut nola eskatu duzun. Bakean zoaz, nire maite alaba."

12:05 eta 13:00 bitartean kapera barruan:

Salbatzailea: "Nire alaba, adi egon: ni maitasuna, apaltasuna, leuntasuna, bakea, lasaitasuna, pazientzia, poza, egia, argia, Bidea naiz; ni zure bizitza naiz.

Hori guztia ukatzen duen edozer espiritu impurua da. Gogoratu, nik hitz egin ondoren, lasai eta maitagarria izan behar duzula. Espiritu impuruak ez du fruitu onik ematen.

Ni: "Jaungoiko maitea, espiritu impurua itzuli da."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni ere hemen nago."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; gorde gaur idazten duzuna isilean."

Ni: "Eta Marionek idatzi egin behar du, eta Roswithak seguru gorde – hala al da?" Salbatzailea: "Baina inor gehiago ez."

Ni: "Baina apaiz bat behar dut."

Salbatzailea: "Apaiz bat emango dizut. Itxaron pixka bat gehiago."

Ni: "Nola jakin dezaket zuk hitz egin didazula? Mesedez, esan hitz bat gehiago honi buruz."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; nik zuri esan dizkizunak bihotza beteko dizute."

Ni: "Zerarekin?"

Salbatzailea:

"Maitasunarekin."

Ni: "Hala bedi, beraz. Nire bihotza maitasunez bete dadila, ez bakarrik orain, betiko."

Arrosarioa eta meza santua gorriz.

1992ko ekainaren 12a — ostirala

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire zeruko Aita, Jesus, errukizko Jainkoa, zer idatzi behar dut?"

Ahotsaren zain egon nintzen, baina ezer ez zen etorri. Neure buruari esan nion ezin diodala ezer esan bakarrik.

Ni: "Jaungoiko maitea, ez utzi Gaiztoari esku hartzen." Salbatzailea:

"Ikusten duzunez, nik baimentzen badiot bakarrik egin dezake hori."

Ni: "Barnean bero sakon bat sentitzen dut, lasaitasuna eta bakea. Nire bihotza maitasunez erretzen ari da. Hitzaz azaldu ezin den sentimendu zoragarria da."

Salbatzailea: "Nire alaba, handiz probatua izango zara."

Ni: "Baina ezin ditut proba hauek zure laguntzarik gabe gaintitu."

Salbatzailea: "Bai, horregatik behar nauzu. Proba agintariekin jarriko dizute."

Ni: "Baina azterketetan oso txarra naiz. (Nire eskolako azterketak pentsatzen ari nintzen.)" Salbatzailea: "Zurekin izango naiz."

Nire emaztearen amari buruz galdetu nuen, maiatzean ez zelako hil. Salbatzailea: "Nik utzi nuen hori gertatzea. Espiritu zikinak horrela baieztatu du eskuan jasotako komunioa onartzen duela eta laikoek Komunio Santua banatzea ere bai. Hil izan balitz, eskuan jasotako komunioa zuzena zela sinetsiko zenuke."

Ni: "Baina zaila da hori antzematea espiritu zikina esku hartzen duenean." Salbatzailea:

"Arretaz entzun hitz bakoitza. Ni samurtasuna naiz."

Ni: "Eta Belgradoren kasuan zer? Han ere esku hartu zuen?" Salbatzailea:

"Ez, hori oraindik etorriko da."

Ni: "Orain arte ohartu naiz espiritu zikina bi aldiz esku hartu duela – nire emaztearen amaren heriotzean, eta 1992ko martxoaren 25ean, Andra Mariaren agerraldiaren iragarpenean eta lau astera egingo zela jakinarazi zutenean."

Salbatzailea: "Hauek dira bakarrik esku hartu dituen kasuak. Esperientzia hau pasatu egin behar da."

Ni: "Zer da proba bat?"

Salbatzailea: "Defendu nire irakaskuntza, izan niregan leial, ez kezkatu aurrez. Zure alde hitz egingo dut."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, orain hobeto ulertzen dut."

Ni: "Gaur goizean ia nire autoa tranbiari talka egin nion. Oso gertu egon zen; erraz istripu bat izan nezakeen. Autoa gidatzen ari nintzela, Andre Mariaren Litaniak errezatzen ari nintzen. 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis' errezatzen ari nintzela, une batez itsutu egin ninduen eta tranbia ez nuen ikusi. Nire oinak jada balaztan zeuden, tramaren berri begiak hartu baino lehen. Uste dut hori nire zaindari aingerua izan zela."

Salbatzailea: "Egin otoitz etenik gabe. Espiritu zikina nahi zaituzte suntsitu, baina ezin du; zurekin nago."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: Slovakian gerra egongo da." Ni: "Eta Montenegroren kasuan?"

Salbatzailea: "Montenegro laster suntsituko da."

Ni: "Jaun maitea, ez nuke gehiago jakin nahi. Dena hain izugarria da. Barkatu nazazu, nire Jauna eta Jainkoa; gehiago otoitz egingo dut. Mesedez, eman iezadazu otoitz asko egiteko grazia."

Kaixo. Mezan joan nintzen eta elizako Rot-ean Errosarioa errezatu nuen.

1992ko ekainaren 13a — Larunbata

Mingolshelmen, San Rok Kapera (goizeko 7:00etan) mezara joan nintzen.

Ondoren, nire familiaren alde bi Errosario otoitzatu nituen; oraindik inor ez baita bataiatu.

Arratsaldeko 14:00etan nire anaiaren etxera gonbidatu ninduten; berak ere Rotten bizi da.

Nire anaia Paulen urtebetetze-jaia zen.

Nire anaia txikiena, Vladimir, ere bertan zegoen, baita nire ahizpa Sonja eta beste askorekin, ilobekin barne

eta ilobak, etab.

Inork ez zidan barre egin; denek oso atsegin jokatu zuten nirekin.

16:30etatik 18:30etara elizara joan nintzen eta otoitz egin nuen. Salbatzailearekin egotea barbakoa batean egotea baino atseginagoa da.

Vogt aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen. Konfesioan, elizan ondo egiten ez dituen gauzak ere esan nizekion; adibidez, Kredoa irakurtzean ez dela tabernakulurantz biratzen, baizik eta kongregaziora begiratzen duela, tabernakuluaren barruan dagoen Jainko Hirukoitzean fede-eredu izan behar duelako.

1992ko ekainaren 14a — igandea

Etxean otoitz egin nuen 7:10etatik

8:25etara. Batasunaren bitartean:

Salbatzailea: "Nire alaba, konfesionarioan oso ondo hitz egin zenuen. Zure alde hitz egin nuen.

Apaiza oker zegoen ia aipatu zenuen guztian."

Ni: "Jaungoiko maitea, barkatu berari. Ez nau harritzen elizak hutsik daudela." Ni:

"Salbatzaile maitea, zer jakin behar dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: gerra zabaltzen ari da. Bosniako gerra okerrera egingo da.

Bakea lortzeko otoitz egin."

Ni: "Jaungoiko maitea, ahaztu egin zaitut niretzat oso garrantzitsua den zerbait galdetzea."

Ni: "**Oso Santuaren Ostiaren partikula txikietan zaude?**" Salbatzailea:

"Bai, partikula txikietan ere nago."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, han gerra amaitzen denean, beste leku batean hasiko dela. Nire alaba, jendea ez dago asebeteta; hau ez dator niregandik."

Denbora pixka bat igaro ondoren, entzun nuen:

"Nire alaba, maite zaitut."

Idazteko galdetu nuen. Salbatzailea: "Bai, idatzi."

Ni: "Bake sakon bat eta bero bat sentitzen dut. Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut oraintxe eman didazun grazioagatik."

Sentitzen dut ezin dudala hobeago azaldu. Sentitzen dut ez naizela gai halako zerbait idazteko. Ni ere ez naiz poeta.

Salbatzailea: "Nire alaba, izan niregan leial; bakean zoaz."

10:00etan – Gorrizko Meza Santua.

13:00etan: Errosarioa eta otoitzak.

Arratsaldean Marion etorri zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen. Ondoren, Errosarioa otoitz egin nuen.

1992ko ekainaren 15a — Astelehena

Medikuen gelan:

Bihotz osoz otoitz egin nuen eta bihotza isuri nuen. Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba." Ni: "Hori argi eta garbi entzun nuen."

Salbatzailea: "Orain arte ondo egin duzu. Ez kezkatu oraindik etorriko denaz."

Ni: "Nire Jauna, mindu egiten nau eskuan Komunia ematen jarraitzeak."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: eskutik jasotako Komunia sakrilegioa da. Nire alaba, laster dena aldatuko da. Zure eginkizuna da apaiei jakinaraztea fededunei ahoan bakarrik eman behar dietela Komunia."

Ni: "Baina denek diote gotzainen aginduak bete behar dituztela."

Salbatzailea: "Esan iezaiezu nik hori ez dudala baimentzen."

Ni: "Orduan esan iezaiezu ez dutela agerraldi pribatuetan sinetsi behar."

Salbatzailea: "Pribatu agerpen onartuenetan sinesten ez duten apaizek ez dute Jainkoaren grazian bizi."

Ni: "Jauna, hau ondo idatzi al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, pozten nau horrekin. Bakean zoazke."

18:30ean Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 Otoitz-taldea: Waghäuseletik etorritako Aita Dochart eta Aita Berthold bertaratu ziren.

Jende asko bildu zen. Lekurik ez zegoen geratu.

1992ko ekainaren 16a – asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, Satan indartsuago bihurtzen ari da. Are gehiago otoitz egin behar duzu. Gerra okerrera doa."

Ni: "Zer esan nahi duzu, Jainko maitea, okerragoa dela?"

Salbatzailea: "Gerrak denon bihotzetan du lekua."

Ni: "Oraindik hainbeste gorroto al dago?" Salbatzailea: "Gorrotoa besterik ez dago ia."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Hau idatzi behar duzu. Kapera onartu dute. Dohaintza bat bidean dago."

Ni: "Maitea Salbatzaile, eskerrik asko. Hau poza handia da niretzat. Izan ere, ikusi baituzu ez dugula lekurik gehiago eta hainbeste jende otoitz egitera etortzen dela."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

Elkartean zehar, bero handia eta bake sakon baten sentsazioa sentitu nuen.

Ni: "Maitea Salbatzaile, badakizu nire bihotza eta zureganako dudan maitasuna. Ez dut hori esan beharrik. Zuri leial geratuko naiz."

18:30etan, Rot-en Errosarioan eta Meza Santuan parte hartu nuen.

Komunio Santua eskaini nuen nire hildako guraso eta anai-arrebentzat.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea egoki jokatu nuen, edo, hobeto esanda, ea gaur goizean kaperaan ondo ulertu nuen.

Salbatzailea: "Sinets dezakezu; egia da."

1992ko ekainaren 17a — asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Idazteko zalantzan nengoen; agian Salbatzaileak ez zuela nahi idaztea pentsatu nuen. Orduan entzun nuen: Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi nahi dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire burua erabat zure borondateari entregatzen diot."

Salbatzailea: "Mundua arrisku handian dago. Falsu profetaak mugitzen ari dira." Ni:

"Jaungoiko maitea, mesedez, azaldu iezadazu profetei buruzko hau argiago."

Salbatzailea: "Gizateriaren parasitoak dira." Ni:

"Eta zein da sendabidea?"

Salbatzailea: "Gorde Kristoren benetako irakaskuntzarekiko leialtasuna."

Ni: "Nola jakin dezaket norbait profeta faltsua den?"

Salbatzailea: "Ez dira nire Espirituak gidatzen."

Ni: "Nola jakin dezaket espiritu zikin batek gidatzen duela?" Salbatzailea:

"Falso profeta horrek jarraitzaile eta sinpatizatzaile asko ditu." Ni: "Eta zure Espirituak gidatzen dituen besteak?" Salbatzailea: "Oso gutxi dira."

(Jarraitzaileak)

Ni: "Jaungoiko maitea, baina hori ez da nahikoa niretzat. Zer gehiago jakin behar dut profeta faltsuei buruz?"

Salbatzailea: "Nire alaba, maitasunik ez dute. Profeta faltsuak ez du inoiz Kristoaren benetako irakaskuntzaz hitz egiten. Ez sinetsi haiei. Nirekin garaile izango zara."

Ni: "Jauna, zure laguntzarekin bakarrik bereizten ditut." Salbatzailea: "Nire alaba, nirekin bakarrik."

Ni: "Etorkizun hurbilean halako profeta batekin hitz egingo al dut?"

Salbatzailea: "Bai, zenbaitekin. Nire alaba, izan pazientzia. Geratu niregan leial. Joan bakean." Orduan entzun nuen esaten: "Maite nazazu."

Mingolsheim-eko San Rok kapera Santuko Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko ekainaren 18a — Kristoren Gorputza — Osteguna

Goizeko 7:45etatik 8:45etara otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, Jendea orain abismoaren aldera doa." Ni:

"Zer da 'abismo' hau? Ez dakit zehazki."

Salbatzailea: "Infernura, nire alaba. Denek beren borondate askea erabili dute hori egiteko."

Ni: "Beste batzuek esango didate onbera eta errukitsua zarela, Jainko maitea, eta hori ezin dela izan."

Salbatzailea: "Arima horiek ez daude jada bizirik. Aita hautatu dute." Ni:

"Jaungoiko maitea, zer deitzen diozu aitari?"

Salbatzailea: "Munduko Printzea."

Ni: "Zergatik deitzen diozu

'Printzea'?"

Salbatzailea: "Bere seme-alabak haren harrotasunagatik ezagutu ditzakezu."

Ni: "Jaun maitea, gaur jai-eguna da, Corpus Christi eguna. Goizean prozesioa izan da. Horri buruz zerbait esan al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Jai egun honetan, oso gutxi ohoratzen naute. Nire alaba, jendearen bihotzak hotz egin dute. Arimen garbiketa laster etorri behar da. Zigorra beharrezkoa da; bestela, arima gehiago infernura joango dira."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, eskatzen dizut..."

Ni: "Baina, Jainko maitea, lehenik esan iezadazu. Gora Jesus Kristoren eta Mariaren izena, eta Gora Jesus eta Maria."

Hori entzun nuen, eta gero galdetu nuen: "Zer eskatzen didazu?" Salbatzailea: "Niri erabat amore ematea."

Ni: "Nire Jainko Hiru Batua, erregeen erregea, nire Salbatzailea. Nire burua guztiz eskaintzen dizut. Jainko maitea, ezin dut hau alemanez idatzi, baina badakizu zer esan nahi dudan."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, guztiz zure esku nago. Nire Salbatzailea, guztia baino gehiago maite zaitut. Nirekin nahi duzuna egin. Utzi beti konturatzen nirekin zurea naizela.

Jaungoiko maitea, zergatik nahi duzu dena bueltan? Dena eman dizut jada.

Salbatzailea: "Badakizu, nire alaba. Beste zeregin bat emango dizute. Ez oraindik, nire alaba. Geratu niregan leial eta irmo."

Goizeko 8:45ak ziren. Denbora nola pasatu zen ohartu gabe geratu nintzen. Nire senarrak oihukatuta esan zidan elizarako jada berandu zela. Gaur goizeko 9:00etan hasiko zen meza. Altxatu eta hain azkar prestatu nintzen ezen 9:00ak baino hiru minutu lehenago elizan nengoelako. Elizan, bihotz osoz otoitz egin nuen fededunek ez zezaten Komuniõ Santua merezimendu gabe jaso. Azkenean, gutxi batzuek bakarrik jaso zuten Komuniõa. Elizan demonioak hartuta zegoen gizon bat ere bazen. Kontsekrazioa baino lehen elizatik irten zen. Nire semearen alde eskaini nuen Komuniõ Santua. Prozesioan parte hartzen zuten jende asko zegoen.

13:00etan elizara joan nintzen Errosarioa entzun eta ondoren otoitzaldi batera geratu nintzen.

1992ko ekainaren 19a — ostirala

Ahotsik ez. Elizan Roteko Meza Santua eta Errosarioa entzun nituen.

1992ko ekainaren 20a — larunbata

Etxean otoitz egin nuen goizeko 7:00etatik 8:45etara, 45 minutuz inguru.

Elkartzean, Salbatzaileari esan nion: "Nahi baduzu, nire Jauna eta Jainkoa, idatziko dut."

Salbatzailea: "Bai, hala da, nire alaba, idatzi."

Katolikoen Egunean telebistan emititutakoak desilusio handia eragin zidan. Emaztearen amaren etxean ikusi nuen. Emakumeek celibatoa indargabetzea nahi dute eta, are okerrago, Meza Santua ospatu nahi dute.

Salbatzailea: "Katolikoak direla diote, baina ez dira. Nire bihotzaren antzekoak gutxi dira. Ez da nire nahia emakume batek Meza Santua ospatzea.

Idatzi hau, nire alaba: Lucifer-en lana da." Ni: "Eta zer celibatoaz?"

Salbatzailea: "Apaizak nire ereduari jarraitu behar dio eta tradizioari leial geratu. Katolikoa izateak Aita Santuari leial izatea ere esan nahi du."

Ni: "Zergatik ez da Vogt apaiza Sakramentu Santua agerian dagoenean Kredoa esaten ari den bitartean tabernakulura edo Salbatzailea begiratzen? Zergatik dago eliztarren aurrean?"

Salbatzailea: "Zeren han oraindik harrokeria asko dagoelako."

Ni: "Jauna, beti pertsonen arriskuei buruz hitz egiten duzu. Baina ez dut apaizik horri kontatzeko."

Salbatzailea: "Nire alaba, apaiz bat dator. Ez da luze itxaron beharko."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: maite zaitut, eta damutzen nauzu, esaten dizudana ez duzulako sinesten."

Ni: "Espiritu zikina tartean sartu delako." Salbatzailea:

"Hori ere hala izan behar da."

Ni: "Jaungoiko maitea, sinetsi nahi dut, baina Dochart apaiza, Vogt apaiza eta nire senarra nahasten ari dira."

Salbatzailea: "Badakit hori. Nire izana frogatu behar diezu." Ni:

"Nola?"

Salbatzailea: "Ni daukat."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa. Egin egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz."

Goizeko 9:00ak aldera iritsi nintzen Wiesentaleko Marion-en etxera. Han zenbait gazte zeuden harekin. Nire esperientziez eta nire bihurketa kontatu nituen. Hitz egiten ari nintzela, espiritu zikinen eraso bortitzak sentitu nituen. Espiritu zikina oso indartsua zen; nire istorioa hainbat aldiz eten zuen.

Nire ondoan eserita zegoen mutiko bati esan nion: "Ez zara konfesatzera joan". Ure santuz busti nuen. Arratsalde hartan, mutiko honek Karlsruheheko Katolikoen Egunean konfesatu zen, gaur ni ere bertan nengoen lekuan. Azken aldiz bost urte lehenago joan zen konfesatzera, eta arratsalde hartan berriro ikusi nuenean, berriro bizirik zegoen eta oso zoriontsu zirudien.

Egun Katoliko honetan aukera izan nuen elkarrizketa interesgarri asko izateko. Aita Santua defendatu behar izan nuen, baita maiz eta luzez ahoan Komunia jasotzea ere. Ondoren, hiru telebista-kameraren aurrean hitz egin nuen.

Era berean, Freiburg-eko gotzain laguntzailea den Wolfgang Kirchgässner gotzainarekin hitz egin nuen. Medjugorjeren fruituei buruz zer pentsatzen zuen eta zergatik oraindik han egon ez zen galdetu nion.

Hark esan zuen: "Bai, Jainkoa nonahi dago."

Ni esan nuen: "Bai, hemen ere bai."

Ez zitzaion gustatu nirekin hitz egitea. Hala ere, bedeinkapena eskatu nion. Marion nirekin zegoen.

Katolikoen Egun nekagarria amaitutakoan, nik ere azkenean konfesatzera joan nintzen. Aita Engelbert Recktenwald izeneko apaiz apal batekin topo egin nuen. Espero dut egun batean berriro topo egitea; konfessore ona baita.

Telebistako kameraren aurrean hitz egin nuenean, Beate Hambsch hiru aldiz egon zen han. Uste dut Beatek benetan kontzientzia hartu zuela Karlsruheheko Katoliko Egunean, Salbatzaileagatik lan egiteko bere deia konturatuta. Esperientzia izan zuen arimak salbatzeko lan egiten denean, Salbatzaileak grazia asko ematen dituela. Marion ere oso aktiboa izan zen. Katolikoen fedeaz luze hitz egin zuen, ekitaldi honetara 'seme prodigo' asko etorri zirenez. Eskerrak eman Jainkoari grazia honengatik, Jainkoaren Hitza zabaltzeko aukera izan genuelako.

1992ko ekainaren 21a — Igandea

Goizeko 7:45etatik 9:00etara otoitz egin nuen eta Katolikoaren Egunagatik negar egin nuen.

Desanimatu egin nintzen eta galdetu nuen ea atzo egun osoan jendeari eta gero hiru kameraren aurrean esaten ari nintzena egiazki zuzena izan zen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, atzo egin zenuena ona izan zen. Zure bitartez hitz egin nuen."

Ni: "Eta Marion eta Beate?"

Salbatzailea: "Haiek nire tresnak dira, nire alaba; nigan leial jarraitu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zuzen zaude. Erraz da amore ematea Katolikoen Egunean gertatu den guztia ikusi ondoren. Esan liteke katolikoek jadanik ez dira katolikoak."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, maitasuna bilatu behar da. Nire alaba, beti zurekin izango naiz."

Ni: "Baina sentitzen dut espiritu zikina ere hemen dagoela orain. Bere presentzia nabarmentzen ari da eta eskuan dardara bat sentitzen dut."

Salbatzailea: "Haserre dago, halaber, ezin naudelako aurkitu."

Salbatzailea: "Nirekin beti garaituko duzu. Ni nagoen lekuan, hark ere badago."

Ni: "Baina nire bihotzean lasaitasuna, isiltasuna eta bakea daude; ezin da hitzetan azalduko den edertasuna sentitzen dut." Salbatzailea: "Espiritu zikina ezin da han sartu, ni aukeratu nauzulako."

Ni: "Esadazu, nor zara?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zure Jauna eta Jainkoa naiz, zure gidari espirituala." Ni: "Jainko maitea, barkatu berriro galdetzeagatik."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

13:00etan — Roteko elizan Errosarioa.

1992ko ekainaren 22a — Astelehena

Medikuaren gelan:

Une hartan Salbatzailea hainbeste maite nuen ezen nire begietatik malkoak isuri ziren. Bihotzez otoitz egin nuen. Salbatzailearekin bat egin nuenean, maitasun handia sentitu nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi. Idazten duzun guztia liburu batean inprimatuko da."

Inprimatu aurretik apaiz batek egiaztatuko du."

Ni: "Hori nahi duzu, Jauna, ala isilean, sekretuan egon behar nuke?" Salbatzailea: "Liburua jendearengana iristea nahi dut."

Ni: "Gauza batzuk kendu beharko dira; gehiegi dago." Salbatzailea: "Apaizak egingo du hori."

Ni: "Jaungoiko maitea, ez dut apaizik."

Salbatzailea: "Apaiz bat emango dizut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, liburua argitaratzen bada, Elizatik kanporatuko naute."

Salbatzailea: "Nire alaba, egia idatzi duzu. Zurekin nago." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; liburua laster inprimatu behar da." (")

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, eman iezaguzu grazia azkarrago idazteko."

Salbatzailea: "Bai, hori egin dezakezu."

Ni: "Jauna, liburuari dagokionez, Zure borondatea bete dadila."

Ni: "1992ko ekainaren 11ko sarrera Aita Trunk-i irakurri behar diot?"

Salbatzailea: "Bai, egin hori."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba, nire nahia jarraitzeagatik." Ni:

"Hau egiten dut zeren eta maite zaitut, Jainko maitea, gauza guztien gainetik."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

18:30 Arrosario otoitza,

Rotako Meza Santua

20:00 Otoitz-taldea

1992ko ekainaren 23a — asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Gaur goizean ordubete inguru otoitz egin nuen.

Salbatzailearekin komunioan nengoela, medikuek hainbat aldiz eten ninduten.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire maitea Jesus, zer idatzi nahi didazu?"

Salbatzailea: "Nire alaba, European gerla berri bat izango da. Errusian dagoen gerla zabaltzen ari da."

Goizeko 10:55 aldera, 12 urteko mutiko bati erradiografia egin nion. Sudurretik odola zion eta sudurra apurtuta zeukan. Esan nion goizean jaikitzen zarenean ere otoitz egin behar dela. Erantzun zidan hori ikasi ez zuela eta Alemaniako Errepublika Demokratikokoa zela. Erosketa-karta batzuk eman nizekion eta pozik geratu zen. Ondoren, heldu nintzela bataiatu nindutela kontatu nion.

Denbora pixka bat igaro ondoren (erradiografia egin ondoren), nire

pentsamenduak Jesusengana itzuli nituen. Gidatua nengoela zirudien;

Salbatzailearekin berriro elkartzeko nengoen. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, garrantzitsua da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eta zer izango litzateke hori?"

Galdetu nuen ere ea idatzi beharrekoa jasateko gai izango nintzen. Salbatzailea: "Deitu denak otoitzera."

Ni: "Hori ondo entzun al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ondo entzun duzu."

Salbatzailea: "Deitu denak otoitzera."

Ni: "Nola egin behar dut hori? Apaizek ez didate entzun nahi. Ez naiteke Kohl jaunarengana joan. Nirekin hitz egiten duten askok Aita Santuaren aurka egiten dute. Askok Eliza utzi dute edo fedearen aurka egiten dute. Jendearekin egoera oso txarra da une honetan."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, eman iezadazu aholku bat. Nola deitu behar ditut jendea otoitzera?" Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zoaz zeure kabuz Kanzilera, Kohl jaunarengana."

Ni: "Noiz nahi duzu nik berarengana joatea?"

Salbatzailea: "Ahalik eta lasterren."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila. Eskatzen dizut, gidatu nazazu, eraman nazazu eta egon nirekin."

Salbatzailea: "Nire alaba, hala bedi."

Ni: "Jaungoiko maitea, guztia baino gehiago maite zaitut; eskerrik asko." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, egin hau laster."

Ni: "Bai, Jauna, Kanzilera joango naiz."

Salbatzailea: "Gerra honek heriotza gehiago eta suntsiketa gehiago ekarriko ditu."

Ni: "Sentitzen dut azoriek (deabruak) berriro nire inguruan daudela, nahiz eta gatz bedeinkatua zabaldu dudan."

Salbatzailea: "Nire alaba, haientzat tortura da hau, baina zuk idazten ari zarenaren ondorioz, zurekin egotera behartuta daude. Gorena behartzen ari da haiek."

Ni: "Beraz, hori da Lucifer, beraz."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, asmatu duzu."

Ni: "Maitea Salbatzaile, otoitz-taldearen ondoren ezin izan nuen lo hartu. Gaueko 1:00ak ziren.

Deseroso sentitu nintzen; atsegina ez zen, nire gorputz osoan zizareak nituela dirudien moduan, nire azpian mugitzen eta biribilduz." Berehala demonioak etorri zitzaizkidan gogora eta ohetik altxatu nintzen. Ur bedeinkatua botatu nuen niregan eta ohean, eta exorzismo laburra errezitatu nuen; dena berriro desagertu egin zen. Hainbeste ur bedeinkatu bota nuen ezen lo egin nuen ohea bustita geratu baitzen.

Salbatzailea: "Bai, asko zeuden; ikusi izan bazenituen, hil egingo zinateke." Ni:

"Jaungoiko maitea, inork sinetsiko al dit?"

Salbatzailea: "Berandu izango denean bakarrik sinetsiko dute."

Ni: "Ez dut uste hau laster ahaztuko dudanik. Nazkatzen nau – pentsa infernuan nola izango den. Jaungoiko maitea, mesedez, salbatu gizateria."

Salbatzailea: "Nire alaba, bakean joan zaitez." Arrosarioa eta meza nagusia gorriz.

1992ko ekainaren 24a – asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Bihotzez otoitz egin nuen, eta gero esan nuen: "Jauna, idatzi nahi baduzu hau, egin zure nahia."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi hori."

Ni: "Oso atsegina da Salbatzaileak ematen duen beroa, maitasuna eta bake sakona sentitzea. Orduak igaro daitezke horrela."

Salbatzailea: "Nire herriarentzako denbora laburtu nahi dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, azaldu iezadazu hau; ez dut ondo ulertzen." Salbatzailea: "Jendea lehenago hil behar da." (Jainkoaren planekoa baino lehenago)

Berriro eten egin ninduten. Veronikak deitu ninduen; bisitari bat nuen. Hamar urte lehenago komunitate-zerbitzu langile gisa nirekin lan egin zuen gazte bat zen, eta orain medikuntzako gradua amaitzeaz zegoen. Orduan protestanteko apaiza izan nahi zuen, ez sinesten zuelako, baizik eta horrela diru ona irabazi zezakeela pentsatzen zuelako. Hori gogorarazi nion eta gero gaurko nire fedez kontatu nion. Andreasek orain 30 urte zituen. Berriro esan zuen ikasketak amaitutakoan Suitzara joango zela, han gehiago irabazten delako; han hobeto ordaintzen dutelako.

12:00etan kapera. Beti kapera nago. Baina ez dut egunerokoan gehiago aipatzen, gehiegi ez izan dadin.

19:30etan San Roch-eko kapera — Meza Nagusia.

1992ko ekainaren 25a — Osteguna

Sarrera ez dago — Roteke elizara joan nintzen Errosarioa eta Meza Nagusia entzutera.

Ekainaren 26a, 1992 — Sakratu Bihotzaren jaia

Otoitz Elkartea:

Salbatzailea: "Jendeak damutu egin behar du, arrisku handia baitago zain. Denbora gutxi geratzen zaizue."

Ni: "Jaungoiko maitea, ez dut ausartzen zurekin ezer eskatzen. Mesedez, lagundu iezadazu. Dena dakizu. Zer nahi duzu niregandik?"

Salbatzailea: "Niri leial geratzea nahi dut. Bakean zoaz, nire alaba." Errosarioa eta Meza Santua Rotten.

1992ko ekainaren 27a – Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäuseleko elizan nengoen Meza

Santurako. Ondoren, Marionekin nire egunerokoan idatzi nuen eta

Alemaniko Kanciller Federalari, H. Kohli, gutun bat idatzi nuen.

16:30etatik 18:15etara Roteke elizan nengoen, non otoitz egin eta konfesatzera joan nintzen. Arratsaldean, Lantershofenetik etorritako bi teologia ikasle, Matthias eta Fridolin, iritsi ziren. Gauerdia arte nire egunerokoa irakurri nien.

1992ko ekainaren 28a – Igandea

Etxean, ordubete inguru otoitz egin nuen. Fridolin bainugelan abesten ari zen. Nire senarra ere molestatzen ninduen. Zaila zen Salbatzailearekin bat egitea.

Fridolin, Matthias eta biok Waghäuseleko elizara joan ginen. Komuniun Santuaren ondoren, Salbatzaileak mezua berretsi zidan. Negar egin nuen. Goizean idatzitako paper zatia urratu nuen; ez nuen sinetsi nahi izan. Eta orain Salbatzaileak berriro errepikatzen zuen. Hainbeste negar egin nuen, eta hala ere Aita Aemilian ikustera joan ginen.

Aita Aemilianorekin hogeituz inguru hitz egin nuen.

Fridolin eta Matthias entzuten egon ziren. Ez nengoela bakarrik sentitu nuen. Salbatzailea nirekin zegoen. Ahoan komunioa hartzea zela bide zuzena esan nuen. Aita Aemilianok esan zuen Salbatzailea ostiararen zati txikietatik ateratzen zela. Elkarriketaren ondoren, bere bedeinkapena eskatu nuen.

Ondoren, bazkaria arte ordu bat eta hamabost minutu besterik ez zitzaizkigun geratzen. Fridolin-ek otoitz egin zuen eta Matthias-ek sukaldaritzan lagundu zidan.

Ondoren, 13:30etan, elizara joan ginen otoitz egitera.

Etxera itzuli ginenean, Latinez Dolorezko Errosarioa otoitz egin genuen bakeagatik.

1992ko ekainaren 29a – Astelehena

10:00etan, medikuaren kontsultan:

Atzo ez nengoen pozik Aita Aemilianekin izandako elkarriketaren ondoren. Beraz, Salbatzailea galdetu nion Hostiaren partikula txikietan present ote zegoen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, ni ere zati txikietan present nago. Entzun adi, nire alaba, apaiza Aita Santuaren irakaskuntzak okertu ari da. Egin otoitz berarengatik."

Salbatzaileak jarraitu zuen: "Idatzi, nire alaba, gerra oso azkar zabaltzen ari da. Denak borrokan murgilduko dira."

Ni: "Nor da 'denek'?"

Salbatzailea: "Beren bihotzetan gorrotoa gordetzen duten guztiak." Ni: "Eta maitasuna dutenak?"

Salbatzailea: "Haiek ez dute borrokatu beharrik."

Ni: "Baina gorrotoa gordetzen dutenak nagusi dira; maitasuna dutenak baino gehiago dira."

Salbatzailea: "Ni gutxien alde nago; haiek garaipena lortuko dute."

Ni: "David eta Goliath gogorarazten zait."

Salbatzailea: "Hala da, nire alaba."

Salbatzailea: "Maitasuna duten gutxietako bat zara." Ni:

"Orduan, besteek beldurrik izan behar al dute?"

Salbatzailea: "Ni maite banaute, ez dute beldurrik izango." Ez nuen galdetu, baina soilik pentsatu nuen ea bera nire ezkontide ere bazen.

Salbatzailea: "Bai, ni naiz zure ezkontidea."

Ni: "Baina oraindik ez dut hori guztiz ulertzen."

Salbatzailea: "Nire alaba, zu zara nire ezkontzako andrea."

Ni: "Jaun maitea, Jesus Kristu, mesedez azaldu iezadazu hau argiago. Zer da emaztegaia?" Salbatzailea: "Emaztegaia da jada dena eman didana."

Ni: "Jaungoiko maitea, baina bekataria naizela uste dut eta ezin dut ulertu zure emaztea naizela."

Salbatzailea: "Orain arte inork ere ez du hori ulertu."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, geratu niregan leial. Ez utzi besteek eragiten. Joan bakean."

Ni: "Jaungoiko maitea, maite zaitut eta eskerrak ematen dizkizut, eta ez dut beste nahirik zurekin leial izateaz aparte."

Kaixo. Meza eta Errosarioa Gorrian.

Indiatik etorritako apaiz batek ordezkotza gisa etorri zen; Aita Vogt osasun-erretiruan zegoen.

20:00 otoitz-taldea: Dochart aita bekak entzuten aritu zen.

1992ko ekainaren 30a — asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Bihotz-bihotzez otoitz egin nuen eta jende asko Gorde-ari gomendatu nion; azkenean, arimak guztiak berari gomendatu nizkion. Gordea: "Nire alaba, esan duzunaz pozik nago. Idatzi, nire alaba; nekatuta zaude, atsedean hartu."

Ni: "Baina bihar Pirmasensen ondoan dagoen Rodalbenera joan nahi dut. Han mundurako seinale handi bat dago."

Salbatzailea: "Bai, joan han, nire alaba; seinale hau nire seinalea da." Ni:

"Seinale hau, zalantzarik gabe, elizan veneratu beharrekoa da.

Zergatik ez dute hala egiten?

Salbatzailea: "Apaizek ez dute Jainkoaren grazian bizi."

Ni: "Baina 40 urte dira jada. Ziur zerbait gertatuko dela." Salbatzailea: "Zerbait gertatuko da. Baina oraindik ez."

Salbatzailea: "Idaz ezazu. Maite zaitut, nire alaba."

Denbora pixka bat igaro ondoren:

Salbatzailea: "Zina etorriko da." (Salbatzaileak jada niri promesitako zina.)

Ni: "Horretarako prestatu behar al naiz?"

Salbatzailea: "Beti egon nire baitan."

Ni: "Bai, Jauna, nire desio bakarra beti zurekin egotea da, ez dagoelako ezer ederagorik."

Salbatzailea: "Zein seinale hau Elizan gertatuko da."

Salbatzailea: "Zuregan gertatu nahi duzu seinale hau?"

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire ezkontide, baina baita inoiz zuregandik banandu ez nadin, eta santuekin betiko zure laudorioak egin eta goratu ahal izan ditzadan. Zure maitasunean egotea baino ez dago ezer ederagorik."

Salbatzailea: "Hala izango da, nire alaba."

Salbatzailea: "Zeregina bat ematen dizut: beste arimak salbatzeko laguntzea." Ni: "Nor dira besteak?"

Salbatzailea: "Dudatzen duten arimak."

Ni: "Ai, nire Jauna, hainbeste daude. Baina zure nahia beteko dut, zeren eta guztia baino gehiago maite zaitut."

Salbatzailea: "Nire emaztea, bakean zoaz."

Ni: "Jaun maitea, ondo entzun al dut? Mesedez, esan berriro." Salbatzailea: "Bai, nire alaba, nire emaztea zara."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire ezkontide, denagatik eskerrik asko."

Errosarioa eta gorri koloreko Meza Nagusia.

1992ko uztailaren 1a – asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Hamarkotxeko otoitz bizidun baten ondoren, hamabost minutuko isilunea izan zen, eta gero Salbatzaileak esaten entzun nuen: "Nire alaba, gerla handia jada hasi da. Lurreko pertsona guztiak arduradun dira. Otoitz asko nahi dut. Damutu eta gose egin. Maite zaitut, nire alaba, bakean zoaz."

Hau esan nuen: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa; eskerrik asko, nire maitea den Jaun Jesus. Erruki zaitez jende guztiekin. Salbatu gaitzazu, Jauna; ez utzi galduta; zure seme-alabak gara."

Arratsaldean, Wafzig familiaren etxean otoitzak gidatu nituen. Sinestun asko bertaratu ziren; bi gelak beteta zeuden. Ondoren, Meza Santura joan ginen.

Weber aita meza santua ospatu zuen. Uste dut harekin joan nintzen azkena izan zela.

Weber aita laster erretiroa hartuko du.

Ondoren, Brigitte eta Franz-en etxera joan ginen. Fridolin ere han zegoen, hiru ikaslerekin batera: Josef, Markus eta Matthias.

Brigitte eta Franz-en etxean beste jende asko zegoen, eta nik nire esperientziei eta nire fedear hitz egin nuen.

1992ko uztailaren 2a – Osteguna

10:00etan laneko lekua – medikuen gela:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, zer idatzi nahi didazu?" Salbatzailea: "Eman iezadazu zure etorkizuna."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Jesusa, ematen dizut, izan ere nire bizitza eta nire etorkizuna zure eskuetan jarri ditut, eta zurea da."

Salbatzailea: "Nire alaba, atsegin dut nola jarri duzun."

Ni: "Bai, nire Jauna, Jesus, zeren badakit hain ona zarela eta zurekin ongia besterik ez dagoela. Zurekin beti egotea besterik ezin dut irudikatu. Ni mahats-landarearen adarra naiz.

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, nik etorkizuna erabakitzen dudala." Ni: "Nola ezagutuko dut zuk erabakitzen baduzu?"

Salbatzailea: "Egin besterik ez duzu nik eskatzen dizuna." Ni: "Nola jakin dezaket zuk bidali duzula?"

Salbatzailea: "Jakinaraziko dizut."

Ni: "Jaungoiko maitea, zerbait egin behar al dut orain?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Zer, nire Jauna eta Jainkoa, nire ezkontide?"

Salbatzailea: "Sinetsi sendo esaten dizudanari."

Ni: "Nire Jauna, nire maite eta errukitsua den Jainkoa, sendo sinetsiko dut, izan ere bizirik dagoen fedea eman didazu jada."

Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba; etorkizuna nik nahi dudana bezala izango da." Ni: "Nire etorkizuna esan nahi duzu?"

Salbatzailea: "Bai, zure etorkizuna; nirea da."

Ni: "Zure borondatearen arabera izan dadila, nire Jauna eta Jainkoa. Oso maite zaitut, nire Jauna eta Jainkoa." Salbatzailea: "Nire alaba, esan duzunaz pozik nago."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, maite zaitut, nire emaztea; bakean zoaz." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzaileak nirekin eraman nahi ninduela esan zidala ohartu nintzen.

Salbatzailea: "Nahi dudan leku guztietara eramango zaitut. Aldi berean bi lekutan egongo zara."

Ni: "Baina Jauna, ni bakarra naiz."

Salbatzailea: "Zuri biderkatu dezaket."

Ni: "Jaungoiko maitea, hau ez dut ulertzen, baina sinesten dut zuk egin dezakezula." Ni: "Jauna, zergatik behar nauzu bi lekutan?"

Salbatzailea: "Sinesten ez dutenei konbentzitzeko. Nire maitea alaba, ondo egin duzu galdetzea. Nire alaba, izan nigan leial."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, zuregan leial izango naiz. Eskerrik asko, nire Aita maitea."

1992ko uztailaren 2a – Osteguna

Errosarioa eta Gorrizko HI Meza.

1992ko uztailaren 3a — ostirala

10:00etan medikuen gelan:

Bihotzez otoitz egin nuen; Jainkoaren nahia bazen bakarrik idatzi nahi nuen. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, idatziko dut zuk nahi duzulako." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, garaia aldatu nahi dut." Ni: "Nola aldatu daiteke garaia?"

Salbatzailea: "Laburbilduko dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, hain naiz ergel, ez dut ulertzen; mesedez, azaldu iezadazu modu sinpleagoan." Salbatzailea: "Plagia zuei etorriko zaizue."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, mezu mehatxuzko beste bat da hori."

Salbatzailea: "Jendeak ez du damutu nahi."

Ni: "Jaungoiko maitea, 'plaga' esaten duzunean zer esan nahi duzun jakin nahi nuke?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: lehorre katastrofiko bat dator."

Ni: "Salbatzaile maitea, berriro ere sentitzen dut espiritu zikina. Nire esku eskuinean tiraka ari da. Horietako bat al da, edo nik bakarrik imajinatu al dut?"

Salbatzailea: "Bai, badira zenbait."

Ni: "Goizean jada hainbeste otoitz egin dut."

Salbatzailea: "Egin otoitz jarraian."

Ni: "Jaungoiko maitea, eskerrak ematen dizkizut ez dudalako beldurrik." Salbatzailea: "Nirekin zaudenean, ez duzu beldurrik izan behar."

Ni: "Nola jakin dezaket beti nirekin zaudela?"

Salbatzailea: "Beti zurekin nago."

Ni: "Egiazki, inoiz bakarrik ez nagoela dirudi. Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Idatzi. Nire alaba maitea zara."

Ni: "Maite zaitut, nire Jauna eta Jainkoa, edozer baino gehiago, eta espero dut inoiz ez dudala zure maitasuna uztea."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba."

Arratsaldeko 4:00etatik 5:00etara lorategia ureztatu nuen. Uraren hamargarren ontziaren ondoren gaizki sentitu nintzen, goragalea eta zorabioak izan nituen, eta bihotzean mina handia sentitu nuen.

Arnasa apurka hartzen nuen. Ohera poliki-poliki joan nintzen. Berehala edan nuen Aita Gebhard Heyderrek bedeinkatutako ura eta Nitrolingual Spray 04 botikaz bustitako spray bat ahoan.

Nire semeak medikua deitu nahi izan zuen. Orduan sabeleko goiko aldean mina sentitzen hasi nintzen.

Bihotzeko mina 15 minutuz iraun zuen. Salbatzailei esan nion ezin nuela hil, oraindik egunerokoa idazten amaitu behar nuelako. Ur santu gehiago edan nuen. Hobeto sentitzen hasi nintzen. Ondoren elizara joan nintzen. Komuniun Santua hartu ondoren, askoz hobeto sentitu nintzen. Nire Salbatzailea da mediku onena. Ondoren, Lantershofeneko Fridolin eta Roteko Erich iritsi ziren. Barbara Weiganden liburutik irakurri genuen. Denek irakurri beharko luketen liburua.

1992ko uztailaren 4a – Larunbata

Ordu bateko otoitzaren ondoren, Batasunaren bitartean Salbatzailea galdetu nion ea gaur idaztea nahi zuen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi nahi dut."

Ni: "Nire senarra eta nire emaztearen amak oztopatzen naute. Zoritxarrez, ezer ezin dut idatzi."

Salbatzailearekin bat eginda zaudenean, deabruak ez du ezer gehiago maite zure burua nahastea baino, ezer idatzi ez dezazun.

Nire emaztearen ama une honetan gaixorik dago. Azken egun hauetan ez da elizara ere joan eta ia ezin du ibili. Baina orain, ni etxean mezu hau idazten ari naizen bitartean, eskailerak xurgagailu astun horrekin garbitu ari da, bizirik osasuntsuena balitz bezala.

Jainkoa lehenesten dut. Lehenik otoitz egiten baduzu, geroago maitasunez gauza asko askoz hobeto egin ditzakezu – garbiketa izan ala lana – eta askoz gehiago egiten duzu eta hobeto egiten duzu.

Berriro lasai eserita nengoela, senarrak eten egin ninduen.

Inork ez du kontuan hartzen Salbatzaileak nirekin hitz egiten ari denik. Lanekoa etxekoa baino hobea da ia. Orain auzokidearen txakurra zaunka ari da, eta errepideko autoak lasterka pasatzen ari dira.

"Salbatzaile maitea, zurekin hitz egiten saiatzen ari naiz."

Hamabost minuturen buruan: senarra kalera atera zen eta bakarrik nengoen. Telefonoaren entzulea albo batera utzi nuen, ez dezan jo.

Tentazioak gailendu zitzaidan. Denbora batez negar egin nuen.

Benetan Salbatzailea ote zen nirekin hitz egiten zuena zalantzan jarri nuen. Zaila egin zitzaidan.

Salbatzaileari esan nion berehala hiltzea nahiago nukeela, deabrua ari bazen hitz egiten eta ez Salbatzailea. Izan ere, dena Salbatzaileari eman diot, ez deabruari.

Orduan entzun nuen:

"Idatzi, nire alaba, niregana doan bidea malda handikoa eta estua da. Jende gutxi doa bertan.

Bai, nire alaba, zu ere bide horretan zaude. Zenbat eta malda handiagoa izan, orduan eta tentazio gehiago izango dituzu."

Ni: "Gordailari maitea, zaila egiten zait hau idaztea, ez dudalako apaizik zure hitzak entzun dezakeenik. Idazteari dagokionez oso esperientziarik gabea naiz eta ergel sentitzen naiz, eta akats asko egiten ditut. Ez naiz merezi zure ahotsa entzuteko. Baina gauza bat dago ezin nauen engainatu, eta hori da zuretzat dudan nire maitasuna. Salbatzaile, ezin dut gehiago idatzi orain.

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, barkatu nazazu. Eskerrak ere ematen dizkizut tentazio hauengatik, erresistitzeko hain zailak iruditzen zaizkidanengatik. Azken batean, ni ahul gizaki bat naiz, hauts-partikula bat."

16:30 – 19:45: Ordu horretan Roteko elizan nengoen. Dena eskaini nion Andra Mariari, Komuniun Santua barne. Ondoren, Paul Adambukulam aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen; hark ordezkatzan zuen Vogt aita.

1992ko uztailaren 5a — igandea

7:30 – 9:15: Etxean otoitz egin nuen Meza Santua hasi aurretik eta Jaunarekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba; bete behar duzun eginkizunerako denbora ematen dizut." Ni: "Jauna, zein eginkizun bete behar dut? Elizarekin lotuta al dago?"

Salbatzailea: "Bai, eginkizun hau Elizarentzat da."

Ni: "Egin al dezaket lan hau Ebanjelioarekin alderatu?" Salbatzailea:

"Bai, egin dezakezu."

Ni: "Ez dut asmatu nahi; mesedez, esan iezadazu."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Pixka bat itxaron nuen eta esan nuen: "Ez dakit, Jauna; niretzat ez da argi eta ezin dut irudikatu nolako eginkizuna izango den."

Salbatzailea: "Denboran etorriko da. Nik ematen dizudan eginkizun hau bete behar duzu." Ni: "Baina ezin dut ezer egin, zer den jakin ezean."

Salbatzailea: "Emango diozu gutuna hemen ordeztu dagoen apaizari, Aita Santuari; eta hark berak eman beharko dio Aita Santuari."

Ni: "Apaiz hau gure elizara etortzea nahi zenuen?" Salbatzailea: "Bai, nire nahia zen."

Ni: "Hori ere egin nahi al du?"

Salbatzailea: "Bai, egingo du."

Ni: "Pozten naiz Aita Santuari zuzendutako gutunaren kopia bat dudalako. Bai, Jauna, egingo dut. Zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, maite zaitut; bakean zoaz."

Eskerrak emateko beste otoitz bat egin nuen.

13:30etan Errosarioa izan zen, ez zerbitzu erlijiosoa. Baina Errosarioaren ondoren, Hedwig H.-k Odol Preziatuaren Litaniak gidatu zituen.

Elizatik kanpo bi etxerik gabeko gizon zeuden, lo egiteko mantak bilatzen. Nire etxera gonbidatu nituen. Hedwig ere etorri zen.

Biei janari pixka bat eman nien eta gero Hedwig H.-rekin Errosarioa otoitz egin nuen. Etxerik gabeko gizonetako batek berehala lo hartu zuen eta besteak otoitzean parte hartu zuen. Bi mantel eman genizkien eta alde egin zuten.

18:30etan: Mingolsheimeko San Roch kapera joan nintzen, Errosarioa eta Meza Santua entzutera. Hedwig ere etorri zen.

1992ko uztailaren 6a – Astelehena

10:00etan medikuaren kontsultan:

Eskerrak eman Jainkoari ez zeudelako hainbeste paziente. Udan gutxiago daude urteko beste garaiekin alderatuta. Horrek esan nahi du otoitz egiteko denbora gehiago izan dezakedala, izan ere, ez ditut xorakeriazko elkarrizketak gustuko. Bizitza betirako ez da heriotzaren ondoren bakarrik hasten, baizik eta hemen bertan, lurrean.

Horregatik dira hain garrantzitsuak lehenengo eta bigarren aginduak. Jainkoari ohorerik ematen ez zaion lekuan, ez dago maitasunik ere.

Otoitzaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Ordua iritsi da zuek guztiak iragiko zaretenean. Kontuz, Satan indartsua da. Askok ez dute proba hau gaindituko. Maitasunik gabe daude. Etengabe otoitz egin. Espirituak nahi du, baina haragia ahula da. Jainkoaren Espirituak zure baitan bizi du. Ohorea eman behar diozu."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez izan zalantzarik; bakean zoaz."

Ni: "Orain nire baitan bero eta maitasun handia sentitzen dut, baina barkatu ahotsa 'ahotsa' besterik ez deitzea, izan ere, barruko elkarrizketa bat baita.

'Ahotsa' esaten zaio norbaitek ozen entzuten duenean edo norbaitek hitz egiten duenean. Ni, ordea, ulertzerik ez duen sakontasunetik entzuten dut hau. Beraz, Jauna eta Jainkoa, barkatu nazazu eskatzen dizut.

Zure maitasunean eta zure presentzian ez dut zalantzarik, baina harrituta nago besteek halakorik ez entzuteaz. Hasieran denek entzuten zutela pentsatu nuen, nik bezala. Baina gero, egoera hori ez dela hala ohartzean, zalantzarik gabe denbora behar izaten da ulertzeko hau zure grazirik handiena dela eta ez dela nik neuk ekarritakoa. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna, nire maitea Jesus, grazia handi honengatik.

Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 Otoitz-taldea: Bi orduz otoitz egin genuen.

1992ko uztailaren 7a – asteartea

10:00etan medikuaren kontsulta:

Orazio egin nuen eta berarekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, behar dut..."

Ni: "Jauna, nor zara 'Idatzi, nire alaba' esaten duzunean?"

Salbatzailea: "Jesusari idatzi dezakezu."

Salbatzailea: "Etorkizunerako sinesmen sendoak behar ditut. Oraindik ez zara nahikoa sendoa, nire alaba."

Ni: "Jaungoiko maitea, Jesus maitea, zer egin behar dut indartsu izateko?"

Salbatzailea: "Konfiantza osoa izan Nigan."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, mesedez, eman iezadazu grazia hau, zuregan konfiantza osoa izan dezadan." Salbatzailea: "Nire alaba, ematen dizut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zu zara nire Aita maitagarria. Dagoeneko bizirik dagoen fedea eman didazu, ondoren zureganako leialtasuna, eta orain zureganako konfiantza.

Hau al dira bertuteak?"

Salbatzailea: "Bai, horiek dira orain dituzuena bertuteak."

Ni: "Becker andreak ohar bat eman zidan, bertan R. Denninger izeneko gazte batek Crohn gaixotasuna duela esanez."

Salbatzailea: "Jaun honek gurutze hau maitasunez eraman beharko du." Ni: "'Cross' hitza ondo idatzi al dut?"

Salbatzailea: "Bai, nik berari eman diodan gurutze hau."

Ondoren:

Salbatzailea: "Nire alaba, pozten nau Barbara Weiganden liburuak poza ematen dizula eta laguntzen dizula."

Ni: "Bai, nire maitea Jesus, benetan liburu onenetako bat da. Denek irakurri beharko lukete."

Salbatzailea oporrei buruz galdetu nion, izan ere, dena eman diot Salbatzailea. Ni: "Zer egingo zenuke nire lekuan?"

Salbatzailea: "Etxean geratu, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Eskerrik asko zure aholku onagatik." Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba; bakean zoaz."

18:30etan Errosarioa eta meza santua gorritz.

1992ko uztailaren 8a – asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Veronika eta biok Doloretsuen Errosarioa elkarrekin otoitz egin genuen, eta ondoren Odol Preziatuaren Litaniak eta beste otoitz batzuk egin genituen.

Ni: "Jaungoiko maitea, zoragarria da Deni dena ematea; arazoetatik, zailtasunetatik, zalantzetatik eta beldurretik askatzen zara. Zuk esaten duzun bezala, hala izango da. Dena gertatuko da zuk nahi duzun bezala." Salbatzailea: "Hondamendi handia gertatzear dago."

Ni: "Non?"

Salbatzailea: "Denak nire seme-alabak dira; otoitz egin behar dugu."

Salbatzailea: "Nuklear zentral elektrikoetako batek jende asko suntsituko du. Idatzi hau, nire alaba: dena diruagatik da. Alemaniak Serbiari aurka egingo dion gerra honetan parte hartuko du." Ni: "Beraz, azkenean Serbian gerra bat egongo da?"

Salbatzailea: "Bai, laster."

Ni: "Maitea Salbatzaile, zure Espirituak nire Espirituarekin bat egiten du; horregatik hitz egiten didazu." Salbatzailea: "Bai, hala da."

Salbatzailea: "Zaindu zaitez; tentazioak gero eta indartsuagoak dira. Nire alaba, eutsi nire eskuari."

Ni: "Nire maite eta errukitsua den Jainkoa, hala egingo dut. Nire zaindari aingeruak hau gogorarazi eta babestu nazala, eta otoitz egiten dut Andre Mariak bere babes-mantela zabal dezala bere seme-alaba guztien eta nire gainean."

Salbatzailea: "Nire alaba, bakean zoaz."

Arratsaldeko 3:45etan, Oggersheim-eko Aita Joachim-ek deitu zidan. Hamar minutuz inguru hitz egin nuen berarekin. Jakin nahi zuen ea Kanzler H. Kohl-ekin hitz egin nuen. Nik esan berari Kontseilaria eta bere emaztea München balleta bat ikusten ari zirenean ikusi nituela. (Biek telebistan, albisteetan ikusi nituen, nire emaztearen amaren etxean ikusten ari nintzen albisteetan.)

Agian gutuna irakurtzea eta Jainkoaren nahia betetzea baino garrantzitsuagoa da hori. Opor garaian, asteazkenetan ere Meza Nagusia izaten genuen, beraz, ez nuen San Roke kapera joan beharrik izan.

18:30etan Errosarioa eta gorri jantzita Meza Nagusia.

1992ko uztailaren 9a – osteguna

Gaur goizean ordubete baino gehiago otoitz egin nuen. Batasunaren bitartean:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, Aita Santua ikustera gonbidatua zaude."

Ni: "Veronicaren oporretatik aurretik ala ondoren? Eta Aita Santuarekin audientzia izateko aukera izango al dut?"

Salbatzailea: "Bai, berarekin hitz egingo duzu."

Ni: "Nire Jauna, zuk esan zenuen bezala sinesten dut. Orain sinesten dut hau gertatuko dela."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez duzu behar jakitea zer dagoen zure zain etorkizun hurbilean. Zure etorkizuna nirea da."

Ni: "Bai, Jauna, hala bedi."

Ni: "Horrek esan nahi du ez dudala etorkizunari buruzko kezkarik izan behar. Kezka hori kendu didazu."

Salbatzailea: "Zuzki idatzi duzu; pozik nago horrekin. Hala izan bedi."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

18:30: Arrosarioa eta meza santua gorriz.

Komunio Santuaren ondoren, denbora gutxira otoitz egin nuen Adambukulam Aita nirekin hitz egiteko, Salbatzaileak nahi duena esan ahal izateko.

Eliza utzi nuenean, Aita galdetu zidan bihar Heidelberg-era joango nintzen ala ez. Bakarrik esan nion Salbatzailearen mezua neukala beretzat.

Esan zidan bihar goizeko 6:45etan elizaren kanpoan ez bazegoen, Heidelbergera ez zihoala. Adeitasunez agurtu ninduen.

Anton, komuniako laguntzailea, ikusi zuen nik berarekin hitz egiten ari nintzela.

1992ko uztailaren 10a – ostirala

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailei esan nion gaur goizean, 6:50 aldera, Roteko elizaren kanpoan egon nintzela eta Aita Paul ez zegoela han.

Nire senarra eta biok elkarrekin otoitz egin genuen Heidelbergera bidean. Klinikari, Veronika-rekin otoitz egin nuen.

Salbatzaileak nahi zuen hau idatzi nezala.

Salbatzailea: "Jendeak hegazkinetik babes bila joan beharko luke." Ni:

"Hori Alemaniako Errepublika Federalari ere aplikatzen al zaio?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Alemaniako Errepublika Federalak hegazkinen mehatxupean al dago?" Salbatzailea: "Bai, laster.

Hegazkinak ekialdetik datoz."

Ni: "Nire Jauna, baina hemen idatzi behar dudana oso zaila da."

Salbatzailea: "Nire alaba, denek otoitz egin behar dute."

Salbatzailea: "Nire alaba, jendea arrisku handian dago. Dei egin otoitzera. Denbora berriro laburtu behar dut. Denek denbora gutxi dute geratzen."

Ni: "Ezer gehiago idatzi behar al dut, Jainko maitea?"

Salbatzailea: "Bai, idazten duzun guztia laster inprimatu beharko da."

Ni: "Jaungoiko maitea, zure grazia eskatzen dizut Marionek eta biok azkarrago idazteko, idazten dugunean hainbeste distrakzio ditugulako eta ez dugulako asko aurreratzen." Salbatzailea: "Nire alaba, ahalegina egin behar duzu."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, ahalegin guztia egingo dut idazteko."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

Elkarriketa bitartean, beroa eta maitasun handia sentitu nituen, eta grazia asko jaso nituen—batez ere lasaitasuna eta bakea. Bai, Salbatzailea nire baitan zegoela sentitu nuen.

Bere seme-alaba guztiak salbatu nahi dituen Salbatzaile baten moduan hitz egin zuen.

15:00etan: Miriam-Verlag-etik etorritako pakete bat ireki nuen. Buletin batean irakurri nuen Josef Künzli jaunak hil egin zen. Denbora luzez otoitz egiten ari nintzen berarengatik, liburua inprimatu behar zuelako, eta orain hil egin zen.

Neguraka hasi nintzen, berarentzat kandela bat piztu nuen, ura santua bota nion eta berehala hasi nintzen berarentzat otoitz egiten.

18:30: Arrosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

Meza Santuaren ondoren, gutuna eman nion Aita Errespetatuari, Aita Paul Adambukulami, eta eskatu nion Aita Errespetatuari pertsonalki emateko. Ondoren gonbidatu nuen etortzera

19:45ean gonbidatu nuen nire egunerokoan idatzitakoa ahoz irakurtzeko, Salbatzaileak berari esandakoa. Halaber, 20:00etan otoitz-taldeko bilera batera gonbidatu nuen, zer eta nola otoitz egiten dugun ikus zezan. Etxera etorriko zela esan zuen.

Ondoren, Marion iritsi zen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

1992ko uztailaren 11a – larunbata

Goizeko 7:15ean iristea tokatu zitzaidan Waghäuseleko elizara, baina 8:15ean iritsi nintzen eta konturatu ere ez nintzen. Irmak hitz egin zidan eta galdetu zidan zein ordutan nengoen jakin nuen.

"7.15 am" esan nuenean, barre egin zuen eta jada 8.15 am zela adierazi zidan. Halako zerbait inoiz ez zait gertatu.

Ondoren Marion ikustera joan nintzen eta gure egunerokoetan idatzi genuen.

Arratsaldean, 16:30 eta 19:45 bitartean joan nintzen elizara. Asmo askotarako otoitz egin nuen.

1992ko uztailaren 12a – igandea

7.50 – 9.00: Otoitzaren ondoren, ikusmena izan nuen.

Salbatzailea: "Mundua arrisku handian dago. Europak konponketak egiteko denbora gutxi du. Ia pertsona guztiak galduko dira. Ez daude bizitza eternalerako prest.

Jendeak bere borondatea Satanari eman dio." Ni:

"Baina elizara joaten diren hainbeste daude."

Salbatzailea: "Haien asko oraindik ere eroriko dira."

Ni: "Hau da 'iragintzea'?"

Salbatzailea: "Bai, Satanak jada iragintzen ari da."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, mundua inoiz ez dela egon bekatuzko egoera hain larri batean orain dagoen bezalaxe.

Gerra orain arteko gerra guztiek egin duten bezain azkar hedatuko da. Nire alaba, otoitz egin, otoitz asko egin. Otoitzaren bidez, asko konpentsa dezakezu."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Otoitz-talde asko behar ditut."

Ni: "Gure eremuan otoitz-talde asko ditugu." Salbatzailea: "Ez da nahikoa jende kopuru handi hori salbatzeko."

Salbatzailea: "Nire alaba, egunero hainbeste arima galtzen dira. Zuk gidatzen duzun otoitz-taldeak fruitu asko ematen ditu, baina oraindik heldu behar du."

Ni: "Zer egin behar dute heldu daitezen?" Salbatzailea: "Maitatu egin behar dute."

Ni: "Ez dut ausartzen galdetzera; dena suntsipen-mezu bat dirudi."

Salbatzailea: "Apokalipsiaren ia osoa ohartarazpen-mezu bat da. Nire seme-alabak, ezin zaituztet kontsolatu. Oso asko otoitz eta gose egin behar duzue. Nire maiteak salbatuko dira. Eta nire maite ez dutenek jada beren aita aukeratu dute, mundu honetako Printzea." Ni: "Jesus maitea, zu zara munduko garaile eta salbatzaile; denak salba ditzakezu." Salbatzailea: "Nire alaba, jendearen borondate libreak amildegira daramatza. Nire alaba, maite zaitut eta oraindik ere pertsona guztiak maite ditut. Bakean zoazke."

Ni: "Jaungoiko maitea, barkatu gu guztioi. Zuregan maitasunik ez dutenengatik ere maite zaitut. Erruki izan gaitzazu eta mesedez salbatu gaitzazu, ez gaitezen galdu. Eskerrak ematen dizkizut hitz mingots hauei, munduari ohartarazteko balio dutenak."

10:00etan: Rot-eko elizan Meza Santuan parte hartu nuen.

13:30: Errosario-otoitza sermorik gabe Rot-eko elizan. Aita Paul-ek ez du sermorik ematen.

1992ko uztailaren 7a – Astelehena

10:00etan medikuaren kontsulta:

Bihotzez otoitz egin nuen eta gero Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, adi ondo entzun. Apaiz batek inprimatutako orri guztiak hartuko ditu, aztertuko ditu eta berriro inprimaraziko ditu. Apaizak erabakiko du zein argitaletzek inprimatuko dituen. Zure ardura ez da hori."

Orduan Salbatzaileak esan zuen:

"Gorde zure egunerokoa sekretuan, Satanak botere handia duelako. Idatzitako guztia suntsitu nahi du. Liburua amaitutakoan bakarrik irakur daiteke."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi egin behar duzu. Nire Espiritua zurearekin batuta dago; orduan argiago entzungo nauzu."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, gerra hurrengo egunetan gogortuko dela." Ni: "Zein ari zara esaten, Bosnianakoa ala Errusianakoa?"

Salbatzailea: "Bi aldeetan; hori idatzi dezakezu, nire alaba. Hilko direnen alde otoitz egin." Ni: "Beste ezer jakin behar duzarik?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ez jo bakarrik, nire gabe."

Ni: "Jaungoiko maitea, zurekin eta zure ondoan beti egon nahi dut."

Salbatzailea: "Hori atsegin dut, nire alaba; bakean zoaz."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, maite zaitut eta eskerrak ematen dizkizut."

1992ko uztailaren 14a — asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Elkarketa bitartean:

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire

alaba." Ni: "Berriro gerraz?" Salbatzailea:

"Bai, otoitz egin Serbiatik."

Ni: "Uste nuen H. Panićek dena konpontzen ari zela?"

Salbatzailea: "Satanak jarritako tranpa bat da."

Ni: "Beraz, ez da Serbiako gizona egokia?" Salbatzailea:

"Ez, ardi-larruz jantzitako otsoa da."

Ni: "Gerra hau saihestu daiteke 'Serbiarengatik otoitz egin' esaten baduzu?"

Salbatzailea: "Arima asko salba daitezke. Serbian gerran arima gehiago galduko dira Bosniako eta Kroaziako gerretan batera baino."

Denbora pixka bat igaro ondoren, entzun nuen:

'Idatzi hau, nire alaba: Andra Mariaren agerraldia laster etorriko da.' Ni: 'Non?'

Salbatzailea: "Eliza Gorrian. Otoitz egin eta gose egin. Seinalea laster etorriko da, etorkizun hurbilean."

Ni: "Zergatik diozu 'etorkizun hurbilean'?"

Salbatzailea: "Denbora nik zehazten dudalako. Otoitzak eliza honetan egin behar dira." Salbatzailea: "Nire alaba, adi entzun. Ez nazazu huts egin."

Ni: "Ez, nire Jauna eta Jainkoa, ez zaitut hutsik egingo. Mesedez, eman ie zadazu sendotasunerako grazia."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz."

18:30: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Gaueko 21:00ak aldera, Aita Paul Adambukulam etorri zitzaidan. Astelehenean otoitz-taldeara itzuliko zela agindu zidan.

1992ko uztailaren 15a — asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Jendea Satanaren tranpan harrapatuta dago." Ni:

"Jaungoiko maitea, 'jendea' esaten duzunean, denak bururatzen zaizkit."

Salbatzailea: "Ez daude tranpan harrapatuta daudenak baino gutxiago."

Ni: "Hori Don Boscoren ikuspegia dirudi."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez zaude oker. Denek damutu behar dute. Askotarako jada berandu da."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?" Salbatzailea:

"Bai, idatzi; benetan oso garrantzitsua baita." Ni: "Bai,

Jauna eta Jainkoa, eta zer izango litzateke hori?"

Salbatzailea: "Aurten Serbian gerra piztuko da. Idatzi hau, nire alaba: Elizako barneko ustelkeria handia da zati batean erruduna. Gotzainak itzuli behar dira

Elizaren benetako irakaskuntzara."

Ni: "Zer da elizan une honetan okerre? Zergatik dago ustelkeria elizan?" Salbatzailea: "Nire Gorputzaren profanazioa. Eskuko komunioa premiaz bertan behera utzi behar da."

Ni: "Hain lagungabe sentitzen naiz."

Salbatzailea: "Hori egia da. Baina nirekin ez zaude

lagungabe." Ni: "Zer egin behar dut, Jainkoaren izenean?"

Salbatzailea: "Jarrai ezazu horren inguruan hitz egiten. Sartu zen bezain azkar, berriro ere ezabatu egin behar da. Idatzi hau, nire alaba: hala ez badute egiten, zigor bat eroriko zaie.

Niri desobedientzia egitea da gizaki guztiei gerta dakiekeen gaizkeririk handiena."

Salbatzailea: "Horren inguruan hitz egiten jarraitu. Hitz egiten duzunean zurekin izango naiz. Nire alaba, izan niregan leial. Maite zaitut; bakean zoaz."

1992ko uztailaren 16a — Osteguna

10:00etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna. Eskerrik asko nirekin hitz egiteagatik, eta guztia baino gehiago maite zaitut, zuretzat ez baita niretzat jakin-min kontu bat zer esango didazun, baizik eta arimen salbamendua eta zure borondatea betetzea, zuk nire zerbitzaria naizela esaten didazulako. Nire espiritua Zure Espiritu Santuarekin bat egiten dudanean, ez dut beldurrik inork oztopo egingo dionik. Hori bakarrik posible da Zuk hala nahi baduzu."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, denek bide zabaletik aldendu behar dute, ez dutelako denbora askorik. Denbora laburbildu behar dudanez, damutzea azkar gertatu behar da. Hilda hainbeste daude, eta apaizik ez dago haiek lurperatzeko; otoitz egin haientzat."

Ni: "Idatzitakoa nahikoa al da, edo beste zerbait idatzi behar dut?" Salbatzailea: "Kapera ahalik eta azkarren eraiki behar duzu."

Ni: "Jaungoiko maitea, eman arkitekto Wolfgangi planak azkarrago marrazteko grazia; nik ere oraindik ez dut diru nahikorik."

Salbatzailea: "Dena une egokian egongo da."

Ni: "Jaungoiko maitea, bidali iezadazu langileak ere kapera eraikitzen laguntzeko." Salbatzailea: "Nire alaba, denbora gutxi dugu."

Ni: "Zergatik diozu 'guk'?"

Salbatzailea: "Zurekin nago."

Ni: "Jauna, zure borondatea bete dadila. Zure borondatea betetzeko ahaleginduko naiz.

Horretarako grazia eskatzen dizut."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko uztailaren 17a – ostirala

10:00etan medikuen gelan:

Orazio egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, otoitz asko behar ditut. Gerra hasi da." Ni: "Uztailaren 1ean hasi zela gerra esan zenuen."

Salbatzailea: "Errusiako gerra."

Ni: "Jaungoiko maitea, zergatik deitzen diozu gerra honi Errusiako gerra?"

Salbatzailea: "Serbiarrak babesten ari direlako. Gerra hau ezin da gelditu." Ni: "Beste zer bait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai. Etorkizun hurbilean heriotza asko

egongo dira." Salbatzailea: "Nire alaba, otoitz-egile

sendoak behar ditut." Ni: "Salbatzaile, zer esan nahi

duzu 'otoitz-egile sendoak' esatean?"

Salbatzailea: "Bihotzez otoitz egiten dutenak. Idatzi hau, nire alaba: laster Andre Mariaren agerraldia izango duzu."

Ni: "Baina hori jada esan didazu." Salbatzailea:

"Hurbiltzen ari da."

Ni: "Zer esan nahi du 'hurbiltzen ari

da' esateak?" Salbatzailea: "Maite

ezazu."

Ni: "Ez al dut nahikoa maite?"

Salbatzailea: "Ez duzu asko hitz egiten berarekin."

Ni: "Jesus maitea, promesten dizut etorkizunean Andra Mariari gehiago hitz egingo diodala eta gehiago maitatuko dudala."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoaz pozik nago. Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

Arratsaldean ikusi nuen Federal Chancellery-tik (Erref.: 012—K—0007772/92/0()01) gutun bat jaso nuela. — ikusi kopia, 155. orrialdea -

18:30etan elizan errosarioa otoitz egin nuen asmo honekin eta meza santurako ere geratu nintzen.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion zer egin behar nuen. Arratsaldeko 19:40ak aldera zen.

Salbatzailea: "Harenkin hitz egingo duzula uste al duzu?"

Ni: "Bai, hala uste dut."

Salbatzailea: "Eraso egin berarengatik; Kanzilariarengandik beste gutun bat jasoko duzu." Ni: "Bai, Jauna, berarengatik eta gai honengatik otoitz egingo dut."

1992ko uztailaren 18a — Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäuseleko elizan nengoen, eta gero Marion ikustera joan nintzen, Meza Nagusiaren ondoren ia larunbat guztietan egiten dudan bezala, egunkarietan idazten baikugu. Gaur Monika Hambschi Barbara Weiganden liburua oparitu diot eta esan diot behin irakurri ondoren hobeto ulertuko ninduela.

16:30–18:30 Rot-eko elizan: otoitz egin nuen eta gero Paul Adambukulam aitaren konfesiotik joan nintzen.

Ettxera iritsi bezain pronto berriro erasotu ninduten. Oraingoan deabruak Hedwig H. eta nire senarraren bidez jardun zuen. Hedwigek erabat erabaki du elizan buruko zapi bat jantzi behar dudala, nonbait 'dohaineko' norbaitek hala esan zuelako.

Hori esan nion: "Benetan uste dut buruko zapiak jantzi behar ditugula, baina zuk zeuk bat ere ez baduzu eramaten, ez zenuke horri buruz ironiatsu jokatu behar. Gaur Salbatzaileak bihotz garbi bat izatea garrantzitsuagoa dela uste dut, buruko zapiak jantzita dituzten baina bihotz zikinduak dituzten 1.000 emakume izatearen aldean. Salbatzaileak elizan buruko zapia jantzi dezadan nahi badu bero jasangaitz honetan, prest nago bihar goizean lehenengo gauza gisa bat jantzi dezadan." Orduan berehala hartu nuen errosarioa eta otoitz egin nuen. Ondoren bakea etorri zen. Bitxia da nola tentazio hauek konfesioaren ondoren berehala agertzen diren.

1992ko uztailaren 19a — igandea

Gauean 4:20etatik 5:20etara otoitz egin nuen, eta goizean 8:00etatik 9:15etara.

Atzo arratsaldean, gauean eta goizean espiritua zikinek torturatuta egon nintzelako, otoitzaren ondorengo elkarketaldian Salbatzailea galdetu nion:

Ni: "Idaztea nahi duzu, ala ez idaztea nahi duzu?" Salbatzailea: "Bai, idazten jarraitzea nahi dut."

Ni: "Uste dut zuk hitz egiten didazula, eta konturatu naiz espiritu zikina ez duela nahi idaztea."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, jendea hari mehe baten gainean dabil eta dardarka."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez azal iezadazu hori; oso argigabea zait." Salbatzailea: "Jendeak ez du gehiago sinesteko gaitasunik."

Ni: "Zergatik dira hain sinesgaitzak?" Salbatzailea:

"Zeren eta ez dute beren salbatzailea maite." Ez nekien zer esan.

Salbatzailea: "Galdetu iezadazu, nire alaba."

Ni: "Zaila zait, oraindik ez dudalako idazten dudana zuzentzeko apaizik."

Salbatzailea: "Apaiz bat etorriko da. Irakurri eta ahalik eta azkarren inprimatzera bidaliko du."

Ondoren:

Salbatzailea: "Gerra hurbileko etorkizunean okerrera egingo du." Ni: "Politikariek bakea egin zutela uste nuen?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, ez dute nirekin bakea egin. Ni naiz bake honen erregea. Niregandik bestek ezin du bakea eman. Munduko bakea itxurazko bakea besterik ez da. Ez da luze iraungo. Hori nire planaren barruan iragarri dut."

Ni: "Zer da hau, zure plana?"

Salbatzailea: "Antikristoaren garaia etorriko dela iragarri dut. Eta garaia jada hemen dago." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, baina hori oso beldurgarria da."

Salbatzailea: "Indartsuak iragiko dira."

Ni: "Mosedez, Salbatzailea, lagundu gaitzazu, oso ahul baikara."

Salbatzailea: "Gizakien harrotasuna desagerrarazi behar da. Jendeak berriro maite egin behar du, bere Salbatzailea ezagutu dezan. Nire alaba, maite nazazu; bakean zoaz."

10:00etan Roteke elizan Meza Santurako nengoen, eta 13:30etan Errosarioarako. Gaur ez zen otoitz-zerbitzurik izan.

1992ko uztailaren 20a – Astelehena

10:00etan medikuen gelan:

Goizean, egunero bezala, gaur ere otoitz egin nuen, eta ondoren berarekin bat egin nuen. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, garrantzitsua da."

Une hartatik aurrera, lau aldiz eten ninduen Dr. Arndtek. Medikuek nahiko urduri zebilen. Barrura eta kanpora azkar sartzen eta irteten zebilen. Salbatzaileak nirekin hitz egiten duenean, oso sarri gertatzen da hori. Medikuek ez dute gelan luze egoten. Normalean, gela hau pazienteen txostenak idazteko edo laneko eta pertsonaleko deiak egiteko erabiltzen dute – eta asko izaten dira. Zerbalio gabeko elkarriketetan murgilduta daudenean, haien alde otoitz egiten dut, izan ere, gela honetan nagoen bitartean otoitz egin eta lan egin dezaket. Normalean, hemen erdi ordu pasatzen dut. Bestela, erradiografia gelan nago, argi naturalik gabeko gela batean, non pazienteen erradiografiak ateratzen ditudan.

Gela hutsik zegoenean, Salbatzailea galdetu nion zer esan nahi zidan. Salbatzaileak: "Nire alaba, ez zalantzan jarri."

Ni: "Nire Jauna, ez dut zalantzarik izango. Zure esaten didazuna sendo sinetsiko dut, eta idatziko dut."

Salbatzailea: "Lurrikara handia izango da. Denek sentituko dute. Oso indartsua izango da."

Ni: "Hori zigor baten zati bat al da?"

Salbatzailea: "Bai, jendearen desobedientziagatik. Niri desobedientzia." Ni: "Zer egin dezaket?"

Salbatzailea: "Zerbait egin dezakezu. Egin otoitz."

Ni: "Sentitzen dut inork ez didala entzuten." Salbatzailea:

"Hala da, nire alaba."

Salbatzaileak zerbait esan zidan, baina ez nuen idatzi nahi izan.

Salbatzailea: "Izan niregan leial; joan bakean."

Orduan, azkenean erabaki nuen Salbatzailearen esan zidana idaztea: "Apaizak eta politikariak elkarrekin ari dira lanean."

Orain, azkenean idatzi nuenez, entzun nuen:

"Eskerrik asko, nire alaba."

18:30ean Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 Otoitz-taldea: Aita Paul Adambukulam otoitzean gurekin bat egin zuen, eta ondoren bekak entzun zituen. Fridolin ere bertan zegoen, baita denbora luzean bertaratu ez ziren beste askorekin ere.

1992ko uztailaren 7a — asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Bihotz-bihotzez otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Ni ere maite zaitut. Erabat nirea zara. Ni zure bizitza naiz. Dena eman didazunez, zaintuko zaitut."

Salbatzailea: "Nire alaba, askotan arazoak daude konpondu beharrekoak." Ni:

"Eta zeintzuk dira?"

Salbatzailea: "Horietako bat hau da: apaizek niri atxiki behar didate. Munduko gauzei gorroto egin behar diete. Aita Santuari eta Tradizioari leial izan behar diete. Aita Santuaren bidetik urruntzea niregandik urruntzea da. Apaizek Elizaren benetako irakaskuntzara itzuli behar dute; bestela, apaiza ez da bigarren Jesus."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: zu iraintzen duten guztiak ni iraintzen naute. Haiek nire esku utzi behar dituzu."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Nire seinalearen eragina zuregan gerturatzen ari da. Geratu niregan leial eta sendo."

Ni: "Jaungoiko maitea, azken aldiz galdetu behar dizut: Holgeri eta Fridolini egunerokoari buruz pixka bat kontatu nien; hori egokia izan al zen?"

Salbatzailea: "Egin horrela jarraitu, nire alaba."

Salbatzailea: "Nire alaba, pozten naiz galdetzen duzunean."

Ni: "Zergatik esaten duzu beti zuregan leial jarraitu behar dudala? Ez al naiz zuregan leiala?" Salbatzailea: "Bai, baina ez dakizu bihar zer gertatuko zaizun."

Ni: "Nire Jauna, zer esan nahi duzu horrekin?"

Salbatzailea: "Zeren borondate libre duzulako, eta hori ezin dizut kendu." Ni:

"Baina beti nire borondatea Zurekin bat egiten dut."

Salbatzailea: "Hala ere, biharamunean bestelako erabakia har dezakezu."

Ni: "Jaun maitea, orduan nahiago dut orain hiltzea nire iritzia aldatzea baino. Ai, Jaun maitea, badakit dena aurrez dakizula. Ez nazazu inoiz zuregandik bereizi. Zure semea naiz eta beti zurea izan nahi dut."

Salbatzailea: "Zuk idatzitakoa niretzat garrantzitsua izan zen. Maite zaitut, nire alaba. Bakean zoaz."

18:30 Arrosarioa eta Meza Gorria.

1992ko uztailaren 22a — asteazkena

8:15etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi dezazun nahi dut."

Ni: "Nire maitea Jesus, hain zaila zait; inork ez du nire idazten dudana serio hartzen."

Salbatzailea: "Datozen egunetan zure idatziek serioago hartuko dituzte." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, Adriatiko itsasoko gerraontziak prest daude Montenegroren aurkako gerra hasteko."

Ni: "Montenegro eta Serbia une honetan bakean daude."

Salbatzailea: "Baina ez dute bihotzetan bakea."

Ni: "Beste ezer jakin behar dudana?"

Salbatzailea: "Bai, gorriz jantzitako apaiz berria laster etorriko da." Ni: "Hori Freiburgeko borondatea al da, ala zurea?"

Salbatzailea: "Nire borondatea da. Apaiz berriak Santu Errosarioa otoitz egingo du Meza Santua hasi aurretik. Gorriz jantzitakoek konturatuko dira bekatu larrian daudela. Denok salbatu nahi zaituztet."

Aita Gebhard Heyderrengana joan behar nuen jakin nahi nuen.

Salbatzailea: "Joan haren bila, joan. Hitz egin berarekin."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; otoitz asko egin. Bakean zoaz."

Arratsaldean Globusera joan nintzen erosketak egitera. Erosketak amaituta eta nire autoaren ondoan nengoela, ikusi nuen erosketa-gurdiaren komuneko paperaren azpian oraindik xampua eta orrazia zeudela; bietako bat ere ez zuten kutxan pasatu. Berehala itzuli eta ordaindu nituen. Kutxazainak esan zidan gaur egun hori gutxitan gertatzen dela. Jakingo nuen hori tentazioa zela niretzat. Lehen, ziur aski, ez nuke halakorik egingo, baina orain, nire bataioaren ondoren, kristau ona izan nahi dut, nire kontzientziak hala eskatzen didalako.

DM 5k gehiegi kobratu izan balit, nik ere bueltatu eta kexatuko nintzateke. Horregatik esaten dut, nire mesedetan baldin badago, bueltatuko naizela, Jainkoak dena ikusten duelako eta deabrua berak niretzat zulatu duen zulora eroriko delako.

18:30: Rot-en Meza Santua eta Errosarioa.

1992ko uztailaren 23a — Osteguna

9:30etatik 10:30etara medikuen gelan nengoen.

Salbatzailea: "Entzun al didazu, nire alaba?"

Ni: "Bai, entzuten zaitut, nire Jauna."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, mundua arrisku handian dago. Satanak bere botere handiena erakusten ari da. Mundua berak itsutu du. Oraingoan preso asko hartzen ari da. Ia denek obeditzen diote."

Ni: "Badago ezer jakin edo egin behar dudarik?"

Salbatzailea: "Bai, egin zerbait niretzat. Mesedez, idatzi, nire alaba. Idazten duzun guztia inprimatu behar da."

Ni: "Apaiz batek egingo zuela esan zenuen."

Salbatzailea: "Bai, apaiz bat ere etorriko da. Hori egingo du."

Ni: "Jauna, beldur naiz eskuan komunioa abolitzeari buruzko zatia kenduko duela, eta baita laikoei komunio santua banatzeko baimenik ez izateari buruzko zatia ere. Beldur naiz ez duela inprimatuko."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez du hori egingo." (Ez du ezer utziko.)

Ni: "Orduan apaiz honek bizidun fedea izango du eta Jainkoaren grazian egongo da." Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, apaiz honengatik aldeztu aurretik. Askotik otoitz egingo dut eta gose egingo dut berarengatik."

Salbatzailea: "Nire alaba, egin hori."

Ni: "Nire Jauna, galdetu nahi nizuke ea joan behar dudan hara, Josef eta Gisela bizi diren lekura, hitzaldi bat ematera. Hori ere zure nahia al da?"

Salbatzailea: "Nire alaba, oso pozik egongo naiz han joan eta hitzaldi bat ematen baduzu." Ni: "Jauna, nirekin egongo zara?"

Salbatzailea: "Bai, beti zurekin nago."

Ni: "Jaungoiko maitea, bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, zer uste duzu hurrengoan gertatuko den?" Ni: "Benetan jakin-mina dut."

Harrituta itxaron nuen Salbatzaileak hurrengoan zer esango zuen entzuteko. Salbatzailea: "Zuria etorriko da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ez dut noiz galdetzen. Baina Jauna, Zure borondatea bete dadila. Zuregandik inoiz bananduta egon nahi ez dudalako. Hainbeste maite zaitut ezen bizirik eta maitagarria den Trinitateko Jainkoa den Zuri nire bizitzan lehen lekua ematen dizudala."

Ondoren, Dr. Arndtek eten ninduen. Bere opor pribatuetarako hegaldia erreserbatzeko telefonoz ari zen. Telefonoan ari zen bitartean, berarentzat otoitz egin nuen eta zenbakiak erradiografia-envelopeetan itsatsi nituen. Horrela eten zen Salbatzaileari egindako nire elkarrizketa.

12:00etan klinikako kapera.

Orazioaren ondoren, Salbatzaileari hitz egin nion:

Ni: "Goizean seinaleaz zerbait esan zenidan. Horri buruz beste ezer jakin behar dudana?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zurekin gertatzen ari da."

Ni: "Jauna, ez naiz horregatik kezkatuta. Erabat Zuri naiz." Salbatzailea:

"Nire alaba, hori atsegin zait."

Salbatzailea: "Nire alaba, izan niregan leial; bakean zoaz."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, maite zaitut; zuregan leial izango naiz. Eskerrik asko berriro hitz egiteagatik."

Erradiografia baten bitartean: Emakume gazte bat erori eta aurpegian jo zuen. Erradiografia egin behar izan nion. Goizean otoitz egin behar dela esan nion.

Berak: "Goizean eta arratsaldean otoitz egiten dut." Ni: "Baina konfeszatza joan behar duzu." Berak: "Baina protestantea naiz."

Hura begiratu nuen eta negarrez ari zen. Otoitz-txartel batzuk eman nizkion eta alai joan zen.

Hurrengo pazienteak gizon gazte bat zen. Norbaitek bere aurpegia guztiz apurtu zion mutil-lagun agur batean. Esan nion nola espiritua zikina jendeen bidez dabilen. Era berean esan nion pertsona hori barkatu behar zuela, berarengatik otoitz egin eta proba honengatik Jainkoari eskerrak eman behar zizkiola.

Otoitz-txartel batzuk eman nizkion eta konfeszatza bidali nuen. Poz-pozik geratu zen eta medikuarengana itzuli zen azterketa osagarri baterako.

18:30: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko uztailaren 24a – ostirala

9:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, fedea defendatzeko konfessore asko behar ditut."

Ni: "Baina, Jainko maitea, jendeak beste jendeaz beldur dira eta beraiek ere beldurtuta daude."

Salbatzailea: "Ikusten duzu, nire alaba, inork ez dator niregan jendearen beldurrez. Egin otoitz, nire alaba, jendearen beldurretik askatzeko. Espiritu zikina da jendearen beldur hori sortzen duena. Ezinezkoa da bi jaun zerbitzatzea. Nire alaba, idatzi.

Orain arte dena zuzen idatzi duzu." Ni:

"Baina hainbeste akats egin ditut."

Salbatzailea: "Ez du axola zenbat akats egin dituzun, baizik eta nik esaten dizudana."

Ni: "Zure espirituzko zuzendaria zara; Regensburg-eko Aita Gebhard-i nire egunerokoa irakur diezaioket?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Beste zerbait egin behar duzarik ba al dago?"

Salbatzailea: "Bai, egin dezakezun zerbait dago." Ni: "Zer?"

Lehenik ezer entzun ez nuen.

Denbora pixka bat igaro ondoren:

Salbatzailea: "Ikusten duzu, ezin duzu zure buruaz hitz egin."

Ni: "Bai, hori jada hainbat aldiz konturatu naiz. Baina besteek ez dute konturatzen. Uste dute neure buruarekin ari naizela hitz egiten."

Salbatzailea: "Jainkoari besteek baino gehiago entzun behar diozu."

Salbatzailea galdetu nion ea Beatek egunkaria zuzentzeko aukera izango zuen akatsengatik.

Salbatzailea: "Hori egin dezakezu. Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko uztailaren 25a — Larunbata

Waghäuseleko goizko mezara joan nintzen. Beate konfesionarioan zegoen bitartean, berarengatik eta Werner Egon aitaren alde otoitz egin nuen, han ordubete inguru egon zelako. Arratsaldean Regensburg-era abiatu nahi genuen, baina motorhome-a ez zebilen ondo. Beraz, hurrengo egunean autoan joatea erabaki genuen.

1992ko uztailaren 26a — igandea

Goizeko 9:45ak aldera, nire senarra eta biok Regensburg-eko Karmeldar monasterioko elizan geunden. Ondoren, 10:45etik 15:45era arte denbora Aita Gebhard Heyderekin pasa nuen.

Irakasle bikaina. Egunerokoaren egun batzuetako sarrerak aztertu zituen.

Aztertu zuen Salbatzaileak idaztera inspiratzen ninduen hori eta nabarmendu zuen Bibliarekin bat zetorrela. Gebhard aita Bibliaren ezagutza sakona du, bibliozaile aditua baita eta berak berak Bibliaren itzulpena eta komentarioa egin baititu.

Egunerokoaren pasarte asko irakurri nizkion, eta zenbait sarreretarako berehala adierazi zuen dagokion Bibliako pasarte;

adibidez, 1992ko uztailaren 3ko egunkari-sarrera Joanen Ebanjelioaren 14. kapituluko 23. bertsoari dagokio.

Aita Gebhard-i jendeak zoroa nintzela pentsatuko zuela esan nionean, Ebanjelioko beste pasarte bat aipatu zidan...

Eta horrela jarraitu zuen berarekin ordu askotan.

Eskerrak eman dizkot Jainkoari apaiz honekin hitz egiteko ohorea izan nuelako. Amaieran, niretzat ura, kandelak, gatza eta irudiak bedeinkatu zituen.

Ondoren, berarekin konfesatzera joan nintzen.

Bereziki harritu ninduen Aita Gebhardek jada jakin zuela Salbatzaileak munduari buruz eta bertan gertatuko denari buruz aurrez esan zidana.

Beraz, mezu horiek berarentzat baieztapen gisa balio izan zuten, eta baita niretzat ere. Aita Gebhard bere mintzamenean oso zehatza eta oso zehurra da.

Regensburg-etik etxera autoz zihoazela, nire senarra berriro ere espiritu zikinek erasotu zuten. Hori dela eta, nik bakarrik gidatu nuen 200 kilometro inguru, berak autoan nire ondoan lo egiten zuen bitartean.

Bide osoan zehar Errosarioa eta beste otoitz batzuk egin nituen. Nire senarra ere Regensburg-en konfesatu zen, eta hala ere torturatuta jarraitzen zuen. Ez naiz gehiago harritzen zergatik. Dena Salbatzaileari eskaintzen diot.

Etxera iritsi ginenean, idatzi nahi nuen eta Salbatzailearekin bat egin.

Hala ere, zoritxarrez, ezinezkoa izan zen. Emakume batzuk etorri ziren eta alferrikako txantxetan aritu ziren. Beraz, nahastu egin nintzen. Sumatu nuen nola espiritu zikina emakume horien bidez lanean ari zen. Ez zen zaila espiritu zikina antzematea.

Erdibetea ohera joan nintzen, Salbatzaileak hitzik ere entzun gabe.

1992ko uztailaren 27a – Astelehena

10:30etan medikuen gelan:

Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, gerra hurbileko etorkizunean okerrera egingo duela. Oso asko otoitz egin. Irakeko gerra bat egongo da. Gerra honek zabal-zabalik hedatuko da. Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

18:30 Arrosarioa eta meza santua, gorrizko ornatuetan.
20:00etan: otoitz-taldea. Dochart aita-k konfesioak entzun zituen.

1992ko uztailaren 28a — asteartea

10.00 etxean:

Orazio egin nuen eta Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Orain zer idatzi behar duzun ezin duzu jakin." Gero, denbora luzez ezer entzun nuen.

Ni: "Bai, Jauna, ez dakit zer idatzi behar dudan. Zuk esaten duzuna sinesten dut; ez dut gehiago zalantzarik."

Salbatzailea: "Beldur al zara?"

Ni: "Ez naiz beldurtzen. Baina beldurra zurekin izandako elkarriketa honen ondoren etortzen bada, orduan ez zen zu izan, zeren zuk ez baituzu jendearengan beldurrik sortzen."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi hau: Jendea..."

Une hartan, entzuten nuena idazten jarraitzeko zalantzan egon nintzen. Ez nuen gehiago idatzi nahi, hurrengoan zer etorriko zen pentsatzen nuelako.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hitzez hitz."

Ni: "Bai, hala egingo dut, Jauna."

Salbatzailea: "Jendea hondamendi askoren mehatxupean dago. Horietako bat oso gertu dago."

Buruan, non? galdetu nion neure buruari.

Salbatzailea: "Non? galdetzen duzu? Nire seme-alabak nonahi daude. Denontzat otoitz egin behar da." Ni: "Jauna, denontzat otoitz egingo dut."

Orduan Wolfram gogora etorri zitzaidan eta bere kezketarako otoitz egin nuen. Salbatzailea: "Dena ondo egongo da."

Ni: "Hori buruz ezer esan al dezakezu?"

Salbatzailea: "Hark egiten ari dena nire nahia da."

Salbatzailea: "Beste zerbait idatz dezakezu. Baina idatzi behar duzuna ez da ona." Ni: "Baina Jauna, zuregandik datorrena guztia ona da."

Salbatzailea: "Hori egia da, nire alaba." Ni:

"Orduan hori marraztu egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez."

Ni: "Zerbait eskatzen didazu?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Mesedez, jakin al dezaket zer den?" Salbatzailea: "Zure osasuna."

Ni: "Barkatu, hori ez dut ulertzen. Mesedez, berriro esan iezadazu; agian irudikatu egin dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure osasuna nahi dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hau ez dut ulertzen, baina nire osasuna ematen dizut. Zure maitasuna nire osasunaz indartsuagoa baita. Mesedez, ez nazazu inoiz zuregandik bereizi."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoaz pozik nago. Maite zaitut, nire alaba; bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko, nire maitea Jesus, nire gidari espirituala, nirekin hitz egiteagatik eta bekataria naizen ni maitatzeagatik."

18:30etan Errosarioa eta meza santua gorriz.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion: "Maitea Salbatzaile, gaur goizean nire osasuna eskatu zenidan? Ondo ulertu al dut? Barkatu berriro galdetzeagatik."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, osasuna eskatu nizun eta zuk eman zenidan

."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

1992ko uztailaren 29a – asteazkena

10.05 – 11.45 etxean:

Bihotzez otoitz egin nuen eta kontzentratu nintzen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, ez duzu ulertzen zer esan nahi duen nik zure osasuna nahi dudala. Zure osasuna nahi dudala nahi dudana moduan erabil dezaket."

Ni: "Bai, Jauna, nahi duzuna egin dezakezu."

Nire begietatik malkoak isuri ziren guztiz gainjainkozko moduan, inolako ahaleginik gabe.

Galdetu nuen: "Nire Jauna, negar egiten ari zara?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, nire malkoak sufrimendua dira. Zure begietatik datozenak nire malkoak dira."

Ni: "Zurekin bat nintzela dirudi. Horrek esan nahi du ez nagoela bakarrik. Nire baitan bake berezi bat ere badago. Oso ederra da; barrutik hain aske sentitzen naiz, nire arazo eta kezka desagertu balira bezala. Ez dut beldurrik, ez dudarik, ez kargarik nire baitan."

Ni: "Zuri eman dizudan osasunari buruz galdetu nahi nizun. Ondo ulertu dudana jakin nahi dut. Ez nago ziur pentsatzen ari naizena zuzena denik."

Salbatzailea: "Esadazu zer pentsatzen duzun."

Ni: "Esan nahi dudana da, gaixotasun edo zama bat ematen badidazu, ez duzu esaten noiz; baizik eta nahi duzunean ematen duzu."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: barkamenerako sufrimenduak dira." Ni: "Zer lortzen dut barkamenerako sufrimendu hauekin?"

Salbatzailea: "Lehenik eta behin, nirekin sufritzen duzu. Gurutzearen karga eramaten laguntzen didazu. Horrela, arima asko salbatuko dira."

Ni: "Ai, nire Jauna, gurutze hau eramateko gai izango naiz? Zuk aurretik badakizu. Aurreikusita kezkutzen naiz zuregandik urrunduko naizelako, azken finean oso ahula naizelako."

Salbatzailea: "Nirekin gabe, ziur aski atzera egingo zenuke, baina nirekin ez." Ni:

"Zurekin beti egoteko, zer egin behar dut?"

Salbatzailea: "Izan nire leiala."

Ni: "Jauna, orain zuri leiala naiz, baina ez dakit bihar zer ekarriko duen."

Salbatzailea: "Ez pentsatu bihaz; eman iezadazu goiz hau."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Salbatzailea: "Nire seinalea jasoko duzu. Nire estigmak." Ni:

"Non, etxean?"

Salbatzailea: "Elizan."

Ni: "Gorputzaren zein zatietan?"

Salbatzailea: "Bostak. Bihotzean, eskuetan eta oinetan."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ikusgarriak, ez direnak usteltzen." Ni: "Horrek esan nahi du berriro gurutziltzatuko zaituztela, nire barruan."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, asmatu duzu."

Ni: "Jaungoiko maitea, estigmaten ospitalean lan egin beharko al dut?" Salbatzailea:

"Etorkizuna nirea da, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, dagoeneko eman dizut nire etorkizuna. Jainko maitea, baina estigmak dira mina handiena."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala dira. Baina min honekin arima asko salba daitezke."

Ni: "Jauna, Zure borondatea bete dadila; guztiz Zuri naiz."

Salbatzailea: "Nire alaba, Nirekin gurutzea gozoa da."

Ni: "Zer esan nahi duzu 'gozoa' esatean?"

Salbatzailea: "Ni neurekin amaierara arte eramango duzu."

Ni: "Jauna, estigmak San Frantziskoren eta Beato Padre Piorenak bezalakoak al dira?"

Salbatzailea: "Bai, San Frantziskoren eta Beato Padre Piorenak bezalakoak dira." Ni:

"Baina orduan Padre Pio ere santu izan behar da."

Salbatzailea: "Bai. Laster izango da."

Ni: "Eta estigmak eramaten ditudala hilko banaiz?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ni inmortal naiz."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, mugarik gabe maite zaitut."

Salbatzailea: "Maitasunak ez du mugarik ez neurrik."

Ni: "Hori entzutea zoragarria da. Eskerrik asko; hainbeste denbora daramat zurekin hitz egiten. Zurekin izandako elkarriketa bati inoiz ezin zaio amaierarik aurkitu."

Salbatzailea: "Ni naiz hasiera eta amaiera."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, nire ezkontide, nire gidari espirituala, prest nago zurekin gurutzearen karga eramateko. Baina zein arimatarako?"

Salbatzailea: "Beldurrez bizi diren eta edozein unetan infernura joan daitezkeen bekatarientzat." Ni: "Apaizek ere infernura joan daitezke?"

Salbatzailea: "Bai, haiek ere bai."

Salbatzailea: "Nire alaba, arima guztiengatik sufrituko duzu." Ni: "Baina hori asko da."

Salbatzailea: "Nire alaba, denak maite ditut."

Ni: "Hori ederra da, eta guk gizakiok ere denak horrela maite behar ditugu."

Salbatzailea: "Nirekin hori egin dezakezu. Nire gabe ezin duzu maite. Nire alaba, maite zaitut eta eskerrak ematen dizkizut. Bakean zoazke."

Arratsaldean, San Roke kapera nengoen Meza Santua entzuten, non apaiz batek ospatu zuen Zairekoa zen. Meza irakurtzean apur bat azkarra zen. Komunio Santua banatzean ez ninduen ikusi, komunio-barandan belaunik nengoelako.

Klarizar batek seinalatu behar izan zion Salbatzailea jasotzeko nengoela. Niregandik metro batera inguru zegoen, baina hala ere ez ninduen ikusi.

San Rok Kapera sanatorio eraikin bateko kapera bat da. Han dauden apaizak gutxi gorabehera lau astez behin aldatzen dira. Apaiz gehienak tratamendu ikastaro batean egoten dira eta aldi horretan arreta pastoralaz arduratzen dira. Apaizak askotan Steyler Misioetakoak izaten dira, eta horregatik daude hainbeste apaiz hain herrialde desberdinetatik.

1992ko uztailaren 30a — Osteguna

9:00–10:45 bitartean etxean:

Lehenik otoitz egin nuen, gero berarekin bat egin nuen. Eta gero hainbeste negar egin nuen, Bost Zauri Santuak jasoko banitu jasateko gai izango ote nintzen beldur nintzelako. Beldur nintzen amaierara arte iraungo ez nuela eta Salbatzailearekiko atzera egingo nuela.

Ondoren, Salbatzailea eskatu nion hori egiteko grazia emateko; orduan prest egongo nintzateke bekaturen salbamenduagatik sufritzeko.

Salbatzailea hainbeste maite dut ezen ezin baitut bere galera irudikatu. Hori izango litzateke niri gerta litekeen gauzarik txarrena.

Espero dut denek hausnartuko dutela Jainkoarekiko eta beren auzokideekiko duten hurbiltasunaren eta maitasunaren egoeraz. Dagoeneko esan dezaket Jainkoa benetan maitasuna dela, eta maitasun hori gabe

Jada ezin dut bizi.

Prest nago bost estigma irekak berarekin eramateko, maitasun hori ez galtzeko eta bekatariek salbatzeko Salbatzaileari lotuta egoteko. Bakarrik ezin dut ezer egin.

Une honetan ez dut beldurrik, ezta negar egiten ere. Hori kendu egin didate.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, oso maite zaitut. Zuk eramango dituzun zauriak nire zauriak dira."

Salbatzailea: "Honek esan nahi du nirekin egongo zarela eta ez zaitudala utziko. Bat izango gara." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ezin dut hau ulertu, baina sinesten dut."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire maitea, errukitsua den Jainkoa."

Salbatzailea: "Barkamenerako sufrimenduak, zuk jasango dituzunak, laster etorriko dira." Ni: "Ezer egin behar al dut edo prestatu behar naiz?"

Salbatzailea: "Orain zauden bezala nahikoa zait. Eutsi zure hitza, esan duzuna."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hitz ematen dizut; mesedez, eman iezadazu zure grazia, hau bete dezakedan eta nire hitza ez dezakedan ukatu."

Salbatzailea: "Horretarako grazia izango duzu. Nire alaba, egon niregan leial; jarraitu nazazu maitatzen. Bakean zoaz."

Duela aste batzuk, nire ezker sorbaldak eta besoaren goiko zatia min ematen ari zait. Osteomielitisa da. Min hori arimen salbamendurako eskaini nuen.

18:30: Arrosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

Vogt aita bere sendapalditik itzuli zen.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzaileari esan nion: "Badakizu zer esan nahi dizudan. Ez dut zalantzarik eta sinesten dut, baina ziur egon nahi dut."

Salbatzaileak jakin zuen zer galdetu nahi nuen eta erantzun zidan:

Salbatzailea: "Bost zauri sakratuak jasoko dituzu. Ez da luze izango. Sinetsi. Ez zara oker egon."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, Komunio Santuaren ondoren hau niri berretsi izanagatik."

Egun osoan zehar poza eta maitasun handia sentitu nuen. Deskribatu ezin daitekeena da.

1992ko uztailaren 31a — ostirala

9:00–11:00 etxean:

Orazio egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nintzen.

Ni: "Nire maitasun infinitua, nire maitea Jesus, nahi baduzu, prest nago idazteko."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi; niri leial diren arima asko behar ditut, nire haserrea baretu dezaketena."

Ni: "Jainkoa al zara, haserrearekin ere?"

Salbatzailea: "Nire alaba, jendea desobedientea da." Ni:

"Apaizek ez dute Jainkoaren haserretik hitz egiten."

Salbatzailea: "Nire grazian dauden apaizek, egiaz, nik inspiratzen dietena predikatzen dute. Nire alaba, baina oso gutxi dira. Otoitz egin apaiz on gehiago izan daitezen. Gaur egun apaizek ez dute predikatzen. Niri bihotzak itxi dizkidate."

Ni: "Jendeari esango diot Zuregandik bost estigmak jasoko ditudala?" Salbatzailea: "Nire alaba, gorde isilean orain."

Ni: "Zergatik ezin dut oraindik hau esan? Zergatik den jakin al dezaket?"

Salbatzailea: "Jasoko dituzun bost zauriak nire zauriak dira, eta inork ezin du oraindik hori ulertu."

Ni: "Zure zauriak jasan zituztenek ulertu zuten, hala nola adibidez, San Frantzisko eta beste batzuk?"

Salbatzailea: "Bai, Elizak badaki, baina haiek (apaizek) etengabe txantxa egiten diote." Ni: "Mock hitzaren beste sinonimo bat eman al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Kontsekrazioan zehar axolagabe bihurtu dira."

Ni: "Jaungoiko maitea, Santu zaurien inguruan ere ezin dut hau ulertu." Salbatzailea:

"Orduan ez zara zuk zeu, baina ni zure barruan nago."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, orain hobeto ulertzen dut. Zure aurrean hauts-partikula bat besterik ez naiz."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, mundua krisi batean dago. Ez du jada bere irteera-biderik aurkitzen."

Ni: "Zer esan nahi duzu 'krisi' esatean, Jainko maitea?"

Saviour: "Krisia haien Jainkoari guztiz bizkar ematea da." Ni:

"Hori al da haserre honen arrazoi nagusia?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, asmatu duzu."

Ni: "Baina, nire Jainkoa, oraindik hainbeste daude zuri leial."

Salbatzailea: "Nire alaba, Satanaren sarean harrapatuta daude."

Ni: "Jaungoiko maitea, beraz, norentzat ordaindu beharko dut zurekin?"

Salbatzailea: "Satanasen sarean harrapatuta daudenentzat."

Ni: "Jaungoiko maitea, horretarako borrokalari handia izan behar da."

Salbatzailea: "Nire alaba, nirekin jada handia zara. Gizakiei borondare librea eman diet, eta hautatu duten aldean eta nahi duten lekuan egongo dira."

Galdetu nuen ea ondo idatzi nuen. Salbatzailea: "Hori nahikoa da Niretzat."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; izan nigan leial. Bakean zoaz."

Idazten amaitu nuenean, balkoira ematen zuen metalezko ate irristagarria handia itxi nuen. Eta berehala, nire hatza atean harrapatu zen. Oso mingarria izan zen eta odola botatzen ari nintzen. Medikuarien tetanoaren aurkako txertoa jarri zidaten. Min hori Jainkoaren gorazarre handiagoaren alde eskaini nuen.

18:30: Errosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

1992ko abuztuaren 1a – Larunbata

Goizeko 7:15etan Waghäuseleko elizan nengoan.

Etxean egon nintzen 13:20etatik 14:10etara:

Salbatzailea: "Nire alaba, zurekin nago. Maite zaitut." Ni: "Hori idatzi egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Hori idatzi dezakezu."

Ni: "Eskerrik asko zure maitasunagatik, azken orduotan hain indartsu sentitu dudalako."

Salbatzailearekin bat egin nahi izateko hain gogotsu nengoela, hainbeste non ia ezin nuen itxaron, nire borondate propioa besterik ez zela pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, zurekin bat egitea nire nahia zen."

Ni: "Jaungoiko maitea, zerbait gerturatuko zaio niri zurekin bat egin nahi izan zenuelako?" Salbatzailea: "Bai, zerbait gerturatuko zaio."

Ni: "Jakin al dezaket zer den, nire Jauna eta Jainkoa? Eskatzen dizut graziaz, niregana datorrena jasateko. Nire Jauna eta Jainkoa, onartzen dut, nahiz eta ez dakidan zer datorren. Jauna, zure borondatea bete dadila, ez nirea."

Salbatzailea: "Nire alaba, hautatua izan zara; zalantzarik al duzu, nire alaba?" Ni: "Ez, nire Jauna."

Horren ostean, isilune luze bat egon zen, eta etorkizunak zer gordetzen zidan pentsatu nuen. Salbatzailea: "Ezin duzu esan zuk sortua denik."

Ni: "Ez. Ez dakit zer etorriko den. Negar egin behar al dut etorkizunagatik?" Salbatzailea: "Pozik egon zaitezke."

Ni: "Zer izango da niri poza emango didana? Orain ez dut ezer pentsatzen zoriontsu egoteko."

Salbatzailea: "Betiko batuta egongo zara Andre Mariarekin." Ni: "Ez nintzen jada harekin batuta?"

Salbatzailea: "Zu ere berarekin hitz egin dezakezu." Ni: "Jada berarekin hitz egin dut."

Salbatzailea: "Berak ere zurekin hitz egingo du."

Ni: "Horrek esan nahi al du bere ahotsa entzungo dudala, zuk entzuten duzun bezala?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, berari entzungo diozu ni entzuten duzun bezala." Ni: "Nola bereiziko dut berak hitz egiten duenean?"

Salbatzailea: "Bere burua aurkeztuko dizu; bere ahotsa ezagutuko duzu."

Ni: "Bai, Jauna, dagoeneko irrikitan nago. Noiz izango da hori?"

Salbatzailea: "Seinalea iristen den bezain pronto."

Ni: "Baina esan zenuen St Leon-Rot-eko elizan agertuko zela." Salbatzailea: "Bai, hala egingo du."

Ni: "Behin bakarrik?"

Salbatzailea: "Zenbait aldiz."

Salbatzailea: "Gorde hau guztia isilean."

Ni: "Jauna, mesedez, eman iezadazu grazia hau guztia isilean gordetzeko. Esaten duzu bihotza betea duenaz, ahoak hitz egiten duela. Mesedez, eman iezadazu grazia nire mihiak horri buruz isilik egon dadin."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, jasoko duzu."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure Jainkoaren Ama Santuenaren, Mariaren eta nire maitasuna zaitugu. Bakean zoazte."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hainbeste grazioagatik eskerrak ematen dizkizut. Jainkoaren Ama maiteari eskerrak ematen dizkiot, bekataria naizen ni bezalako bati ere hitz egiteko prest egoteagatik. O Erruki Ama, bekatarien babeslekua zaren hori, gidatu eta babestu nazazu."

15:30etatik 18:15etara: Roteke elizan otoitz egin nuen eta Vogt aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen.

1992ko abuztuaren 2a — Igandea

8.00 – 9.20 am:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, nire maitasunarekin maite nauzu. Maitasun hau nire oparia da zure 'bai' esateko. Eta maitasun hau da nik eman dizudan oparirik handiena." Ni: "Sentitzen dut beti zurekin bat egon behar dudala. Etengabe erakartzen nauzu. Zurekin bat egiteko hain irrikan nago."

Salbatzailea: "Zeren eta guztiz nirea zara."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, zure autozientzia nahi dut." Ni: "Mesedez, esan iezadazu horretarako beste hitz bat."

Salbatzailea: "Zuk zeure kabuz ezer ezin duzu egin; zure alde nik jarduten dut."

Ni: "Jaun maitea, nola funtzionatu edo gertatu behar da hori? Ez dut ulertzen. Nire Jauna, lagundu iezadazu hobeto ulertzen."

Salbatzailea: "Zuk egiten duzun guztia, nik egiten dut."

Ni: "Beraz, ez naiz ni egiten duena, baizik eta Zuk egiten duzuna." Ni: "Nola jakin dezaket Zuk egiten duzula?"

Salbatzailea: "Ezer egin aurretik, esan: 'Egin hau, Jauna, nahi duzun bezala.'" Ni: "Orduan, ni naiz zure tresna, zuk erabiltzen duzuna."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zuk nahi duzun bezala egingo dut. Mesedez, eman iezadazu horretarako grazia, izan ere, hau ez baita erraza."

Hori esatean, apaltasunaz pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Esan ezazu, nire alaba, zu zuzen zaude; horretarako apaltasuna behar duzu."

Ni: "Jauna, egunero eskatu dut apaltasuna; **bertuteen artean gogorrena baita.**"

Salbatzailea: "Nirekin zaudenean bakarrik lor dezakezu. Eta ezer ez zarela eta ni zure baitan dena naizela konturatzean, eta bakarrik ezin duzula ezer egin ohartzean, orduan lortuko duzu niri hainbeste atsegin zaidan apaltasuna."

Azkar joan nahi nuen Elizara Meza Santurako garaiz iristeko. Salbatzailea: "Bai, nire alaba, han ere behar zaitut. Maite zaitut, nire alaba. Bakean zoazke."

10:00etan meza santua, gorrizko ornatuetan.

13:30etan: Errosarioa – ondoren, Santu Zaurien aurrean otoitz egin nuen.

19:00etan, etxean Errosario Dolorosoa otoitz egin nuen.

1992ko abuztuaren 3a – Astelehena

8:00–10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea gogotsu otoitz egin ondoren.

Salbatzailea: "Nire alaba, argi entzun zaitut. Zure etorkizuna eta oraindik etorriko dena nire ardura da. Zure eginkizuna, nire alaba, nahi dudana moduan zerbitzatzea da."

Ni: "Jauna, baina mesedez, jakinarazi iezadazu zer nahi duzun. Esadazu zer egin nahi duzun nik."

Salbatzailea: "Nigan erabat fidatu behar duzu."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, orain zure Espiritu Santuarekin bat egin dudanez, mesedez, ez utzi nire buruko pentsamenduek idazten ari naizen bitartean oztopatzen; horrek ziurgabetuta sentiaraziko ninduke."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; zuretzat plan bat prestatu dut, eta plan hori bete egin behar da."

Ni: "Jaungoiko maitea, beldurtzen naiz beteko ez dela pentsatzen dudanean." Salbatzailea: "Bete egingo da beti nirekin bazaude."

Ni: "Jaungoiko maitea, beti zurekin egon nahi dut. Mesedez, ez nazazu inoiz zuregandik bereizi. Jaungoiko maitea, orain hain harrituta nago ezen ezin dizudan beste ezer eskatu. Idatzi beharko nukeen beste zerbait badago, esan iezadazu. Nirekin nahi duzuna egin. Erabat zurea naiz."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hori. Ez kezkatu; norbait daukat lan hau burutuko duena."

Ni: "Jauna, ez dut ulertzen zergatik deitzen zaion lan hau."

Salbatzailea: "Nire alaba, lan hau niregandik dator eta arimen salbamenduari buruzkoa da. Arimen salbamendurako lan bat da. Denbora gutxi dugu, nire alaba."

Ni: "Jauna, halako gauzak esaten dizkidazunean, zerbait eskatzen didazu." Salbatzailea: "Bai, nire alaba, barkamen-penak."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Jainko Hiru Batua, nire errukitsua den Jesus, prest nago zurekin sufritzeko arimen salbamenduagatik, zure eta gizateriaren aldeko maitasunagatik. Jainko maitea, ez dut nire iritzirik aldatu, zeren zure borondatea baita orain nire borondatea. Zeren zuk nahi duzuna zuzena baita, eta ez nik nahi dudana."

Salbatzailea: "Pozten naiz, nire alaba, idatzitakoarekin." Ni: "Ez dut beste inolako nahirik."

Salbatzailea: "Benetan ez al duzu inolako nahirik?"

Ni: "Ez dut ezer eskatzeko ausardiarik, hain ez-gaitasun handia naizelako."

Salbatzailea: "Eskatu nahi duzuna, nire alaba; nahi dut."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nahi dut ematen didazun gurutzea zurekin batera maitasun eta leialtasunez eramatea amaierara arte, eta St Leon-Rot-eko eliza Aita Santuaren begietan eredugarria izan dadin, beste elizek haren eredia jarraitu dezaten."

Nahi nuke Komunio Santua belauniko ematea, belaunik egin ezin dutenak izan ezik, eta patena erabiliz ahozko Komunio gisa administratzea.

Nahi dut egunero Santu Konfesorako eta bekatuen entzuterako prest dauden apaizak izatea, eta Santu Komunia errespetuz, apaizaren eskuzko esku kontsokratuen bidez bakarrik banatzea.

Gainera, Andre Maria, San Jose eta aingeru eta santu santuak elizan berriro ere gehiago ohoratuak izan daitezten.

Otoitz egiten dut apaiza fededunekin Errosarioa otoitz dezan Meza Santua hasi aurretik, eta Meza Santuaren bitartean apaiza Tabernakulura begira bira dezan altar-zerbitzariekin batera, homiliaz kanpo.

- Etxean eraikitzen ari den kapera horretan, arimaren salbamenduarako otoitzak beti eskaintzea. Zure zauri santuak, bereziki, veneratu behar dira.

- Kapera honetan, jendea gorputzez eta arimaz sendatu dadin Andra Mariaren eta San Joseren bitartekaritzari esker.

- Kapera honetan otoitz egiten duen inor ez dadin galdu.

- Nire familia – nirea eta haren aurreko hiru belaunaldiak – salbatua izan dadin.

- Kapera honentzat babes berezia eskatzen dut, eta nire heriotzaren ondoren ere bertan otoitzak egiten jarraitu ahal izatea.

- Kapera honetan, O Jainkoa, orain arteko beste edozein kapera baino ohore, goraipamen eta esker handiagoak eman daitezela Zuri.

'Nire Jauna, gauza asko zerrendatu ditut. Baina, Jauna, esaten dut, zure borondatea bada, egin dadila—ez ni naizelako ezer, baizik eta zuk dena zarelako nigan.'

Salbatzailea: "Nire alaba, hala izango da." Ni:

"Jauna, ondo entzun al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi; idatzi duzun bezala gertatuko da." Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, ESKERRIK ASKO."

Une honetan kanpoan trumoaka ari da eta oso gogor ari du euria; ekaitz baten modukoa da. Nire arima lasai dago, bakean, eta Jaun maiteari eta Andre Mariari maitasun handiz beteta dago.

Rot-en ez zen Meza Santurik izan; 19:30etan San Roch-en kapera joan nintzen.

20:15: Otoitz-taldea. Otoitz-taldea bost urte daramatza martxan.

1992ko abuztuaren 4a – asteartea

Etxean 10:55 eta 11:55 bitartean. Lehen otoitz egin nuen, eta gero berarekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Askotan gauza asko ez zaizkit gustatzen." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zer ez zaizu gustatzen?"

Salbatzailea: "Matthiasen Andreasekin (Belgikako André) batera gose-egin izana."

Ni: "Baina Apostoluek ere hala egiten zuten."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez da nire borondatea." Ni: "Matthiasari buruz jakin behar dudan beste zerbait al dago?" Salbatzailea: "Egin otoitz berarengatik."

Ni: "Eta Beate?"

Salbatzailea: "Ez du zure egunkaria gehiago irakurri behar." Ni: "Baina esan zenuen zuzentzeko baimena zuela." Salbatzailea: "Baina ez aldatzeko."

Ni: "Eta Fridolin? Aita Stefan-i kontatu al diezaioke jasoko ditudan estigmak?"

Salbatzailea: "Hori berarentzat gorde beharko luke."

Ni: "Erretiratzea nahi al duzu laster?" Salbatzailea: "Oraindik ez."

Salbatzailea: "Ni naiz zure gidari espirituala; guztiz nirea zara."

Taparekin emakume honi buruz Salbatzailea galdetu nion.

Salbatzailea: "Esan Fridolini emakume honekin kontuz ibiltzeko. Egin otoitz Fridolinengatik."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, asmo hauen guztien alde otoitz egingo dut. Eta Fridolinengatik are gehiago otoitz egingo dut."

Salbatzailea: "Pozten nau Fridolin astelehenetan otoitz-taldeara etorri nahi duelako." Ni: "Orduan, beldur naiz Marionek ez duela bere egunerokoa idazten jarraituko."

Salbatzailea: "Idazten jarraituko du."

Ni: "Matthiasen amagatik, nik nengoen lekuan zer egingo zenuke?"

Salbatzailea: "Nire alaba, utzi hori niri."

Ni: "Beste zerbait idatzi nahi duzu?" Salbatzailea: "Bai, beste zerbait idatzi nahi nuke." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Alkatea bururatu zitzaidan.

Salbatzailea: "Hitz egin berarekin; nik inspiratuko zaitut zer esan berari."

Ni: "Jaungoiko maitea, galdera bat gehiago daukat: abuztuan Schiora joan behar al naiz?"

Salbatzailea: "Ez zoaz bertara joan behar. Niri obedientziari eutsi."

Salbatzailea: "Nire alaba, orain datorrena idatzi behar duzu. Jasoko dituzun estigmak – aurten gertatuko dira."

Ni: "Zer esan nahi duzu 'urte honetan' esatean?" Salbatzailea: "1992."

Ni: "Bai, nire Jauna, nire onbera Jesus, izan bedi zuk esan duzun bezala." Salbatzailea:

"Nire alaba, ez nazazu huts egin."

Ni: "Jauna, eman iezadazu grazia, inoiz ez zaitudan huts egin dezakedan."

Salbatzailea: "Niri bakarrik entzun; ez utzi besteek eragiten. Niregandik jasoko duzun seinale honek testigantza bat izan behar du itsu guztientzat, berriro ikusi dezaten, eta entzumen-urritasunak dituzten guztientzat, berriro entzun dezaten. Idatzi hau, nire alaba: seinale honek—zure baitako nire estigmak—munduan zalaparta handia sortuko du."

Ni: "Jauna, hori ez dut ondo ulertzen; mesedez, beste zerbait esan iezadazu?"

Salbatzailea: "Legamiaren antzekoa izango da. Zure liburuaren bidez, azkar hedatuko da. Jasoko dituzun estigmak aurka botere gabe geratuko dira, niregandik etorriko direlako. Nire alaba, maite zaitut. Bakean zoaz."

Arratsaldean Malscheko elizan nengoen. Lehenik Mingolsheimera joan nintzen, baina han ez zen meza izan. Beraz, Malscheko elizara joan nintzen, meza santua ez galtzeko.

1992ko abuztuaren 5a – asteazkena

Etxean 10:45 eta 12:45 bitartean.

Otoi egin nuen eta gero Salbatzailearekin bat egin nuen. Nire bekatu guztiengatik damu sakon batek menderatu ninduen eta negar egin nuen. Bekataria nintzela sentitu nuen, eta Jaun Jainkoak bere tresna izateko aukeratu ninduela. Ai, nola sentitzen naizen merezimendu gutxikoa Jainkoaren aurrean. Zenbat apaltasun behar da norberaren bekatuak aitortzeko? Ia astero joaten naiz konfesatzera, nire damutzen naiz , eta hala ere beti bekatura erortzen naiz berriro. Batzuentzat barkatzen ditudan bekatuak ez dira bekatutzat hartzen, baina niretzat bekatu txikiena ere handiena da. Gutxik ulertuko dute hau ziur aski, ezta Vogt aita ere.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, esango dizudana sinetsiko al duzu?"

Ni: "Salbatzaile maitea, jada fedea eman didazu, beraz, ziur aski sinets dezakedala." Salbatzailea: "Baina oraindik zalantzan zaude."

Ni: "Mesedez, kendu iezadazu zalantza hau?" Salbatzailea:

"Baina etengabe itzultzen da."

Ni: "Berriro kendu diezazkidazun eskatzen dizut."

Salbatzailea: "Nire alaba, zalantza ez dator niregandik. Berriro eta berriro otoitz egin behar da: 'Babestu gaitzazu zalantzatik.'"

Ni: "Bai, Jauna, mesedez babestu nazazu zalantzetatik, nire fedea harri sendo bezain sendoa izan dadin." Salbatzailea: "Idazazu, nire alaba, praktikatu pazientzia."

Ni: "Pazientzia bertute handia da; zuregandik jasoko zela uste nuen." Salbatzailea:

"Jasoko duzu, baina oraindik ez."

Ni: "Bai, Jauna, pazientzia praktikatuko dut. Mesedez, barkatu nire pazientziagabekeria. Mesedez, garbitu nire arima, guztiz garbi eta santu izan nadin, eta beti Zuri goraipamen eta gorazarre egin diezazudan zeruko santu guztiekin batera."

Ni: "Nire Jauna, hori nahi zenidan esan – ea sinetsiko nuen?" Salbatzailea: "Zerbait oso bestelakoa dator. Idatzi hitzez hitz."

Salbatzailea: "Zure izate osoa nahi dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire onbera Jesus, nire izate osoa ematen dizut." Ni:

"Horren inguruan ezer esan al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zuk jasotzen dituzun barkamen-penak nire penak dira." Ni:

"Baina hori jada esan didazu."

Salbatzailea: "Orduan nire baitan egongo zara."

Ni: "Zer gertatzen da, beraz, nire gorputzarekin?"

Salbatzailea: "Zure gorputza da jendearentzako ikusgai den

seinalea." Ni: "Hain tonto naiz ezen ezin dudala hau ulertu."

Salbatzailea: "Ulertuko bazenu, ez litzateke niregandik izango. Teologoentzat ere zaila da, ezin baitute ulertu."

Ni: "Nire Jauna, jendearentzako seinale bat banaiz, zer irabazten dute jendeak nire bidez?"

Salbatzailea: "Iluntasunetik aterako den argia." Ni: "Horrek esan nahi

al du itsuek berriro ikusiko dutela?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Zure ikusgarri diren estigmak denontzat distiratuko dute. Itsuek ere berriro ikusiko dute. Jasoko dituzun estigma hauek direla eta, asko txantxetan hartuko zaituzte eta mespretxatuko zaituzte. Onartu dena; horri esker, arima asko salbatuko dira madarikaziotik."

Ni: "Nire Jauna, ondo idatzi al dut? Oker dagoena marraztu behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez, nik idatzi dut, ez zuk. Zure eskuak nire tresna dira. Nire alaba, oso maite zaitut; izan nigan leial. Joan bakean."

Errosarioa eta meza santua gorritz.

1992ko abuztuaren 6a — Osteguna

Salbatzailearekin bat egin aurretik, ordu batez otoitz sakon batean aritu nintzen. Dena eman nion Jesusi.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hori zuzena zen."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, jendeak premiaz damutu behar du. Denbora gutxi dute geratzen. Satan indartsua da. Otoitzaren bidez menperatu behar da. Gaur egun jendeak oso gutxi otoitz egiten du. Esan alkateari zurekin harremanetan jartzen saiatuko dela

Kanzler Kohl. Horretarako ez du zalantzan egon behar." Ni: "Kanzler Kohl-en gutuna erakutsi behar diot?"

Salbatzailea: "Bai, egin dezakezu. Nahi badu, Kanzleari idatzi beharko dio esanez zurekin hitz egin behar duela. Esan alkateak ere erantzukizuna duela herritarrek bakean bizi daitezen bermatzeko."

Ni: "Hori berari irakurri al diezaioket?"

Heiland: "Bai, egin dezakezu, baina besterik ez."

Ni: "Ez dizut galdetzen zer idatzi behar dudan; mesedez, esan iezadazu bakarrik. Agian horrekin nahikoa izango da."

Salbatzailea: "Ez da nahikoa, nire alaba; idatzi. Munduak inoiz ez du hain nahasmendu handirik izan orain duen bezalakorik. Denek arrisku handia dute. Ia guztiak botako nituzke, baina hala ere maite ditut. Nire seme-alabak dira guztiak. Baina hainbeste gutxi bakarrik salbatuko dira!"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; gehiago idatzi nahi dut. Nire alaba, bete nire nahia."

Ni: "Zein desio? Dena eman dizut; ezer ezin dut egin." Salbatzailea: "Bai, nirekin dena egin dezakezu."

Ni: "Jauna, zein da zure nahia? Eta zurekin banago, zure nahia guztiak beteko ditut."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; nire nahia da zu nirekin eramatea."

Ni: "Nola ulertu behar dut hori? Baina zure nahia bada, beteko dut zure nahia; orduan nahi duzun lekuan eramango nauzu."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, aldi berean hemen eta han egon zaitezke, nahi dudan edozein tokitan."

Ni: "Nire Jauna, zure nahia beteko dut, zeren eta dakidalako zuk egiten duzun guztia ona dela, eta horregatik maite zaitut guztien gainetik, eta eskerrak ematen dizkizut denagatik."

Orduan nire senarrak eten ninduen. Ez nuen erantzun, Salbatzailea orain niretzat garrantzitsuagoa zelako.

Salbatzailea: "Nire alaba, zure bihotza zulatua izango da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zuk nahi duzun bezala izan dadila."

Salbatzailea: "Zure bihotza orduan nire bihotza izango da. Zure bihotzetik isuriko den odola nire odola da. Odol hau arimen salbamendurako isuriko da. Odol tanta bakoitza preziosua da."

Ni: "O, Jauna, ezin dut hau ulertu. Azaldu iezadazu modu sinpleagoan." Salbatzailea: "Nire odola da zure salbamendua."

Ni: "O Jauna, zein beldurgarria izan behar den Zuri Ogi Santuan jasotzea eskura, partikula santuak lurrean erortzen direnean. Ai, zein itsu izan behar diren apaizak. Jauna, mesedez, barkatu iezaiezu; ez dakite zer egiten duten Ostalaria eskuan ematen dutenean."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da."

Ni: "Nire Jauna, idaztea oso zaila egiten zait. Sakrilegio hauek, errespetu faltak eta Triunitateko Jainkoari, Zuri, erakusten duten axolagabekeria ikusita, odol-malkoak isuri beharko lirateke. Utzi Zure Argi Santua distira egin dezan, ilunetik atera eta Zure odol preziatuaren bidez salbatu daitezen."

Salbatzailea: "Nire alaba, hala gertatuko da. Nire maitea alaba, pozten naiz idazten jarraitu izanagatik. Maite nazazu; bakean zoaz."

Arratsaldeko 16:15 aldera alkatearekin, Martin jaunarekin, nengoen. Kanzlerrari, Kohl jaunari, buruz hitz egin nion. Esan zidan Kanzler Kohlarekin harremanetan jartzen saiatuko zela. Azkenik, esan nion ez zuela eliza saihestu behar.

18:30: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko abuztuaren 7a – ostirala – Bihotz Santuaren ostirala

10.00–11.30 etxean:

Sutsuki otoitz egin nuen eta Salbatzaileari esan nion: "Zuk nahi duzun guztia egingo dut, baina gauza bat beldurtzen nau: nire sufrimenduan zuregandik bereiziko naizela,"

Salbatzailea: "Zuk sufritzen duzunean, ni zurekin nago.

Zurekin sufritzen dut." Denbora pixka bat igaro ondoren, isilunea.

Negar egin nuen.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, **Hitza haragi bihurtu da**; zure bihotza nirea izango da. Zure bihotzetik aterako diren hitzak nire hitzak izango dira."

Ni: "Espiritu Santua nire bitartez hitz egingo al du?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, Espiritu Santua zure bitartez hitz egingo du." Ni: "Maitea Salbatzailea, besteek hori konturatuko al dira?"

Salbatzailea: "Ez denek. Jainkoaren grazian daudenek bakarrik." Ni: "Eta hori ez dutenek, zer gertatuko zaie?"

Salbatzailea: "Zurekin txantxa egingo dute, barre egingo dizute eta zoroa zarela deklaratu dute." Ni: "Orduan zer egin behar dut?"

Salbatzailea: "Ez zara zuk ezer egingo, nik jardungo dut. Nire alaba, orduan nire tresna izango zara."

Ni: "Zuk zarela ezagutuko al dut?" Salbatzailea:

"Bai, aurretik askotan ezagutu baituzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, beste zerbait gordeta al dago niretzat? Nola izango da zuk nirekin zaudenean – oraindik jan ahal izango al dut? Hots, zuk emandako estigmak jasoko banit? Baina aurrez esaten dut, Jauna, zuk nahi duzun bezala izan dadila."

Salbatzailea: "Nire alaba, etorkizuna nirea da."

Ni: "Bai, Jauna, berriro ahaztu zait. Mesedez, barkatu." Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, gehiago behar dut zuregandik."

Ni: "Jaungoiko maitea, nahi duzuna izan dezakezu."

Salbatzailea: "Idaz ezazu; zure dedikazio osoa behar dut."

Ni: "Nire Jauna, dagoeneko dena eman dizut. Berriro ere dena ematen dizut. Nirekin nahi duzuna egin. Erabat zurea naiz."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; izan nigan leial, eta nik nahi dudana egingo dut. Bakean zoaz, nire alaba."

18:30etan Errosarioa eta gorrizko Meza Santua.

1992ko abuztuaren 8a – larunbata

11:00 – 12:45: Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea galdetu nion Vogt aitaren esatera ea bost estigmak jasoko nituen eta bihotza zulatu egingo zitzaidala.

Salbatzailea: "Bai, esan zure apaizari, Vogt aitarenari, Niregandik bost estigmak jasotzen ari zarela eta zure bihotza zulatua dela."

Ni: "Baina Jauna, ziur aski berriro ez du sinetsiko. Zer egin behar dut?" Salbatzailea:

"Nire alaba, berandu izango denean sinetsiko du."

Ni: "Jaungoiko maitea, orduan ez du zentzurik esateak." Salbatzailea:

"Bai, badu zentzurik, nire alaba."

Ni: "Zer onura du horrek?"

Salbatzailea: "Orain ezin izango du esan ezer ez zekiela."

Salbatzailearekin pixka bat gehiago hitz egin nuen, baina ez nuen ezer

idatzi. Salbatzailea: "Orain, idatzi, nire alaba. Entzun adi-adi."

Ni: "Bai, Salbatzaile, adi-adi nago entzuten. Badakit nire burmuinak ezin izango duela hau ulertu, baina nire

bihotzak ezagutuko eta sentituko du, nire bihotzak badaki zer nahi duzun niregandik, baina jendeak ez. Horregatik entzungo dizut beti lehenik, zure maitasunak inoiz ez nau engainatu."

Salbatzailea: "Idazten duzun guztia babestuta gorde." Ni:

"Baina hori lehenago ere esan didazu."

Salbatzailea: "Satanek ez du ezer gehiago maite onen bidez idazten duzuna suntsitzea baino."

Ni: "Jesus maitea, hobeto zainduko dut."

Denbora pixka bat igaro ondoren, bakea eta isiltasuna zegoenean, galdetu nuen ea idatzitakoa nahikoa zen. Salbatzailea: "Ez, nire alaba, idatzitako guztia ere garrantzitsua da etorriko diren garaientzat." Salbatzailea: "Nire lana osatuko da. Handiak oraindik harrituta geratuko dira."

Ni: "Nor dira handiak?"

Salbatzailea: "Biskopuak. Lan honen bidez fruituak ezagutuko dituzte. Ni naiz lan honetan mahats-sasia. Nire odola isuriko dut guztientzat; hau da, bekatar handienak ere damutu daiteke nahi badu. Bekatarien alde etorri naiz mundura. Bekatari bakoitza niretzat zuzenak bezain maitea da. Nire alaba, lan hau — arimen salbamendua — nirekin batera beteko duzu. Hasitakoa osatuko dut. Nire seme-alabak salbatzen ditut, oraindik salba daitezkeenak. Zure bidea, nire alaba, nire bidea da."

Ni: "Orduan ez dut bide honetan nire bidea galduko."

Salbatzailea: "Ez duzu bide hau galtuko. Nirekin zaude. Nire maitea alaba, eskerrik asko niregana etortzeagatik. Bakean zoazke."

16:30etan, Rote-n, elizan: Errosarioa otoitz egin nuen. Gaur Rote-n ez zegoenez konfesiorik,

17:45ak aldera Rochus kapera joan nintzen konfesatzera.

19:00etan Mingolsheimeko elizan Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko abuztuaren 9a — Igandea

8:15–9:45: Otoitzaren ondoren, Salbatzailearekin bat egin nuen.

Salbatzailearekin bat egiten dudan bakoitzean, beti jasotzen dut komunien espirituala eta gogotsu otoitz egiten dut. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, idatziko dut."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba. Nire seme-alabak azken uneraino probatu behar ditut, haiei ematen dizkiedan eginkizunak bete egin behar direlako. Zuk idatzitako guztia gertatuko dela jada ziurtatu dut."

Galdetu nuen Salbatzaileak hau aurrez egin ote zuen.

Salbatzailea: "Bai, aurrez. Beraz, ez kezkatu noiz gertatuko den zerbait. Zure eginkizuna da Ni eta gizateria maitatzea, eta Nire borondatea betetzea. Oraindik Niregandik jasotzen duzun maitasuna alde guztietara distiratzen duen bitxi preziatu baten antzekoa da. Eta distiratzen duen leku guztietan, maitasuna isuriko da."

Ni: "Jauna, maitasun gehiago jasoko al dut?"

Salbatzailea: "Bai, nirekin sufritzen baduzu, maitasun gehiago jasoko eta emango duzu. Maitasun asko oparitzeko gai izango zara. Nire alaba, hau ere idatzi: jasoko dituzun estigmak denbora luzean iraungo dute, arima asko salbatzeko. Atzo, apaizak (San Roken kapera) esan zizun estigmak grazia-oparia direla. Idatzi dezakezu grazien opari arraro eta handia dela. Nahi dudanari ematen diot. Idatzi hau: estigmak baliatuta jardun ahal izango duzu, eta denbora luzean eraman beharko dituzu. Nire borondatearen arabera." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire Aita maitea. Eskerrak ematen dizkizut oraindik jasoko dudan handitasun arraroa duen grazien opariagatik. Prest nago, eta otoitz egiten dut zurekin stigmak eramateko eta jasateko, zuk nahi duzun bitartean."

Salbatzailea: "Nire alaba, estigmatek kezkatzen zaituzte. Utzi kezka hau nire eskuetan. Nirea izan dadila, eta ez zurea gehiago."

Ni: "Ai, Jauna, zure maitasunagatik hainbeste gose naiz orain. Mesedez, eman iezadazu maitasun asko."

Salbatzailea: "Maitasun asko emango dizut, baina oraindik ez. Orain jasango al zenuke?" Ni: "Ez al dut orain beste ezer idatzi beharrik?"

Salbatzailea: "Bai, zerbait idatzi behar duzu." Ni: "Bai, Jauna, zer da?"

Salbatzailea: "Zure bihotzean sentitzen duzun mina nire mina da."

Ni: "Uste nuen beroagatik izango zela. Erretzeko mina da." Salbatzailea: "Mintz pixka bat utzi dut zure maitasuna sentitu dezazun."

Ni: "Zure sufrimenduak maitasuna al dira?"

Salbatzailea: "Bai, benetako maitasuna zuretzat, nire seme-alabak."

Ni: "Nire Jauna, eskerrak ematen dizkizut ematen dizkidazun sufrimendu guztiengatik; beti maite nahi zaitut. Mesedez, ez nazazu inoiz zuregandik bereizi, sufrimendu gogorrek ere tarteko badira."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoarekin pozik nago. Eskerrik asko. Zurekin eta zure ondoan egon nahi dut. Nire alaba maitea, bakean zoaz."

13:30etan: elizan Arrosario Gorria. Gaur ez zen otoitz-zerbitzurik izan; haur baten bataioan elizan geratu nintzen.

19:00etan: San Rokeko Kapera Santuko Meza Santuan parte hartu nuen.

1992ko abuztuaren 10a – Astelehena

Orazioaren ondoren:

Ez nuen Salbatzailea ezer galdetu nahi, izan ere, ez naiz merezi.

Ni: "Maitea Salbatzailea, zerbait idatzi nahi al duzu?" Salbatzailea:

"Bai, idatzi nahi nuke, nire alaba." Ondoren, isilune bat egon zen.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi, hitzaz hitz." Ni: "Bai, nire Jauna."

Salbatzailea: "Ofrentatu iezadazu bekatun larrien alde sufritzen duzun guztia. Zure beldurra kendu dut."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Ni: "Jaungoiko maitea, oraintxe negar egiten ari nintzela sentitu nuen eta estigmak jasateko beldur nintzen. Eta bat-batean negarrek eten egin zuten eta ez nuen beldurrik izan." Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: Bosnia eta Herzegovinako gerra gogortu egingo da. Mugako herrialdeak arriskuan daude."

Ni: "Nire Jauna, zerbait galdetu nahi nizun: Federaleko Kanzilari Kohl-i fax bat bidali behar ote diodan, zuk hala nahi baduzu."

Salbatzailea: "Bai, egin hori."

Ni: "Nirekin egongo zara?"

Salbatzailea: "Nire alaba, diskrezio osoa nahi dut; inori ezer esan behar ez diozu."

Ni: "Eta apaiz Dochart-i?"

Salbatzailea: "Esadazu, bai, baina inori gehiago ez. Stigmak izango dituzunean, denek ikusiko dituzte."

Nire alaba, orain arte egin duzun bezala maitatzen jarraitu nazazu. Nire borondatea eta zure borondatea da beti bat egon behar dugula. Inork ezin dizu borondate hau kendu; zuk eman didazu."

Ni: "Ai, nire Jauna eta Jainkoa, oraintxe esan didazuna hain on egiten zait. Eskerrik asko, nire maitasun handia. Nire maitea Jesus, Pasioarako prestatu behar al naiz oraindik?"

Salbatzailea: "Nire alaba, adi egon eta ez itxi inoiz zure bihotza niri."

Ni: "Jauna, ez dut ondo ulertzen 'ez itxi zure bihotza niri' esaten duzunean; mesedez, azaldu zer esan nahi duzun horrekin; azaldu iezadazu beste hitz batzuetan."

Salbatzailea: "Nahi dudanean nahi dut zure bihotzean sartzea, ez zuk nahi duzunean."

Ni: "Baina, nire Jauna, hori edozein unetan egin dezakezu, eta nahiago nuke beti nirekin egotea eta inoiz ez uztea."

Salbatzailea: "Betiko zurekin egongo naiz; sinetsi iezadazu." Ni: "Baina batzuek diote utzita geratu direla."

Salbatzailea: "Jainkoa ez da inoiz bere seme-alabak uzten."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi beste zerbait."

Ni: "Baina Jauna, nahi nuke zuk esatea noiz itxi dudan nire bihotza." Salbatzailea: "Askotan egiten duzu hori."

Ni: "Baina hori ez dakit. Nola jakin dezaket zurea nire bihotzaren atean zaudela?"

Salbatzailea: "Jarri ni lehenik, munduko gauzen aurretik."

Ni: "Baina oraindik ez dakit noiz zauden atearen aurrean."

Salbatzailea: "Zure altxorra dagoen tokian egon dadila zure bihotza."

Ni: "Hori ere ezin dut ondo ulertu."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite nazazu zauden moduan."

Ni: "Jauna, barkatu; beste zerbait esan nahi zenidan."

Salbatzailea: "Betetzazu nire nahia."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, zure grazia eskatzen dizut nahi duzuna bete dezakedan, aurretik zer zain dudan jakin gabe. Zure nahia zure laguntzarekin bete dadila."

Salbatzailea: "Nahi dut niregandik jasotzen dituzun estigmak eskularruik gabe eramatea."

Ni: "Jaungoiko maitea, nire Jesus, nire gidari espirituala, zer esan zenuen? Agian gaizki ulertu dut, edo agian nire buruak oztopo egin dit. Mesedez, esan berriro."

Salbatzaileak berriro errepikatu zuen: ez dut eskularruak jantziko. Ni: "Eta medikuek jantzi behar ditudala esaten badute?"

Salbatzailea: "Orduan esan nik esan dudana."

Ni: "Eta besteek esaten badute erakusten ari naizela?"

Salbatzailea: "Ez entzun besteek esaten dutena."

HIESaz edo infekzioez pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Zauri hauek ez dira usteltzen."

Ni: "Erabat agerian utzi behar ditut, erabat agerian?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nahi duzun bezala egingo dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, estigmatak jasotzean kontzientzia galduko al dut?" Salbatzailea: "Kontzientzia osoz jasoko dituzu."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, ulertzen dut."

Ni: "Denak aldi berean jasoko ditut, ala lehenik eskuetan?" Salbatzailea: "Utzi niri."

Ni: "Bai, Jauna, nahi duzun bezala izan bedi." Salbatzailea:

"Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

Salbatzailearekin igaro nituen ordu eta erdi horiek bost minutukoak iruditzen zitzaizkidan.

Elizan, arrosarioa eta meza santua, gorrizko ornatu-erremakuekin.

20:00 – Otoitz-taldea

1992ko abuztuaren 11a – asteartea

9:00etatik 10:00etara Fridolin-ekin otoitz egin nuen.

11:00etatik 13:00etara bakarrik otoitz egin nuen eta berarekin

batasunean sartu nintzen. Salbatzailea: "Maitea, idatzi hori."

Pentsatu nuen gaur ez duela 'nire alaba' esaten.

Salbatzailea: "Nire maitea, hau da idatzi behar

duzuna." Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta

Jainkoa."

Salbatzailea: "Zuk idatziko duzun guztia ahalik eta azkarren inprimatu da, nahi dudan bezala.

Utzi emango dizudan apaizaren esku. Hark egingo du nahi dudan bezala. Idatzi, nire alaba; ez egin kasurik zure akatsei. Garrantzitsuena oztopatzen dute."

Ni: "Jauna, zergatik zaude hain presaka idazketa honekin, eta zergatik bihurtuko da liburu bat?"

Salbatzailea: "Denbora berriro laburbildu behar dut. Jendeak ez du nahi bere Aitari, maite duenari, itzultzea."

Ni: "Liburuak jendea Berarengana itzultzen lagunduko al du?"

Salbatzailea: "Jakingo dute. Gainerakoa oraindik etorriko da. Ziur zaitez liburu honek askori lagunduko diela."

Ni: "Jauna, horri buruz ezer esan nahi ez dut. Utzi nahi duzun bezala izan dadin."

Ondoren: Fridolin pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Pozten naiz elkarrekin otoitz egin zenuelako. Beti zurekin nago."

Pentsatu nuen Fridolin ere pixka bat jakin-mina sentitzen ari zela.

Salbatzailea: "Nire alaba, apaiz bihurtuko da. Jarraitu berarekin otoitz

egiten." Ni: "Eskerrik asko, Jauna, hala jarraituko dut."

Ondoren, Aita Dochart etorri zitzaidan gogora, eta Salbatzailearen borondatearen arabera egokia ote zen pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Pozik nengoen hori berari esan zenizunean."

Orduan Fridolin gogoratu nuen, estigmak jasoko nituela esan niolako. Kezkatu nintzen hori esatea egokia izan ote zen.

Salbatzailea: "Hori esan diezaiokezu; badakizu hori, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, hori lehenago esan zenidan, baina ziur ez nengoen." Salbatzailea gehiago galdetu nion:

"Zergatik nahi duzu nik eskularruak ez eramatea estigmak jasotzen ditudanean?" Salbatzaileak:

"Handikeriadun konfesoreak behar ditut, eta horretarako argia iluntasunean daudenengan argitu behar da."

Ordu bat zen, eta elkarrizketa eten nuen Jaunaren Aingerua otoitz egiteko. Otoitzaren ondoren, Salbatzaileari esan nion:

"Jainkoaren Amari otoitz egiten diodanean pozten zara."

Salbatzailea: "Ni ere han nago."

Ni: "Bai, Jauna, egia da. Jauna, bihotzean hain sentimendu ederra daukat; hain aske sentitzen naiz eta hitzekin ezin dut azaldu."

Salbatzailea: "Nire alaba, dena eman didazu, baita gaur eta bihar, zure aurrean dauden egunak ere. Hala izan bedi."

Ni: "Bai, Jauna, egin nahi duzuna."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Zuri eskatutakoaz pentsatzeko denbora pixka bat gehiago ematen dizut. Denbora mugatua da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, orain ere 'BAI' esaten dut. Zure adarra naiz. Mahatsondoan egon ezean ezin dut fruiturik eman. Egin nahi duzuna nirekin, fruitu onak eman ditzadan. Eta hori, Jauna, zurekin bakarrik egin dezaket."

Salbatzailea: "Nire alaba, orduan adreilkatuko zaituzte fruitu onak eman ditzazun." Ni: "Zer egin behar dut?"

Salbatzailea: "Utzi alferrikako apaindurak. Jantzi xumeago. Eman zure arropak pobreenei.

Gutxirekin moldatuko zara. Eman zure oinetakoak pobreenei."

Orduan pentsatu nuen niretzat zenbat gorde behar nituen – agian bi pare.

(Ez nuen nahi oinetakoen inguruan idatzi. Baina gero, azkenean, idatzi nuen, egin behar nuela sentitu nuelako.)

Ni: "Lehen inoiz galdetu ez dudan zerbait galdetu nahi nizuke. Minduko al zara buruan buru-zapia edo mantila eramatea nahi zenidake? Garrantzitsua al da, zure emaztea naizelako?"

Salbatzailea: "Bai, niretzat oso garrantzitsua da."

Salbatzailea: "Jantzi buruko estalkia, nire alaba." Ni:

"Ospitalean ala elizan?"

Salbatzailea: "Nonahi."

Ni: "Baina buruko estalkia eramatea zaila egingo zait." Ni: "Zergatik?"

Salbatzailea: "Horrela ez zara hutsal bihurtuko, eta gainera nire hautatuek beti buruko estalkiak eraman dituzte."

Ni: "Hori tradizioagatik al da, edo zuk hala nahi duzulako?"

Salbatzailea: "Zuk hala nahi duzulako."

Ni: "Baina Vogt apaizak hori ez du ulertuko."

Salbatzailea: "Nire emaztea al zara?"

Ni: "Eta besteek? Haiek ere buruko estalkiak eraman beharko lituzkete?"

Salbatzailea: "Bai, baina ez dut hori guztiontzat eskatzen."

Ni: "Hori egiten badut, besteek zoroa naizela esango dute."

Salbatzailea: "Egin ezazu, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, buruko estalkia jantziko dut zuk nahi duzulako eta zure maitasunagatik."

Salbatzailea: "Nire alaba, egin eskatzen dizudana."

Ni: "Jaungoiko maitea, eskatzen dizut grazia, beti ezagutzeko zer nahi didazun."

Salbatzailea: "Nire alaba, nire perla zara, zaindu behar dudana. Izan niregan leial. Bakean zoaz."

18:30etan Rroteko elizan nengoen Fridolin-ekin Errosarioa eta Meza Santua ospatzeko. Komunio Santua hartu aurretik eta ondoren, Salbatzaileari esan nion berak niri eskatzen zidana arduraz pentsatu nuela eta horri "Bai" esan niola. Eta gero Salbatzailea eskatu nuen Jainkoaren Amak gurutzearen karga eramaten laguntzeko eta sufrimenduan nire kontsolatzaile izateko.

Esan nion inoiz ez nuela berengandik bereizi nahi izan.

Errepikatu nuen Jesusen eta gizateriaren maitasunagatik, arimen salbamenduagatik eta bekatarien bihurketagatik, prest nagoela salbuespen-penak berarekin eramateko. Komuniun Santuaren ondoren, batasunean, Salbatzaileak esan zidan:

Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba, maite zaitut, izan zaitetz niregan leial. Onartzen dut."

1992ko abuztuaren 12a – asteazkena

Gauean 2:30etatik 3:30etara otoitz egin nuen, eta goizean 9:30etatik

11:30etara. Goizean otoitz egin nuen eta berarekin bat egin nuen:

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hori."

Ni: "Bai, Aita errukitsu maitea, Jesus maitea, Espiritu Santu maitea."

Salbatzailea: "Niregandik jasoko dituzun estigmak zure eskuetan, oinetan eta bihotzean inprimatuko dira. Odol asko isuriko da asmo oneko arimengatik. Nire odola izango da, nire alaba, arimen salbazioagatik. Nire odolaren gurtza handia izan behar da. Zure eginkizuna da nire nahia betetzea odola isurtzen dudanean. Min handia izango da. Jasateko gai zaren neurrira arte jasateko aukera izango duzu. Badakit zein neurritan jasateko gai zaren. Konfiantza izan nigan. Ni zure senarra naiz. Nire nahia ere da beti zurekin bat egotea. Nirekin ezer ez zaizu faltako."

Ni: "Jauna, zer esan nahi duzu 'ezer ez zaizu faltako' esatean?"

Salbatzailea: "Zure behar duzun guztia daukat."

Ni: "Bai, nire Jauna, sinesten dut. Jainko maitea, esatea nahi dizut hainbeste maite zaitudala, non zuk nahi duzun guztia egin nahi dudan."

Salbatzailea: "Nire alaba, ostiraletik aurrera estigmak odola botako dute. Orduan ez duzu lan egin beharrik izango. Lanetik barkatuko zaituzte."

Ni: "Orduan otoitz egin ahal izango dut?"

Salbatzailea: "Besteek asko otoitz egin beharko dute. Nire alaba, ziur zaitetz, hala egingo dutela."

Salbatzailea: "Jende guztiak maite ditut." Sasoiaren korroa etorri zitzaidan gogora.

Salbatzailea: "Hori oraindik etorriko da. Sasi-korona horren zati bat da. Lehenik azotatzeari jasango duzu, eta ondoren sasi-koronazioa. Kalbarioan sufritu nuen bezala gertatuko da. Zure baitan nire gurutziltzea da. Zure mina nirea izango da. Ordain-sufrimendu hauek nire ordain-sufrimenduak dira. Ni zure baitan nago eta zu nire baitan zaude. Orduan bat izango gara."

Ni: "Mesedez, nire Jauna eta Jainkoa, kendu nire beldurra, deabruari beldurrik izan ez dezadan eta hark ezin nizan kaltetu. Eta kaltetu baninduen, arima ugari salbu daitezela madarikatzetik."

Salbatzailea: "Nire alaba, horretaz arduratuko naiz."

Salbatzailea: "Beste arimek baino gehiago tentatuko zaituzte. Horregatik, zure alde otoitz asko ere eskainiko dira. Nire nahia da otoitz asko eskaintzea."

Salbatzailea: "Zure eginkizuna oraindik ere beti nigan leial izatea da."

Ni: "Jada eman didazu zuregan leial izateko grazia." Salbatzailea: "Bai, jada hori egin dut."

Ni: "Baina apaiz bat behar dut."

Salbatzailea: "Bat etorriko da. Ez zaizu apaizik faltako." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, gaurkoz nahikoa da. Bakean zoazke."

19:00etan Rosarioa eta Meza Santua Mingolsheim-en, San Roke kapera.

1992ko abuztuaren 13a — Osteguna

9.50–11.00 etxean:

Bihotzez otoitz egin nuen eta berarekin bat egin nuen.

Salbatzailea: "Ai, nire alaba, idatzi. Idazten duzun guztia nire nahia da. Zuk ezer ez zara eta ezer egin ezin duzu nire gabe. Horretarako, gauza guztietan behar nauzu. Ni naiz Jauna eta Jainkoa denontzat. Dena niri jarraituz antolatu behar da. Bekatari zaretenez, esnatu egin behar duzue. Ordua iritsi da, eta ekarri didazuenaren arabera epaituko zaituztet.

Denek erantzun egin beharko didate. Ez didazu ezer ezkutatu dezakezu. Ikusteko begiak eta entzuteko belarriak eman dizkizut. Hala ere, ez duzu ikusten ez entzuten. Hau guztia zoro hutsa da. Nire haserrea denon gainean eroriko da. Nire obedientziarik gabeko seme-alabak, esnatu! Argiko Jainkoa naiz, ez ilunekoa. Nire argian egon. Argitzeko argia eskatu. Izan ere, iluna datorrenean, ezin izango duzue gehiago eskatu. Eta orduan iluneko Jainkoaren menpe egongo zarete. Orduan

bere tortura betirakoia izan dadila. Nire alaba, deitu guztiak otoitzera. Nire Amak eta zure Amak maite zaituzte denok; itzuli berarengana, denok. Zuen zain dago besoak zabaldua. Maite ezazue. Zuen otoitzak (interzizioa) niri aurkeztuko dizkie.

Ez dut haren inolako bitartekaritzarik ukako. Nire alaba, etorriko zaizun guztia Mariaren Bihotz Garbian jarri, izan ere, haren bihotza nire bihotza baita. Han etsaiak atzera egin beharko du.

Nire alaba maitea, jarraitu idazten. "

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire Aita maitagarria."

Salbatzailea: "Ez kezkatu hainbeste zure ordainsariko sufrimenduez. Hori nire arazoa da, ez zurea. Eskerrak ematen dizkizut zure 'Bai'agatik eta onartu egin dut. Ez zaizu ezer faltako.

Sinetsi. Ni naiz zure bizitza, nire alaba. Badakit zein ahul zaren.

Behar duzun guztia emango dizut une egokian. Ez kezkatu aldez aurretik. Ordaintzeko sufritu beharreko sufrimenduak laster gertu daude. Ordua iristean deituko dut. Nirekin, dena une egokian gertatzen da.

Nire alaba, oso maite zaitut eta orain bedeinkatzen zaitut.'

Bedeinkapena jasotzeko lurrean belaunik jarri nintzen.

Salbatzailea: "Nire alaba, bedeinkatzen zaitut Aitaren, Semearen eta Espiritu Santuaren izenean. Bakean zoaz."

Nik esan nuen: "Amen."

Ondoren: "Eskerrak Jaun Jainkoari."

Ez nengoen ziur ondo esan nuenik. Salbatzailea:

"Nire alaba, pozik nago."

Bazkariaren aurretik, esan nion nire semeari Jainkoarekiko harremana serioago hartu behar zuela. Era berean, esan nion konfesatzera joan behar zuela.

Hark esan zuen: "Ez dizut sinesten, hala ere."

Orduan esan nion, Tomasen antzera, estigmak ikusi arte ez zuela sinetsiko. Aspalditik ohartu nintzen otoitz-taldetik urruntzen ari zela, nahiz eta batzuetan parte hartu zezakeen.

Une honetan, nire familia osoak entzuten ari da espiritu zikina haiei xuxurlaka ari zaiena. Ni, bakarrik egonda ere, gure Jaun eta Jainkoari leial jarraitzen diot.

18:30ean Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Ez nuen ideia gaurko Ebanjelioak Tomasen berri ematen zuenik, beste ikasleek Jesus berpiztu zela esan ziotenean sinetsi ez zuena.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea Aita Vogt-engana joan eta esango nion Salbatzaileak emandako estigmak jasotzen ari nintzen.

Salbatzailea: "Joan zaiozu, hitz egin berarekin."

Beraz, eliza utzi ondoren, Aita Vogt-engana joan nintzen eta kontatu nion.

Apur bat irribarre egin eta esan zuen: "Sinetsi egiten duzu."

Ni: "Bai, hala uste dut."

Ondoren esan nion Salbatzaileak bakarrik sinetsiko zuela dena berandu zenean. Bere bedeinkapena eskatu nuen eta etxera pozik joan nintzen.

1992ko abuztuaren 14a – ostirala

10:00–11:45 etxean:

Otoitza – Batasuna

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, idaz dezazula nahi dut." Ni:

"Bai, maite dudan Jesus, nire gidari espirituala."

Salbatzailea: "Nire alaba, gerra gogortzen ari da. Munduan kaosa dago. Etsaiak jada harrapakari handiak eskuratu ditu. Jendeak denbora gehiegi itxaron du bere Jainkoarekin adiskidetzeko.

Gerrak jada nahikoa kalte eragin du, baina gehiago eragingo du. Dei egin politikariei damutzeko. Satanen veloz itsutuak daude. Erantzun beharko didate ardura handiarengatik. Politikaririk ez da barkatuko. Askotan kanporatu beharko ditut."

Salbatzailea: "Nire alaba, pozten nau dena idazten ari zarelako. Lan hau modu berezian sarituko dut."

Ni: "Jauna, estigmaten buruz galdetu nahi nizun. Atean zaudela esan zenuen, eta Vogt aitaren hitzetan ez zenuen ondo atera. Nire bihotzaren atea jo aurretik, badago beste ezer jakin edo ezagutu behar dudarik? Espiritu zikina ez dadin sartu kontuz ibili behar baita."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: jasotzen dituzun estigmak nireak dira eta erraz ezagutzen dira."

Ni: "Nola, maitea Triunitateko Jainkoa?"

Salbatzailea: "Zaurietatik isuriko den odola nire odola da. Gizaki batek ez du odol nahikorik horrelakorik isurtzeko."

Ni: "Baina hori ez da nahikoa zientzialarientzat."

Salbatzailea: "Zauri hauek ez dira sendatuko, ezta ustelduko ere. Zauri hauek itsuei ikusmena itzultzen dien argia isuriko dute. Zure bitartez isuriko dudana odol honek haien salbamendua izango da. Nire alaba, orduan ere inork ez badu sinesten, geroago ere ezin izango du sinetsiko. Idatzi, nire alaba, batzuentzat alferrik gurutziltzatua izan naiz, eta beste batzuentzat alferrik gurutziltzatua izango naiz. Arima hauek jada beren Aita hautatu dute."

Salbatzailearekin pixka bat gehiago hitz egin nuen. Gero:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Elizan estigmak inprimatuko direnean, oihu handiak botako dituzu. Minaren oihua beharrezkoa da."

Ni: "Jauna, hainbeste min egiten al du?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, mina handiena da." Ni:

"Orduan, jende asko beldurtuko al da?"

Salbatzailea: "Nire alaba, beldurtzea ezer gutxi da sentituko duzun minaren aldean. Infernu-min hau itsasoan tantatxo bat besterik ez da infernuaren aldean."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Nahi duzun bezala, hala izango da." Orain beste zerbait etorriko ote zen eta Salbatzaileak niri gehiago esango ote zidan pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Bai, beste zerbait dago. Ahalik eta lasterren zuregan estigmatak inprimatuko dizkizut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zure borondateari amore ematen diot. Utzi nazazu sinpleki maitatzen eta zurekin egoten, orain eta betirako."

Salbatzailea: "Nire alaba, hautatu zaitut. Zuk zara nire maiteena, orain eta betirako."

Ni: "Jaungoiko maitea, 'nire maiteena' ezabatuko al dut?"

Salbatzailea: "Nahi dudana edonori ezin al diot hori esan?"

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Ni: "Hitz 'maiteena' jasotzeko merezimendu gutxi dudala sentitzen dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, orain bedeinkatzen zaitut."

- Belaunik egin nuen -

Salbatzailea: "Aitaren, Semearen eta Espiritu Santuaren izenean bedeinkatzen zaitut. Bakean zoaz, nire alaba."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Gora Jesus Kristo, orain eta betiko. Amen."

Ohikoa den bezala, esker-emate otoitz bat egin nuen eta komunio espirituala eskaini nuen pertsona guztientzat eta purgatorioko arima pobreetarako.

18:30: Arrosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatu-erretuekin.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion ea orduan fax bat bidali behar nuen H. Kohl kanzlerrari.

Salbatzailea: "Egin hori, nire alaba, nahi dut."

Gauaren amaieran Roswitha ikustera joan nintzen. Bere semeak Kanzlerrari gutun bat faxez bidaltzen lagundu zidan.

Gaueko 23:30 aldera, beste Errosario bat otoitz egin nuen.

1992ko abuztuaren 15a — Larunbata —

Mariaren Zeruratzearen eguna. Goizeko

4:15etan otoitz egiten hasi nintzen.

Salbatzaileari lotu nintzen.

Salbatzailea: "Gutuna zuzena zen. Ez kezkatu gutunaz." Nire begietatik malkoak isuri ziren, oso libre, inolako ahaleginik gabe.

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: gerra gogortzen ari da. Alemaniarrek ezin dute gerra honetan esku hartu."

Ni: "Hori esan behar al dut?"

Salbatzailea: "Galdezkoizten bazaituzte. Herritarrak otoitzera deitu behar dira. Otoitzaren bidez aldaketa handiak ekar ditzaket. Nire alaba, otoitz asko egin. Satan indartsua da. Kristau on asko haren esku eroriko dira.

Orain idazten ari zaren guztia gorde seguru. Babes berezia emango dizut. Nire alaba, maite zaitut. Bakean zoaz."

Goizeko 10:30etatik 12:30etara Marionekin nengoen eta idatzi genuen.

16 abuztua 1992 – igandea

1992ko abuztuaren 16a – igandea

8:30etatik 10:00etara otoitz egin nuen.

Maria Birjina Imaculatuaren Bihotzaren bitartez, askoren arimak eta arima behartsuenak

Salbatzailea gomendatu nituen.

Bihotzaren sakontasunetik negar egin nuen eta Salbatzaileari esan nion:

"Jesus maitea, arima guztien ordainetan sufritzeko prest nago."

Bat-batean, nire begietatik malko handiak eta astunak isuri ziren. Bai, ez ziren nire malkoak.

Salbatzaileak isuritako malkoak ziren.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, arima guztiengatik sufrituko duzu. Denak maite ditut. Denak nire seme-alabak dira. Ez dute denek nire nahia bete nahi. Zure ordain-sufirimenduak oso hurbil daude."

Salbatzailea: "Nire alaba, oso maite zaitut. Idatzi hau. Zuri ematen dizudan maitasuna eta etorkizunean emango dizudan maitasuna nire maitasuna eta nire oparia dira."

Ni: "Jauna, baina hori bertute handiena da."

Salbatzailea: "Bai, idatzi. Gutxi jasotzen dute bertute hau. Nahi dudana edonori eman dezaket. Maitasun honekin dena gaitunduko duzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nola eskertu dezaket opari handi honengatik?"

Salbatzailea: "Nire alaba, dagoeneko eskerrak eman dizkizazu dena emanez. Niregandik jasotako maitasun hau nahi baduzu, besteei pasa diezaiokezu. Maitasunik gabe ez zaude geratuko. Arima askok zuregandik har dezakete. Nire alaba, zu zara nire tabernakloa."

Ni: "Ai, nire Jauna, ez dut hau guztia ulertzen."

Salbatzailea: "Ulertuko bazenu, ez litzateke Niregandik izango. Idatzi, nire alaba, ni ere ulertezin den maitasuna naiz. Zure apaizari esan zenion zure bihotzak hori ulertu dezakeela. Burmuinak ezin du bihotzak ulertzen duena ulertu. Ni zure bihotzean nago, nire alaba. Nire gabe, ezer ezin duzu egin. Maitasunak bakarrik egin dezake dena. Hura gabe ezin zara bizi. Ni bakarrik naiz maitasuna. Nire alaba, espero ari zaren apaiza oraindik etorri gabe dago. Ez kezkatu honetaz. Ez kezkatu aurretik. Ni: "Nire Salbatzailea, mesedez, ez nazazu zuregandik bereizi nire sufrimendu handian." Salbatzailea: "Inork ezin zaitu niregandik bereizi, oso-osorik neurea baitzara." Nire kabuz Zuregandik bereiziko nintzatekeen pentsatu nuen. Salbatzailea: "Zure kabuz ezer ezin duzu egin." Ni: "Ai, nire Jauna, orain lasaituta eta arinduta nago." Salbatzailea: "Hala da, nire alaba." Ni: "Orduan, utzi nazazu zurekin sufritzen arimak salbatzeko ordain gisa, zuk nahi duzun bitartean." Salbatzailea: "Nire alaba, bereziki pozten nau idatzitakoa." Hau egitea da nire nahia. Nirekin ezer ez zaizu faltako. Zuk esaten duzun guztia ni naiz. Bai, nire alaba, ni naiz zure Jauna eta Jainkoa. Zure gorputza nire gorputza da. Zure nahia nire nahia da. Zure bedeinkapena nire bedeinkapena da." Ni: "Jauna, nik bedeinkatu al dezaket?" Salbatzailea: "Nire alaba, oparo bedeinkatuko duzu." Nik esan nuen bedeinkapena benetan handia dela. Salbatzailea: "Ni ere handia naiz." Ni: "Nola bedeinkatu behar dut?" Salbatzailea: "Zure eskua gidatuko dut." Ni: "Ai, Jauna, amaitu dut orain. Beste ezer idatzi behar al dut? Idatzi dezakedala nahi al duzu?" Salbatzailea: "Nire maitea alaba, maite nazazu gehiago zure lagun hurkoan." Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut." Salbatzailea: "Nire alaba, orain bedeinkatzen zaitut. Aitaren, Semearen eta Espiritu Santaren izenean." Ni: "Amen. Eskerrak Jaun Jainkoari. Gora Jesus Kristoren eta Mariaren izena, orain eta betiko. Amen." Ni: "Jaungoiko maitea, egokia izan al zen Mariaren izena ere aipatzea?" Salbatzailea: "Pozten naiz hori entzuteaz." 13:00etan Rot-en Errosarioa eta otoitzak. 19:00etan Meza Santua Mingolsheim-eko San Rok kapera.

1992ko abuztuaren 17a – Astelehena

10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Nire alaba, edozer baino gehiago maite zaitut." Ni: "Jauna, hori ezin dut inola ere idatzi." Salbatzailea: "Idatzi hori. Nire alaba, pozten nau nola jokatzeko duzun. Jarraitu horrela. Ez izan beldurrik maitasun gutxi jasoko duzunik. Ni maitasunaren Jainkoa naiz. Niregandik jasotzen duzun maitasuna pasatzen jarraitu behin eta berriro. Ez zaizu maitasunik faltako. Izan apala eta umila. Zurekin nago." Ni: "Jauna, pentsatu nuen estigmak jasoko nituen arte bakarrik egongo nintzela zurekin?" Salbatzailea: "Nire alaba, jada nirekin zaude. Zure baitako guztia naiz." Ni: "Jauna, bihotzean erreka sutan nago." Salbatzailea: "Ni maitasunaren sua naiz. Inork ezin du sua hau itzali. Nire borondatearen arabera erretzen du." Ni: "Nire Jauna, orain bertan negar egin nezake. Bakarrik zuk dakizu zenbat maite zaitudan. Gordea maitea, beste zerbait jakin behar dudana?" Salbatzailea: "Utzi gauzak zuregana nahi duten moduan etortzen. Ez kezkatu aurrez." Ni: "Nire Jauna, sinesten dut ez dagoela maitasunean zurekin egotea baino ederagorik. Ai, nire maitea Jesus, eta unibertsitate ospitalera etorri zara, medikuen gelara, eta mesede egin eta halako erradiologia-laguntzaile apal bat bisitatzen." 188

Lehen inoiz halakorik imajinatu ere egin ezin nuen. Nire Jauna, ezin dizut hitzekin eskerrak eman. Zure eta nire auzokideen aldeko nire maitasunarekin eskerrak ematen dizkizut.

Ni: "Ai, Jauna, maitasunaren iturburua zara. Orain hain indartsu sentitzen dut." Salbatzailea: "Nire alaba, prest egon eskatuko dizudanagatik."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, prest nago, zuretzako nahikoa banaiz."

Salbatzailea: "Nire alaba, zu zara nahikoa niretzat, zauden bezala."

Ni: "Nire maitea Jesus, beraz, ez atzeratu. Ni ere egarri naiz." Salbatzailea: "Pozten nau hori zure ahotik entzuteak."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz." Ni: "Eskerrak Jainkoari, Jaunari."

Errosarioa eta meza santua, gorrizko ornatuak arropekin.

20:00 Otoitz-taldea.

1992ko abuztuaren 18a — asteartea

10:00etan medikuen gelan:

Otoitz sakon eta bihotzezko baten ondoren, berriro ere malkoak datozkit begietara.

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut; idatzi hau. Ordua iritsi da nire lana betetzeko. Erabat nirea zara."

Nire begietatik malkoak isuri ziren, baina ez ziren nireak. Galdetu nuen: "Hauek zure malkoak al dira?"

Salbatzailea: "Bai, nire malkoak dira. Zuretzat jasandako sufrimenduak dira. Nire alaba, utzi nire lana zure baitan eragiten."

Ni: "Jauna, nola deitzen diozu zure lanari?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zure baitan nire gurutziltzea da."

Ni: "Zenbat ordu iraungo du honek?"

Salbatzailea: "Kalbarioan bezala."

Ni: "Bedeinkatua Andra Maria han egongo al da?"

Salbatzailea: "Zure Ama Zeruko gurutze-bide guztietan dago. Erosotasuna eskainiko dizu. Maitatu ni maite nauzun bezala."

Ni: "Gurutziltatzean odol asko botako al dut?" Salbatzailea: "Ia guztia."

Ni: "Ondoren bizirik egongo naiz?"

Salbatzailea: "Nire alaba, hori da zuretzat ulergaitza dena."

Salbatzailea: "Galtzen den guztia ordezkari dezaket. Ez zaizu ezer faltako. Ni naiz zure bizitza."

Ni: "Orduan arima asko salbatuko dira isuritako odol honen bidez."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, oso asko, oso asko bihurtuko dira horren bidez. Sendatzeak egongo dira."

Ni: "Nor, beraz, sendatu daiteke?"

Salbatzailea: "Denak."

Ni: "Jauna, ziur aski ez daude denak gaixo."

Salbatzailea: "Bai, hala dira. Gaixotasun handiena da ia denek ez nauteela gehiago maite." Ni: "Jainko maitea, nik bai maite zaitut, hala ere."

Salbatzailea: "Badakit hori, nire alaba."

Salbatzailea: "Idatz ezazu, nire alaba, jasoko dituzun estigmak; hurrengo egunetan gertatuko da. Prest egon, nire alaba."

Ni: "Jesus maitea, eskatzen dizut grazia guztia gainditzeko, sendo eta leial irauteko, eta hori gertatu ondoren, are gehiago maite zaitzadan."

Salbatzailea: "Nire alaba, ziur egon zaitez gero eta gehiago maitatuko nauzula."

Ni: "Hau Elizan gertatzen al da?"

Salbatzailea: "Bai, elizan gertatzen da."

Salbatzailea: "Nire alaba, utzi dena niri; zure bitartez jardungo dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Aita maitagarria, egin dadila zure nahia." Salbatzailea: "Nire alaba, graziaz asko bedeinkatuko zaitut. Nire alaba maitea, bakean zoaz."

Ni: "Eskerrak Jaun eta Jainkoari."

19:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko abuztuaren 19a — asteazkena

10:00 – Medikuaren kontsulta:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, hitzetik hitzera. Niregandik jasoko dituzun estigmak ostiralero odolduko dira, jai nagusietan izan ezik. Isuriko den odola odol santua izango da."

Ni: "Jauna, baina ni ez naiz santua."

Salbatzailea: "Orduan ez da zu. Ni naiz. Jasoko dituzun estigmak sakonak izango dira."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, 'sakon' hitza ez dut ulertzen; zer esan nahi duzu horrekin?"

Salbatzailea: "Ez dira gainazaleko estigmak. Idatzi hau, nire alaba: horregatik odola asko isuriko da. Ez zaitez beldurtu odol kopuru handi honengatik isuriko da."

Salbatzailea: "Nire alaba, eguna izendatu dut zuretzat, zeinean estigmak jasoko dituzun.

Niri eta zure Ama ere den Nire Amari atsegin zaion eguna da."

Ni: "Jauna, ez dut jakin nahi noiz. Edo jakin behar al dut? Zuri uzten dizut. Eskatzen dizut, egun hori iristen denean grazia handia eman diezadazula, ausarta izan eta beldurrik ez izan dezadan, zalantzarik egin ez dezadan, eta espiritu zikina nire ondoan egon ez dadin."

Salbatzailea: "Nire alaba, hala izango da."

Ni: "Nire maiteena Jesus, ez dakit beste ezer idatzi behar dudan." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; nahiago nuke orain dena isilean gordetzea." Ni: "Zergatik jakin al dezaket?"

Salbatzailea: "Toki faltagatik, eta jakin-minak jada hemen daude." Ni:

"Bai, Jauna, zure borondateari men egingo diot."

Ni: "Jauna, orain jakin behar dudan beste ezer ez al dago?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, dena pazientziaz eta maitasunez jasan behar duzu."

Ni: "Jaungoiko maitea, horretarako ez dut faltarik izango, izan ere, pazientziaren bertutea eman didazu, eta oraindik maitasuna ere emango didazu. Sinesten dut, eta espero dut hala egingo dudala."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni zurekin nago eta beti zurekin izango naiz."

Ni: "Jauna, hori (estigmak) iristen denean, aldeztu aurretik ezer nabaritu al dut?"

Salbatzailea: "Nire maitasuna sentituko duzu. Ni maitasuna naiz, nire alaba."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Eskerrik asko, Jauna eta Jainkoa." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, zurekin eramango zaitut."

Ni: "Bai, Jauna, nahi duzun edozein lekutara eramanez nazakezu."

Ni: "Ai, nire Jauna, nire maitea Jesus, hainbeste maite zaitut. Zurekin beti hain zoriatsu nago."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz." Ni:

"Gora Jaun Jainkoa."

Mingolsheimeko San Roke kapera: Errosarioa eta Meza Santua.

1992ko abuztuaren 20a – Osteguna

Goizeko 10:00etan medikuen gelan:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, zure mugimendua nahi dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, hasieran bertan eskatu zenidan hau, baina oraindik ez dut guztiz ulertzen, eta hala ere, nire borondatea ematen dizut."

Salbatzailea: "Ni erabakiko dut non joan behar duzun."

Ni: "Jauna, nahi duzun leku guztietara joango naiz. Mesedez, utzi nazazu hori konturatuta egon nadin."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Ni naiz mugitzen den guztien Jauna eta Jainkoa. Nireak direnek beren bizitza niri egokituta antolatu behar dute."

Idaz ezazu, nire alaba, nahi dut zorrotz nirekin lerrokatzea."

Ni: "Jaun maitea, egingo dut; mesedez, lagundu iezadazu honetan. Oso ahula naiz, eta mesedez, isilik egon behar dudanean, isilik egon dadin nire mihiak."

Salbatzailea: "Nire alaba, nik nahi dudanean hitz egingo duzu. Ez kezkatu horregatik." Ni: "Baina Jauna, 'strictly' hitza ez dut ulertzen. Esadazu zerbait horri buruz."

Salbatzailea: "Hasi dudana bukatuko dut."

Ni: "Orain beldur naiz zerbait gaizki egingo dudan." Salbatzailea: "Nire alaba, nirekin ez duzu gaizki egingo."

Ni: "Esan al diezadakezu zertxobait gehiago 'zorrotz agintzeaz'?"

Salbatzailea: "Zure 'bai'k 'bai' esan nahi du, eta zure 'ez'k 'ez' esan nahi du."

Ni: "Jaun maitea, gaur ohikoa baino indartsuago sentitzen dut zu ere Aita zorrotza zarela. Imaginatu al dut hau?"

Salbatzailea: "Nire alaba, munduko krudelkeriak handiak dira. Denbora laburbildu dut. Etsaiak nonahi daude. Jendeak ez daki zer egiten duen. Etsaiak nahi duena asko onartuko dut. Jendeak damutu behar du."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, eman grazia eta errukia guztiei. Prest nago zurekin arimak salbatzeko. Zure esanetara nago guztiz. Egin nirekin nahi duzuna, nahi duzun unetan. Oso maite zaitut, nire on eta errukitsua den Triunitateko Jainkoa."

Salbatzailea: "Nire alaba, izan pixka bat gehiago pazientzia une egokia iritsi arte. Zurekin nago; ez kezkatu horregatik. Eutsi nire eskuari."

Ni: "Jesus, erregeen erregea, egingo dut." Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut. Bakean zoaz." Ni: "Gora Jaun Jainkoa."

12:00ak, klinikako kapera.

Salbatzailea: "Zerbait idatzi dezazun nahi dut. Nire nahia bete dezazun nahi dut." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zein da zure nahia?"

Salbatzailea: "Jasotzen dituzun estigmak amaierara arte eramatea nahi dut."

Ni: "Nire Jauna, hau zurekin egingo dut, maite zaitudalako, zure borondatea delako eta arimak madarikaziotik salbatu nahi ditudalako."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: estigmak arazo eta zailtasun asko ekarriko dizkizute. Zure arazo eta zailtasun guztiak eman iezadazu; nik guztiak konponduko ditut. Ez ekin ezeri bakarrik. Niri men egin behar didazu. Nire alaba, lehenik eta behin niri entzun behar didazu."

Nire alaba, nahi dut nire aurrean apala izan zaitezen."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, obedientetzeko grazia eskatzen dizut. Oso beharrezko dudan bertute handia da."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau; gaur obedientzia jasoko duzu. Nire nahia da hori zuretzat ematea."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, eskerrik asko." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bakean zoaz."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko abuztuaren 21a – ostirala.

10:00etan medikuen gelan:

Atzo ia idazteari guztiz utzi nion. Minduta nengoen, idazten eta ulertzen hain txarto dudalako. Jesusen maitasunagatik idazten jarraitzen dut.

Salbatzailea: "Nire borondatea da zuk idaztea. Nire alaba, ez da luze idazten utziko duzun arte. Beste norbaitek idatziko du zuretzat. Ordu arte, egin behar duzu oraindik Gedund izan behar duzu."

"Idatzi, nire alaba, zure senarrari Gurutzearen sufrimendua emango diot."

Ni: "Hori idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi. Onartu egin behar du eta beste aukerarik ez du."

Ni: "Jauna, ez dut jakin nahi zein probak jasango dituen. Bakarrik dakit zuk ematen badizkio, bere onerako izango dela. Mesedez, ez utzi huts eginda. Badakit arduragabea dela."

Salbatzailea: "Nire alaba, atzera itzultzeko denbora ematen ari naiz."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Zure senarrak nik nahi dudana egingo du. Zigorra beharrezkoa da."

Ni: "Salbatzailea, atzo ez ninduten ulertu."

Salbatzailea: "Nire alaba, nirea zara. Gutxi ulertuko zaituzte, ez zaituelako, baizik eta ni naizelako, eta nik ulertzea ez dutelako nahi. Ez dute guztiak egia jasaten. Idatzi, nire alaba: Ni naiz egia. Ez harritu jendeak horrela tratatzen zaituenenean."

Horrela tratatu ninduten haiek ere garai hartan. Jarraitu apala eta adeitsua izaten." Ni: "Jauna, apaltasuna eta adeitasuna eskatzen dizkizut. Ez ditut nahikoak. Mesedez, eman iezadazu maitasun asko, nik zabaltzeko. Zure maitasunarekin bakarrik lor dezaket dena."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, atsegin dut nola jokatzeko duzun. Ez zaitez errudun sentitu hau ez dela zuzena pentsatzeagatik. Zurekin nahi dudana egiten dut. Besteek ez dute hau gustuko. Denek niri egokitu behar didate. Hori ere nire borondatea da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, egin nahi duzuna." Denbora

pixka bat igaro ondoren:

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi hau. Nire plana gauzatzeari ekin diot. Nire eskutik bost estigmak jasoko dituzu. Nire 'BAI' bat 'BAI' da. Ez zaizu minik ez graziorik faltako. Begira egon eta prest egon."

Ni: "Jaungoiko maitea, orain hainbeste maite zaitut. Orain zure besoetan botatzen naiz eta betirako zure bihotzean geratu nahi dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, betirako nirea zara. Inork ezin gaitu gehiago bereiziko. Orain bereiztezinak gara. Orain nire maitasuna isurtzen ari naiz zuregan, etorkizunean aurrean duzun guztia gairatzeko. Maitasun honekin dena menderatuko duzu."

Ni: "Jauna, sentitzen dut bihotza erretzen ari dela, eta gero eta beroago dagoela." Ni: "Nola lortzen duzu hori?"

Salbatzailea: "Ni maitasunaren Jainkoa naiz."

Ni: "Hain ederra da. Ez duzu gehiago haserreaz pentsatzen. Uste dut maitasunak haserrea desagerrarazi duela."

Salbatzailea: "Hala da, nire alaba."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, grazia handi honengatik." Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Beti bezala, eskerrak emateko otoitz bat egin nuen.

18:30: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko abuztuaren 22a — Larunbata

7:30 – 9:00: Otoitza – Batasuna.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, hitzetik hitzera."

Ni: "Bai, nire maitasun noblea."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure dedikazio osoa nahi dut."

Ni: "Jauna, dagoen guztia jada eman dizut. Oraindik eman ez dizudan zerbait al dago?"

Salbatzailea: "Eman iezadazu zure zentzumenen jabetza."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, Zuri ematen dizkizut. Dena Zuri dagokion beza." Salbatzailea: "Zuretzat ikusiko eta entzungo dut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, niregandik beste zentzumen batzuk jasoko dituzula. Besteek ikusten ez dutena eta entzuten ez dutena ikusiko eta entzungo duzu."

Ni: "Jauna, hau mistizismoaren zati bat al da?" Salbatzailea: "Bai, mistizismoaren zati bat da."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, estigmatuei dagokienez oraindik zure baimena behar dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maite eta errukitsua den Jesus, nire ulertezin eta amaigabe den maitasuna, nire baimena ematen dizut nire gorputzean estigmak inprimatzeko; nire gorputza orain zure gorputza da. Eta hau arim guztien salbamendurako eta asmo oneko bekatunen bihurketarako da."

Salbatzailea: "Nire alaba, hori nahikoa da niretzat." Salbatzailea: "Hori berriro egiaztatu behar nuen."

Salbatzailea: "Zuk zara nire alaba maiteena."

Ni: "Jauna, hau idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi."

Ni: "Jauna, ezin dut ulertu zuretzako maiteena naizela." Salbatzailea: "Bai, hala zara, nire alaba."

Ni: "Jauna, beldur naiz ni naizela bekataria handiena."

Salbatzailea: "Hori uste duzu hain txikia zarelako."

Ni: "Ai, Jauna, zure maitasunagatik berriro gose naiz; ezin asekoa naiz. Mesedez, murgil nazazu zure maitasun-iturriaren barruan, berriro inoiz ez nazaten egarririk izan."

Salbatzailea: "Paradisuan bakarrik izango zara perfektua eta berriro inoiz ez zara egarriko."

Ni: "Jauna, uste nuen lurrean Paradisua dagoeneko existitzen dela norbaitek Dendik dena ematen duenean." Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik zure jantzia duzu."

Ni: "Zer esan nahi duzu 'jantzi' esatean?"

Salbatzailea: "Zure gorputza. Paradisurako hasierako fasean zaude, Infernurako hasierako fase bat dagoen bezala."

Ni: "Horrek esan nahi al du oraindik Purgatorioan amaitu nezakeela?"

Salbatzailea: "Nire alaba, utzi hori niri. Poz zaitez nirekin egoteaz."

Salbatzailea: "Orain arte nire nahia bete duzu. Nigan eta nirekin zaitez, eta zure aurrean dagoen guztia ere beteko duzu."

Ni: "Nire Jauna, nire Aita maitagarria, hainbeste maite zaitut ezen ez dudala beste nahirik zure nahia betetzea eta beti zure baitan eta zurekin egotea baino." Salbatzailea: "Zure gaindi bedeinkapena isurtzen dut, nire alaba, Aitaren, Semearen eta Espiritu Santaren izenean. Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Gora Jesus eta Maria, orain eta betiko. Amen."

16:30etatik 17:15era bitartean, Roteko elizan otoitz egin nuen eta Vogt aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen.

18:15etan, Mingolsheimeko elizan Meza Santuan parte hartu nuen. Adriana han zegoen. Nik lurrean belaunik eginez eta Aita Kesenheimerengandik Komuniun Santua jasotzean, zerbait ederra ikusi zuen.

Gaueko 21:00ak aldera, Dolorosoaren Errosarioa otoitzatu nuen.

1992ko abuztuaren 23a – igandea

8:20etan: Beti bezala, komunitik lehen otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Zure eginkizuna da arima asko Niregana eramatea. Maite itzazu guztiak. Arima bakoitza maite dut, batak bestea bezainbeste. Inor ez epaitu."

Atzoari buruz galdetu nuen, Mingolsheim parroko apaizaren aurrean belaunik nengoela eta erasopean nengoela. Komuniun Santua hartu aurretik bakean nengoen, eta bakarrik komuniunaren ostean eta batasunaren ondoren izan nuen berriro bakea.

Salbatzailea: "Espiritu zikinak beti zure inguruan daude, eta beti erasoko dizute. Honetatik ez zara libratuko. Ez izan beldurrik; zurekin nago."

Ni: "Jauna, zurekin banago, zergatik utzi zenuen espiritu zikinek erasotzen nindutela belaunik nengoela?"

Salbatzailea: "Horrela ikus dezazun nola borrokan ari diren espiritu zikinak norbaitek Nire aurrean belaunik egiten duenean."

Ni: "Eskerrik asko, Jauna. Espero dut besteek irakaskuntza hau onartuko dutela eta sakrifizioak egingo dituztela, Komuniun Santua jasotzean zure aurrean belaunik eginez."

Salbatzailea: "Nire alaba, zerbait nahi nuke zuregandik."

Ni: "Bai, Jauna, emango dizut, zer nahi duzun jakin gabe."

Salbatzailea: "Zure 'bai' nahi dut gauza guztiei."

Ni: "Jauna, ondo entzun al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitagarria den Jainko Trinitarioa, denori 'bai' esaten dizut." Ni: "Jainko maitea, baina mesedez, utzi nazazu 'bai' esaten dudanean zuk zarela aitortzeko. Horretarako, espirituak bereizteko dohaina ere behar dut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba; espirituak bereizteko grazia jasoko duzu; ez da luze izango."

Salbatzailea: "Nire alaba, benetan dena eman didazu." Ez nuen hori idatzi nahi.

Salbatzailea: "Idaz ezazu. Nire lana hasi daiteke."

Ni: "Nire Jauna, oraindik maitasuna eman al diezadakezu? Nire arima maitasun gehiago desiratzen du. Maitasun asko behar dut; dudana ez da nahikoa. Ogia eskatzen duen eskegile baten moduan sentitzen naiz. Zu zara maitasunaren sua pizten duen sua. Barnean murgiltzen naiz

maitasun honetara"

Salbatzailea: "Oraindik ezin duzu hori jasan. Ordain-saminak jasoko dituzunean, nik ere jasango ditut. Nire alaba, ez zaizu maitasunik falta; zurekin nago."

Ni: "Bai, nire Jauna. Gure esku dagoenarekin konformatu behar da." Ni:

"Zer egin behar dut Federal Kanzilari Kohl-ek bidalitako gutunarekin?"

Salbatzailea: "Nire alaba, itxaron pixka bat gehiago. Oraindik inspiratuko zaitut zer egin behar duzun. Jarraitu politikarien alde otoitz egiten."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut. Bakean zoazke." Ni:

"Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, denagatik."

10:00etan Gorrizko Meza Santua.

13:00etan: Errosarioa eta otoitzak.

Arratsaldean buruko mina handia nuen, baina Salbatzailearekiko maitasun handia sentitu nuen.

1992ko abuztuaren 24a – Astelehena

9:45:

Ni: Jaungoiko maitea, atzo buruko mina taupaka eta gogorra izan nuen, eta berriro ere gaur goizean 3:00etatik 6:00etara bitartean.

Salbatzailea: "Nire alaba, hauek nire aldetik ordain-sufirimenduak ziren."

Ni: "Salbatzaile maitea, atzo gauean bi ordu eta erdiz lo egin nuen; orain lan egin behar dut, eta gaur arratsaldean otoitz-talde bat dago. Une honetan gauean lo egin izan banuen bezala sentitzen naiz. Hori Zure grazia al da?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, bestela ezin izango zenuke aurrera egin."

Ni: "Asteburuan Aita Gebhard Heyderrengana joan behar ote dudan galdetu nahi nizuke; hori al da zure nahia?"

Salbatzailea: "Nire alaba, joan Aita Gebhardengana; joan harengana."

Ni: "Zuregandik jasoko ditudan estigmaki buruz berari esan al dezaket?" Salbatzailea:

"Berari esan behar diozu, edo idatzitakoa irakurri berari."

Ni: "Jauna, noiz hartu behar dut oporretarako eguna?"

Salbatzailea: "Irailerako erreserbatu beharko zenuke."

Ni: "Atzo kezkatuta nengoen Luxenburgoko Claudiusi (estigmatari buruz) esan niona zuzena ote zen."

Salbatzailea: "Ez zenuen zuk hitz horiek esan, nik esan nituen. Ez kezkatu horregatik gehiago. Zuk nire tresna hutsa zara."

Ni: "Salbatzaile maitea, atzo izan al zen barkamenerako sufrimenduen hasiera?" Salbatzailea: "Bai, hori izan zen hasiera."

Ni: "Maitea Salbatzailea, beste zerbait jakin behar dudana al dago?"

Salbatzailea: "Idatz ezazu, nire alaba, niregandik jasoko dituzun estigmak; laster gertatuko da."

Ni: "Jauna, hori jada esan didazu."

Salbatzailea: "Prest egon zaitez nahi dut." Ni: "Zer esan nahi duzu 'prest' esatean?"

Salbatzailea: "Ni egoki deritzodan unean jardun ahal

izateko." Ni: "Jaungoiko maitea, zer esan nahi duzu

'etorkizun hurbilean' esatean?"

Salbatzailea: "Edozein unetan, edozein ordutan edo edozein egunean gerta

daiteke." Ni: "Prest egon behar dudala esan zenidan – prest egoteak zer gehiago esan nahi du?"

Salbatzailea: "Handikeriaz jokatu behar duzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskaintzen dizut grazia handia izateko eta prest egoteko, zuk nahi duzun bezala."

Salbatzailea: "Nire alaba, orain bertan ematen dizut grazia hau. Baina handitasuna dutenak gutxi dira."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut grazia handi honengatik."

Ni: "Nire maitea Jesus, nire bihotza sua bezalaxe erretzen ari da. Ai, nire suzko maitasuna, zuri maitasun handiena diotsut. Sinesten dut maitasunak sufrimendu guztiak gainditzeko dituela."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala izango da."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, zuregandik gauza guztientzat pazientzia eta maitasuna espero ditut. Hauek ez zaizkizu faltako; besterik gabe, ematen jarraitu behar duzu."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, atzo zurekin sufrimenduan poza hartu nuen." Ni: "Eta nik, Jauna, hainbeste maite zintudan sufrimenduetan; hori nire ulermenaren gainetik dago."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da. Nire maitea alaba, eskerrak ematen dizkizut. Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari."

Kroaziako paziente bati erradiografia egin nion. Jainkoari buruz hitz egin nionean, biok bedeinkatuak izan ginen. Pazienteak negar egin zuen eta pozik alde egin zuen.

Beste paziente bat etorri zen Hamburgetik, 1909an jaioa.

Esan zidan Jainkoa ez zegoela eta iraganaren aurka kexaka hasi zen. Ura santu pixka bat bota nion eta bedeinkatu nuen, berak konturatu gabe. Ondoren kexaka jarraitu zuen, batez ere Aita Santuaren aurka.

Esan nion orain Jainkoaren epaimahaiaren aurrean egongo balitz, infernura joango litzatekeela. Ondoren otoitz egin behar zuela esan nion.

Hori entzutean, otoitz egin baino bere sudurra moztea nahiago zuela erantzun zuen. Nik esan nion bere sudurra mozteko eta alde egiteko.

Horren aurretik, jada berarengatik otoitz egin nuen; ondoren, Bibliako pasarte bat etorri zitzaidan gogora: 'Ez bota zure perlak txerri aurrean.'

Beste paziente bat etorri zen Errusiatik, Volga eskualdekoa. Urte asko zeramatzan Siberian lanean. Apala zen eta eman nizkion otoitz-txarteekin pozik geratu zen.

18:30 – Errosarioa eta Meza Santua.

20:00 – Otoitz-taldea.

1992ko abuztuaren 25a – asteartea

1992ko abuztuaren 26a – asteazkena

10:00etan Medikuen gela:

Ni: "Mesedez, nire Jauna eta Jainkoa, 'denbora laburrena' esateko beste hitz bat esan al diezadakezu?"

Alemanez hori ez dago."

Salbatzailea: "Nire alaba, baina zuk ulertu duzu." Ni: "Bai, baina besteek ez dute ulertzen."

Salbatzailea: "Nire alaba, besteek ulertuko luketen moduan esango banizuke, zuk ez zenuke ulertuko. Zuri ari naiz hitz egiten, ez bestei."

Ni: "Bai, Jauna, zuk esan bezala onartuko dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, ez duzu denbora askorik geratzen estigmak jasotzeko. Nire alaba, adi entzun iezadazu. Ni naiz zure Jauna eta Jainkoa. Besteek saiatuko dira denetik atzera botatzen. Ez egin kasurik haiei. Nirekin, denak ezagutuko dituzu. Benetako maitasuna nigan dago. Nire maitea, idatzi hau: inork inoiz baino jeloskor gehiago izango dituzu."

Ni: "Jauna, hau guztia jasateko al dut?"

Salbatzailea: "Ezinezkoa zaizu hori egitea, nire alaba; zurekin batera jasango dut." Ni: "Nire Jauna, kendu iezadazu 'ni' hau."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure 'ni' Ni naiz."

Ni: "Hori oraindik nire ohitura bat da, apurtu behar dudana."

Ni: "Nire Jauna, aspaldi nago zain; ezer ez da gertatu, ez duzu ezer esan – orain nire lanera itzuli behar al naiz?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zure arima indartu dut, denetarako ausardia izan dezazun." Ni:

"Horrek esan nahi du orain ausarta naizela."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Nire alaba, ausartak maite ditut guztien gainetik. Zuri maitasuna diot; bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

19:00 — San Rokeko Kapera Santuko Meza.

1992ko abuztuaren 27a — Osteguna

10:00etan Elkarteko medikuen gelan:

Salbatzailea: "Nire alaba, entzun al

didazu?" Ni: "Bai, Jauna, entzun zaitut."

Orduan ez nuen ezer entzun denbora batez, Dr. Hermann sartu zelako. Geroago:

Ni: "Salbatzaile maitea, zerbait dator niregana?"

Salbatzailea: "Bai, azotatzea; onartu dena." Ni:

"Bai, nire Jauna, hala egingo dut."

Ni: "Nola jakin dezaket hori Zuregandik datorrela?"

Salbatzailea: "Ez zaizu maitasunik faltako. Eskaini hobiako bekatari larrientzat." Ni: "Bai, Jauna, hobiako bekatari larrientzat eskainiko dut."

Salbatzailea: "Prest egon, nire alaba." Ni:

"Egunekoa izango al da ala gauekoa?"

Salbatzailea: "Gauekoa, nire alaba."

Ni: "Zigorra odolik gabea izango al da, ala odoldun zigorra?" Salbatzailea:

"Odoldun zigorra izango da."

Salbatzailea: "Jasan mina."

Ni: "Bai, egingo dut, Jainko maitea, hainbeste maite zaitudalako. Nire Jauna eta Jainkoa, azotearen ondorengo eguna zure eskuetan jartzen dut. Ez naiz kezkatzen hurrengoan zer gertatuko den eta hala izango da."

Salbatzailea: "Nire alaba, zuregatik kezka hori neure gain hartu dut."

Ni: "Bai, Jauna, nahi duzun bezala izan bedi. Maite zaitut, Jauna eta Jainkoa, inoiz maite zaitzakedala pentsatu nuen baino gehiago."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure baitan zigortua naiz. Min hori elkarrekin sentituko dugu. Zure jasateko gai zaren neurrira arte utziko dizut. Nire alaba, nire uztarria gozoa da."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Nahikoa da. Nire alaba maitea, bakean zoaz." Ni:

"Eskerrik asko, Jauna eta Jainkoa."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

1992ko abuztuaren 28a – ostirala

10:00etan:

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hau esaten dut orain, ez dakidalako zer nahi didazun edo ezer egin behar dudan; 'BAI' esaten diot. Nire Jauna, egin nahi duzun bezala. Dena zure gorazarre handiagorako eta arimen salbazioarako."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure asmoak ezagutzen ditut. Oso atsegin zaizkit. Nire borondatea da zu neure baitan eramatea. Orain arte probak gainditu dituzu. Beste batzuk oraindik etorri behar dira."

Ni: "Jauna, beldurtu behar al naiz ez ditudala gaindituko?"

Ni: "Ai, nire Jauna eta Jainkoa, orain nahi bakarria daukat, eta hori da inoiz ez banindateela zuregandik bereizi, sufrimendu handien erdian ere."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Sufrimendu handiak nire sufrimenduak dira. Ordainsarmentzeko sufrimenduak jasoko dituzu, bost zauri sakratuak, denak aldi berean. Utzi eragiten." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, utziko diet eragiten."

Salbatzailea: "Zure barruan, zurekin eta zure ondoan egongo naiz. Espiritu zikina ez da zure ondoan egongo."

Ni: "Ekitaldi hau oso gertu al dago?"

Salbatzailea: "Hain gertu dago non edozein unetan gerta daitekeen."

Ni: "Jauna, esan zenuen Roteko elizan gertatuko zela."

Salbatzailea: "Denbora laburbilduz, nola nahi dudana erabakiko dut." Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Jauna, beti duzu arrazoiak." Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, nire baitan ez dagoela ezer gaizkirik."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba: nirekin jasango duzun guztia zeruan zure sari handia izango da."

Ni: "Jaungoiko maitea, berriro galdetu nahi nizuke ea estigmak agerian eramatea komeni zaidan eta ea aurrekoan ondo ulertu nuen. (Hau da, eskularru edo estalkirik gabe.)"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, jasotzen dituzunean, erakutsi argi eta garbi. Horrela eramatea nahi dut."

Ni: "Bai, Jauna, ulertu dut; hala egingo dut." Ni: "Eta ostiraletan odola botatzen badute?"

Salbatzailea: "Orduan, nik agintzen dizudana egingo duzu. Ez kezkatu besteek esaten dutena; beti egin nik esaten dizudana."

Ni: "Jaungoiko maitea, beste zerbait idatzi behar al dut, edo atzealdera joan naiteke erradiografia egiteko?"

Salbatzailea: "Zoaz, bete zure betebeharra, nire alaba maitea; zurekin nago. Ni naiz zure bakea." Ni: "Nire Jesus maitea, joan gaitezen lanera, beraz."

Ni: "Bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut denagatik."

18:30 Arrosarioa eta Meza Santua, gorrizko ornatuetan.

Komunio Santuaren ondoren, Salbatzailea galdetu nion Aita Gebhard Heyderi joan behar nintzen ala ez.

Salbatzailea: "Joan zaio, nire alaba, joan." Ni:

"Onartuko nau?" Salbatzailea: "Onartuko zaitu."

1992ko abuztuaren 29a — larunbata

7:15etan Rot-en, etxean:

Egiazki, Regensburg-eko Aita Gebhard-engana autoz joateko asmoa nuen, baina lehenik idatzi behar nuela sentitu nuen. Kanpoan ekaitz bat zegoen. Tximista eta trueno ozenak entzuten ziren, eta goizeko lehen orduetan zen.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, idatzi. Zailtasun asko etorriko zaizkizu. Horietako bat da oraindik ez duzula zure ondoan dagoen apaizik. Gebhard aita da bakarria. Pozten nau haren bila zoazela. Entzun adi-adi. Hark bitartean hitz egingo dizut. Gebhard aita da zuretzat apaiz egokia."

Ni: "Jaungoiko maitea, zuk esandakoa irakur dezakedala?"

Salbatzailea: "Bai, dezakezu."

Ni: "Zein zailtasun bestelako daude?"

Salbatzailea: "Jendea sinesgaitza da. Fede faltsu bat dute. Zure inguruan etsai asko dituzu."

Salbatzailea: "Ez zaitut utziko. Nirekin, denak gaindituko dituzu. Nire alaba, idatzi hitz bakoitza."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Ahotsa: "Jasoko dituzun estigmak – edozein unetan gerta daitezke, baina nik zehaztuko dut ordua."

Ni: "Nor zara orain, 'Ni'?"

Ahotsa: "Idaz ezazu, nire alaba; Aita Jainkoa da orain zurekin hitz egiten duena."

Ni: "Nire Jauna eta nire Jainkoa, ezin dut hau ulertu, baina esaten duzuna sinesten dut." Aita

Jainkoa: "Ni neu, nire Semeak eta Espiritu Santuak hautatu zaituzte. Eta Trinitateko Jainkoarenak zara. Zure Zeruko Amak zure ondoan egongo da eta zurekin geratuko da nire Semearekin batera atxikimendua sufritzen duzun bitartean. Ni, nire Semea eta Espiritu Santua zurekin gaude. Nire alaba, aurretik dituzun zailtasun guztiak, bata bestearen atzetik, gaindituko dituzu,

gurekin. Zure Gurutzearen Bidea ere nire Gurutzearen Bidea da.

Azkeneraino ibiltzea egokituko zaizu."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, zurekin gurutzearen bidea azken arte ibiliko naiz."

Ni: "Zuri eskatzen dizut pazientzia, iraunkortasuna eta erresistentzia, eta maitasun handia."

Aita Jainkoa: "Nire alaba, hauetako ezer ez zaizu faltako."

Ni: "Jaungoiko maitea, uste nuen Jesusek estigmak jasotzeko ordua aukeratu zuela."

Jainko Aita: "Nik naizena, Jesus eta Espiritu Santua ere bada. Bat gara. Banandu ezinak gara."

Ni: Pentsatzen ari nintzen nire sufrimenduetan maitasun gutxi jasoko nuela.

Aita Jainkoa: "Ni maitasuna naiz; sufrimendua barkamena da. Bekatariengatik sufrituko duzu, nire alaba."

Ni: "Ulertzen dut, nire Jauna eta Jainkoa. Ai, nire maitasun handia, ez nazazu inoiz zuregandik bereizi."

Aita Jainkoa: "Nire alaba, ez zaizu ezer faltako Trinitateko Jainkoarekin. Orain bedeinkatzen zaitut, nire alaba:

Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoaz, nire hautatutako alaba."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. bedeinkatua eta goraipatua izan bedi ahalguztidun eta errukitsua den Jainko Hirukoa."

-Regensburg-

Gutuna idatzi ondoren, Regensburg-era autoz joan ginen. Bidean, nire senarra espiritu zikin batek torturatuta zegoen. Oso asko otoitz egin behar izan nuen. Kanpoan ekaitz bat ari zen bortitz. Regensburg-era iritsi ginenerako, nire senarra berriro ondo zegoen eta ekaitzak pasatu egin ziren.

Aita Gebhardekin elkartu nintzen eta hasieran erdi orduz hitz egin genuen.

Ondoren, monasterioaren parte den elizara sartu nintzen. Sakramentu Santua agerian zegoen eta adoratzeko zen. Apaizak Rosarioaren otoitza gidatu zigun. Ondoren, isiltasuna nagusitu zen.

Arratsaldeko 17:15ean, karmelitar monasterioan, Salbatzailea entzun nuen eta gero bere hitzak idatzi nituen Sakramentu Santuaren aurrean.

Salbatzailea: "Zure senarrarekin hitz egingo dut Aita Gebhard-en bitartez, nire estigmak jaso ditzazun. Ziur zaitenez, dena ondo egongo da; ez duzu beldurrik izan behar."

Ni: "Jauna, zer gertatuko zaio nire semeari?"

Salbatzailea: "Zure senarrak esango dio zure semeari stigmak agertzen direnean."

Salbatzailea: "Eskerrak ematen dizkizut hona etortzeagatik."

Ni: "Hemen etortzea nahi zenuen?" Salbatzailea:

"Bai, hemen etortzea nahi nuen." Ni: "Orduan zure nahia bete dut."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Altxorra zara." Ez nuen hori idatzi nahi.

Salbatzailea: "Idaz ezazu."

Ni: "Jauna, zergatik deitzen nauzu altxorra?"

Salbatzailea: "Altxorra preziatua da; zaindu egin behar da."

Ni: "Jauna, zure eta Jainkoaren Amaren babespean nago." Salbatzailea:

"Idaz ezazu hori. Bai, hori zara, nire alaba. Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Monastegiaren elizan ni neu ahaztu nintzelako, senarrak ordubete baino gehiago itxaron behar izan zidan. Azkar joan nintzen berarengana.

Autokarabana Danubioko aparkalekuan utzi genuen. Arratsaldeko 18:30 aldera Gebhard aitarekin elkartu behar nuen.

Gebhard aita iritsi zen eta hitz egin genuen. Ondoren, Gebhard aita monasterioko bere gelara joan zen bi orduz inguru.

Itzuli zenean, Gebhard aitarenak Andra Mariaren estatua handi bat ekarri zigun, gure kapera baterako pentsatua zegoena. Gebhard aitak nire senarrari niri buruz jakin beharrekoa eta niretzat etorkizunean zer zetorren esan zion. Nire senarra ere Gebhard aitarekin konfesarera joan zen.

Nire senarra joan ondoren, Aita Gebhardekin erlijioaz hitz egin genuen eta nik egunerokoaren irakurketa jarraitu nuen berarentzat. Gaueko 21:00ak aldera, nire senarra eta biok Aita Gebhard monastegira lagundu genuen.

Jesus aurkitu nuen Aita Gebhardengan, eta niretzat bedeinkapena da berarekin berriro egoteko aukera izatea. Apaiz apala da, maitasunez eta lasaitasunez betea. Egia argi eta garbi esaten du, denean zehatza; Bibliako ikertzaile ona da, Biblia ondo azal dezakeena. Orain, hain premiaz apaiz on bat behar dudanez, berak laguntzeko prest dago.

Tamalez, gaur egungo apaizek ezin dute lagundu, beraz joan behar dut

Aita Gebhard Maria Heyder. Eskerrak eman Jainkoari apaiz hau eman izanagatik.

1992ko abuztuaren 30a – igandea

Regensburg-en, Danubioko aparkalekuan dagoen 'Salve Regina' izeneko kamper-ean:

7:45etan, Otoitz Elkarteak:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, idaz ezazu."

Bat-batean beroa eta maitasuna sentitu nuen.

Salbatzailea: "Ni maitasuna naiz. Nire alaba, ez zaitut utzi; zurekin nago." Ni: "Zurekin geratuko zara?"

Salbatzailea: "Nirea zara."

Ni: "Ai, nire Jauna, zurekin hain goxoa da."

Salbatzailea: "Nire maitea den alaba, idatzi hori. Atzo Aita Gebhardekin hitz egin zenuena zuzena zen. Niregandik jasoko dituzun estigmak laster gertatuko dira. Hain hurbil dagoenez, jada gertatu izan balitz bezala da. Zurekin nago; ez kezkatu ezerengatik." Ni: "Jaungoiko maitea, posible al da azotea gero jasoko dudala?" Salbatzailea: "Nahi dudana egin dezaket."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: nahi dut zure eskuetan estigmak irekita eramatea, lotu gabe. Hori eskatzen dizut."

Ni: "Baina zergatik da hain garrantzitsua hori?"

Salbatzailea: "Estigmatetatik argia distiraraziko dut." Ni: "Jauna, argi ikusgarria al da?"

Salbatzailea: "Iluntasunean daudenek ikusiko dute. Ai, nire alaba, iluntasunean hainbeste daude. Argi hau behar dute berriro ikusteko."

Ni: "Eta hotza?"

Salbatzailea: "Ni maitasunaren sua piztua naiz. Nirekin hotzik ez duzu sentituko."

Salbatzailea: "Nire alaba, beste zerbait idatzi dezazun nahi dut. Ez utzi hasieran kazetarik argazkiak ateratzen. Horrela jakin-min handia saihestuko duzu. Jakin-mina espiritu ez garbi batetik dator.

Kazetaririk gabe, jendea zuregana eramango dut. Ez utzi jakin-minak eragiten. Ez ahaztu, ni naiz Stigmak daramatzen Jauna. Zuk zara nire tresna. Nire alaba, nirekin ez duzu beldurrik izan behar. Maite zaitut, eta arriskuez ohartaraziko zaitut. Entzun adi nire ahotsa. Nire ardiek nire ahotsa ezagutzen dute.

Ni: "Nire maitea Jesus, ulertu dut. Eskerrak ematen dizkizut bihurketa guztiengatik eta jada eman dizkidazun grazia ugariengatik."

Salbatzailea: "Nire alaba, adi egon; bakean joan." Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari."

Goizeko 9:30etan, Ogi Santuenen Erakusketan otoitz egin nuen.

9:45etan, Karmeñtarren monasterioan Meza Santua ospatu zuten, eta guk bertan parte hartu genuen. Bazkalostean, Gebhard aita gure motorhome-era etorri zen gu ikustera.

Kruzilu bat eman zigun. Malkoak isuri zitzaizkidan aurpegian. Etxean, horman, gutxi gorabehera tamaina bereko kruzilu bat genuen zintzilik, eta itzuli egin behar izan nuen – ez baitzen gurea. Kruzilu hark atsegin handia eman zidan, eta bihotz astunarekin utzi nuen.

Eta orain, 24 ordutan, beste gurutze bat jaso dugu, bost zauri santuak gorritz markatuta dituen gurutze bat.

Regensburg-era abiatu aurretik, Salbatzailea eskatu nion, bere nahia bazen, seinale txiki bat emateko, bide egokian nengoen ala ez erakusteko. Orain badakit – eman zidaten gurutze bat.

Gebhard aitaren aurrean berriro konfesatzera joateko baimena eman zidaten. Nire egunerokoan irakurri nionari adi entzun zion, eta gida, indar eta ausardia eman zizkidan, eta etorkizunean aurrean nituen sufrimenduei buruz kontsolatu ninduen. Bere kontsolamendua niretzat animo-iturri izan zen.

Gebhard aita mistizismoan aditua da, eta eskertuta nago irakatsi izan ninduelako. Salbatzaileak berak hitz egiten zuen modukoa zen, eta hitz horiek nire bihotzean sakonki grabatuta daude.

Gebhard aita-k guretzat kandela asko eta ura santua bedeinkatu zituen.

Etxera bidean, nire senarra bakarrik gidatu zuen bidaia osoan, inolako arazorik gabe. Pozik eta alai zegoen.

1992ko abuztuaren 31a – Astelehena

10:00 – Medikuen kontsulta:

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau."

Ni: "Bai, nire Jainko Hiru Batua, nire maitea Jesus."

Salbatzailea: "Hurrengo egunetan jasoko dituzun estigmak espero daitezke. Nire alaba, prest egon. Elizan gertatuko da. Nire borondatea da. Ez kezkatu ondoren zer gertatuko den."

Zure kezka guztiak neure gain hartu ditut. Zure tresna naiz. Idatzitako guztia ondo gorde.

Ni: "Jaungoiko maitea, zein da estigmaki buruz jakin behar dudana gauzarik garrantzitsuena?"

Salbatzailea: "Ni maitatzea. Maitasunez, dena gaindituko duzu. Maitasunik ez zaizu faltako.

Zurekin nago, zure ondoan eta zure barruan. Erabat Ni barruan zaude."

Salbatzailea: "Etorkizuneko egunetan zure bihotzean sua handia sentituko duzu. Nire maitasunaren sua da. Nire hautatu askok ezin izan dute sua hau jasan." Ni: "Jaungoiko maitea, baina su hau jasateko gai izango naiz?"

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Lehenengo alditik aurrera, denbora jakin batez ohean egon beharko duzu (minarekin – agian estigmak, uste nuen)."

Ni: "Eta otoitz-taldea?" Salbatzailea:

"Otoitz egiten ari dira."

Ni: "Ohean geratzen banaiz ere, nirekin egongo zara?"

Salbatzailea: "Beti zurekin nago."

Ni: "Nire Jauna, zure nahia izan dadila. Oso maite zaitut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, ni ere zuri hainbeste maitasun diot; bakean zoaz."

Ni: "Idatzitako bezala zuzena al dago?"

Salbatzailea: "Bai, eskerrik asko."

18:30 Arrosarioa eta Meza Santua.

20:00 Otoitz-taldea

1992ko irailaren 1a — asteartea

Medikuen gelan:

Salbatzailea: "Nire alaba, atzo dena ondo egin zenuen; ez utzi besteek eragiten."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Atzokoaren antzeko tentazioei maiz aurre egin beharko diezu. Indartsu egon. Beti utzi pertsona hauek nire esku."

Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Ni: "Jauna, zuk nahi duzuna idatzi nahi dut, ez nik nahi dudana."

Salbatzailea: "Nire alaba, esan duzunarekin pozik nago."

Salbatzailea: "Nire alaba, nahi dut etorkizunean dena nirekin kontsultatzea. Lehenik eta behin nirekin eztabaidatu. Zure bihotza niri isuri. Ez zaizun gustatzen dena lehenik kontatu iezadazu. Ezer behar baduzu, lehenik galdetu iezadazu. Dena eman eta hornitu dezaket. Ez zaizu ezer faltako. Ordainketa-min hauek direla eta, arima asko salbatuko dira.

Izan beti alai, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna, mesedez, eman iezadazu beti alai egoteko grazia."

Salbatzailea: "Nire alaba, grazia hau izango duzu. Nire alaba, zurekin nago. Bakean zoaz."

Ni: "Eskerrik asko, nire maitasun handia."

18:30: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Arratsaldeko 20:30ak aldera, Aita Gebhard Heyderrek deitu zidan, eta kontatu nion Salbatzaileak goizean eman zidan sekretuaz, eta bakarrik niretzat zena. (Salbatzaileak sekretu hori egiaztatu zidan 12:15etan eta berriro elizan, Komuniun Santua hartu ondoren.)

Aita Gebhardek kontsolatu ninduen sekretua berari konfiantzaz kontatu nionean.

1992ko irailaren 2a — asteazkena

10:00etan medikuen gelan:

Otoitz Elkartea!

Salbatzailea: "Hau idatzi dezazula nahi dut."

Ni: "Bai, Jauna, zer da?"

Salbatzailea: "Nire borondatea zen Aita Gebhardek deitzea, zuregana nire ahotsa entzuten duela frogatzeko. Berriro deituko dizu. Entzun adi-adi.

Nire alaba, idatzi hau: barkamenaren sufrimenduak gaur hasiko dira. Haiek ezagutuko dituzu, ni zurekin baitabilt.

Ni: "Nolakoak izango dira sufrimenduak? Odoltsuak, ala bestelakoak?" Salbatzailea: "Utzi zuregan heltzen."

Ni: "Bihar eta biharamunean lanera joan naiteke, beraz?"

Salbatzailea: "Bai, joan zaitezke."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, ulertzen dut." Ni: "Gaur igeri egitera joan naiteke oraindik?" Salbatzailea: "Joan igeri egitera."

Salbatzailea: "Nire alaba, beste zerbait esan behar dizut." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Utzi ematen ari naizuna eragiten." Ni:

"Jauna, zer ematen ari zait, mesedez?"

Salbatzailea: "Nire Bost Zauri Santuak."

Ni: "Jauna, barnean eragina izan dezaten utziko ditut. Mesedez, eman iezadazu indarra eta ausardia, maitasuna eta behar dudan guztia, zuk nigan lan egin dezazun, ahul naiz eta bakarrik ezin dut ezer egin."

Salbatzailea: "Nire alaba, hau guztia jasoko duzu."

Ni: "Jauna, ez dut beldurrik, ez dut zalantzarik, eta sinesten dut. Zuregan konfiantza handia dut. Zuri leial jarraitzen dizut, zeren eta badakit Zurekin nagoela, zure ondoan eta zure barruan. Zureganako maitasunarekin eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Nire alaba, zauden bezala jarraitu. Nire borondatea betetzen ari zara."

Salbatzailea: "Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba. Orain eserita geratu zaitezke."

(Agian horregatik izan nintzen eserita geratzeko gai, mediku bat sartu berri zelako eta ziur asko galdetu izango zuelako zer egiten nuen lurrean.)

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari; gora Jainko Hiru Batasunari." Kaixo.

Meza Mingolsheimeko San Roch kapera txikian.

1992ko irailaren 3a – Osteguna

Erradiologia saila — artxibo 10:30 eta 11:05 bitartean:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba,

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nire gidari espirituala."

Salbatzailea: "Niretzat zerbait egin behar duzu, nire alaba. Jasandako guztiak pazientziaz jasan behar dituzu. Hasiera oso zaila da. Nire hautatuetako inork ez du erraza izan. Denek egin dute zuk orain egiten ari zaren bide bera. Nire bost zauri santuak jasoko dituzu; badakizu noiz.

Ni: "Eguna bai, baina ez ordua. Goizean ala arratsaldean."

Salbatzailea: "Komunio Santua hartu ondoren. Bost estigmak aldi berean jasoko dituzu."

Ni: "Orduan minaz hilko naiz."

Salbatzailea: "Ez zara hilko. Zurekin nago. Jasateko gai zaren neurrira bakarrik utziko dizut mina."

Ni: "Oraindik medikuarengana joan behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez, ondoren ohera joan zaitezke." Ni:

"Oraindik ibiltzeko gai izango naiz?"

Salbatzailea: "Bai, oraindik ibiltzeko gai izango zara."

Ni: "Orain arte ezer gaizki egin al dut?" Salbatzailea: "Ez,

jarraitu orain arte egin duzun bezala."

Ni: "Jende batzuei elizara etortzeko eska diezaioket?"

Salbatzailea: "Bai, baina ez esan zer gertatuko den. Pertsona gutxi batzuei bakarrik esan. Gaur berriro atxikimendua jasango duzu. Gaur odoltsu egongo dira."

Ni: "Zigorra esan nahi duzu?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Mesedez, eman iezadazu grazia hori guztia jasateko."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez zaizu faltako. Zurekin nago, nire alaba. Oso maite zaitut; izan zaitez niretzat maitea."

Ni: "Bai, nire maitea Jesus, ni ere oso maite zaitut. Zuri leial jarraituko dizut."

Salbatzailea: "Nire alaba, idazten jarraitu. Zeruan etxe eder bat prestatu dizut."

Ni: "Eta hori idatzi egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, hori idatzi."

Salbatzailea: "Horregatik eskatzen dizut Gurutzearen Bide hau bukaeraraino ibiltzeko. Nirekin, lortuko duzu."

Ni: "Jesus maitea, nahi duzun guztia egingo dut, baina beti zurekin egongo banaiz bakarrik."

Salbatzailea galdetu nion estigmak jasotzeaz eta ohean egon behar nuenari buruz ondo ulertu nuen ala ez.

Salbatzailea: "Denbora jakin batean ohean egon behar duzu. Otoitz asko egin behar da."

Salbatzailea: "Etxean jasoko duzu Komunien Santua. Ni arduratuko naiz horretaz." Ni:

"Mesedez, eman iezadazu maitasun handia estigmak inprimatu aurretik."

Salbatzailea: "Hala egingo dut."

Salbatzailea: "Orain bedeinkatzen zaitut, nire alaba." Lurrean belaunikatu nintzen.

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoazte." Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari."

Ni: "Gorazarre izan dadila Jesus Kristoari eta Mariari. Eskerrik asko denagatik, nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus."

1992ko irailaren 4a — ostirala

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, nire gidari espirituala. Orain bihotzean dudana idatzi nahi dut. Atzo sakrifizio bat eskatu zenidan: gauean odola isuri arte azotatua izatea. Azotatua izateko prest nengoen, baina ez zenuen utzi, eta gaur Sakratu Zauriak niregan inprimatuko dira. Nola ulertu behar dut hau? Mesedez, lagundu iezadazu. Horiagatik ez zaitut gutxiago maite, eta Zuri leial izaten jarraitu nahi dizut."

Abraham eta Job gogora etorri zitzaizkidan, eta zenbait gauza argi geratu zitzaizkidan.

Ni: "Ez nauzu barkatu ordainsarpenaren sufrimenduetatik. Ez dut inoiz hain larriak eta hain luze iraun zuten buruko minik jasan. Eskaini nituen eta berriro jasotzeari uko egin ez nion. Apaiz moderno batek agian esango zuen tentazio hau deabruak bidalia zela, baina nik ez dut hori sinesten, zure maitasuna eta zure bakea inoiz ez baitziren falta izan. Ez nuen beldurrik etorriko zenaz. Zer esango didazu honi buruz, nire Jauna eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Entzun al didazu?"

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Idatzitako guztia zuzena da. Espero duzuna oraindik etorri gabe dago. Ni naiz denbora zehazten duena. Nire alaba, idatzi hau. Gaur gauean elizan egongo diren guztiak harrituta geratuko dira gertatuko denaz. Ia guztiakitsuak dira. Argia piztuko zaie. Jarraitu zure betebeharra betetzen, orain arte egin duzun bezala.

Nire lanaren fruituak jasoko dituzte. Ni zuhaitz biziduna naiz; zuk nire fruitua zara. Nire alaba, maite zaitut; bakean zoaz."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko irailaren 5a – Larunbata

8:00 — Otoitz Taldea

Salbatzailea: "Nire alaba, maite zaitut. Nire plana aldatu dut. Gauzak nahi dudan moduan jarraituko dute.

Ni: "Oker egin nuela pentsatu nuen, zuk gertatuko zela esan zenuena guztirako prest nengoelako."

Salbatzailea: "Nire alaba, dena ondo egin duzu. Ni naiz denbora zehazten

duena." Ni: "Esan zenuen Santu Komuniotik ondoren gertatuko zela."

Salbatzailea: "Hori alda dezaket."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dizut orain galdera gehiagorik egin. Esadazu zer nahi duzun. Honetaz ezer ez dut ulertzen, beraz, dena zure esku uzten dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, iritsiko da une bat non ez duzun beste aukerarik izango nire nahia bete baino."

Ni: "Jesus maitea, azaldu al dezakezu hau argiago niretzat? Ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Okerragoak diren garaiak etorriko dira."

Ni: "Mesedez, esan iezadazu, Jainko maitea, zer den etorriko den gauzarik

txarrena?" Salbatzailea: "Europako gerra handia."

Ni: "Beraz, ez dut kapera bat eraiki behar?"

Salbatzailea: "Bai, eraiki ezazu. Salbatuko da. Gerra gertu dago eta azkar zabaltzen ari da."

Pentsatu nuen ea oraindik estigmak jasoko nituen. Salbatzailea:

"Galdetu. Bai, jasoko dituzu. Nik zehaztuko dut eguna." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, Zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Otoi asko egin, nire seme-alabak, otoi. Satanen boterea neurgaitza da. Ni naiz horrela izatea onartu dudana. Niregandik urrundu den guztia kenduko du. Jendeak horrela nahi du. Bide zabala hautatu dute. Geratu nirekin leial, nire alaba, orain arte egin duzun bezala. Nire seme-alaba leialei zure Ama Zerukoaren, Mariaren, babes eman diet. Bere babes-mantalaren azpian daude; han ez dago etsaiarentzat tokirik. Egin otoitz zure Amari, otoitz egin maiz. Bere bitartekaritza ez dut ukako. Bere seme-alabak ez ditu utzi."

Ni: "Baina gerra hau gelditu daiteke." Salbatzailea:

"Gosete eta otoitz bidez bakarrik."

Ni: "Ezer egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez kezkatu aldeztu aurretik. Dena bere garaian etorriko da."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, Jauna, zure maitasunagatik eta zure aholkuagatik, eta gure etorkizunerako albisteengatik."

Salbatzailea: "Bedeinkatzen zaitut, nire alaba." Nik belaunik egin nuen.

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela, nire alaba. Bakean zoazela."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa. Gora Jesus Kristoren goraipamenak, orain eta betiko. Amen."

16:30etatik 19:45etara elizan otoitz egin nuen eta konfesatzera joan nintzen. Ondoren, Meza Santuan geratu nintzen.

1992ko irailaren 6a – igandea

7:30 – 9:20:

Orazio egin nuen eta berriro zalantza txiki bat sartu zitzaidala sentitu nuen; burua galdera askorekin beteta nuen. Ondoren, bihotzez otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, jasoko dituzun estigmak hurrengo egunotan agertuko direla. Ordua nik zehaztuko dut."

Ni: "Jauna, nor zara orain?"

"Ni!" Nire alaba, Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua gara orain zurekin hitz egiten ari garenak. Ez izan zalantzarik, nire alaba; mindu egiten nauzu. Erabat nirea zara. Ez duzu beldurrik izan behar. Geratu niregan leial eta irmo.

Ni: "Ai, nire Jauna eta Jainkoa, mesedez, barkatu nazazu; inoiz ez zaitut ulertuko, baina zure besoetan botatzen naiz eta haur txiki baten moduan besarkatzen zaitut. Nire maitea Aita, utzi gertatzen zure nahierara."

Salbatzailea: "Nire alaba, niregandik bost estigmak jasoko dituzu."

Ni: "Aingeru batek ekarriko zizkidanela uste nuen, Avilako Teresa santuarekin gertatu zen bezala. Agian apaiz batek hala esan zidalako."

Salbatzailea: "Nahi dudana egin dezaket."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, askoz argiago geratu zait. Ez da fidatu behar liburu batzuetan idatzita dagoenaz. Azken batean, zuk nahi duzun bezala egiten duzu." Salbatzailea: "Bai, hala da, nire alaba."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Zure bihotza niregandik etorriko den argi batek zulatu egingo du. Argi honek zure bihotza zeharkatuko du. Sua piztuko da zure bihotzean. Sua hau nire maitasuna da. Orduan ezin izango duzu nahi duzuna egin. Ni naiz zure baitan dagoen guztia. Nire nahia dena egingo duzu."

Ni: "Hori San Paulo bezalaxe dirudi."

Salbatzailea: "Nire alaba, jada gertatu dena errepikatzen ari naiz. Orduan nintzen Jainko bera naiz orain ere. Nire alaba, zuk nire tresna bakarra zara eta horrela jarraituko duzu, eta nik horretaz baliatuko naiz."

Ni: "Jauna, orain elizara joan behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, egin hori, nire alaba."

Ni: "Jada 9:15 da."

Salbatzailea: "Zure gain bedeinkapena isurtzen dut, nire maitea alaba." Nik belaunik egin nuen.

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoaz, nire maitea alaba."

Ni: "Gorazarre izan dadila Jesu Kristo. Eskerrak Jaun Jainkoari. Amen."

10:30etan meza santua, gorrizko ornatuetan.

13:00 Arrosarioa eta otoitzak.

1992ko irailaren 7a – Astelehena

Hiru asteko oporrak ditut.

8.30 am:

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire Aita maitagarria, nire ezkontide."

Salbatzailea: "Zure barkamenerako sufrimendua laster etorriko da." Ni: "Zer esan nahi du 'LASTER', nire Jauna?"

Salbatzailea: "Une egokia iristean, 'LAUSTO' erabakiko dut. Nire alaba, nahi dudana bezala izango da."

Ni: "Jauna, zuk nahi duzun bezala izango dena – ba al da baimenduta jakitea?" Salbatzailea: "Zure etorkizuna."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, izan bedi Zuk nahi duzun bezala eta Zuri atsegin zaizun bezala."

Ni: "Jesus maitea, une honetan zaila egiten zait, hau nire ulermenaren gainetik dagoelako eta munduko pertsona ergelena naizela sentitzen dudalako. Mundu honetan ez naizela lekuan sentitzen dut. Dirudenez, denek ni baino adimentsuagoak dira, Lehen Mailan nengoen bezala. Hori nahikoa da negar egiteko. Denek utzita sentitzen naiz. Zuk ere utzita sentitzen naiz. Medikuek esango lukete 'psikiatra bat ikusi behar duela', baina buruan ondo nago eta zain nago Zuk nahi duzuna jakiteko. Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, zure eginkizuna da niri jarraitzea eta nahi dudana egitea, nahiz eta dena horrela dirudien. Nire alaba, pozik nago zurekin; egiten duzun guztia gustatzen zait. Orain dituzuzen kezkak nire eskuetan utzi."

Ni: "Dena hain zaila da ulertzeko. Ulertzen ez dudana guztia zure eskuetan jartzen dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi. Orain pasatzen ari zaren proba hau ere hala izan behar da. Dena nire borondatea da. Jasoko dituzun bost estigmak argia emango dizute zuri eta beste batzuei, hobeto ulertu nazazun. Nire argirik gabe, oraindik iluntasunean zaude. Argia iluntasuna zulatu bezain pronto ikusiko duzu. Ni naiz argia eta egia.

Nire alaba maitea, azkenean gaur idatzi duzulako eskerrak ematen dizkizut. Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba.

Nik belaunik egin nuen...

18:30 Arrosarioa eta Gorrizko Meza Santua.

20:00 Otoitz-taldea.

1992ko irailaren 8a – asteartea

Goizean: Otoitzaren ondoren – Batasuna

Salbatzailea: "Bost zauri santuak laster inprimatuko dira, beraz, beti prest egon. Nire alaba, ordua aldatu dut; hala izan behar zuen.

Dena gertatzen ari da nahi dudana bezala. Ez zaizu maitasunik faltako."

Ni: "Maitea Salbatzaile, jendeak nire ahotsa entzuten dudana galdetzen didanean, hala esan al dezaket?"

Salbatzailea: "Esan dezakezu; ez duzu ukatu beharrik. Nire alaba, ez dizut zuri bakarrik hitz egiten, beste batzuen alde ere bai."

Ni: "Nire Jauna, estigmak ditudanean eta apaizik ez dagoenean, espiritualki ere etorriko al zara niregana?"

Salbatzailea: "Ni beti zurekin nago, nire alaba. Orduan ni izango naiz zure baitan dena; zuk, berriz, ezer ez izango zara."

Ni: "Jaungoiko maitea, baina oraindik bizirik

nago." Salbatzailea: "Zure bizitza nire bizitza da."

Ni: "Nire Jauna, hau onartuko dut, baina ezin dut ulertu. Jauna, zure borondatea bete dadila. Azken finean, zure tresna besterik ez naiz."

Horren ondoren, Jaunak bedeinkatu ninduen.

9:00etan: Waghäusel-en meza santuan parte hartu nuen Fridolin-ekin.

18:30etan: Rot-en Errosarioa eta Meza Santua; ez nuen Rot-en Komuniun Santua jaso, goizean Waghäusel-en Salbatzailea jada jaso nuelako.

20:30etan: Gebhard aita deitu zidan, Salbatzaileak esan zuen bezala. Telefonoz

25 minutuz inguru hitz egin genuen. Dei honengatik Jainkoari eskerrak ematen dizkiot.

1992ko irailaren 9a – asteazkena

Etxean — Otoitza — Salbatzailearen

batasuna: "Idatzi, nire alaba." Ni:

"Bai, nire maitea Jesus."

Salbatzailea: "Zuk idatzitako guztia nire meritutzat hartzen dut. Nahi dudana bezala hitz egiten duzu. Zure eginkizuna idazten jarraitzea da; nahiz eta hainbeste akats egin, atsegin dut.

Zure akatsak teologoeke egindakoekin alderatuta kaltegabeak dira, teologoeke egindako akatsak jendea amildegira eramaten baitute. Nire alaba, idazten jarraitu.

Zure zailtasunak ezagutzen ditut. Niretako duzun maitasuna ere badakit. Biak atsegin ditut zuregan. Ordainketa-minak, zuk jasaten dituzunak, nire maitasuna dira zuretzat. Niregandik jasotzen duzun sufrimenduaren neurrian jasotzen duzu maitasuna ere. Sufrimenduan dago arimen salbazioa. Zure baitan sufrimendu asko jasateko beharko dut, arima asko salbatu nahi ditudalako."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, orain hobeto ulertzen dut. Jauna, egin nahi duzuna."

Salbatzailea: "Idaz ezazu pixka bat gehiago. Nire bost zauri santuak laster jasoko dituzu. Utzi haiek eragina hartzen sufrimenduak iristen direnean."

Ni: "Mingarriak noiz etorriko diren aurretik jakin ahal izango dut?"

Salbatzailea: "Jada prestatzen ari zaitut jakin dezazun. Nire maitea den alaba, pozik nago zurekin zauden bezala. Geratu apala, graziaz ugariz estali zaitzakidan. Orain arte egin duzun bezala maitatzen jarraitu nazazu. Zure maitasuna nire maitasuna da. Pozten nau gero eta gehiago maitatu nahi izateak. Beti prest nago zuretzat maitasun gehiago emateko."

Ni: "Zer egin behar dut orain?"

Salbatzailea: "Egin zure betebeharra, orain egin behar duzuna. Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire maitea alaba."

Belaunikatu nintzen eta Salbatzailea eskatu nion iristeko bidean zeuden bi emakumeak bedeinkatzeko, Marianne eta Müller andreak.

Salbatzailea: "Bai, haiek ere

bedeinkatuko ditut." Salbatzaileak

bere bedeinkapena eman zuen.

Mingolsheimeko San Rok kapera Santuko Meza Santua.

1992ko irailaren 10a – Osteguna

10:30etan etxean:

Batasunaren otoitza.

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Idaztea nahi dut. Hau guztia gertatu baino lehen, zailtasun handiak egongo dira."

Ni: "Zer gertatuko da, nire Jauna eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Zurekin lortu nahi dudana."

Ni: "Jauna, zer nahi duzu? Zer bete behar dut Zurekin?"

Salbatzailea: "Gurutzearen Bide osoa, amaieraraino."

Ni: "Traba hau onartu behar al dut?"

Salbatzailea: "Zailtasun hau ez da zuretzat, baizik eta niretzat; hala ere, nire haserrea haien gainean eroriko da. Isuriko duzun odola ongi-borondatekoentzat da, baina ez blasphemientzat." Ni: "Baina Jauna, zure odola denontzat isuri zenuen."

Salbatzailea: "Hura ordukoa zen, nire alaba; gaur ez da hala. Dagoeneko beren aita hautatu dute. Ez duzu blaspemadoreekin hitz egin beharrik."

Ni: "Nola jakin dezaket haiek blasfemoak direla?"

Salbatzailea: "Ni ezagutuko ditut, ez zuk. Nire alaba, idatzi zerbait gehiago. Jasoko dituzun estigmak egun hauetan agertuko dira."

Ni: "Jauna, egin zaitez nahi duzunean eta nahi duzun moduan; ez dut beldurrik eta ez dut zalantzarik; guztiz Zuri naiz."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Ez diezu besteek gaitzesten zaituztenean entzun behar. Ez dituzu haien ahulguneak ezagutzen. Entzun adi-adi: ni naiz zure gidari espirituala; nahiz eta oker zerbait egin eta besteek zuregan nabaritu, nire begietan zuzena da oraindik. Horrela nahi dut. Jende gehienak bere akatsak alde batera uzten ditu. Denek irakatsi nahi badizute, niregandik urrunduko zara. Satanas trikimailaria da; kontuz: zerbait gaizki egiten baduzu eta besteek gaitzesten badute, niregandik dator. Ez duzu inguruan jakin-minik dutenik behar. Bidali lehenik jakin-minik duten guztiak otoitz egitera eta beren bekatuez damutzeraz; horrek arazo asko saihestuko dizkizu.

Ni: "Jaun maitea, hau egiteko apaltasuna behar dut. Mesedez, eman iezadazu apaltasunerako grazia."

Salbatzailea: "Nire alaba, apala eta umila izango zara, ni naizen bezala. Orduan guztiz nigan egongo zara."

Ni: "Baina orduan izugarria da apaizek oraindik ez badute sinesten."

Salbatzailea: "Apaiz bakoitza bigarren Kristo bat da; apaiz bakoitzarengatik otoitz egin behar dugu. Denak maite ditut, nire alaba."

Ni: "Baina Jauna, nik ere denak maite ditut, baina ez dute denek ni maite."

Salbatzailea: "Hala da, nire alaba; zuk ere ez nauzu denek maite."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

Arrosarioa eta Meza Santua Gorrian

1992ko irailaren 11a – ostirala

7:40etatik 8:30etara

Nire senarrak gauzak zaildu zizkidan.

Aita Gebhard Heydertik Bibliak kopuru handian iritsi dira.

Salbatzailea: "Idaztea nahi dut. Oso maite zaitut. Etorkizun hurbilean Satanaren erasoak maizago jasango dituzu. Zure familiarekin gertatzen ari denari buruz zurekin ados nago. Espiritu zikina bide laburrena bilatzen du; nola zuk Mariaren bidez niregana bide laburrena bilatzen duzun, hala berak ere bide laburrena bilatzen du zuregana heltzeko. Nire alaba, atzo ondo jokatu zenuen. Nire alaba, espiritu zikinek bereziki haserre daude zurekin, baina nirekin denak gaindituko dituzu. Nire alaba, otoitz egin zure senarrarengatik; zure laguntza behar du."

Salbatzaileak esan zidan: "Jarrai idazten, nire alaba. Sua piztua etorriko zaizu."

Ni: "Hori ez dut idatziko. Hori, zalantzarik gabe, ez da Zuregandik, Jainko maitea." Salbatzailea: "Bai, hala da! Maitasunaren sua piztua."

Ni: "Nire Jauna, orain beldur naiz neure burua erreko dudala." Salbatzailea: "Nire maitasunean erreko zara. Su honekin erabat garbi izango zara."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, mesedez, garbitu nazazu, beti Zurekin egon eta inoiz Zuregandik banandu ez nadin."

Salbatzailea: "Nire maitea den alaba, bedeinkatzen zaitut." Ni: "Salbatzaileak bedeinkatu nau..."

Arrosarioa eta Meza Santua Gorrian

Larunbata, 1992ko irailaren 12a

7:30etatik 9:00etara

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi. Nahi dudana egin dezazun nahi dut. Nonahi eramaten zaitudan, han joango zara."

Ni: "Jauna, nola jakin dezaket zuk gidatzen nauzula?"

Salbatzailea: "Niri galdetu dezakezu! Niregana doan bidea gero eta malda handiagoa du." Ni: "Jauna, zer esan nahi du 'malda handiagoa'?"

Salbatzailea: "Exigentziatsuagoa izango da eta indar handia beharko du. Indar hori niregandik bakarrik jaso dezakezu. Egin otoitz zure eta zure anaia-arrebengatik, bidean zurekin batera ibil daitezen. Bestela, bide maldatsu honetan gal ditzakezu."

Ni: "Bai, Jauna, hemendik aurrera indar gehiago eskatu beharko dut neuretzat eta nire anaia-arrebentzat." Salbatzailea: "Zure bihotza jada nire bihotza da. Nahi dudana moduan moldatu behar dut. Bihotz honetatik grazia asko isuriko da, eta bihotz zauritua maitasun-iturri bihurtuko da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, nola jakin dezaket jada zure bihotza dela?"

Salbatzailea: "Zure bihotzean sentitzen duzun sutea nire maitasunaren sua da; nahi dudanean indartsuago bihurtzen da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, sute hau sentitzen dut, baina ez nekien zer esan nahi zidan. Sutegi honekin gehiago maita dezakedala konturatu nintzen. Nire arima sakonki desio du zurekin egotea. Sentitu dut nire bihotza orain labe sutan dagoela, eta sua inoiz ez dela itzaltzen. Orain hobeto ulertzen dut 'Bihotz Santuko Litaniak' irakurtzean:

Zu, maitasunaren sua pizten duen sua.

Orain arte hori niretzat argigabea zen, baina orain ulertzen dut. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, grazia handi eta argibide honengatik.

Nire Jauna eta Jainkoa, zure Bihotza maitasun bizidun eta piztuta dagoen sua dela ere esan nahi dut. O, sua hau inoiz ez dadila itzali, izan ere, orduan jakin dezakedalako beti nirekin zaudela. Jesus, bihotz osoz eta indar guztiz maite zaitut; guztia baino gehiago maite zaitut. Salbatzailea: "Nire maitea alaba, pozten naiz hau aitortu duzulako; zaude nola zauden, eutsi nire eskuari." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

16:30etatik 19:45etara: Otoitza eta Meza Santua Rot-eko elizan.

1992ko irailaren 13a – Igandea

9:30etatik 11:15etara etxean

Atzo gauean, 2:30etatik 3:30etara, nire etxearen kanpoan zarata izan zen. Edari gehiegi hartu zuten batzuk nire etxearen aurrean aparkatuta zeuden. Polizia etorri behar izan zen.

Otoitz-elkartea!

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba: zurekin nago, zure baitan eta zurekin; guztiz nirea zara. Ez utzi besteek eragiten. Atzo eta atzo gauean ikusi zenuen. Satanak modu guztietatik saiatzen da zurekin harremanetan jartzen nauenetik urruntzen. Indartsua da, nire alaba, baina nirekin are indartsuagoa zara. Nire alaba, jarraitu zure otoitz-taldeari leial, orain arte egin duzun bezala. Satanek ez du beste helbururik zure otoitz-taldea apurtzea baino."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, atzo sentitu zenituen erretzeko minak nire minak zirela."

Ni: "Egun osoan erretzen eta ziztaka sentitu nituen, eta orain desagertu egin dira." Salbatzailea: "Etorkizunean gertatuko denarentzat prestatzen zaitut. Orain bihotzean erretzen duzun sentsazioa sentitzen duzu."

Ni: "Baina ez da oso indartsua."

Salbatzailea: "Baina oso indartsu bihurtuko da." Ni: "Hori jasateko gai izango naiz?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Orduan medikua deitu beharko dut?"

Salbatzailea: "Ez duzu beharrik izango; badakizu zer egin behar duzun." Ni: "Bai, Jauna, nahi duzun bezala egingo dut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: elizan jasoko dituzu estigmak." Ni:

"Gorritz?"

Salbatzailea: "Bai, gorritz."

Ni: "Orduan ikusiko zaitut?"

Salbatzailea: "Ni ikusiko nauzu. Niregandik datorren argiaz stigmak jasoko dituzu, eta argi hori zurekin egongo da nahi dudana bitartean. Ni naiz argi, eta iluntasuna uxatzen dut. Nire alaba, jasoko dituzun stigmak nire estigmak dira."

Ni: "Baina hori lehenago esan didazu."

Salbatzailea: "Mundu honek ezin ditu hauek imitatzea. Apezpikuek ere ezin diote beren buruari hau azaldu, argirik ez dutelako. Beraz, izan umila, izan ere, argi honek argitu behar ditu. Nire alaba, denak maite ditut."

Ni: "Nire Jauna, eta Zuri iraintzen dieten horiei zer gertatuko zaie?"

Salbatzailea: "Blasfemoak ere orain salbatu daitezke." Ni:

"Nola, nire Jauna eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Haiei falta zaien maitasuna eman." Ni: "Nola eman dezaket haiei maitasuna?"

Salbatzailea: "Ni maitasun hori naiz." Ni: "Hala egingo dut."

Salbatzailea: "Zuk zara nire tresna, eta nik erabiltzen dut."

Ni: "Ai, nire Jauna eta Jainkoa, hori ulertzeko oso zaila da."

Salbatzailea: "Asmo onekoak argituko ditut. Haiek beren bihotzetan aitortuko dute, zuk aitortu zenuen bezala, ni maitasuna naizela."

Ni: "Bai, Jauna, orain ulertzen dut. Zientziak ezin du hau bere adimenarekin ulertu. Gure bihotzetako maitasuna zientzia gainditzen du. Salbatzaile maitea, zein txikia izan behar den munduko zientzia, gure zain dauden zeruko gauzekin alderatuta."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoaz pozik nago. Orain bedeinkatzen zaitut." Ni: "Esan nuen: Mesedez, mundu osoa."

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoaz, nire maitea alaba."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Gora Jesus Kristo eta Maria, orain eta betiko.

Amen."

12:45etan Rot-en Errosarioa eta otoitzak egin nituen.

14:30etan Hetwige-kin Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin nuen, eta ondoren Mingolsheimeko San Roke kapera-n Meza Santua ospatu zen. Meza Santuaren ondoren, misiolari den Aita Steillerrekin 30 minutuz baino gehiagoz hitz egin nuen.

1992ko irailaren 9a – Astelehena

Etxean:

2:10etatik 3:05etara: Otoitza

9:30etatik 11:15etara: otoitz-bilera

Negar egin nuen! Atzo arratsaldean, San Roke Kapera bateko apaiz batek nahastu ninduen.

Eskuan jasotako komunioa defendatu zuen. Salbatzaileari eskatu nion: bere nahia bada, erantzun bat eman diezadala. Ziur nago, komunioa ahoan jasotzea dela bide zuzena.

Ez nuen apaiz honi sinetsi. "Maitea

Salbatzailea, oker nengoen?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ez zinen oker; eskutik Komunioa ematen duten apaizek sakrilegio handia egiten dute. Praktika hau oraindik defendatzen duzulako, egin behar duzu

Erantzukizunera deitu. Komunioa eskuan ematen jarraitzen duten guztiekin axolagabe nago. Nire alaba, orain arte egin duzuna zuzena da. Idatzi hau, nire alaba: jasoko dituzun estigmak oso mingarriak izango dira.

Ni: "Hori entzutean bakarrik beldurtzen hasi naiz." Salbatzailea: "Nire alaba, orain beldurtuta zaude?"

Ni: "Ez."

Salbatzailea: "Nirekin ez duzu beldurrik izango. Sufrituko duzun mina handiagoa izango da otoitz gutxi badago."

Ni: "Ai, nire Jauna, nor entzun eta otoitz egingo du orduan?"

Salbatzailea: "Nire alaba, salbatu nahi dutenek otoitz egingo dute. Arimen salbamendurako zure baitan gurutziltzatua izango naiz. Nire alaba, denek dute beren buruarentzat denbora gutxi. Otoitz egingo dute. Idatzi hau, nire alaba: gutxi batzuk bakarrik salbatuko dira."

Ni: "Arima guztien alde sufrituko dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, ia inork ez du damutu nahi." Ni:

"Orduan, ez al dut denontzat sufritu beharrik?"

Salbatzailea: "Bai, bestela ezin izango dute esan nik haientzat sufritu ez nuenik." Ni:

"Jesus maitea, oso zaila zait hau idaztea; mingarria da."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, bedeinkatzen zaitut. Barne hartzen dut mundu osoa, bereziki gaixo eta hiltzen ari diren guztiak, nire bedeinkapenean."

18:30 Arrosarioa eta Meza Santua (Gorria)

20:00etan Otoitz Gorria Taldea.

Lehen hiru urteetan, ordubete inguru otoitz egin genuen. Azken bi urteetan, bi eta bi eta erdi ordu inguru otoitz egiten ari gara.

Salbatzaileak eskatu zidan asko otoitz egin behar genuela.

1992ko irailaren 15a – asteartea

10:30etatik 13:00etara

Lehenik, Fridolin-ekin batera otoitz egin nuen. Ondoren, bakarrik otoitz egin nuen eta Salbatzaileari bat egin nion.

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba: jasango dituzun minak Mariaren Doloreekin bat egin. Mariaren Doloreak nire minak ere badira. Eskaini dena Aita Zerukoari. Zure sakrifizioei esker, arima asko sendatuko dira."

Ni: "Nire maitea Jesus, hainbeste maite zaitut; nahi duzuna egingo dut. Esan besterik ez didazu egin dezakedan jakiteko. Orain ezin deskribatu ahal den bake sakon bat sentitzen dut. Bake honetan maitasun handia dago, eta inoiz bereiz ez naizela nahi dut. Ez dut nire gorputzean nagoenik sentitzen. Ulertzerik ez duen arintasun eta askatasun handia sentitzen dut, kezkarik eta minik gabe. Munduko gauzak niregandik oso urrun daudela dirudi. Ni ezer ez naiz.

Nire baitako guztia Jainkoa da. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, konbentzimendu eta grazio honengatik. Orain desio bat daukat, eta orain idazten dizut, niretzat hain ederra delako:

Jesus, utzi burua zure bularrean atsedean hartzen, Joanekegin zuen bezala. Eta orain besarkatu nahi zaitut, nire bihotzak hainbeste maite zaituelako. Hori inori azaldu ezin diot, maitasuna sinpleki hor dagoelako. Begietan malkoak pilatzen zaizkit, maite zaitudalako."

Salbatzailea: "Idatz ezazu, nire alaba: orain zauden bezala izan zaitezen nahi zaitut beti. Ikusten duzue, ez zaizu maitasunik falta. Sufrimenduaren bidez askoz gehiago jasotzen duzu. Bost estigmak oso gertu daude.

Ni: "Jaungoiko maitea, hori lehenago ere esan duzu."

Salbatzailea: "Baina orduan ez zenekien asko. Orain etorriko den ordu bakoitzerako prest egon.

Handi-handi probatua izango zara, nire alaba."

Ni: "Ai Salbatzailea, jada hainbeste probatu naute."

Salbatzailea: "Ez da nahikoa."

Ni: "Eta teologoek ez badute sinesten, zer?"

Salbatzailea: "Ez zara teologoengatik sakrifikatzen, arima guztiengatik baizik. Argiaren baitan dauden eta sinetsiko duten teologoak egongo dira, zalantzarik gabe. Nire maitea alaba, oso maite zaitut. Idatzi hau; barkamen-penak laster hasiko dira."

Ni: "Zer kontatzen da barkamen-penitentziako sufrimendu gisa?"

Salbatzailea: "Buruko minak eta bihotzeko minak – horiek dira prestaketa-sufrimenduak. Ez dago hemen medikamentu batek lagunduko dizunik. Sufrimendu hauek Niregandik datoz. Arimen salbamenduagatik sufritzen ari zara, eta horregatik ez dago medikamentu batek lagunduko dizunik. Den-dena maitasunez eta pazientziaz jasan behar duzu. Hainbeste maitasun emango dizut ezen jasateko gai izango zarela. Zure barnean dena izango naiz. Zure arima nirekin batuta dago, eta nire sufrimenduaren zati bat besterik ez duzu partekatuko. Horrela, nire alaba, ez zara gehiago zuk zeu. Ni naiz. Salbatzailea: "Zuri eta zure gertuko guztiei bedeinkapena ematen dizut."

Salbatzaileak bedeinkatu gintuen.

18:30etan Mingolsheim-en Peruko apaiz batekin nengoen. Aita Gebhard Heyderekin emandako Biblia bat eman nion. Berarekin konfesatzera joan nintzen. Hedwig apaiz horren etxean nirekin zegoen eta nire kontra gaizki hitz egin zuen. Apaltzera behartu ninduen. Barkatu diot.

18:30etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en

1992ko irailaren 16a – asteazkena

9:30etatik 10:20etara

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba." Ni:

"Bai, nire maitea Jesus."

Salbatzailea: "Niregana eramaten duen Gurutzearen Bidea argitan dago. Nire seme-alaba guztiek ezagutzen dute. Ni naiz zuretzat argia ematen dizun argia. Nire alaba, inork ezin zaitu bide honetatik aldendu. Behin norbaitek argitutako bidea ezagutzen duenean, ez du gehiago nahi bide ilunetik ibiltzea nahi du. Jaso duzun izenik gabeko gutuna Satanak jarritako tranpa bat da. Argitutako bideatik aldentzea nahi du, baina ezin du, ni zurekin baitago. Orain arte egin duzun bezala, maite itzazu guztiak. Nire alaba maitea, prest egon zure bidean etorriko zaizun guztia onartzeko.

Zuretzat gehiegizkoa den edozer eman iezadazu. Niregandik bost estigma santuak jasoko dituzu; izan ziur eta konfiantzaz.

Salbatzailea: "Ez dut nire hitza atzera botatzen. Aurretik dituzun probak gaitzitu behar dituzu. Zure gidari espirituala naiz eta gaitzitu dituzu. Nire alaba, pozten naiz egiten duzunaz eta jendearekin nola tratatzen duzun ikustean.

Zuri predikatu nahi dizuten besteek, berriz, jelsia besterik ez dute. Izan adi. Nire alaba, inguruan etsai asko dituzu. Haien aurrean hitz gutxi erabili. Hitz bat hamarrera bihurtuko dute zuretzat barre egiteko. Nire alaba, beti utzi zure kezka guztiak nire esku."

Ni: "Orain beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, joan behar duzun lekura. Zure gaindian bedeinkapena jartzen dut, nire maitea alaba."

Ni: "Salbatzaileari esan nion: 'Bedeinkapen honetan sartzen ditut gaixoak, hiltzen ari direnak, Purgatorioko arima behartsuenak eta nire etsaiak.'"

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

Eguerdiko 12etan Speyerreko katedralean Angelus-a eta beste otoitz batzuk egin nituen.

19:30: San Rokeko kaperaan meza santua.

20:30: Marionekin egunerokoa idatzi nuen.

1992ko irailaren 17a – Osteguna

Etxean 10:30etatik 11:30etara;

oraindik oporretan nago.

Gaur gauean 20:30etatik 03:30etara Otoitz

Elkartean otoitz egin nuen:

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba, bost estigma santuak zuregan inprimatuko direla. Elizaren gaineko zeruan seinale bat agertuko da; begiratu egin behar diozu. Hori izango da etorriko denaren nire baieztapena."

Ni: "Eta nik hori ikusten ez badut, zure plana aldatuko al da?"

Salbatzailea: "Ikusi egingo duzu, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, sinesten dut gertatuko dela. Fedeari eutsiezina daukat, eta beraz sinesten dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, utzi barnean lanean. Oso maite zaitut, nire alaba. Zuri aukeratu zaitut. Zurekin arima asko salbatu nahi ditut! Aspalditik izan dut hori egiteko gogo. Ordua iritsi da, eta inork ezin du nire denborarik aldatu!

Ni Betirau naiz. Nire maitea alaba, dena une egokian iristen da.

Eskerrak ematen dizkizut, nire alaba, zure 'bai'agatik. Zure 'bai' itsasoko harri sendo bezain sendoa da. Zure 'bai' nire 'bai' da, eta inork ezin dizu hori kendu.

P. Heyder: Gai honi dagokionez, Regensburg-eko Aita Gebhard Heyderrek, egunkaria aztertu ondoren, dio idazten jarraitu behar dudala, izan ere, Salbatzaileak emandako graziazko oparia baita.

Ni: "Orain arte pentsatzen ari nintzen: 'Jesus, hainbeste maite zaitut.'"

Salbatzailea: "Zure maitasuna nire maitasuna da. Maitasunik desiratzen duten horiei maitasun hau transmititu diezaiekezu."

Ni: "Jauna, bihotzetik esan dizudan guztia beteko da, zuk nahi duzun bezala eta zuri atsegin zaizun moduan. Argi dut, eta orain ulertzen dut hau ulertu behar dudala; gainerakoari dagokionez, garaiz irakatsiko didazu. Zuregan konfiantza dut eta zuregan leial jarraituko dut, ematen dizkidazun bertuteekin eta jada eman dizkidazun horiekin."

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, eskerrak ematen dizkizut; idatzitakoak poza handia ematen dit. Zure gain bedeinkapena isurtzen dut eta behar duzun grazia guztia ematen dizut. Hainbeste maitasun ematen dizut, eman nahi dizudanari eusteko gai izan zaitezten."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa. Eskerrik asko, nire maitasun handia. Gora Jesus Kristoren eta Mariaren izena, orain eta betiko. Amen."

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko irailaren 18a – ostirala

Etxean,

4:00etatik 5:30etara otoitz egin nuen.

Andre Mariaren ohorezko otoitza!

Zainduko zauriak veneratu, etsaiak alde egindako otoitzak, eta gero Salbatzailearekin bat egin.

Salbatzailea: 'Nire alaba, zuretzat planak ditut. Nahi dudana egiten dut. Izan pazientzia. Dena gertatuko da nik agindu dudana bezala. Ni naiz denbora zehazten duena. Dena gertatu behar da nik nahi dudana bezala.'

Ni: "Jauna, zerbait gaizki egin nuela pentsatu nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, lore noble bat zara; etsaiak ez du bere usaina gustuko. Beti prest egon Niretzat. Probatu egingo zaituzte, nire alaba. Nire alaba, maite zaitut; lo egin berriro."

11:45etatik 12:45etara Otoitz-elkarretaratzeari!

Bihotzez otoitz egin nuen eta zalantzan egon nintzen hau idazteko. Baina Salbatzaileak nahi du hau idatzi dezadan. Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; nireganako zure maitasuna egia da. Nire seme-alabak, maite nautenak, ezagutzen ditut. Baina oso gutxi dira. Arimengatik nirekin gosez zaude, nire maitasun berarekin maite dituzulako. Maite nauzu, baina oraindik ez nauzu gertutik ikusi. Baina hori da are baliotsuagoa: ni ikusi gabe maite nauzula. Hori da ezin duen benetako eta noble maitasuna engainatu. Eskerrak ematen dizkizut bihotzean lehen postuan jarri nauzulako. Arima hau bereziki sarituko dut Zeruan."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, munduan egoerak ez dira onak. Dena hari baten esku dago, eta hari hori edozein unetan apaldu daiteke. Ni oraindik hari horri eusten diot ez dadin apaldu. Gerra are bortitzagoa bihurtzen ari da. Otoitz egin eliza eta etxe guztietan bakea izan dadin, bakea bihotz guztietara itzultzeko. Arimen salbaziorako denbora laburra da, eta inork ezin du luzatu ni izan ezik. Otoitz egin arima gehiago salba daitezen. Ni naiz zure Salbatzailea eta zure sendagaia.

Nire erremedioaren bidez bakarrik salba zaitezke." Ni:

"Zein da zure erremedioa, nire Jauna eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Maitasuna. Dena da, nire alaba."

Ni: "Berriro ere hainbeste idatzi dut. Benetan hainbeste idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Egunero idatzi ezazu."

Ni: "Bai, Jauna, eskerrik asko."

13:45etatik 15:45etara basoan Salmoak otoitz egin nituen.

18:30: Rotan Meza Santua eta Errosarioa

1992ko irailaren 9a – Larunbata

8:00etatik 10:00etara:

Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, ni w i l l idatzi!

Zuk zara nire alaba maitea. Zure mina nire mina da. Arimak zurekin salbatuko ditut.

Eskaini niri isuri dituzun malkoak."

Ni: "Bai, Jauna, hau eskaintzen dizut arimak madarikatzera ez erortzeko. Oso zaila zait hainbeste arima galtzen ari direla jakitea eta jendea epela eta itsu dagoela. Ikusten dute, baina ezer ez dute ikusten. Zein handia izan behar du bekatuak!" Salbatzailea: "Nire maitea alaba, dena desberdina izango da."

Ni: "Nola, Jauna? Nola izango da dena desberdina?"

Salbatzailea: "Azkenak lehenak izango dira. Nire herria izango dira. Pobreen Aita naiz. Nire alaba, zuk duzuna nahi dut."

Ni: "Baina ez dut ezer eta ez naiz ezer; dena zurea da." Ni:

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

Arratsaldeko 14:30etan Buran aita etorri zitzaidan eta jasoko nituen estigmak kontatu nizkion. Bere irakaskuntzekin ez nengoen asebeteta. Salbatzailearen hitzak ukatzen zituen.

Arratsaldeko 16:15etik 19:45era Roteko elizan otoitz egiten egon nintzen. Lehenengo orduan oso nekatuta egon nintzen, koru batek elizan entseguak egiten baitzituen. Min eman zidan koruak ordu hartan bertan entseguak egin behar izateak, bekatuen aitortza eta Errosarioa egiten ari zirenean. Asmo horien alde, apaizen alde eta mundu osoko bakearen alde otoitz egin nuen. Ez nuen eliza utzi koruagatik. Elizan geratu eta otoitz egiten jarraitu nuen.

1992ko irailaren 20a, igandea

Etxean, 7:45etatik 8:50etara:

Otoitz Elkarte!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, jasoko dituzun estigmak mingarriak izango dira. Min hori nire maitasunarekin lotuta dago. Apala izateko grazia jasoko duzu. Mannheim-eko apaizak, Buran aitak, esan zizuna – zuk zeuk sentitu zenuena – ez da egia. Zuregandik isuriko den odola nire odola da. Apaiz honengatik asko otoitz egin behar duzu. Sinetsi idaztera inspiratzen zaitudana. Zure zuzendari espirituala naiz.

Ni: "Apaizarekin izandako elkarriketaren ondoren, ordu batzuetan bihotz-mina izan nuen. Zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Mina hauek nire minak dira. Apaiz batek gezurak esaten dituenean, mina are sakonago sentituko duzu."

Ni: "Agian, beraz, hobe da haien aurrean isilik egotea. Orduan ez zaituzte hainbeste minduko."

Salbatzailea: "Nik nahi dudanean hitz egingo duzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, libratu nazazu apaizetatik, ez dutenek sinesten Zuk benetan, substantzialki eta errealki zaudela present Hostia Santuetan—haragi eta odolez, gorputz eta arimaz, jainkotasun eta gizatasunez."

Salbatzailea: "Argia izango zara. Idatzi pixka bat gehiago, nire alaba; stigmak jasoko dituzu zuretzat une egokia iristen denean. Ziur zaitez, jasoko dituzula. Maite nazazu, nire alaba. Pozten naiz nola maite nauzun ikustean. Nire alaba maitea, eutsi pixka bat gehiago; ez zaizu maitasunik faltako. Nahi dudanean maitasuna ematen dizut; egoki den unea aukeratzea nire eskubidea da."

Ni: "Nire maitea Jesus, bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Zuregan jeloskor daudenekin kontuz ibili. Berezik kontuz ibili behar duzu pertsona horiekin harremanetan."

Ni: "Nola, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Utzi haiek hitz egiten, eta isilik egon. Orduan konturatuko dira oker daudela."

Ni: "Bai, maitea Jesus, ulertzen dut."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

13:30: Errosarioa eta otoitzak.

15:30etan: Etxean Errosarioa eta beste otoitz batzuk egin nituen

Padre Pioaren beatifikaziorako.

18:30: Errosarioa eta Meza Santua San Rokeko kapera txikian. Meza amaitzean, misio-lagunak ez zuen ondo hitz egin. Desilusio handia sentitu nuen eta etxera joan nintzen min handiz.

1992ko irailaren 21a – Astelehena

8:15etatik 9:45etara: Otoitz-

taldea!

Ni: "Atzo arratsaldeko Meza Santuaren amaieran, misiokoak gutun bat irakurri zuen, gotzain batek eta Kessenheimer aitaren onespenearekin ziurtatua zegoela esanez. Gutunak zioen komunioa apaizengandik bakarrik jasotzea nahi duten eta laikoak baztertzen dituzten sinestunek oker daudela. Ahoan kolpe handia izan zen, min egin zidana eta nahasita utzi ninduna."

Ni: "Maitea Salbatzailea, Meza Santuaren ondoren, apaizak egia esan zuen ala ez galdetu nizunean, zentzugabea zela esan zenidan.

Berrir galdetu nahi nizuke laikoek Komunio Santua banatzea egokia den ala ez."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Nik hala eskatzen dut eta exijitzen dut Komuniun Santua apaizaren eskuz kontsakratutako bidez jasotzea. Hau da fededunei Komuniun Santua emateko modurik egokiena. Horri men ez dion edonork niri erantzun beharko dio. Nire alaba, jarraitu orain arte egin duzun bezala, bakarrik zaudenean ere. Zurekin nago, nire alaba."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Arrosarioa eta Meza Santua gorriz, 18:30ak aldera.

20:00: Otoitz-taldea.

1992ko irailaren 22a, asteartea

8:30etatik 9:45etara:

Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba! Jasoko dituzun estigmak laster iritsiko dira; berriro laburbildu dut denbora. Prest egon, nire alaba."

Ni: "Jaungoiko maitea, zer esan nahi du 'laster etorriko direla'?" Salbatzailea: "Orain ez da luze iraungo."

Ni: "Beste zerbaite idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Idaz ezazu oso bestelako zerbaite. Nahi dudana da zuk dena onartzea, nik nahi dudana bezala." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zer nahi duzu?"

Salbatzailea: "Zuri gerturatuko zaizun guztia."

Ni: "Nola jakin dezaket hori Zuregandik datorrela?"

Salbatzailea: "Nire maitasunagatik ezagutuko duzu, nire alaba; onartu egin behar duzu, gustatu ala ez."

Ni: "Nire maitea Jesus, nire ezkontide, hala esaten baduzu, egingo dut! Gustuko ez ditudanak ere – baina ziur egon behar naiz zuk bidali duzula."

Ni: "Jauna, zenbat denbora gehiago idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Pixka bat gehiago bakarrik, nire alaba. Idatzi pixka bat gehiago!" Ni: "Bai, nire Jauna."

Salbatzailea: "Oraindik probatzen ari zara."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, maite dudana Jesus, zergatik ari zara negarrez? Nire eskuineko begitik malkoak hain azkar isurtzen ari ziren; gainjainkoa da. Zer esan nahi du honek?"

Salbatzailea: "Arriskua duzu aurretik. Europako gerra zabaltzen ari da. Arima asko galduko dira.

Haientzat, nire gurutziltzatzea alferrikakoa izan zen. Zuk ere alferrik sufrituko duzu askorentzat. Arima asko galtzeak min handia ematen dit beren desobedientziagatik.

Egin otoitz, nire alaba, haiek nire epaiaren aurrean agertzen direnean, sakon damutuko direla sentitzeko, salbatzeko beste aukera bat ematen ari zaizkielako. Denbora gehiago ematen ari naiz haiei, oraindik erabakia hartu dezaten. Infernuak krudela da, nire alaba, eta hala ere, hainbeste sartzen dira bertan."

Ni: "Jaun maitea, ezin dut gehiago idatzi; erruki nazazu." Salbatzailea: "Nirekin batera mina sentitzen duzu. Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba maitea."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Errosarioa eta Meza arratsaldeko 18:30 aldera Rot-en.

1992ko irailaren 23a – asteazkena

8:00etatik 12:30etara etxean

Ni: "Ohikoa baino indartsuago otoitz egin nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi nahi dut. Gaur ez zoaz Cenaculera joan behar. Ni naiz zure Cenaculea."

Ni: "Hori idatzi egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi."

Ni: "Enpresako irteeraz pentsatzen ari nintzen."

Salbatzailea: "Han joan behar duzu. Baina, mesedez, izan adeitsua eta apala, eta poztu haiekin." Ni: "Jaungoiko maitea, hain modu desberdinetan zuzentzen naizenean, egokia al da hori?"

Salbatzailea: "Gustatzen zait nola deitzen nauzun. Nire alaba, idatzi hau: sufritzen duzun mina maitasunez eraman behar duzu."

Salbatzailea: "Hori lehenago esan didazu."

Ni: "Ez dizute kenduko. Ezta ura santua ere lagunduko dizu. Ez kezkatu sendabiderik bilatzeaz."

Ni: "Eta medikuek esku hartzen badute?"

Salbatzailea: "Zure baimena behar dute." Ni:

"Eta badute baimena?"

Salbatzailea: "Haiek ezin dizute lagundu. Alderantziz, orduan mina okerrera egingo du. Bekatariengatik sufrituko duzu. Nire eskatzen dizudana egin behar duzu."

Ni: "Jaun maitea, beldur naiz nahastuko naizela eta ez dudala nahikoa fede eta iraunkortasunik izango. Jendea beldurtzen hasiko naiz?"

Salbatzailea: "Hori guztia behin eta berriro ematen jarraitzen didazu."

Ni: "Jaun maitea, bihotza berriro erretzen ari zait."

Salbatzailea: "Nire maitasunaren sua piztuta dago. Niregandik bestek ezin du itzali."

Ni: "Goizean oso zoriontsu nengoen, eta inoiz baino sakonago otoitz egin nuen barnean. Hitze egokiak eman zizkidaten, apaiz baten moduan."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni nintzen hori. Zure Jesus. Ez zara zu, ni naiz."

Ni: "Sentimendu ederra da hain sakon otoitz egin ahal izatea zure baitan, batez ere Aita Zerukoari, jendeak askotan ahaztu egiten duena. Harritu ninduen halako otoitz preziatu bat nire bihotzaren sakontasunetik etorri izana. Uste dut Aita Zerukoak otoitz honi erantzun diola."

Salbatzailea: "Nire alaba, maitasunez dena eman didazu."

Ni: "Nire Jauna, ezin diot inori esan lau ordu daramatzadala zurekin konektatuta, eta ez dut uste hau gehiegia denik. Damugarria da nire oporrak ez direla luzeagoak. Eskerrik asko esateagatik ez joan behar nuela oporretara."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hori. Egin ieza dazu nahi dudana."

Ni: "Ai, Jauna, nahi bat duzu! Nahi hori beteko dizut, nirekin zaudelako eta maite zaitudalako."

Salbatzailea: "Bai, zurekin izango naiz."

Ni: "Triunitateko Jainko maitea, zure 'bai' dut, nahiz eta oraindik ez dakidan zein desio bete behar dizudan. Nire bihotza ez da dardarka, baizik eta pozez dabil zuk esango didazunaz. Nire Jauna eta Jainkoa, zure desioa beteko dela sinesten dut."

Eguerdiko 12:00ak dira; eskua luzatuta, bihotzez otoitz egin nuen Aingeruaren Otoitza eta Gure Aita otoitzak – bakarrik otoitz egiten dudanean askotan egiten dudana.

Orazioaren ondoren, berriro bat egin nuen Salbatzaileari. Esan

nuen: "Jauna, zein desio beteko dizut?"

Ilaran geratu nintzen eta ezer entzun ez nuen.

Ni: "Zer esan nahi du honek? Berriro Batasunarekin bat egin nuen eta Espiritu Santua otoitz egin nuen. Mesedez, ez utzi beste espiritu batek esku hartzen, zuretzat fedea dudalako. Esan zer idatzi behar duan."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba! Zure baitan nahi dudana egin dezaket."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nahi duzuna egin dezakezu nire baitan, eta nahi hori beteko dizut. Ai, nire Aita maitea, maitasuna ukatu al daiteke?"

Ukatu al zenuen gure bekatarien alde zure seme bakarra sakrifikatzea? Ukatu al zenuen gure salbamenduagatik gurutziltzatua izatea? Ukatu al zenuen Apostoluen gainean suzko hizkuntzetan jaistea? Zuk maitasuna zara, eta neure burua zuri ematen dizut, zeren zuk nire bizitza betikoa eta nire zoriona baitzara.

Salbatzailea: "Poz eman didazu, eta horri esker zure baitan dena egin dezaket."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Denboraren kontua galdu nuen; Salbatzailearekin igaro nituen lau eta erdi ordu horiek hain ziruditen Tximista bezain azkar, eta hori ulermenaren gainetik dago.

Orain ulertzen dut norbaitek elizan ordu bat beraientzat gehiegi dela kexatzen denean – eta hori maitasunik ez dutelako bakarrik da.

19:00etan Errosarioa eta Meza Santua San Roke kapera

1992ko irailaren 24a – Osteguna

8:30–9:45 am Batasuna

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, nahi dut zu"

Nahasita nengoela pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, ez zaude nahasita. Niretzat zerbait egin dezazun nahi dut. Eman iezadazu zure zailtasun guztiak."

Negarraka hasi nintzen eta nire arazo guztiak Salbatzaileari eman nizkion. Nire arazoak niregandik astindu eta Salbatzaileari eman nizkion. Ulertzerik ez dago, baina arintasun sentsazioa sentitu nuen.

Salbatzailea: "Ikusten duzu, nire alaba, beti eman behar dizkidazu zure arazoak. Ni guztioi konponduko dizkizut."

Elizan seinale bat eskatu nuen arrazoi zehatz batengatik. Salbatzailea:

"Emango dizut, nire alaba, seinale bat stigmatek jasoko dituzula."

Ni: "Jauna, besteek ere ikusiko dituzte, ala nik bakarrik?"

Salbatzailea: "Besteek ere ikusiko dute. Elizan gertatuko da." Ni: "Noiz?"

Salbatzailea: "Prest egon, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nola jakingo dut hau estigmatuen seinale bat dela?"

Salbatzailea: "Zuri gertatuko zaizu."

Ni: "Mina, beldurra edo poza sentituko al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, gehiago maitatuko nauzu. Bakean egon, nire alaba. Zure gain bedeinkapena ematen dut." Salbatzaileak bedeinkatu ninduen

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko irailaren 25a, ostirala

Nire opor eguna azken eguna.

Otoitz Elkarte

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, nahi dut"

Berehala eten nuen eta galdetu nuen:

"Baina, mesedez, jakinarazi iezadazu zuk zarela."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni naiz, zure Jesus." Ni:

"Bai, Jauna, zer nahi duzu?"

Salbatzailea: "Zure salbazio-minaren hasiera nahi dut. Prest egon. Ordua jada iritsi da."

Ni: "Orain enpresako irteerara joan behar al naiz?"

Salbatzailea: "Enpresako irteerara joan behar duzu."

Ni: "Baina hurrengo astean lan egin behar dut, eta nire lankidea gaixorik dago orain."

Salbatzailea: "Ez kezkatu biharkoaz."

Ni: "Nire Jauna, 'ordain-sufrimendua' esaten duzunean buruko minak esan nahi dituzu?"

Salbatzailea: "Zuregan inprimatuko diren estigmak esan nahi ditut. Denbora oso gutxi duzu."

Salbatzaileak jarraitu zuen:

"Idatzi, nire alaba, beste bertuteak ere jasoko dituzu." Ni: "Salbatzaile maitea, zeinak?"

Salbatzailea: "Sufrimenduan iraunkortasuna, mina jasateko. Nire argia emango dizut, itsuek ere ikus dezaten. Sendatzeko boterea jasoko duzu."

Lehenik ez nuen idatzi nahi, baina gero entzun nuen:

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi. Sendatzeko boterea jasoko duzu. Odol Preziatuaren bidez arimak salbatzen dira. Beti eskaini Zeruko Aitari. Hori izango da arimak salbatzeko biderik handiena. Nire Odol Preziatua zure zaurietatik isuriko da.

Nire alaba, ez nazazu hutsarazi. Zure Jauna eta Jainkoa naiz. Zure sufrimenduen truke poza eta maitasun handia emango dizut. Ez utzi besteek eragiten. Odol Preziatuaren bidez guztiz batuta zaude nirekin. Inork ezin gaitu bereiz."

Ni: "Nire Salbatzailea, beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, iraultza dator. European, politikariak botereaz kenduko dituzte. Gosea izango da gertatzear dauden hondamendi larrienetako handiena." Salbatzailea: "Zigorra hemen dago. Jendeak berak ekarri du bere gain."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zeinek nahi du zigor hau?" Salbatzailea: "Gezen Aita hautatu dutenek."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, prest nago; utzi atxikimendu-penak hasteko. Baina Jauna, ez dadila nire borondatea egin, baizik eta Zurea. Egin nahi duzuna, Jauna."

Salbatzailea: "Nire alaba, hainbeste maite zaitut; izan niregan leial."

Ni: "Nire Aita maitea, inoiz baino gehiago maite zaitut. Zure eskuari oso estu eusten diot." Salbatzailea: "Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba maitea."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:30etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko irailaren 26a — Larunbata

Etxean – Otoitza – Batasuna –

Salbatzailea: "Zure isuritako malkoak nire malkoak dira. Nire maitasunarekin maite nauzu.

Maitasunarengatik otoitz egiten duzu eta jasotzen duzu. Nire alaba, idatzi hau. Idatzi duzun guztia sinesle gabekoentzako dokumentu bat da. Gorde ondo, apaiz egokiak argitaratu arte. Ez kezkatu horregatik.

Nire alaba, beste zerbait idatzi behar duzu." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, beti izan zaitez alai."

Ni: "Min hartuta dagoenean, alai egon daiteke oraindik?" Salbatzailea: "Jasotzen duzun maitasuna besteei transmititu behar diezu."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut."

Ni: "Jainko maitea, mesedez, eman iezadazu leuntasuna." Salbatzailea: "Orain ematen dizut; idatzi." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba, eta bedeinkatzen zaitut. Bedeinkapen honetan arima guztiak sartzen ditut."

16:33 – 19:45 – Otoitza – Konfesioa – Elizan, gorrizko ornamentoekin Meza Santua.

1992ko irailaren 27a – Igandea

6:30 – 8:15 goizeko, ordu berriaren arabera.

(Atzo gauean erlojuak ordu bat atzera jarri zituzten.)

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba."

Ni: "Bai, nire maitea zuzendari espirituala, nire maitea Jesus."

Salbatzailea: "Zure senarrari atzo gertatutakoa hainbat espiritu zikin inplikatu zuen."

Ni: "Jauna, bihotzeko infartu bat zela pentsa litekeen. Baina desberdintasuna nabaritu nuen ura santua eman nionean, bedeinkatu nuenean eta berarengatik otoitz egin nuenean. Izerdia bere aurpegian tanta txikitan agertzen zen.

Orduan hobeto sentitzen hasi zen. Berehala, bere ametseetan batzuetan egiten duen bezala, oso modu izugarrian barre egin zuen, lehen entzun nuen bezala. Autoa gidatzen ari zela ere hainbat aldiz gertatu zitzaion, baina nik bihotz-bihotzez eta gogotsu otoitz egin nuen. Orain oraindik autoaren gidari eserita zegoen; patioan sartu berria zen eta ezin zen atera. Senarrari konfesatzera joan behar zuela gogorarazi nion, baina ez zuen nahi izan."

Salbatzailea: "Nik utzi ditut eraso hauek gertatzen. Zure senarrak ez du damutu nahi." Ni: "Nork sinetsiko dit igandeetan elizara joaten denean?"

Salbatzailea: "Igandeetan elizara joaten diren horrelako asko daude. Nire alaba, utzi dena niri."

Ni: "Salbatzaile maitea, Vogt apaizak ezin nau lagundu. Atzoko konfesioaren ondoren, oso zaila izan zen niretzat. Vogt apaizak uste du liburuak irakurtzen ditudala. Nik esan nion liburu bakoitzak zerbait desberdina esaten duela eta ez nuela inoiz libururik izan nirekin bileretan, ez etxean ezta lanean ere. Gainera, horrelakorik berriro ez egiteko oso kontu handiz ibiliko nintzela esan nion."

Vogt aitari ere esan nion estigmatetatik isuriko den odola Salbatzailea odola izango zela. Hori ez du sinesten, Mannheim-eko Buron aitak bezala.

Ni: "Mesedez, esan iezadazu zerbait honi buruz; agian azken batean oker idatzi dut zerbait."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure gorputzean dauden bost estigmatetatik isuriko den odola nire odola izango da. Hau da denei agerian ez dudan misterioa.

Zuretzat isuriko dudan odola nirea da. Nire alaba, honen ulertezin izaera niregandik dator. Horrela da. Horrela geratuko da. Horrela izango da.

Vogt aita dena azaldu ahal bazizuke, ez nuke zure arimazko zuzendari izan beharrik izango. Nire alaba maitea, sinetsi. Nire nahia da zuregana heltzen den guztia adi-adi hartzea." Ni: "Ai, nire Jauna eta Jainkoa, ni gizaki ahula besterik ez naiz. Oso esperientziarik gabea naiz.

Satanak zakur gaizto baten moduan nire atzetik dabil. Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, nahi duena egin ezin duelako, baizik eta zuk baimentzen duzuna bakarrik; bestela munduaren gaineko kontrola osoa izango luke, baina mundua zurea da."

Salbatzailea: "Nire alaba, hori ondo idatzi duzu. Zure arima nire lanerako prest dago. Denbora pixka bat gehiago itxaron besterik ez duzu egin behar. Ni sinetsi. Nire babespean zaude." Ni: "Eta Andre Maria Santua?"

Salbatzailea: "Non nagoen ni, han dago berak ere." Ni: "Nire Jainko maitea, eskerrik asko."

Salbatzailea: "Ai, nire alaba maitea, zein egoera beldurgarriak dauden orain. Ez da inoiz mende batean orain dauden itsu hainbeste egon. Herejiek arimak itsutu dituzte. Herejia sugearen pozoia da. Ni bakarrik naiz pozoia honen aurkako antidotoa, nire haurra. Nire alaba maitea, beste zerbait idatzi behar duzu. Zuregana jotzen dut..."

Ni: "Jaungoiko maitea, zer da?"

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, maite dudan Jesus, nire askatasuna ematen dizut. Baina inoiz ez nazazu zuregandik bereizi. Jainko maitea, nire askatasuna eman dizut, baina ez dut guztiz ulertzen. Horri buruz zerbait esan al diezadakezu?"

Salbatzailea: "Nigan bakarrik zara aske!"

Ni: "Bai, Jauna, orain ulertzen dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, orain bedeinkatzen zaitut."

Lurrean belaunik jarri nintzen eta Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

10:00etan: meza santua, gorrizko ornatuetan.

13:00etan Errosarioa eta otoitzak.

16:00etatik aurrera Bibliaren irakurketa.

Arratsaldeko 5ak aldera, Hedwig etorri zitzaidan. Bere 'sekretua' kontatu zidan, eta hori oso harritu ninduen. Vogt apaizak altar-mutikoak – denak mutilak – atzekaldetik biluzik argazkitan atera zituela esan zidan. Argazki horiek, dirudienez, sakristian eta mutiko baten argazki-album pribatuan daude zintzilik. Mutilaren amak ez du hori onartzen eta izututa dago, baina isilik dago.

Ondoren gehitu zuen Vogt apaiza harrobi-putzuan ikusi zutela, altar-mutiko baten bularra xurgatzen eta bere belarriak musukatzen.

Ama kexatu zen Aita Vogtek ez zituela haurrak garaiz etxera bidali. Haiekin gehiegi geratzen dira. Nire ustez, altar-mutiko gehienak berarekin ditu inguru osoan.

Vogt apaiza oso lotsatia eta ziurgabetasun handikoa dela dakidanez, berarengatik otoitz egin nuen eta egunero otoitz egiten dut apaiz ona izan dadin.

Hedwigek esan zidan Zitatik gauza bera entzun zuela.

Hedwig joan zenean, 50 aldiz otoitz egin nuen Sanctus-a txikiak diren kontuetan, eta handiak diren kontuetan, berriz, Aingeru Nagusi San Mikelentzako otoitza, Magnificat-a, Gloria in excelsis Deo, Aita Gurea, Ave Maria eta Gloria Patri; ondoren Etsaietarako Otoitza eta Exorzismoa.

Albiste honek triste egin ninduen eta gero negar egin nuen.

Lehenbailehen elizara joateari uztea nahiago nuen.

Dena Jainkoaren eskuetan uzten dut. Agian Satanaren lana da hau.

21:00etan Wiesentalera joan nintzen autoan eta Marionekin nire egunerokoan idatzi nuen. Konfiantzan, Marion Aita Vogti buruz kontatu nion. Hark esan zuen

Ez nuke inori ezer esan behar.

1992ko irailaren 28a – Astelehena

10:00etan Medikuen

Gelako Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: Apaiz Vogt alde egingo du." Ni: "St Leon-Rotetik?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zerbait zuregana hurbiltzen ari da!" Ni: "Jauna, nola ulertu behar dut hau?"

Salbatzailea: "Nire lana zure baitan."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, prest nago zure lanerako eta 'Bai' esaten diot; Hainbeste maite zaitut; mesedez, eman iezadazu grazia, inoiz ez dizudan 'ez' esan dezakedan, zerbait gustuko ez badut ere. Mesedez, utzi nazazu soilik aitortzen gauza guzti hauek zuregandik datoze. Arimen salbamendurako dena egin nahi dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, beti ezagutuko duzu nire maitasuna." Ni:

"Nire Jauna eta Jainkoa, nola?"

Salbatzailea: "Nahi dudana lekura eramango zaitut. Nire alaba, idatzi hau." Ni:

"Bai, Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Niregandik jasotzen dituzun sufrimenduak oso serio hartu behar dituzu. Sufrimendu honekin bizitzen ikasi behar duzu. Ez dizut kenduko, eskatu arren."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut, baina zure maitasuna nire baitan egongo al da oraindik?"

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, betirako zurekin geratuko da."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa. Nirekin nahi duzuna egin; zurea naiz. Jauna, zure nahia bete dadila."

Salbatzailea: "Zurekin bedeinkatzen zaitut, nire alaba maitea." Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Gaurtik aurrera, Errosarioa arratsaldeko 18:00etan inguru izango da, Meza Santua 18:30etan inguru, eta bietan gorriz jantzita parte hartu nuen.

20:00etan: otoitz-taldea.

Jende gero eta gehiago dator otoitz egitera. Lekurik ia ez dago. Azkenean, Vogt aitaren inguruko kontuengatik Dochat aitari konfesatzera joan nintzen. Konfesioan, zer egin behar nuen galdetu nion; lagundu nahi nion, berari buruz gauza batzuk esanda zeudelako.

Dochat aitaren esanetan, egoeraz Vogt aitari hitz egin behar nion.

Vogt aitaren aurretik, Salbatzailearekin lehenik hitz egin nahi nuke, izan ere, Dochat aita esan zidana zuzena dela ziurtatu nahi dudalako.

Salbatzaileak nirekin bat egiten badu, Dannatzaile Dochatek gomendatu zidana egingo dut. Otoitz-taldearen ondoren, Roland Schmidt jaunak gurekin geratu zen nire senarrarekin gaiak eztabaidatzeko. Sentitu nuen nire senarra espiritu zikin batek erasotzen ari zela. Nire senarrak aitortu zidan nire egunerokoa isilean irakurri zuela. Hori entzutean izututa geratu nintzen. Berehala esan nion bekatua zela eta halakorik ez egin behar zela. Ez da soilik jakin-mina, baita Jainkoaren aurkako desobedientzia ere. Arazo hauek Jainkoaren eskuetan uzten ditut.

Gaurtik aurrera, nire egunerokoarekin kontu handiagoz ibiliko naiz. Ez dut nahi Salbatzaileak esaten didana sekretuan gordetzea, baina inprimatzera joan aurretik apaiz batek egiaztatu behar du. Rolandek jada Rotenbergetik Ukrainara eraman ditu Johannes apaizaren liburuak. Hauek dira Salbatzaileak esan zituen liburuak

okerrak zirela. Hori jada esan nion Aita Johannes-i, baina ez zidan sinetsi. Rolandek Aita Johannes-ek esaten diona guztia egiten du.

1992ko irailaren 29a – asteartea

10:00etan medikuen gelan,

Otoitz Elkarteak!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau: Ez zoazte Vogt aitarengana joan behar, nik baitakit noiz egin behar den zerbait. Denon bihotzak ezagutzen ditut. Otoitz asko egin apaizengatik. Satan bereziki indartsua da une honetan eta apaiz asko bere tentazioan erortzen ari dira. Utzi Vogt aitari buruzko guztia niri."

Ni: "Rodalben pentsatzen ari nintzen!"

Urriaren 1ean, seinale zerutiarra altxatuko da.

Han Odol Preziatua veneratuko da.

Salbatzailea: "Gainezka zaude."

Ni: "Beraz, oraingoan ez naiz Rodalbenera joango; idazteko hainbeste daukat."

Salbatzailea: "Bai, idatzi, nire alaba."

Ni: "Atzo ez nuen hitz egin otoitz-taldean. Batzuek gaur zergatik ez nuen hitz egin galdetu zidaten."

Salbatzailea: "Hitz egin behar duzunean, inspiratuko zaitut. Jendeak orain asko otoitz egin behar du. Erabili denbora hau otoitz egiteko. Otoitza inoiz baino beharrezkoagoa da. Nire alaba, atzo ondo otoitz egin zenuen. Zeruak zurekin poztu zen. Askoz gehiago etorriko dira otoitz egitera. Nire alaba, atsegin dut nola otoitz egiten duzun fededunekin. Eskerrik asko zure ahaleginen truke."

Ni: "Aita maitagarria, orain bihotzean sutan sentitzen naiz. Oso sentsazio ederra da."

Salbatzailea: "Nire alaba, nire maitasuna da."

Ni: "Eskerrak ematen dizkizut, nire Jauna eta Jainkoa, zure maitasunagatik." Salbatzailea: "Asko jasaten duzu, nire alaba."

Ni: "Zer esan nahi du hainbeste jasateko gai naizela?"

Salbatzailea: "Horrek esan nahi du zuk ere sufrimendu handia jasateko gai zarela." Ni: "Ai, arima asko salba daitezela."

Salbatzailea: "Ai, nire alaba, barkameneko sufrimenduak jada hasi dira." Ni: "Baina hori ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Nire maitasunaren bitartez dagoeneko dena jasaten ari zara. Jasoko dituzun bost estigma santuentzat prest egon."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, prest nago nahi duzunean nigan estigmak inprimatzeko. Ez utzi denbora luzez egarria sentitzen. Oso egarria dut. Mesedez, itzali nire egarria."

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, zure egarria aseko dut; izendatutako ordua iritsi da. Nire alaba, zurekin egarria sentitzen dut!"

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko irailaren 30a – asteazkena

10:00etan: Otoitz-bilera

medikuen gelan!

Salbatzailea eskerrak ematen dizkiot atzo osoan jaso nuen maitasun ugaritasunagatik. Maitasun hori orain arte sentitu dut. Kezka eta arazoetatik aske egotea hain zoragarria da. Jainkoarekin benetan aske izan nahi dut.

Jainko handia, goraipatu eta goratu egiten zaitut, eta eskerrak ematen dizkizut niri iritsi zaidan zure erreinuarengatik.

Halako egoera batean, dena maite da. Kanpoko eguraldi ilun hau ere ederra iruditu zitzaidan.

Maitasunak gorrotoa ez du ezagutzen; harekin ez dago ezer itsusirik. Ai, nire Jesus, ederra da zu maitatzea. Nire Jauna eta Jainkoa, zein seinale da hau, Zuregandik hainbeste maitasun jasotzen ari naizelako?" Salbatzailea: "Jasotzen ari zaren maitasun hau jasango duzun sufrimenduaren seinale bat da. Lehenik maitasunezko Jainkoa ezagutu behar duzu; ondoren sufrimenduko Jainkoa ere ezagutuko duzu—biak onak dira."

Ni: "Idazteko zalantzan nengoen."

Salbatzailea: "Idatz ezazu. Bekatua handia eta astuna da; lurraren neurria gainditu du. Arima askok munduko bekatuen ordaina emango dute. Beraz, nire alaba, ez zaude bakarrik. Arima bakoitzak Gurutzearen Bidea bete behar du. Bakar batzuek besterik ez dute zure bezalako Gurutzearen Bidea."

Nire alaba, Gurutzearen Bide honetarako grazia berezi bat jaso duzu. Ez da zure meritua; nire nahia baizik. Eta nahi dudana, nahi dudana pertsonaren bitartez gauzatuko dut. Orain arte niretzat egin duzun guztia oso baloratzen dut, eta Gurutzearen Bidearen amaieran sarituko zaitut. Zure saria handia izango da amaierara arte iraungo baduzu."

Ni: "Eta amaierara arte ez banau iraungo?"

Salbatzailea: "Amaieraraino iraungo duzu. Inork ezin gaitu orain bereiz."

Ni: "Ai, maitea, hainbeste maite zaitut. Zurekin egotea baino ederagorik ba al dago?"
Salbatzailea: "Utzi denek hitz egin dezaten. Zuk zara nire barkamenerako arima, hautatu dudana."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

12:00etan kapera sutsuki otoitz egin nuen eta negar egin nuen, hainbeste arima galtzen ari direlako. Salbatzailea: "Eman iezadazu zure bihotz osoa."

Ni: "Nire bihotz osoa ematen dizut, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Pozten nauzu."

Ni: "Jaungoiko maitea, zuk ikusten nauzu, baina nik ez zaitut ikusten, eta hala ere atsegin zaitut, zeren eta maite zaitut."

Salbatzailea: "Nire alaba, nirekin ibiliko zaren bidea sakrifizio bat izango da sinesgabetuentzat, maitasunik ez dakitelako."

Ni: "Jauna, mesedez, eman ezazu sinesle gabekoek zaituen maitasuna izateko grazia."

Salbatzailea: "Hori jasotzeko prest badaude. Ez didate bihotzak ematen zuk bezala." Ni:

"Nirekin lan egiten duen Veronicarentzat grazia eskatu nuen."

Salbatzailea: "Esan iezaiozu bere bihotza ere emateko."

Ni: "Bai, Jauna, esango diot. Eskerrik asko, nire Jauna eta Aita maitagarria."

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en. Aita Ferdinand-ek Meza Santua ospatu zuen.

Urriaren 1a, 1992 – Osteguna

10:45etan medikuen gelan:

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, bost estigmatei buruz isiltasun zorrotza mantentzeko eskatzen dizut."

Ni: "Jaungoiko maitea, hainbeste jendeak jada badaki."

Salbatzailea: "Baina ez dakite noiz jasoko dituzun." Ni: "Jaungoiko maitea, nik ere ez dakit."

Salbatzailea: "Baina zuk jakingo duzu."

Ni: "Isilik mantenduko naiz horri buruz. Mesedez, eman iezadazu isilik egoteko grazia. Zuk nahi duzun bezala egin nahi dut dena."

Salbatzailea: "Gaur gauean jasoko dituzu estigmak." Ni: "Orduan, bihar lanera joan beharko al dut?"

Salbatzailea: "Ez."

Ni: "Nola jakingo dut zuk bidali dituzula?" Salbatzailea:

"Han daudenean ezagutuko dituzu."

Ni: "Gaur gauean gertatzen bada, zure aldetik seinale bat jasoko al dut? Egia esan, jada seinale bat eman didazu: orain sentitzen dudana maitasun sutsua eta orain dudana lasaitasun eta bake atsegina.

Ados nago, zure nahia bada, gaur gauean estigmak inprimatu daitezela. Mesedez, ez nazazu egarririk sentiarazi. Barrutik erretzen ari naizela sentitzen dut. Konturatu naiz Zure maitasuna dela. Nire maitasunaren pareko maitatua izan nahi duzu. Nire Jauna, egin nahi duzun bezala izan bedi.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzitakoaz pozik nago. Gainera, nahi dudanean eta nahi dudana moduan aldatu dezaket. Nire alaba, utzi dena niri."

15:00

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: gaur gauean nirekin jasango duzuna, eskaini Zeruko Aitari arimen salbamenerako. Idatzi, nire alaba, hitzaz hitz.

Gaur gauean jasango duzun mina gogorra izango da. Jasangarri egin behar duzu."

Ni: "Nire Jauna, oraindik nirekin zaude?"

Salbatzailea: "Bai, oraindik zurekin nago; maite zaitut."

Ni: "Jesus, Jainkoaren Seme Biziduna, beste zerbait jakin behar

dudana al dago?" Salbatzailea: "Jasan nahi izateak 'maite' esan nahi du."

Ni: "Nire Jauna, hori egin ahal izango al dut?" Salbatzailea: "Nirekin, bai."

Ni: "Mesedez, eman iezadazu grazia asko, maite dezakedan moduan."

Salbatzailea: "Nirekin bazaude, ez zaizu maitasunik faltako. Nire alaba, hainbeste maitasun emango dizut ezen sufritzeko gai izan zaitezzen."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen eta esan zuen: "Joan zaitez bakean, nire alaba maitea."

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua, Rot.

1992ko urriaren 2a, ostirala – "Jesusen Bihotz Santua"

10:00 Medikua gela,

Otoitz Taldea I

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, gaur goizean esnatu nintzenean, berehala pentsatu nuen ezer ez zitzaidala gertatu. Alde batetik, pozik nengoen; bestetik, atzo gauean nirekin hitz egin zuena ez zen espiritu zikina ote zen pentsatu nuen. Orduan berriro pentsatu nuen: maitasuna dagoen lekuan ezin da egon espiritu zikina. Edo Jainkoa nirekin dago edo espiritu zikina nirekin dago, Jainkoak ez baitu bere bihotza besteekin partekatzen. Jainkoak bihotza beregan nahi du guztiz. Beraz, erabaki bat hartu nuen: hori Jainkoaren nahia zela, eta horrela gertatu zen."

Orain Salbatzailearekin bat egin nuen. Beroaldi bat eta bake-sentsazio bat sentitu nuen, eta Salbatzailea nirekin zegoela sumatu nuen.

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, idatzi hau: estigmak atzeratu ditut beste baterako. Hori zen nire asmoa. Ez kezkatu horrela gertatu delako. Nahi dudana egin dezaket. Prest zinen, baina oraindik ez zen iritsi garaia. Beste proba bat zen. Ez amore eman; dena garaiz etorriko da."

Ni: "Nire Jauna, pentsa nezakeen hau espiritu kutsatua zela, izan ere, ezer ez baitzen gertatu."

Salbatzailea: "Gauza horiei buruz ondorioetara iristeko oso azkarrak zarete. Ikusten duzuenak bakarrik sinesten duzue, eta gainerakoari buruz ez duzue bigarren pentsamendurik ematen."

Ni: "Baina zer da gainerakoa?"

Salbatzailea: "Ez duzu deabruak gordetzen duena bereizten. Nire alaba, dena ikusten dut. Bihotz bakoitza eta egin duen bidea ezagutzen ditut, horrela harekin lan egin dezakedan."

Ni: "Nire maitea Jesus, horrek esan nahi al du ez nintzela nahikoa ona edo ez nengoela prest sufrimendu hauek jasateko?"

Salbatzailea: "Ez da zure errua, nire alaba. Dena Nire borondatearen arabera doa. Ez kezkatu; stigmak garaiz jasoko dituzu."

Ni: "Otoitz egin nuen: 'Utzi nazazu zure bihotzean geratzen', gaur Bihotz Santuaren jaia baita. Maitasunaren iturriaren barruan geratu nahi dut, maitasunaren sua piztuta dagoen suhobaren barruan."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure bihotza orain nire bihotza da. Nire baitan zaude. Maite nazazu, nire alaba." Ni: "Baina maite zaitut, Jauna. Nire baitan ere maitasunaren sua sentitzen dut. Eskerrak ematen dizkizut grazia honengatik."

Salbatzailea: "Bakean zoaz, nire alaba." Neure

baitan pentsatu nuen: 'Gaur ez dago

bedeinkapenik.' Salbatzailea: "Bai, bedeinkatzen

zaitut, nire alaba." Eta Salbatzaileak bedeinkatu

ninduen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Vogt aita eta Ferdinand aita elkarrekin meza ospatu zuten.

1992ko urriaren 3a – Larunbata

8:00etatik 10:00etara: Etxeko

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; idazten duzun guztia inprimatuko da. Idazten duzun guztia nire lana da. Zure kabuz ezer ezin duzu egin. Ez izan zalantzarik, nire alaba. Horrela eginez, mindu egiten nauzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, barkamena eskatzen dizut; izan mesedegarri eta errukitsu ni, bekatari pobre honi. Denek utzita sentitzen naiz, gezurti bat banintz bezala."

Eta orduan pentsamenduak etorri zitzaizkidan, bide okerretik joan eta pertsona txar bihurtu nintzela balitz bezala. Nahiz eta egunero zurekin bat eginda egon eta astero konfesatzera joan.

Sentitu nuen denak ni baino hobeak zirela. Orduan zuregana itzuli nintzen, zure maitasuna indartsuagoa delako eta ezin naizelako gabe egon, eta gero eta gehiago nahi zaitut maitatzea. Maitasun honengatik gogo handia dut. Eta maitasun hau behin eta berriro eskatzen dut. Maitasun hau mendekotasun baten edo opio baten antzekoa da. Medikamentu eta munduko aberastasunak ezin dute ordezkatu. Askotan bihotzean sute bat sentitzen dut. Zenbat maite zaitudan sentitzen dut, eta munduko gauza guztiak nire bizitzatik desagertu egin dira. Orduan neure buruari galdetzen diot: zergatik ez nago jada zeruan? Zuk maitasuna zarela ohartu naizenetik, besteek ere hori ohartzea nahi nuke bihotzez. Haientzat sufritzeko prest nago ere, ez daitezen galduta gelditu. Nire Jauna eta Jainkoa, ez dadila nire borondatea, baizik eta Zurea bete dadila. Egin nirekin nahi duzuna. Ez utzi zure maitasunetik bereizita egotea. Salbatzailea: "Nire alaba maitea. Nireganako zure maitasuna handia da. Horregatik baloratzen zaitut. Zure maitasuna sendoa da. Ez kezkatu jendeak esaten duenaz. Esaten duten guztiaz erantzun beharko dute nire epaiketaren aurrean. Bihotzetik ateratzen den hitz bakoitza landatu duten hazi bat da. Eta landatu dutena, jasoko dute. Beraz, nire alaba, ziurtatu uzta ona jasoko duzula. Azkenean, argi geratuko da zer den niregandik eta zer den espiritu zikinetik. Nire alaba maitea, zu zaren bezala maite zaitut. Pozten naiz lehenik nire amari eta zure amari otoitz egin izanaz. Zuk berari esan zenizkion guztiak jaso ditut. Oso maite zaitu. Ez zaitu bakarrik utziko. Konfiantza handiagoa izan berengan." Ni: "Eskerrik asko, nire Jesus, etorkizunean gehiago otoitz egingo diot eta gehiago konfiantza jarriko diot. Zuri maite dizudan bezala maite nahi nuke. Mesedez, eman iezadazu grazia, zuri maite dizudan bezala maite dezadan. Ama eta Erregina baita." Salbatzailea: "Nire alaba, zintzoa zara. Zurekin oso pozik nago. Berari niri maite nauzun bezala maite izateko grazia emango dizut. Nire alaba maitea, orain bedeinkatzen zaitut." Salbatzaileak oraintxe bedeinkatu nau. 10:15etan: Plankstadteko gazte batek deitu zidan. Astelehenean nire otoitz-taldean egon zen. Gau hartan deabruak tentatu zuela esan zidan. Nahi hori adierazi zidan! Katoliko bihurtu nahi duela. Oraindik protestantea da. Aholku on batzuk eman nizkion. Konfesatzera joateko, mesedez, Stiftneuburg-eko Switbert Aitari joateko esan nion. 16:30etatik 19:50etara: Rroteko elizan otoitz egin nuen. Vogt aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen. Egokia egiten ari nintzela esan zidan, baina ezin zidala lagundu. Absolutioagatik eskertuta nago eta ulertzen dut ezin nauela lagundu. Ondoren, berarentzat Errosario osoa otoitz egin nuen. 21:15etan, Regensburg-eko Aita Gebhard Heyder deitu zidan. 30 minutuz baino gehiagorik berarekin hitz egin nuen. Oso pozik nengoen. Eskerrak eman dizkot Jainkoari deitu izanagatik. Zortzi egun barru Regensburg-en, arratsaldeko 18:30ak aldera, elkartzeko hitzordua hartu nuen. Amaieran, ni eta nire familiari bedeinkapena eman zion. Berehala otoitz egin nuen berarengatik, bihotza poza handiz beteta nuelako.

1992ko urriaren 4a – Igandea

7:30 – 9:00

Otoitz-bilera!

Lehenik, Andra Mariaren estatuaren aurrean otoitza. Ondoren, bilera berriro sukaldean egin zen, eta han Salbatzailearen mezua jaso nuen:

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi nahi dizut. Zure maitasuna onartu dut. Ez da laudoriozko maitasuna."

Ni: "Hori idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi. Gustura geratu naiz gaur nola otoitz egin duzun ikusita. Jarraitu horrela. Pozten naiz Aita Gebhard ikustera zoazelako. Hori ere nire nahia da. Beraren bitartez berriro hitz egingo dizut. Sinetsi berari. Nire alaba, bereziki pozten naiz sufrimendu hauek onartu dituzulako. Proba amaitzear dago."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, azaldu iezadazu hau zertxobait xeheago."

Salbatzailea: "Probatzen ari zara, nire alaba, jasango dituzun sufrimenduengatik. Nire alaba, jarraitu nazazu maitatzen orain arte egin duzun bezala. Nire maitasun gehiago emango dizut. Gehiago eta gehiago eskatzen duzu, eta nik gehiago eta gehiago emango dizut."

Ni: "Jaungoiko maitea, beste zerbait galdetu nahi nizuke: hilabete batzuk daramatzat sorbaldan eta ezker besoan mina. Ez pomadek ez gatza bainuek laguntzen. Sufrimendu hauek zuk bidali dizkidazu, ala ospitalean medikuek tratatu ahal izango dituzte?"

Salbatzailea: "Ospitalean ere inork ezin zaitu lagundu. Gaixotasun hauek niregandik datoz. Oraindik jasango dituzun sufrimenduen aurrekari dira."

Salbatzailea: "Osasuna eman didazu, nire alaba."

Ni: "Zure borondatearen arabera izan dadila. Sufrimendu hauek eskaintzen dizkizut bekatuen bihurketa eta arimen salbamendurako."

Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik etorriko diren ekaitzek kalte handiak eragingo dituzte. Otoitz egin asmo hauen alde. Gerla berri asko egongo dira. Jendea epela bihurtu da. Ez dute beren Aita ezagutu. Munduko gauzei lehentasuna eman diete, baina munduko gauzek ezin dituzte salbatu. Natura bere bekatariak matxinaka ari da. Nire alaba, laster lehertzeko dagoen gaixotasun handia bere hasierako fasean dago. Gaixotasun honek nazioak zeharkatuko ditu. Gaixotasun honentzat sendabiderik ez dago. Aberatsak eta pobreak, gaiztoak eta onak, berdin-berdin hartzen ditu.

Bat-batean jotzen die jendeari. Inork ezin du haren aurrean ezkutatu edo salbatu. Nire borondatez nahi dudan leku guztietara heltzen da. Lurreko nazio askori eraman egingo die. Ni: "Gaixotasun honek izenik al du?"

Salbatzailea: "Gaixotasun berri bat da. Oraindik ez du izenik, baina bat izango du. Nire alaba, asko otoitz egin behar duzu."

Ni: "Nire otoitz-taldeari hau irakur diezaioket?"

Salbatzailea: "Liburua ahalik eta azkarren idatzi behar da, denek irakur dezaten. Orain ezer esaten badiezu, ez dizute sinetsiko. Jende gehienaren esaten duena bakarrik entzuten dute; beren begiekin ikusten dutenean bakarrik sinetsiko diote. Haien fedea gainazalekoa da eta ez du sustrairik."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dut gehiago idatzi orain. Mesedez, barkatu nazazu."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

10:00etan Rot-en Meza Santua; elizan jende gutxi zegoen

13:00etan: Errosarioa eta otoitzak.

1992ko urriaren 5a – Astelehena

9:00etan: Medikuen

gelan otoitz-bilera!

Goizean hasi zenetik buruko mina handia izan dut. Salbatzaileari esan nion: 'Bekatarien bihurketa eta arimen salbamenduagatik eskaintzen dut.' Gaineratu nuen ez zuela min hori kendu beharrik.

Ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Orain bihotzean beroa sentitzen nuen. Sentimendu atsegina da. Jauna nirekin dagoela sumatzen da.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zurekin nago. Arimen alde asko barkatu behar da. Nire alaba, zuregandik behar dut..."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, maite dudan Jesus. Zuretzat behar duzuna ematen dizut, nahiz eta ez dakidan zer behar duzun niregandik."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure ikusmena behar dut." Ni: "Zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Denbora batez ezin izango duzu ikusi."

Ni: "Jaungoiko maitea, orduan itsu izango naiz?"

Salbatzailea: "Ez espiritualki itsu."

Ni: "Ai, nire Jauna, baina hori izugarria izango da."

Salbatzailea: "Zurekin izango naiz."

Ni: "Bai, Jauna, hartu dezakezu nire ikusmena. Noiz gertatuko da hori? Estigmatak inprimatu aurretik ala ondoren? Jakin al dezaket?"

Salbatzailea: "Nire alaba, gertatuko da nik nahi dudanean."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, utzi gertatzen nahi duzun unetan."

Pentsatu nuen ez nuela inor zainduko ninduenik.

Salbatzailea: "Zure zaintzeko norbait izango duzu."

Ni: "Itsutasun honek denbora luzez iraungo al du?" Salbatzailea: "Denbora jakin baterako."

Ni: "Baina asko eskatzen didazu."

Salbatzailea: "Zure aurrerapenerako da."

Ni: "Jaungoiko maitea, nirekin bazaude, ez dut ezer kezkatu beharrik. Orduan zaintuko nauzu."

Salbatzailea: "Hori da."

Ni: "Bai, nire Jauna, ados nago." Salbatzailea:

"Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

11:45 – Jainko maitea, mesedez kendu nireitsu geratzearen beldurra. Ez dut nahi zer izango den pentsatzea.

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, karga hori kenduko dizut." Ni:

"Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrik asko."

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 – Otoitz-taldea!

1992ko urriaren 6a – asteartea

9:00 – Medikuen gelan

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba maitea; idaztea nahi dut. Pozten naiz nirekin hitz egin duzulako. Zure bihotza orain maitasunez beteta dago. Nire alaba, inork ezin dio maitasun hau kendu, zuk baimena eman ezean. Kontuz ibili."

Ni: "Nire Aita maitea, nire Espiritu Santu maitea, nire Jesus maitea. Grazia eskatzen dizut. Zuri eman didazun maitasuna gorde iezadazu. Ez utzi hutsalkerietan murgiltzen. Utzi hitz egitera eta isilik egotera zuk nahi duzunean. Utzi maitatzen, nire arima erresistitzen den lekuan ere.

Utzi nazazu denak zure bihotzez maitatzen, maitasunaren sua hain bizia den bihotzez. Utzi nazazu nire akatsak lehenik bilatzen, besteak epaitu aurretik."

Salbatzailea: "Nire alaba, niregan dagoen bihotz libre batetik hitz egiten duzu. Nire maitea alaba, zerbait dator zuregana."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, honek tristura eragingo al dit? Baina ez dakit zer den. Mesedez, esan iezadazu. Orduan otoitz egin nuen: "Etor zaitez, Espiritu Santua, etorri Mariaren Bihotz Garbiaren bidez, zure maitea den emaztearen bidez, eta esan iezadazu zer idatzi behar dudan. Prest nago idazteko inspiratzen nazuna. Triste nagoen ala ez, zure nahia beteko dut."

Oraindik ez nuen ezer entzun.

Ni: "Maiteko Jauna eta Jainkoa, hitz egin; zure zerbitzaria

entzuten ari da." Salbatzailea: "Penaz beteko zara."

Ni: "Nire Jainko maitea, zer esan nahi duzu 'asko' esatean?"

Salbatzailea: "Nire alaba, dena jasan behar duzu. Egin otoitz zure familiaren alde."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, salbatu guztiak; maite ditut. Mesedez, ez utzi inor galtzen."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez dute damutu nahi."

Ni: "Nire Jauna, prest nago haiengatik sufritzeko, baina zuk hala nahi baduzu bakarrik. Zuk baitakizu haien bihotzak, nik ez."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, atsegin dut esandakoa. Nire borondatearen arabera izango da. Nire alaba maitea, idatzi beste gauza bat. Serbian gerra laster etorriko da. Etsaiak ahultzeko otoitz egin."

Ni: "Helburu horien alde otoitz egingo dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, atzo otoitz-taldean zure aurrean belaunikatu eta zuri otoitz egin nuenean, bihotzean etengabeko errekontza sentitu nuen. Nahiko intentsua izan zen. Barrutik erretzen ari nintzela pentsatu nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni nintzen hori."

Ni: "Jaungoiko maitea, hau niretzat garrantzirik al du?"

Salbatzailea: "Horrela, etorriko zaizun tristura jasateko gai izan zaitez. Nire seme-alabak ongi egindako lanengatik sari on batekin saritzen ditut."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 7a – asteazkena

8:15 am: Medikuen gelan

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire altxorra zara, nire alaba."

Ni: "Jauna, hori lehenago idatzi dut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu; zure kezka nire kezka dira, nire alaba." Ni:

"Nire arima hain garbia al da, harribitxi deitu ahal izateko?" Salbatzailea:

"Bai, nire alaba."

Ni: "Barruan hain sentimendu ederra dut. Uste dut arimaren garbitasuna Jainkoaren Erresuma dela."

Salbatzailea: "Arima garbi batekin nahi dudana egin dezaket."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: horrela da itsutasuna. Bihotzarekin ikusiko duzu. Besteek begiekin ikusten dutena baino gehiago ikusiko duzu.

Ikustea mundukoa da; bihotzaren argia zerukoa da. Argia bakarrik nik eman dezaket. Horregatik ez zait inongo medikuk sinetsiko. Ikusten duzun guztia kontatu behar diezu.

Apaiz batek hau idatziko du. Ez zara zuk hitz egingo, baizik eta nik egingo dut zure alde. Nire alaba, sinetsi bihotzeko argia ikusmena baino baliotsuagoa dela."

Ni: "Nire Jauna, orain hobeto ulertzen dut. Eskerrik asko hau esateagatik." Salbatzailea: "Nire alaba, beste zerbait behar dut zuregandik."

Ni: "Bai, Jauna, emateko gai banaiz, har dezakezu."

Salbatzailea: "Zure eskuak behar ditut. Zure eskuen bidez arimak sendatuko ditut." Ni: "Ai, Jauna, zer egiten didazu? Halakorik imajinatu ere ezin dut.

Baina zuk nire baitan bazaude, orduan uste dut halako zerbait gerta daitekeela. Jauna, ez nire borondatea, baizik eta zurea bete dadila. Arimen salbamenduari dagokionez, jada zure esku nago."

Salbatzailea: "Nire alaba, hori zen oraindik zuregandik behar nuena. Sendatzeak nik nahi dudanean gertatuko dira. Ez jendeak nahi duenean."

Jaunak bedeinkatu ninduen eta esan zuen:

"Joan zaitez bakean, nire alaba, eta jar ezazu zure konfiantza nigan."

19:00etan: Errosarioa eta Meza Santua San Roke kapera.

1992ko urriaren 8a – Osteguna

Artxiboa 10:15etan

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; isiltasuna dago."

Ni: "Jesus, bizirik dagoen Jainkoaren Semea, nire ezkontide, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, hitzetik hitzera."

Ni: "Bai, Jauna."

Salbatzailea: "Jasoko dituzun estigmak ustekabeen etorriko dira." Ni: "Beraz, ez dakit noiz etorriko diren, ez eguna ezta ordua ere?" Salbatzailea: "Nire alaba, hori nik erabakiko dut."

Ni: "Oraindik Regensburg-era joan naiteke, beraz?"

Salbatzailea: "Bai, joan zaitezke oraindik. Nire alaba, Satan gaur egun oso boteretsua da. Indartsu mantentzen bazara, ezin zaitu kalte egin. Bere ahalmen guztia erabiliko du zure idaztea eragotzitzeko. Nire alaba, egin ahal duzuna eta jarraitu idazten. Laster garaitua izango da. Nire seme-alaba guztiek ez diote entzuten.

Nire seme-alaben kopuru txiki honek garaituko du."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, beste zerbait idatzi. Agintariak prest daude zurekin hitz egiteko. Entzun adi nire ahotsa. Nire alaba, idatzitakoari eutsi. Zurekin nago. Handiak lotsa emango ditut. Handiak iragiko dira."

Ni: "Nor dira handiak?"

Salbatzailea: "Politikariak eta gotzainak; mundu honetako kaosaren erantzule dira. Idatzi hau, nire alaba: eskatzen dizut Aita Vogt-engana joatea. Esan iezaiozu fededunekin Errosarioa otoitz egiteko Meza Santua hasi aurretik. Esan iezaiozu hau; ni eskatatu dute."

Ni: "Eta ezin duela esaten badu?" Salbatzailea:

"Utzi hori niri."

Ni: "Jaungoiko maitea, noiz nahi zenuke nik berarengana

joatea?" Salbatzailea: "Joan zaio gaur."

Ni: "Rosarioa otoitz egin behar duela esateaz aparte, beste ezer esan behar diot?"

Erantzunik jaso ez nuen.

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, gaur joango naiz harengana eta esango diot zuk esan didazuna."

Rotera bidean, apaizaren alde Errosarioa otoitz egin nuen.

16:10etan, Roteko elizan otoitz labur bat egin nuen.

16:15etan Aita Vogtekin nengoen.

Salbatzaileak berari zer eskatu zion esan nion.

Berriro esan zuen gauza bera: "Nola kudeatu behar dut hori altar-zerbitzariekin?"

Nik esan nion: "Jainkoarekin dena posible da."

Hori ere esan nion: "Haien lekuan banintz, Salbatzaileak eskatzen diena egingo nuke." Nahastuta zegoen. Ez zegoen horrekin pozik. Aurpegian ikusten zen hori. Bere bedeinkapena eskatu nion eta gero alde egin nuen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Meza amaieran, Vogt aita Errosarioaren hamarkada bat otoitzatu zuen Sakramentu Santuaren aurrean.

1992ko urriaren 9a –

ostirala, medikuen

gelan: Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba, kontuz: ez eman inori idatzitako ezer gotzainek irakurtzeko. Haiei esan diezaiokezu, baina idatzitakoak zuregan gorde behar dituzu. Liburua inprimatu ondoren, orduan irakur dezakete. Idatzi, nire alaba: Aita Gebhard Heyderrek hitz egingo dizu, nik berengan inspiratzen dudana helaraziz. Egin hark esaten dizuna. Nire nahia da.

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jainko maitea, galdetu nahi nizuke Vogt aitari esan niona zuzena ote zen?"

Salbatzailea: "Nire alaba, hasiera ona da."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion Aita Gebhard Heyderi esateko zerbait ote zuen."

Salbatzailea: "Bai! Esan iezaiokezu orain arte egin duen guztia nire borondatea izan dela. Esan iezaiozu beste gauza bat ere: bere lanarekin pozik nagoela. Orain arte egin duen lana ona dela."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa; dena berari helaraziko diot."

Ni: "Jaungoiko maitea, bihotzean zerbait oso bero sentitzen dut. Imajinatu besterik ez al dut egin?"

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, hori nire grazia da. Zuretzat nire oparia da."

Ni: "Jaun maitea, halako opari bat ematen badidazu, ziur zerbait datorrela nire bidean. Nire Jauna, apaizentzat maitasun hau are gehiago izatea nahi nuke."

Salbatzailea: "Nire alaba, atsegin dut esandakoaz.

Eska ezazu apaizentzat maitasun handia. Nire alaba, maite zaitut; idatzi hau."

Ni: Nire maitea Jesus, orain hainbeste maite zaitut. Ohikoa baino maitasun gehiago daukat barruan. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, niri eman didazun grazia hain handia izan delako. Salbatzaileak bedeinkatu ninduen eta jarraitu zuen: 'Joan zaitez bakean, nire alaba maitea.'

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 10a Larunbata

7.00etan Meza Santua San Rok Kapera

11:30etatik 12:00etara: Etxean

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Entzun adi, nire alaba, denbora batez sendatzeko grazia ematen dizut." Ni: "Ez, Jauna, oker entzun al dut? Mesedez, esan berriro."

Salbatzaileak hitz berberak bigarren aldiz errepikatu zituen. "Hau ez dut ulertzen. Ez zait ondo iruditzen, ez naizelako ezer."

Salbatzailea: "Zure bitartez sendatuko dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nolako sendaketa izango da hau?"

Salbatzailea: "Utzi sendaketa hauek niri. Zure bitartez lan egiten dut, alaba. Idatzi hau, alaba: oso pozik nago jendearekin nola jokatzeko duzun ikusita."

Ni: "Jaungoiko maitea, batzuek esaten didate zorrotza naizela."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez entzun besteek esaten dutena; nahi dut zuk orain zauden bezala jarraitzea." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

1992ko urriaren 11a, igandea

8:00etan, Danubioko aparkalekuan — Regensburg, motorhomean. "Salve

Regina. Otoitz Elkarte!"

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Idaztea nahi dut."

Ni: "Ez dakit Salbatzaileak orain zer esan nahi didan. Hitza itxaroten ari naiz. Hitza ez dator berehala.

Isilunean denbora pixka bat eman nuen."

Salbatzailea: "Gaur ere Gebhard Heyder aita zurekin dago. Gero niregana etorriko da." Ni: "Hau izango al da berarekin egongo naizen azken aldia, beraz?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Baina hori oso gogorra da niretzat. Negar egin nuen. Nire Jauna eta Jainkoa, orduan ez dut gehiago apaizik izango."

Salbatzailea: "Nire alaba, bat etorriko da Rot-era."

1992ko urriaren 4a – igandea

7:30 – 9:00

Otoitz-bilera!

Lehenik, Andra Mariaren estatuaren aurrean otoitza.

Ondoren, berriro sukaldean bildu ginen, eta han Jasandariaren mezua jaso nuen: Jasandariak:

"Nire alaba, idatzi nahi dut. Zure maitasuna onartu dut. Ez da laudoriozko maitasuna."

Ni: "Hori al da idatzi behar dudana?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi. Gaur nola otoitz egin zenuen ikustean pozik geratu nintzen. Horrela jarraitu. Pozten naiz Aita Gebhard ikustera zoazelako. Hori ere nire nahia da. Beraren bitartez berriro hitz egingo dizut. Sinetsi berari. Nire alaba, bereziki pozten naiz sufrimendu hauek onartu dituzulako. Epaiketa amaitzear dago."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez, azaldu iezadazu hau zertxobait xeheago."

Salbatzailea: "Probatzen ari zara, nire alaba, jasango dituzun sufrimenduengatik. Nire alaba, jarraitu nazazu maitatzen orain arte egin duzun bezala. Nire maitasun gehiago ere emango dizut. Gehiago eta gehiago eskatzen duzu, eta nik gehiago eta gehiago emango dizut."

Ni: "Jaungoiko maitea, beste zerbait galdetu nahi nizuke: hilabete batzuk daramatzat sorbaldan eta ezker besoan min handia sufritzen. Ez pomadeek ez gatzezko bainuek laguntzen didate. Sufrimendu hauek zuk bidali dizkidazu, ala ospitale bateko medikuek tratatu ahal izango dituzte?"

Salbatzailea: "Ospitalean ere inork ezin zaitu lagundu. Gaixotasun hauek niregandik datoz. Oraindik jasango dituzun sufrimenduen aurrekari dira."

Salbatzailea: "Zure osasuna eman didazu, nire alaba."

Ni: "Zure borondatearen arabera izan dadila. Sufrimendu hauek eskaintzen dizkizut bekatuen bihurketa eta arimen salbamenerako."

Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik etorriko diren ekaitzek kalte handiak eragingo dituzte. Otoitz egin asmo hauen alde. Gerla berri asko egongo dira. Jendea epela bihurtu da. Ez dute beren Aita ezagutu. Munduko gauzei lehentasuna eman diete, baina munduko gauzek ezin dituzte salbatu. Natura bere bekatarien aurka matxinatzen ari da. Nire alaba, laster lehertzeko dagoen gaixotasun handia bere hasierako fasean dago. Gaixotasun honek nazioetan zehar zabalduko da. Gaixotasun honentzat sendabiderik ez dago. Aberatsak eta pobreak, gaiztoak eta onak, berdin-berdin hartzen ditu. Bat-batean jotzen die jendeari. Inork ezin da haren aurrean ezkutatu edo salbatuko. Nire borondatez nahi dudan leku guztietara iritsiko da. Lurreko nazio askori eramango die. Ni: "Gaixotasun honek izenik al du?"

Salbatzailea: "Gaixotasun berri bat da. Oraindik ez du izenik, baina bat izango du. Nire alaba, asko otoitz egin behar duzu."

Ni: "Nire otoitz-taldeari hau irakur diezaioket?"

Salbatzailea: "Liburua ahalik eta azkarren idatzi behar da; orduan denek irakur dezakete. Orain ezer esaten badiezu, ez dute sinetsiko. Jende gehienaren esaten duena bakarrik entzuten dute; ikusten dutenean bakarrik sinetsiko dute. Haien fedea gainazalekoa da eta ez du sustrairik."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dut gehiago idatzi orain. Mesedez, barkatu nazazu." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

10:00etan Rot-en Meza Santua; elizan jende gutxi zegoen

13:00etan: Errosarioa eta otoitzak.

1992ko urriaren 5a – Astelehena

9:00etan: medikuen gelan

otoitz-bilera!

Goizean buruko mina larria izan dut. Salbatzaileari esan nion: 'Bekatarien bihurketa eta arimen salbamenduagatik eskaintzen dut.' Ondoren gehitu nuen ez zuela mina kendu beharrik.

Ondoren, Salbatzaileari bat egin nion. Orain bihotzean beroa sentitu nuen. Sentimendu atsegina da. Jauna nirekin dagoela sumatzen da.

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, zurekin nago. Arimen alde asko barkatu behar da. Nire alaba, zuregandik behar dut..."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, maite dudan Jesus. Zuretzat behar duzuna emango dizut, nahiz eta ez dakidan zer behar duzun niregandik."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure ikusmena behar dut." Ni: "Zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Denbora batez ezin izango duzu ikusi."

Ni: "Jaungoiko maitea, orduan itsu izango naiz?"

Salbatzailea: "Ez espiritualki itsu."

Ni: "Ai, Jauna, baina hori izugarria izango da."

Salbatzailea: "Zurekin izango naiz."

Ni: "Bai, Jauna, hartu dezakezu nire ikusmena. Noiz gertatuko da hori? Estigmatak inprimatu aurretik ala ondoren? Jakin al dezaket?"

Salbatzailea: "Nire alaba, nik nahi dudanean gertatuko da." Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nahi duzun unetan gertatu dadila."

Nire zaintza hartuko zuen inor ez nuela pentsatu nuen.

Salbatzailea: "Zure zaintzeko norbait izango duzu."

Ni: "Itsutasun honek denbora luzez iraungo al

du?" Salbatzailea: "Denbora jakin baterako."

Ni: "Baina asko eskatzen didazu."

Salbatzailea: "Zure aurrerapenerako da."

Ni: "Jaungoiko maitea, zurekin banago, ez dut ezer kezkatu beharrik. Orduan zaintuko nauzu."

Salbatzailea: "Hori da zuzena."

Ni: "Bai, Jauna, ados nago." Salbatzailea: "Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

11:45 – Jainko maitea, mesedez kendu nire itsu geratzearen beldurra. Ez dut nahi pentsatzea nolakoa izango den.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, karga hori kenduko dizut." Ni:

"Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrik asko."

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 – Otoitz-taldea!

1992ko urriaren 6a – asteartea

9:00 – Medikua gelan

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba maitea; idaztea nahi dut. Pozten naiz nirekin hitz egin duzulako. Zure bihotza orain maitasunez beteta dago. Nire alaba, inork ezin dizu maitasun hau kendu, zuk baimena eman ezean. Kontuz ibili."

Ni: "Nire Aita maitea, nire Espiritu Santu maitea, nire Jesus maitea. Grazia eskatzen dizut. Zuri eman didazun maitasuna gorde iezadazu. Ez utzi hutsalkerietan aritzen. Utzi hitz egitera eta isilik egotera zuk nahi duzun bezala. Utzi maitatzen, nire arima erresistitzen den tokian ere.

Utzi nazazu denak zure bihotzez maitatzen, maitasunaren sua hain bizia den bihotzez. Utzi nazazu lehenik nire akatsak bilatzen, besteak epaitu aurretik."

Salbatzailea: "Nire alaba, niregan dagoen bihotz libre batetik hitz egiten duzu. Nire maitea alaba, zerbait zuregana dator."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, honek tristura eragingo al dit? Baina ez dakit zer den. Mesedez, esan iezadazu. Orduan otoitz egin nuen: "Etor zaitez, Espiritu Santua, etorri Mariaren Bihotz Garbiaren bidez, zure maitea den emaztearen bidez, eta esan iezadazu zer idatzi behar dudan. Prest nago idazteko inspiratzen nauzuna. Triste nagoen ala ez, zure nahia beteko dut."

Oraindik ez nuen ezer entzun.

Ni: "Maiteko Jauna eta Jainkoa, hitz egin; zure zerbitzaria entzuten ari da." Salbatzailea: "Penaz beteko zara."

Ni: "Nire Jainko maitea, zer esan nahi duzu 'asko' esatean?"

Salbatzailea: "Nire alaba, dena jasan behar duzu. Egin otoitz zure familiaren alde."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, salbatu guztiak; maite ditut. Mesedez, ez utzi bat ere galtzen." Salbatzailea: "Nire alaba, ez dute damutu nahi."

Ni: "Nire Jauna, prest nago haiengatik sufritzeko, baina zuk hala nahi baduzu bakarrik. Zuk baitakizu haien bihotzak, nik ez."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, atsegin dut esandakoa. Nire borondatearen arabera izango da. Nire alaba maitea, idatzi beste gauza bat. Serbian gerra laster etorriko da. Etsaiak ahultzeko otoitz egin."

Ni: "Helburu horien alde otoitz egingo dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, atzo otoitz-taldean zure aurrean belaunik egon eta zuri otoitz egin nuenean, bihotzean etengabeko errekontza sentitu nuen. Nahiko intentsua izan zen. Barrutik erretzen ari nintzela pentsatu nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, ni nintzen hori."

Ni: "Jaungoiko maitea, honek niretzat inolako garrantzirik al du?"

Salbatzailea: "Horrela, zuregana etorriko den tristura jasateko gai izan zaitez. Nire seme-alabak ongi egindako lanengatik sari on batekin saritzen ditut."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 7a – asteazkena

8:15etan medikuen gelan:

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Zurea da nire altxorra, nire alaba."

Ni: "Jauna, hori lehenago idatzi dut."

Salbatzailea: "Idatzi; zure kezkak nire kezkak dira, nire alaba." Ni: "Nire arima hain garbia al da, harribitxia deitu ahal izateko?" Salbatzailea: "Bai, nire alaba."

Ni: "Barruan hain sentimendu ederra dut. Uste dut arimaren garbitasuna Jainkoaren Erresuma dela."

Salbatzailea: "Arima garbi batekin nahi dudana egin dezaket."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: horrela da itsutasuna. Bihotzarekin ikusiko duzu. Besteek begiekin ikusten dutena baino gehiago ikusiko duzu.

Ikustea mundukoa da; bihotzaren argia zerukoa da. Argia bakarrik nik eman dezaket. Horregatik ez zait inongo medikuk sinetsiko. Ikusten duzun guztia kontatu behar diezu.

Apaiz batek hau idatziko du. Ez zara zuk hitz egingo, baizik eta nik egingo dut zure alde. Nire alaba, sinetsi bihotzeko argia ikusmena baino baliotsuagoa dela."

Ni: "Nire Jauna, orain hobeto ulertzen dut. Eskerrik asko hau esateagatik." Salbatzailea: "Nire alaba, beste zerbait behar dut zuregandik."

Ni: "Bai, Jauna, ahal badut ematea, har dezakezu."

Salbatzailea: "Zure eskuak behar ditut. Zure eskuen bidez arimak sendatuko ditut." Ni: "Ai, Jauna, zer egiten ari zait? Ezin dut halakorik irudikatu.

Baina zuk nire baitan bazaude, orduan sinesten dut halako zerbait gerta daitekeela. Jauna, ez nire borondatea, baizik eta zurea bete dadila. Arimen salbamenduari dagokionez, jada zure esku nago."

Salbatzailea: "Nire alaba, hori zen oraindik zuregandik behar nuena. Sendatzeak nik nahi dudanean gertatuko dira. Ez jendeak nahi duenean."

Jaunak bedeinkatu ninduen eta esan zuen:

"Joan zaitez bakean, nire alaba, eta izan ezazu fede nigan."

19:00etan: Errosarioa eta Meza Santua San Rokeko kapera txikian.

1992ko urriaren 8a – Osteguna

Artxiboa 10:15etan

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba; isiltasuna dago."

Ni: "Jesus, bizirik dagoen Jainkoaren Seme, nire ezkontide, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, hitzaz hitz."

Ni: "Bai, Jauna."

Salbatzailea: "Jasoko dituzun estigmak ustekabeen etorriko dira." Ni: "Beraz, ez dakit noiz etorriko diren, ez eguna ezta ordua ere?" Salbatzailea: "Nire alaba, hori nik erabakiko dut."

Ni: "Oraindik Regensburg-era joan naiteke, beraz?"

Salbatzailea: "Bai, oraindik joan zaitezke. Nire alaba, Satan osoko boteretsua da une honetan.

Indartsu mantentzen bazara, ezin zaitu kalte egin. Bere ahalmen guztia erabiliko du zure idaztea eragotzitzeko. Nire alaba, egin ahal duzuna eta jarraitu idazten. Laster garaitua izango da. Nire seme-alaba guztiek ez diote kasurik egiten. Nire seme-alaba gutxi hauek garaituko dute."

Ni: "Beste zerbait idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi beste zerbait. Agintariak prest daude zurekin hitz egiteko. Entzun adi nire ahotsa. Nire alaba, eutsi idatzitakoari. Zurekin nago. Handiak lotsa emango ditut. Handiak iragiko dira."

Ni: "Nor dira handiak?"

Salbatzailea: "Politikariak eta gotzainak; haiek dira mundu honetako kaosaren erantzule. Idatzi hau, nire alaba: eskatzen dizut Aita Vogt-engana joatea. Esan iezaiozu fededunekin Errosarioa otoitz egiteko Meza Santua hasi aurretik. Esan iezaiozu hau; ni eskatatu dute."

Ni: "Eta ezin duela esaten badu?" Salbatzailea:

"Utzi hori niri."

Ni: "Jaungoiko maitea, noiz nahi zenuke nik berarengana

joatea?" Salbatzailea: "Joan zaio gaur."

Ni: "Rosarioa otoitz egin behar duela esateaz aparte, beste ezer esan behar diot?"

Erantzunik jaso ez nuen.

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, gaur joango naiz harengana eta esango diot zuk esan didazuna."

Rotera bidean, apaizaren alde Errosarioa otoitz egin nuen.

16:10etan, Rote-ko elizan otoitz labur bat egin nuen.

16:15etan Aita Vogtekin nengoen.

Salbatzaileak berari zer eskatu zion esan nion.

Berriro esan zuen gauza bera: "Nola kudeatu behar dut hori altar-zerbitzariekin?"

Nik esan nion: "Jainkoarekin dena posible da."

Hori ere esan nion: "Haien lekuan banintz, Salbatzaileak eskatzen diena egingo nuke." Nahastuta zegoen. Ez zegoen horrekin pozik. Aurpegian ikusten zen hori. Bere bedeinkapena eskatu nion eta gero alde egin nuen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Meza amaitzean, Vogt aita Errosarioaren hamarkada bat otoitzatu zuen

Sakramentu Santuaren aurrean.

1992ko urriaren 9a –

Ostirala, medikuen

gelan otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba, kontuz: ez eman inori idatzitako ezer gotzainek irakurtzeko. Haiei esan diezaiokezu, baina idatzitakoak zuregan gorde behar dituzu. Liburua inprimatu ondoren, orduan irakur dezakete.

Idatzi, nire alaba: Aita Gebhard Heyder-ek hitz egingo dizu, nik berengan inspiratzen dudana helaraziz. Egin hark esaten dizuna. Nire nahia da.

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut. Jainko maitea, galdetu nahi nizuke Vogt aitari esan niona zuzena ote zen?"

Salbatzailea: "Nire alaba, hasiera ona da."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion ea Aita Gebhard Heyderi esateko zerbait zuan."

Salbatzailea: "Bai! Esan iezaiokezu orain arte egin duen guztia nire nahia izan dela. Esan iezaiozu beste gauza bat ere: bere lanarekin pozik nagoela. Orain arte egin duen lana ona dela."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa; dena berari helaraziko diot."

Ni: "Jaungoiko maitea, bihotzean zerbait oso bero sentitzen dut. Imajinatu besterik ez al dut egin?"

Salbatzailea: "Ez, nire alaba, hori nire grazia da. Zuretzat nire oparia da."

Ni: "Jaun maitea, halako opari bat ematen badidazu, zerbait ziur nire bidean datorrela. Nire Jauna, apaizentzat maitasun gehiago nahi nuke."

Salbatzailea: "Nire alaba, atsegin dut esandakoa. Eskatu apaizentzat maitasun handia. Nire alaba, maite zaitut; idatzi hau."

Ni: "Nire maitea Jesus, orain hainbeste maite zaitut. Barnean inoiz baino maitasun gehiago dut. Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa, niri eman didazun grazia hain handiaengatik."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen eta jarraitu zuen: "Joan zaitez bakean, nire alaba maitea."
18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Urriaren 10a, 1992 – Larunbata

7.00etan San Rok Kapera Santuko Meza

11:30etatik 12:00etara: Etxean

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Entzun adi, nire alaba, denbora batez sendatzeko grazia ematen dizut." Ni: "Ez, Jauna, zerbait gaizki entzun al dut? Mesedez, esan berriro."

Salbatzaileak hitz berberak bigarren aldiz errepikatu zituen.

Ni: "Ez dut hau ulertzen. Ez zait egokia iruditzen, ez naizelako ezer."

Salbatzailea: "Zure bitartez sendatuko dut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nolako sendaketa izango da hau?"

Salbatzailea: "Utzi sendaketa hauek niri. Zure bitartekoa zara, nire alaba. Idatzi hau, nire alaba: oso pozik nago jendearekin nola jokutzen duzun ikustean."

Ni: "Jaungoiko maitea, batzuek esaten didate zorrotza naizela."

Salbatzailea: "Nire alaba, ez entzun besteek esaten dutena; nahi dut zuk zeure horrela jarraitzea." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen...

1992ko urriaren 11 – igandea

8:00etan, Danubioko aparkalekuan – Regensburg, 'Salve Regina' motorhomean. Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Idaztea nahi dut."

Ni: Ez dakit Salbatzaileak orain zer esan nahi didan. Hitza itxaroten ari naiz. Hitza ez da berehala iristen. Isilean denbora pixka bat eman nuen.

Salbatzailea: "Gaur ere Gebhard Heyder aita zurekin dago. Ondoren niregana etorriko da." Ni: "Orduan, azken aldia izango al da berarekin egoteko?"

Salbatzailea: "Bai."

Ni: "Baina hori oso gogorra da niretzat. Negar egin nuen. Nire Jauna eta Jainkoa, orduan ez dut apaizik geratuko."

Salbatzailea: "Nire alaba, norbait etorriko da Rot-era."

Ni: "Ez dut aita Gebhard Heyderi esan beharrik zuk berarekin eramango duzula."

Salbatzailea: "Ez, badaki."

Ni: "Salbatzaile maitea, atzo gauean sumatu nuen halako zerbait gertatuko zitzaiola. Jainko maitea, beste zerbait idatzi nahi al duzu?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi beste zerbait: gaur Aita Gebhardek esango dizuna bihotzean hartu behar duzu. Ez izan zalantzarik, nire alaba. Begiratu adeitsu Aita Gebharderi."

Ni: "Nola egin dezaket hori negar egin behar badut?"

Salbatzailea: "Negar egiteko grazia emango dizut."

Ni: "13:30etan hemen, 'Salve Regina' izeneko kamper-ean elkartzeko hitzordua hartu dut berarekin. Etorriko dela hitzeman dit."

Salbatzailea: "Hori nahi nuen. Nire alaba, pozten naiz Aita Gebhard hainbeste maite duzula. Esan iezaiozu maite dudala."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, esango diot."

Salbatzaileak orduan bedeinkatu ninduen.

Aita Gebhard adostutako moduan iritsi zen. Lau ordu baino gehiago eman nituen berarekin motorhomean. Amaieran, berarekin joan nintzen konfesatzera. Salbatzaileak idaztera inspiratu ninduen egunerokoaren pasarteak ahoz irakurri nizkion. Berretsi zidan hori Salbatzaileak bidalia zela eta, zalantzarik gabe, Salbatzaileak idaztera inspiratzen ninduen guztia idazten jarraitu behar nuela. Hura agurtzea oso zaila egin zitzaidan. Ez genuela berriro ikusiko esan nion, eta horregatik nengoela elizan negarrez goizean bertan. Ni animatu ninduen bezala, nik ere animatu nuen. Elkarri agur mingarria egin genion.

Norbaitek bihotzaren zati bat kendu izan balu bezala sentitu nuen. Etxera bidean berarengatik otoitz egin nuen.

Karmeliten elizan Meza Santuan parte hartu nuen; sermoia ona izan zen.

1992ko urriaren 12a – Astelehena

8:30etan medikuen gelan,

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: Maite zaitut. Atzo ez zen ezer gaizki; dena ondo zegoen. Ez kezkatu, zurekin nengoelako. Gebhard aita hurrengo egunetan niregana etorriko da. Nire nahia da. Pozik nengoen berari esan zenizunarekin. Gaur horretan pentsatuko du eta ulertuko du. Zuregan oso maitemina du. Atzo poza handia eraman zenion."

Salbatzailea: "Nire alaba, jarraitu idazten. Hurrengo hondamendi handia gertu dago. Jende asko kaltetuko da. Inork ezin du hondamendi hau gelditu. Bere ondotik suntsipen-bide bat utziko du. Hilko direnen alde otoitz egin bihotzez. Nire alaba, zerbait dator zuregana."

Ni: "Nire maitea Jesus, entzuten ari naiz."

Salbatzailea: "Stigmak zuregan inprimatuko dira. Prest egon; oso gertu daude. Zure ausardiaz pozen naiz. Nire grazia da, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut grazia honengatik. Mesedez, zerbait esan al didazu? Zer esan nahi duzu 'Prest egon!' esaten didazunean?"

Salbatzailea: "Askoren arimak salbatzeko, asko konpentsatu behar duzu."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Zure graziaz, egingo dut."

Salbatzailea: "Hasieran, atxikimenduaren sufrimenduak jasanezina izango dira. Hala izan behar du. Inork ezin du estigmatas harro egin, eta inori ere ez zaizkio inoiz gustatu. Nire maitasunak bakarrik eutsiko die.

Ez duzu besteen esanak entzun behar, askok esaten dizutenean estigmatas harro ari zarela, eskularruak jantziko ez dituzulako. Espiritu zikina da hitz horiek haien buruan sartzen dituen."

Salbatzailea: "Gebhard aita ohartu da zuk estigmak jasoko dituzula, izan ere, nire argia eman diot. Nire argirik gabe, inork ez du ezer ezagutuko."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, etorkizunean niregan gertatuko den guztia Mariaren Bihotz

Garbiaren bitartez zure eskuetan jartzen dut. Zure nahian egin; zure zerbitzaria naiz; egin nazazu zuk esan duzun bezala."

Salbatzailea: "Zurekin bedeinkatzen zaitut, nire alaba."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Rot-en Meza Santua eta Errosarioa

20:00 Otoitz-taldea

1992ko urriaren 13a – asteartea

8.30 am Medikuen

gelako otoitz-taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau: hasieran jasotzen dituzun estigmak sekretuan gorde behar dituzu. Ni jendea zuregana eramango dut. Zuregana datozen guztiak ez dira otoitz-jendea. Askok alde egingo dute. Nire ardiek nire ahotsa entzuten dute; ez kezkatu, denbora batez zure otoitz-taldeetan jende gutxiago badago ere."

Ni: "Bai, Jauna, hasieran esan zenuena egingo dut. Lehenik eta behin, estigmak sekretuan gordeko ditut."

Salbatzailea: "Hasieran atsedean asko beharko duzu. Jendearen ezegonkortasunak kalte egin diezazuke. Nire alaba, etorriko denarentzat prest egon. Pozten naiz nireganako duzun maitasunaz. Hau ere idatzi, nire alaba. Estigmak nire seinaleak dira, eta nik bakarrik inprimatu ditzaket. Inork ezin ditu imita. Nahi dudanean desagertu daitezke, eta nahi dudanean bitartean iraun dezakete. Jasoko dituzun estigmak nahi dudanean bitartean iraungo dute. Estigmak tamaina eta sakonera zehatzak dituzte.

Haiek Golgotako nireekin bat datoz. Inprimatzean mina handia sentituko duzu. Otoitz egin mina hori jasateko gai izan zaitez. Zuretzat etorkizunean zain dauden gauza guztiekin izan zaitez pazientzia. Pazientzia bertute handia da."

Ni: "Jauna, mesedez, eman iezadazu grazia handia, pazientzia eta iraunkortasuna hau zurekin eta beste batzuekin jasateko.

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan: Rot-en Meza Santua eta Errosarioa.

1992ko urriaren 14a – Asteazkena

8:30etan: Otoitz-bilera

medikuen gelan!

Salbatzailea: "Nire alaba, maitasun handia desiratzen duzu eta nik emango dizut.

Maitasun handiak sufrimendu handia dakar. Hori nahi al duzu, nire alaba?"

Ni: "Nire maitasun handia, zurekin, bai, zeren eta guztia baino gehiago maite zaitut eta nire baitan dena zara.

Arimen salbazioagatik gose handia dut. Zuregana doan bidea Gurutzearen bidez Argira daroa.

Gurutzearen baitan dago salbazioa, itxaropena eta bizitza. Gurutzearen baitan dago munduaren salbazioa.

Jauna, guztiz zurea naiz; egin nirekin nahi duzuna."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, asko sufrituko duzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea senargai, nik ere sakonki maitatuko zaitut. Zurekin sufritzea maitasun bihurtuko baita, eta maitasuna munduko sufrimendu guztien gainetik indartsuagoa da!"

Salbatzailea: "Nire alaba, iritsiko da garaia jendeak bere borondatearen kontra sufrituko duenean. Nire gurutzea onartzeari uko egiten dionak ezin du nire ikasle izan. Nire gurutze bidez bakarrik duzu bizitza betirako. Maitatu gurutze bakoitza, onar dezazun. Gurutze asko eraman beharko dituzu."

Ni: "Orain arte nire ezkerreko besoan eta sorbaldan dudana mina pentsatzen ari nintzen."

Salbatzailea: "Hauek dira nire ordainsariko sufrimenduak. Nahi duzun bakoitzean edozein sufrimendu eskaini diezadakezu. Fruta ematen du. Fruta asko emateko, asko eskaini behar didazu."

Ni: "Zerbait gehiago idatzi behar al dut, nire Jauna?"

Salbatzailea: "Bai, jasango dituzun sufrimenduak sendatu

ezinak dira." Ni: "Zer esan nahi duzu horrekin, Jauna?"

Salbatzailea: "Medikuek ezin dituzte sendatu. Sufrimendurik gabe hurrengo munduan egongo zara."

Ni: "Horrek esan nahi du nirekin eta nigan sufritzen duzula. Beraz, ez naiz zuregandik bereiziko.

Orduan, nigan dagoen sufrimenduzko Jesus zara!"

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, horrela da. Salbatzaileak bedeinkatu ninduen."

19:00etan Errosarioa eta Meza Santua San Rokeko kapera

1992ko urriaren 15a – Osteguna

Medikuen gelan

otoitz-bilera!

Bihotz-bihotzez otoitz egin nuen eta Salbatzailearekin esan nuen:

Ni: "Jauna, zure maitasunarekin denak maite nahi nituzke."

Salbatzailea: "Maitasuna hemen dago; hau egin behar duzu. Maitasun asko atera dezakezu. Iturria oraindik ez da lehortu; denek nahi duten guztia atera dezaket. Maitasunak ez du mugarik."

Ni: "Ai, Jauna, eman iezadazu maitasun asko, nik aurrera pasatzeko. Orain su bat sentitzen dut bihotzean."

Salbatzailea: "Nire maitasuna da."

Ni: "Azkenaldian maiz sentitu dut sute pizgarri hau. Salbatzailea nahi duenean etortzen zait. Maitasun-sute hau sentitzen dut Salbatzailearekin bat ez nagoenean ere. Orduan sumatzen dut Salbatzailea han dagoela. Garrantzitsua da arima beti garbia izatea."

Salbatzailea: "Nire emaztea, maite zaitut. Ez dago ezer gure arteko banaketa ekar dezakeenik. Nire baitan zaude, nire alaba. Zurekin nahi dudana egin dezaket."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, nahi duzuna egin dezakezu nirekin; zure baimena dut."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau: odol-jarioko sufrimenduak hasi dira. Orain hasi behar dut, egarria dudalako. Zurekin nahi dudana egin dezaket, nire tresna zara. Mesedez, geratu ni neu ere leial izango naiz."

Ni: "Ai, nire Jauna, mesedez, eman iezadazu grazia zuregan leial jarraitzeko. Zeren bakarrik ezin baitut ezer egin. Zure graziarik gabe, ezin naiz zuregan leial izan. Nire Jauna, orain arte zuregan leial izan naiz. Zeren zuk eman baitidazu leialtasunaren bertutea."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, jakin nahi nuen ea hori jada ahaztu zenuen."

Ni: "Baina Jauna, zure hitza nire baitan bizi da. Zure bizidun hitza ezin da ezabatu, beti zurekin nagoenean."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, hala da. Maite nazazu gehiago, nire alaba."

Ni: "Hala egingo dut, nire maitea senarra. Zuri sakonki maitatzea da nire nahia. Salbatzaile, bedeinka nazazu."

19:00etan: Errosarioa eta Meza Santua San Rokeko kapera txikian.

1992ko urriaren 16a – ostirala

8:30 am: Medikuen gelan

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau; garrantzitsua da."

Ni: "Bai, nire maite eta errukitsua den Jainkoa."

Salbatzailea: "Nire alaba, nahi dut nire bide okerretik dabiltzan seme-alabei eskainiko dizkiozun sufrimendu guztiak niri eskaintzea, Aitaren etxera itzultzeko bidea aurki dezaten."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, hala egingo dut."

Salbatzailea: "Mintzagarriak jada hain gertu daude, ezen gertatu izan balira bezala. Nire alaba, prest egon, edozein unetan irits daitezkeelako."

Ni: "Baina Jauna, orain lanean nago. Hau guztia ez dut ulertzen. Nola ulertu behar dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ez duzu ezer ulertu behar. Nahikoa zait maite nauzula. Zure burmuina nire burmuina da."

Ni: "Bai, Jauna, gauza bat dakit: oso maite zaitut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau; maitasun handia ematen dizut. Maitasun honek indartuko zaitu eta ez duzu beldurrik izango. Nire alaba, hasi dudana bukatuko dut ere. Nire nahia da zure baitan egotea, eta zure baitan geratuko naiz; beraz, ez zaude bakarrik. Ez zaitut utziko. Zure baitan geratuko naiz eta zurekin sufrituko dut. Niengan konfiantza handia izan." Ni: "Jaungoiko maitea, ez dakit zer esan."

Salbatzailea: "Ez ezer esan; badakit zer pentsatzen ari zaren."

Ni: "Niretzat oso zaila izango da, orain ez daukat apaizik eta ez dut gehiago Aita Gebhard ikusiko. Eta ez daukat gehiago Aita Gebhard bezalakorik. Baina zuk zaude. Zuk bakarrik nahikoa zara. Zuk zara apaiz guztien artean handiena.

Horretan lasaitasuna hartuko dut.

Salbatzailea: "Jada apaiz bat daukat zuretzat. Nire borondatez eta une egokian etorriko da."

Salbatzailea: "Nire borondatea da zaintzeko espiritual zuzendari bat izatea."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, eskerrak ematen dizkizut azkenean espiritual zuzendari bat izango dudalako." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, entzun al didazu?"

Ni: "Bai."

Salbatzailea: "Idazten jarraitu. Nire maitasunaren sua garbituko zaitu. Utzi sua piztuta. Hau da nire maitasunaren sua."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Egun osoan zehar poza handia sentitu nuen. Nire bihotza maitasunez sutan zegoen. Salbatzaileak hainbeste grazia eman zidan. Baina espiritu zikina hainbat aldiz saiatu zen tentaziora eramateko.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en,

1992ko urriaren 17a – Larunbata

7:00etan: San Rokeko Kapera Santuko Meza Santuan parte hartu nuen. Meza Santuaren ondoren, erdi orduz otoitz egin nuen.

16:30etatik 17:45era: Rot.-eko elizan otoitz egin nuen.

Gaur ez nuen mezurik idatzi.

Urriaren 10a, 1992 – Igandea

6.30etatik 9.00etara:

Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Eskerrik asko, nire alaba, hainbeste denbora nirekin hitz egiteagatik. Zure zeruko Amak zuri konfiantzaz eman zizun guztia onartu dut.

Haren bidez da niregana heltzeko biderik azkarrena. Hark eman zintuen niri azkarren. Maite ezazu sakon, seme-alabek gutxi maite baitute.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi."

Ni: "Jesus, bizirik dagoen Jainkoaren Semea, zer idatzi behar dut? Orain dena sinesten dut, zeren eta Zure baitan nagoela dakidalako. Mugagabeko lasaitasuna eta bakea da; egiaz, berotasuna nire bihotzean zabaltzen ari da. Benetan ez dakit orain zer idatziko dudan. Nire bihotzean jasotzen dudan ahotsa itxaroten ari naiz, izan ere, honek ez du nire burmuinaren ezerikusirik. Bihotzean jasotzen dudanari erabat arreta jartzen ari naizelako. Berrito zerbait entzun arte itxarongo dut."

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da—zure idatzitakoa. Zure kabuz ezer ezin duzu egin. Nire alaba, idatzi hau: Nire alaba, garai beldurgarriak etorriko zaizkizu.

Etsaiak lehen baino arima gehiago hartu nahi ditu. Hamaika hondamendi gerturatzen ari dira.

Alemanien gainean hondamendi handia dago mehatxupean. Oraingoan arima asko galduko dira. Ia guztiak galduko dira. Ez baitute gehiago otoitz egiten. Arimak hotzak dira. Apezpikuak ere galduko dira.

Ni: "Jaun maitea, ziur gaizki idatzi dut hori."

Salbatzaileak berriz esan zuen gauza bera. Berrito eskatu zidan idazteko.

Salbatzailea: "Nire Eliza nahasmenduan sartu duzu. Eta nire ardiak sakabanatu dituzu. Ez zara gai haiek berrito biltzeko. Bide zabalean dabiltza bide gaiztotik urruntzen diren haurrak; aurrera ari dira azkar. Satanek guztiak harrapatu ditu. Bide zabala suntsipen-bidea da. Nire alaba, izan pazientzia zure sufrimenduan. Ordu izendatua oraindik ez da iritsi, baina atean dago. Nire lanerako prest egon. Nire Aitaren nahia bete behar da, Aita, Ni eta Espiritu Santua beteko dugun bezala. Gure borondateik gabe ezer ez da gertatzen. Pozten nau, nire alaba, nirekin sufritzeko gogoia izateak. Hori da niregandik jaso duzun maitasunaren lana. Eta maitasun honekin maite nauzu.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi pixka bat gehiago. Ez duzu luzeago psikiatriako klinikan lan egingo.

Nire nahia da. Etxean erromesekin arduratuko zara. Askok zure aholkuak bilatuko dituzte. Izan onbera eta maitagarria denekin. Gehienak lagungabeak dira. Askok apaizengan zuten konfiantza galdu dute. Eliza batera itzuli behar dute. San Pedoren Elizara. Eska ezazu haientzat maitasun handia. Maitasunak bakarrik salba ditzake.

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ulertu dut. Eskerrik asko. Zure graziaz eta indarrez egingo dut dena, zuk ematen didazuna."

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, maite zaitut. Babes handipean zaude. Konfiantza izan babes horretan.

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

10:00etan Meza Santua

13:00 Arrosarioa eta otoitzak.

1992ko urriaren 19a – Astelehena

Medikuen gelan

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau: jasaten dituzun sufrimenduak balio handikoak dira soilik nirekin bat eginda bazaude."

Ni: "Jauna, baina beti zurekin batuta nago."

Salbatzailea: "Baina Niregandik aldendu zaitezke. Nire alaba, borondate askea duzu."

Ni: "Baina Jauna, nire borondatea ematen badizut, ezin naiz zuregandik aldendu." Salbatzailea:

"Zure borondatea ematen badidazu, orduan ez."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire Jainko Hiru Batua, nire maitea Jesus. Nire borondatea ematen dizut, inoiz ez nazela zuregandik aldendu, zure maitasunean bat egin dezadan eta beti zure borondatea bete dezadan. Hau da nire nahia, eta sinesten dut nire sufrimendua zurekin bat egingo dudala."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzitakoaz pozik nago. Idatzi; Jainko

Hiru-Batua maite zaitu."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; gertatzen den guztia, lehenik eta behin kontatu behar didazu." Ni: "Bai, Jauna, hala egingo dut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; garrantzitsua da. Nire maitea alaba, nire nahiaren arabera sufrimenduak jasan behar dituzu."

Ni: "Nire Jauna, hori batere ez dut ulertzen."

Salbatzailea: "Egunak egongo dira min gehiago edo gutxiago sentituko dituzunak. Mina nik gidatzen dut, beraz, ez duzu zain egon behar arintzeko."

Ni: "Jaungoiko maitea, gauzak serio bihurtzen ari zaizkit orain. Mesedez, unea iristean, eman iezadazu grazia ondo sufritzeko eta horretarako iraupena izateko. O, nire Jauna eta Jainkoa, egin nahi duzuna. Oso maite zaitut. Ez dut hitzetan esateko gaitasunik, baina zuk zeuk badakizu hori. Zurekin sufritzeko prest nago. Itxaropen handia dut. Zeruan ez dago sufrimendurik. Lurrean zurekin sufritzeko aukera izateak poza handia ematen dit.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, pozik entzun dut hori zure ahotik." Ni:

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua, Gorria

1992ko urriaren 20a –

asteartea Medikuen

gelan, Otoitz Elkarteak

Salbatzailea: "Nire alaba, orain arte idatzi duzun guztiaz pozik nago.

Nire alaba, ez duzu nahi duzuna idazten, baizik eta nik nahi dudana idazten duzu. Entzuten duzun ahotsa nire ahotsa da. Nire alaba, ez duzu

zeren beraiek ezer entzuten ez duten arren, zuk esaten dituzun hitzetan, ni naizela ezagutuko dute.

Hori ukatu ezin izango dute. Nire alaba, egon prest, orduak hurbiltzen ari direlako lurrean jasango dituzun sufrimendu iraunkorretarako. Ni naiz Jauna eta Jainkoa. Nire lana osatuko dut. Zuk zara nire tresna, eta horrela erabiltzen zaitut. Nire alaba, nire maitasuna ugaritan jasoko duzu, ni maitasuna naizelako. Zure sufrimendua nire maitasuna izango da."

Ni: "Salbatzaileak bedeinkatu ninduen."

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua, Rot

1992ko urriaren 10a –

asteazkena Medikuen

gelan, Otoitz Elkarteak

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, gero beharko duzulako." Ni: "Nire maitea Jesus, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Nire alaba, oraindik idazteko hainbeste dago."

Ni: "Jauna, idatziko dut, baina mesedez eman iezadazu grazia gehiago idazteko gai izan nadin, eta Marionentzat ere, idazten duguna oso gutxi baita."

Salbatzailea: "Nire alaba, idazteko ahalegina egin behar duzu, idatzia azkar egon dadin nahi dudalako. Idazteko grazia jada jaso duzu. Nire alaba, zerbait behar dut zuregandik."

Ni: "Berrir? Dena jada eman nizula uste nuen. Zer den jakin al dezaket?"

Salbatzailea: "Arima guztiak nire esku utzi behar dituzu. Denak salbatuko dira. Arima guztiengatik sufrituko duzu."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, esan zenuen arima asko ez daudela jada bizirik."

Salbatzailea: "Nire alaba, eman iezadazu arima hauek ere. Nire alaba, hiletatik berpiztu ditzaket."

Ni: "Baina Gezien Aita hautatu dute." Salbatzailea:

"Gurutzian dago salbazioa; gurutzian dago bizia."

Ni: "Zure gurutziltzapenaren bidez nigan, bekatar handienak ere salba daitezke!" Salbatzailea:

"Bai, nire alaba, hala da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, honek sufrimenduaren beldurra ematen

dit." Salbatzailea: "Nirekin ez duzu beldurrik izango."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, zure nahia beteko dut. Jauna, zure nahia bete dadila." Salbatzailea: "Egin dena nahi dudan bezala."

Ni: "Bai, zure graziaz egingo dut."

Gogoan izan nuen igande hartan Salbatzaileak esan zidana: ia arima guztiak hondamendi baten ondorioz galduko zirela.

Salbatzailea: "Ez kezkatu ezer gertatuko denik. Hori nire ardura da. Zure eginkizuna da hau guztia idaztea. Nahi dudan bezala gauzak alda ditzaket. Dena kontrolatzeko boterea dut. Nire gabe ezer egin ezin duzu. Nire alaba, izan niregan leial. Zuretzat dagoeneko prestatu dut nire plana.

Beteko da."

Ni: Jaunak bedeinkatu nau.

12:00ak, Kapera

Salbatzailea: "Nire maitasuna betirako da. Lurreko sufrimenduak laburrak dira. Nire alaba, idatzi hau: nirekin sufritzea grazia handia da. Beraz, eskaini zaitez nirekin sufritzeko. Sufrimendu hauek nire maitasunarekin bat egingo dute."

Arratsaldeko 16:30etan ENT klinikara joan nintzen; Dr. Meierrek gonbidatu ninduen.

Hainbat hitzaldi izan ziren. Dr. Meieren hitzaldia 19:10ak aldera amaitu zen. Hitzaldia utzi eta abiadura osoz abiatu nintzen Mingolsheim-eko Rochus kapera aldera.

7:35ak aldera jada kapera iritsi nintzen. Bidea bustita zegoen eta bide osoan otoitz egin nuen.

Salbatzailea jasotzeko gogo handia nuen. Meza Santuaren ondoren, 30 minutuz inguru hitz egin nuen apaiz berriarekin. Filipinetako apaiz hau gaur lehen aldiz egon zen han. Uste dut Salbatzaileak nahi izan zuela berarekin hitz egitea. ENT klinikako hitzaldi-aretoa 30 km inguru dago Mingolsheim/Bad Schönbornen Rochus kaperaatik.

1992ko urriaren 22a – Osteguna

8:30etan medikuen gelan:

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire nahia da zuk idatzitakoa inprimatzea. Nahi dut elkarrizketan aritzen zaren guztiarekin tartea mantentzea. Denek saiaturiko dira eragiten, entzuten duzun ahots hau ez dela nirea esanez. Beharrezkoa denean bakarrik hitz egin haiekin. Maite itzazu guztiak. Nire alaba, denek utziko zaituzten garaia etorriko da. Orduan Ni ere utziko naute. Baina zu Nirekin zaude. Beti izan fedea Nigan.

Nire Ama eta nik ez zaitugu utziko. Idatzitakoari eutsi." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, baina utzikeria hau hain gogorra da."

Salbatzailea: "Nire alaba, honen bitartez arima asko salbatuko dira. Sakrifizio bakoitzak fruitua ematen du."

Ni: "Nire Jauna, orain bihotzean sute bat sentitzen dut. Horrek zerbait jakin behar dudala esan nahi al du?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba. Hori da zuretzako dudaren maitasuna. Su honekin beti indartuko zaitut. Nire alaba, ez zaude inoiz bakarrik. Erabat nirea zara."

Ni: "Aurten agertuko ote diren estigmak jakin nahi nuen."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau: aurten gertatuko da."

Ni: "Zer gertatuko da? Bi gauza pentsatzen ari naiz!"

Salbatzailea: "Stigmak! Ez zara haietatik askatuko. Zuretzat grazia-oparia dira. Haien bidez, nigan zaude. Nire 'Bai' beti 'Bai' da."

Ni: "Nire maitea Jesus. Orain hainbeste maite zaitut. Betiko modu honetan maite nahi zaitut. Zure maitasunaz aparte, ez dut beste ezer behar."

Salbatzailea: "Nirekin dagoenak ez du beste ezer behar, ni besterik ez. Ni naiz dena ordezkatzeko duena."

Ni: "Jaungoiko maitea, ez utzi hondamendi hauek Alemanian gertatzen. Zuk saihestu ditzakezu."

Salbatzailea: "Nire alaba, etorriko dira. Jendeak ez baitu damutu nahi. Nire alaba, orain bedeinkatzen zaitut."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en

1992ko urriaren 23a – ostirala

8:30 eta 9:30etan medikuen gelan

Bigarren batasunean, Salbatzaileak esan zidan:

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, pozten naiz berriro nirekin hitz egiten ari zarela. Nire borondatea zen." Ni: "Bai, Jauna, zerbaitek gidatu ninduen; zuregana eraman ninduen."

Salbatzailea: "Zure bizitza guztiz nirea da."

Ni: "Bai, Jauna, hori garbi dut, izan ere, dena eman dizut."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba; egun osoan zehar esan duzun guztia eskaini nahi didazu."

Ni: "Egiazki, egun osoan Zuri buruz hitz egiten dut. Horrela egingo dut, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Idazten jarraitu, nire alaba. Aita Wodkek kasset batean Monsieur Mat jo Kanadako aipatu zuena aurten gertatuko da. Alemanian gertatuko den hondamendia aurten gertatuko da.

Jasoko dituzun estigmak ere aurten gertatuko dira. Oso asko otoitz egin, nire seme-alabak. Denbora oso gutxi duzue." Ni: "Lehenik hondamendia etorriko da, ala nire sufrimendua?"

Salbatzailea: "Jakitea nahi duzu, nire alaba?"

Ni: "Bai, Jauna, zuzena dela uste baduzu."

Salbatzailea: "Lehenik zuk sufrituko duzu, hondamendia iritsi baino lehen."

Ni: "Bai, Jauna, ulertzen dut. Eskerrik asko. Baina, Jauna, inori honi buruz ohartarazi al diezaioke?"

Salbatzailea: "Nire alaba, haietako inork sinetsiko al dio zure hitz bakar bati ere?"

Ni: "Sentitzen dut denek entzungo dutela, baina inork ez didala sinetsiko." Salbatzailea: "Nire alaba, denak fededun txikikoak dira."

Ni: "Jaungoiko maitea, batzuek haserretu egiten dira hondamendi bat datorrela esaten duzunean."

Salbatzailea: "Bai, horrela otoitz egin beharrik ez izateko. Berandu denean sinetsiko dute. Nire alaba, fede gutxikoak harroak ere badira. Damutu egin behar dute. Apalak fedea onartzen dute; harroek ezin dute ulertu. Fedea da zuretzat nire oparia."

Ni: Salbatzaileak berriro bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 24a – Larunbata

11:00etan etxean

7:15etan Waghäuseleko elizan.

Meza hasieran eliza utzi genuen. Fridolin eta biok tabernakuluaren aurrean eseri eta otoitz egin genuen.

Aita Werner Egonek guk ikusi gintuenenean, esan zigun: "Meza Santuan gurekin bat egin nahi duzue?" Nik erantzun nuen: "Bai." Orduan esan zuen: "Mesedez, bestaldera etorri."

Hori da tabernakulua ikusi ezin den aldea. Goizetan, Meza Santua beti alde horretan ospatzen baita.

Bigarren aldiz galdetu zidan: "Meza Santuan parte hartu nahi duzu?" Nik erantzun nuen: "Bai, baina hemen, tabernakuluaren aurrean."

Hirugarren aldiz errepikatu zuen gauza bera. Orduan, kapera aurrean makurtu ginen eta ondoren elizatik atera ginen. Aintzira baten ondoan paseatzera joan ginen, Werner Egon aitarentzat eta elizan geratu ziren fededunentzat Errosarioa eta beste otoitz batzuk eginez.

Salbatzaileak esan zidalako tabernakuluaren ondoan geratu behar nuela. Orain arte apaiz guztiek ados zeuden horrekin, Egon Werner aitaren salbuespenarekin.

11:00etako otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba, gaur biok egin duzue bikaina izan da. Nire alaba, ni naiz Jauna eta Jainkoa; gauza guztien gaineko boterea daukat."

Ni Ni: "Jaungoiko maitea, orain gure kontra gauza txarrak esango dituzte."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure kontra gaizki hitz egiten dutenek denek Niri erantzun beharko diote. Zeren eta zu zuzen baitzegoen."

Ni: "Luxenburgoko Claude-rentzat otoitz egin nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, Satanek oraindik indarra du; otoitz egin Clauderen alde."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion Hedwigen senarrari buruz, izan ere, askotan negar egiten du eta hark kexatzen da."

Salbatzailea: "Nire alaba, Satanak bereganatu du. Exorzismo bat otoitz egin behar da berarentzat."

Ni: "Hedwigi hau esan behar diot?"

Salbatzailea: "Bai, beti egia esan behar duzu. Nire alaba, idatzi hau. Etorri diren egunetan otoitz asko egin. Katastrofe handia gertu dago."

Ni: "Beraz, nire sufrimenduak ere gertu daude?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zure sufrimenduak gertu daude."

Ni: "Salbatzaileari ere galdetu nion egia ote zen nire semeak Fridolinengandik jakin zuela nik sufrutuko nuela."

Salbatzailea: "Nire alaba, nahi nuen hark jakin zezala. Nire maitea, ez utzi inork eragiten. Nik esaten dizudana guztia egin. Zure gidari espiritualak naiz. Erabat nirea zara. Beti zurekin nago, nire alaba. Orain arte egin duzun bezala jarraitu. Maite zaitut eta beti emango dizut nire grazia. bedeinkatzen zaitut."

Ni: Lurrean belaunik jarri nintzen. Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

16:30

Friedolin eta biok otoitz egiten jarraitu genuen Roteko elizan. Vogt aitaren aurrean konfesatzera joan nintzen.

19:00

Friedolin eta biok Mingolsheim-eko Meza Santuan parte hartu genuen. Komuniñoa jasotzean, biok lurrean belaunik egin genuen. Meza Santuaren ondoren, emakume batek hitz egin zigun: pozez gainezka zegoela esan zuen norbaitek belaunik egonda Komuniñoa jasotzen ikustean. Berak ere hala egin nahiko zuela esan zuen, baina ausardiari ez zuela izan. Jainkoari otoitz egiteko esan nion, besteek zer pentsatuko zuten beldurretik askatzeko.

21:00

Regensburg-eko Aita Gebhard Heyder-ek deitu zidan eta kontsolamendua eta animoak eskaini zizkidan

1992ko urriaren 25a – Igandea

7.30 – 10.30 etxean – Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: bakarrik ezin duzu ezer egin. Kontziente izan horretaz."

Ni: "Bai, Jauna, hori konturatu naiz. Baina tentazioak beti daude."

Salbatzailea: "Nirekin zaudeten bitartean, tentaziora eramango zaituzte. Nirekin dauden guztiek tentazioa jasango dute. Garrantzitsua da tentazioari eustea.

Pozten nau berriro eta berriro konfesatzera joateak. Honek etsaiari etengabe ahultzen dio eta bere engainua antzematen laguntzen dizu. Nire alaba, etsaiak une honetan bereziki indartsu du indarra. Ez zaitut salbu utziko berak egingo dizkizun probak. Hautatu ditudan guztiek beraren aurka borrokatu dira. Nirekin beti garaitu dezakezu.

Nire alaba, idazten jarraitu. Egunero eta gauero nirea izan nahi dut. Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire maitea Jesus, nire gidari espiritualak, egunero eta gauero zurea izango da. Zuk gabe, egun eta gau horiek guztiak zertarako balioko lidateke? Nire Aita maitea, utzi nazazu zure maitasunean egon."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea zara eta nire maitasunean zaude." Ni: "Hori Fridolini kontatuko diot?"

Salbatzailea: "Nire alaba, nik berari esan nahi nion zuk esan diozu." Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi; zerbait ematen dizut."

Ni: "Ez naiz jakin-mina zer ematen didazun jakiteko, baina onartuko dut. Baina, mesedez, esan iezadazu idatzi egin behar dudala ematen didazuna."

Salbatzailea: "Nire sufrimenduko iraunkortasuna ematen dizut."

Ni: "Hori dela eta oso pozik nago eta eskerrak ematen dizkizut, nire errukitsua den Jainkoa. Ai, nire Jauna, honek arima asko salbatuko ditu. Sufrimenduko iraupenak niretzat asko esan nahi du, zeren eta hori Zure aldetik grazirik handiena baita."

Salbatzailea: "Idaz ezazu zein den zuregan hainbeste atsegin ematen didana."

Ni: "Zer da hori, Jauna?"

Salbatzailea: "Jendeari esaten diezu nik zure bihotzean jartzen dudana." Ni: "Zer jartzen duzu nire bihotzean?"

Salbatzailea: "Bizitzaren hitzak. Pozten nau hitz hauek jendeari emateak." Ni: "Baina Jauna, nire alemana oso txarra da; egia esan, ez dut inolako hizkuntzarik ondo hitz egiten."

Salbatzailea: "Baina hitz hauek bihotzetik datoz, ez mundutik."

Ni: "Nire Jauna, zure graziaz hitz egingo dut, eta Espiritu Santuak hitz egokiak emango dizkit."

Salbatzailea: "Nire borondatea da zuk hitz egitea. Nire apaizek ere entzun beharko lukete.

Entzuten duten bitartean, haiek ere jasoko dute grazia. Nahi dudanean grazia eman dezaket. Nire hitzak bizitza, maitasuna eta argia dira."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dut gehiago idatzi."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, pozten naiz idatzi izan duzulako. Zuri eta gaur nire esku utzi dituzun guztiei bedeinkapena ematen dizut."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Arratsaldeko 4ak aldera kafe batera gonbidatu ninduten. Jainkoari buruz berriro bi hizkuntzatan hitz egin nuen.

18:30: Mingolsheim-en Errosarioa eta Meza Santua. Han nengoen nire senarrarekin. Predikua ona izan zen!

1992ko urriaren 26a – Astelehena

8.30–9.30 etxean:

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, esan duzun guztia entzun dut.

Orain jasaten ari zaren barkamen-penak Niregandik datoz. Nahi dudanari grazia-opari hau eman diezaioket."

Ni: "Baina hauek buruko min larriak eta nire ezkerreko sorbaldan eta besoan mina dira." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau."

Denbora luzez isilunea egon zen.

Orduan Salbatzaileak esan zuen: "Orain idatzi egin behar duzu."

Salbatzailea: "Zure 'bai' nahi dut bost estigmak zuregan inprimatzeko." Ni: "Baina Jauna, hori jada eman dizut. Lehenago esan zenuen hori." Salbatzailea: "Berriro probatzen zaitut, nire alaba."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, orain ematen dizut nire 'bai', eta arimak salbatzeko nire baitan inprimatu ditzakezu estigmak."

Ni: "Nire Aita maitagarria, nire 'bai' orain zure 'bai' da, eta berriro errepikatzen dut: ez nazazu inoiz zuregandik bereizi, zeren eta guztia baino gehiago maite zaitut eta zurea izan nahi dut, zeren eta zu zara nire Jainko Hiru Batua, nire Aita maitagarria, nire Jesus, Jainkoaren Espiritu Santua eta maitasunaren su betirako."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, neurritz kanpo isuriko dut nire maitasuna zuregan, estigmak eramateko gai izan zaitez. Ez baztertu maitasun hau. Eraman behar duzu ondo sufritzeko. Nire alaba maitea, prest egon bost estigma santuentzat."

Ni: "Hau idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Hau idatzi behar duzu."

Ni: "Nire maitea Jesus, oraindik ez dut apaizik."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure zuzendari espirituala naiz; gehiago fidatu zaitez niregan. Nirekin ez duzu ezer faltako. Nire alaba, zure sufrimenduak nire sufrimenduak ere izango dira."

Ni: "Galdetzen dut: beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Ez."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:00 Otoitz-taldea:

Fedezko jende asko zegoen bertan. Waghäuseldik zetorren Berthold aita ere han zegoen.

Apaiz ona da. Dagoeneko Waghäusel-etik Darmstadt-era lekualdatu dute. Damugarria da, Mariaren aldeko apaiza delako. Aita Dochat ere han zegoen. Bekak entzun zituen. Otoitz-taldearen ondoren, Neu-Ulmeko Josef eta Giesela eta nire senarraren aurrean, Aita Dochatekin hitz egin nuen. Ez zitzaidan gustatu Aita Dochatek Lefebvre gotzainari buruz esan zuena. Lefebvre gotzainari buruzko bere epaia sakonki mindu ninduen.

1992ko urriaren 27a – asteartea

11.55 – 13.15

Otoitz Elkarte!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Eskuko komunioak partikula txikiak lurrean erortzea eta jendeak oinez zapaltzea eragiten du; **partikula horiek NI NAIZ.**

Ni: "Maitea Salbatzailea, atzo Aita Dochati galdera bat egin nion: zein da okerragoa, Lefebvre gotzain nagusiak gotzainak ordenatzea ala Komunioa eskuan jasotzean lurrean erortzen diren partikula horiek?"

Aita Dochatek erantzun zuen:

'Lefebvre apezpikuaren eskutik apezpikuak kontzezkratzea okerragoa da.'

Nire Jauna, horrek min handia eragin zidan, eta ezin dut onartu." Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Apaiz honek damutu egin behar du."

Ni: "Baina Eliza Santua ospatzen du."

Salbatzailea: "Apaiz honek ez badu damutzen, Nire aldetik ondorio larri bati egin beharko dio aurre."

Ni: "Ai, Jauna, hau niretzat kolpe handia da."

Ni: "Jesus maitea, nire lekuan esango al zenioke damutu behar duela?"

Salbatzailea: "Nire alaba, utzi hori niri. Denbora pixka bat gehiago emango diot hausnartzeko. Nire alaba, ahoan komunioa jasotzeko buruz hitz egiten jarraitu behar duzu, itsuek berriro ikusi eta gorrenek berriro entzun dezaten."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion Derisen hitzaldira joan behar nuen ala ez. Aita Dochat ere han egongo da."

Salbatzailea: "Egin otoitz asmo hauen alde."

Ni: "Maitea Salbatzailea, Vogt aitaren inguruan galdetu nahi nizun, larunbatean konfesionarioan nirekin bereziki adeitsua izan zelako, bere ohiko izaeratik oso bestelakoa. Ondoren oso zoriontsu sentitu nintzen."

Salbatzailea: "Vogt aita nik esaten diodana egingo du."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, goizean zehar buruko mina izan dut 12:00ak arte, eta orain Zurekin hitz egiten ari naizenez, desagertu egin da."

Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba: nahi dudanean mina eman dezaket." Ni:

"Beste ezer idatzi behar al dut? Ezinezkoa zait gehiago idaztea." Salbatzailea:

"Nekatuta zaude, eta hori nahikoa da."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en

Komunioa jasotzera aurrera joan nintzen, baina moja batek banatzen ari zenez, komunioa hartu gabe makurtu eta eserlekura itzuli nintzen. Sentitu nuen Salbatzaileak espirituz etorri zitzaidala, eta sakramentu-komunioak emango zidan graziatik ere gehiago jaso nuela. Izan ere, Salbatzaileak ez du nahi komunioa eskaini gabeko eskuetatik jasotzea!

1992ko urriaren 28a – asteazkena

11:00 – 12:30

Otoitz Taldea!

Ni: "Orduan Salbatzailea galdetu nion atzo elizan egin nuena zuzena ote zen, edo zerbait desberdin egin behar nuen?"

Salbatzailea: "Zuk egin zenuena nire nahia zen. Zuzena izan zen."

Ni: "Gaur, 8:30etatik 9:00etara bitartean, deabrua agertu zitzaidan Jesusen irudi baten aurrean.

Argazkia kontsokratua dago eta Belgikako Margaretek eman zidan. Argazki hau oso maite dut eta askotan musu egiten diot. Argazkiaren aurrean deabruaren burua bakarrik ikusi nuen. Modu zakar batean barre egin zidan.

Baina hortz faltsuak zituen; hortz-klinika batetik hartu zuela pentsa genezakeen. Aurpegian nahiko ilez beteta zegoen. Ezkerreko bekainaldean marradura handiak zituen, odoldunak. Ile frizzatua zuen. Segundo batzuetarako bakarrik ikusi nuen, eta gero desagertu egin zen. Jesus imitatzea nahi zuen, baina ez zuen lortu.

Salbatzailea galdetu nion ea dena nire irudimena zen.

Salbatzaileak: "Erritmoa eman nahi zizun bakarrik."

Ni: "Aingerua niri agertu baino lehen, santuen inguruko liburu bat irakurtzen ari nintzen. Liburu hori irakurtzen ari nintzela jada nahasten ninduen."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi nahi dut. Zure baimena nahi dut, une egokia, zuregan estigmak inprimatzeko."

Ni: "Jauna, nahi duzun unetan aukeratu dezakezu." Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 29a – Osteguna

8:00etatik 10:00etara: Etxeko otoitz-bilera!

Filipinetako apaizarekin (Steiler misiolari bat) oso desilusio handia izan nuen; eskuan jasotako komuniioa defendatu zuelako. Berarengatik otoitz egin nuen, Mingolsheim-eko Rochus Osasun-Resortean gonbidatua baitzegoen. Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau: eskuan jasotako komuniioa sakrilegioa dela esaten jarraitu behar duzu. Eskutik hartzea defendatzen duten guztiak Satanak nahi duena egiten ari dira.

Apaiz hau iluntasunean dago. Filipinetako apaiza nire arazoa da; utzi ni arduratzen. Idatzitakoan sendo iraun."

Salbatzailea: "Nire alaba, zailak diren garaiak etorriko dira."

Ni: "Jaungoiko maitea, nire Jesus maitea, zer esan nahi duzu 'garaia zailak' esatean?"

Salbatzailea: "Gose handia dator. Idatzi, nire alaba: nire haserrea lurrean ez da aseko. Jendeak damutu behar du. Inoiz ez dira hainbeste pertsona infernura joan gaur egun bezala. Deabruari sinetsi diote eta hautatu dute. Nire alaba, gutxi batzuk besterik ez dira nireak. Nire haserrea denoi eroriko zaie. Orduan jakingo dute nori dagozkieten. Nire alaba, saihestu hutsalkeriak, zure aurrerapena oztokatzen baitute. Denbora laburra da. Otoitzari lehentasuna eman behar diozu.

Ni: "Zer gehiago idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Egon zaitez niregan leial."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

19:00etan: Errosarioa San Roke kapera.

1992ko urriaren 30a – ostirala

8:30etatik 11:20etara
otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, entzun dizut; nire zerbitzaria zara. Nire nahia da apaizekin hitz egitea. Ez dizute entzuten, baina esaten duzuna hausnartzen dute. Zenbat eta sakonago murgilduta egon apaiz bat lokatz artean, orduan eta gutxiago entzuten du. Nire alaba maitea, ez zaitez apaizengatik triste egon, gaur egun nahasita daudelako. Okerrena da nahasita daudela konturatzen ez direla. Horregatik eskatzen dizut haiekin hitz egiteko.

Ni: "Ai, Jauna, baina hau kolpe bat da niretzat, haiengan harrokeria handia sumatzen dudalako."

Salbatzailea: "Eskatu apalak izan daitezzen. Apaizentzat otoitz asko behar da. Bide okerretik dabiltzan haurrak itzularazi behar dituzte."

Ni: "Baina Jauna, bide gaiztotik dabiltzan apaizek bide gaiztotik dabiltzan haurrak gidatzen badituzte, ez al dira biek zulora eroriko?"

Salbatzailea: "Hala da."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Nireganako zure maitasuna egia da. Nire maitasunez maite nauzu. Nirekin sufritzeko gogo duzu, eta nik irrikan itxaroten dut ordu horretara, zeren eta nik maite zaitut nik maite zaitudan baino gehiago. Benetan maite nautenek bakarrik ulertzen dute nirekin sufritzeak zer esan nahi duen. Nire alaba, eskerrak ematen dizkizut nirekin sufritu nahi izateagatik. Borondatezko sufrimenduak sari handia dira nirekin sufritzen dutenentzat. Nire alaba, oraindik garbitu egin behar zaitut."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nola, beraz?"

Salbatzailea: "Nire maitasunaren suarekin."

Ni: "Ai Jauna, mesedez, garbitu nazazu gehiago."

Salbatzailea: "Berriz ere bihotzean mina sentituko duzu." Ni: "Ai, Jauna, orain ez dut hau ulertzen."

Salbatzailea: "Sua erretzailea izango da. Eta sua honekin garbituko zara. Hori jada badakizu, nire alaba."

Ni: "Eskerrik asko."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure mina arimen salbamendurako eskaintzea nahi dut. Nirekin horrela bat egiten duen mina bakoitzak fruitua ematen du."

Ni: "Nire Aita maitea, ez dut nahi propio nahi-rik. Eska iezadazu nahi duzuna." Salbatzailea: "Bai, nire alaba, nahi bat dut zuretzat. Eta hori da gurutzearen bidea nirekin amaieraraino egitea."

Ni: "Jauna, zure nahia bete dadila. Nire maitea Jesus, ez dut orain idazteari utzi nahi. Zure baitan geratu nahi dut. Oso ederra da. Maite zaitut, nire Jauna eta Jainkoa. Ezin dut hori hitzetan adierazi. Ezin dut ulertu nola uka zaitzaketen pertsonak."

Salbatzailea: "Ni baztertu dutenek Guztien Aita hautatu dute. Ezinezkoa da bi jaun zerbitzatzea. Nire alaba, jarraitu nazazu maitatzen orain arte egin duzun bezala."

Ni: "Sutsuki otoitz egin nuen eta Zeruko Aitari eskaini nizkion, Mariaren Bihotz Garbiaren bitartez, Jesus Kristoren sufrimendu guztiak, Gurutzearen Bidea, bere gurutze-erailketatik isuri zuen odol-tanta bakoitza, bere bost zauri sakratuak, bere meritua eta bere heriotza. Ondoren, Andra Mariaren Zazpi Penak eskaini nituen, orain arte gure alde isuri dituen odol-malko guztiak, bere otoitzak nireekin bat egin dituzten guztiak, arimen salbamenduarentzat, Elizatik zikinkeria kendu dadin eta Petri egiazko Eliza berreskuratu dadin. Jauna, Zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzitakoaz pozik nago."

Guztia-ahal eta errukitsua den Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzaten. Bakean zoaz, nire maitea alaba."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua Jainkoa goraiatu, maite, adoratu eta goratu daitezela, orain eta betiko. **Amen.**"

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

1992ko urriaren 31a – Larunbata

7:00etan Meza Santua San Roke kapera txikian.

Meza santuaren ondoren, erdi orduz otoitz egin nuen. Tabernakuluaren aurrean dagoen kapera txikian eserita nago, eta hemen otoitz egiteak oso pozten nau. Goizean, Komunio Santua jasotzeko ia denek belaunik egin zuten, moja eta gaixo gutxi batzuk izan ezik. Hori ikustean oso pozik geratu nintzen. Askotan bakarrik belaunik egiten nuen, besteek ausardiarik ez zutenez. Egun batean belaun guztiek gure Jaun Jainkoaren aurrean makurtuko dira.

11:20etan, otoitzaren ondoren, berarekin

batasunean sartu nintzen. Salbatzailea: "Nire

alaba maitea, idatzi."

Ni: "Jesus, Jainko maitea, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Zuri inprimatzen ari naizkizun estigmak oso gertu daude. Ordua iritsi da. Sinetsi nigan. Estigmatarako probak amaitzeaz daude."

Ni: "Estigmatuei buruz jakin behar dudana beste ezer ba al dago? Zerbait badago zuk uste duzuna jakin beharko nukeena?"

Salbatzailea: "Bai, badago beste zerbait jakin beharrekoa. Stigmatari buruz hitzaldiak eman behar dituzu."

Ni: "Non, nire Jauna eta Jainkoa?"

Salbatzailea: "Nonahi behar zaituzten."

Ni: "Eta zer gertatuko da gotzainek hori egitea debekatzen badidate?"

Salbatzailea: "Zure alde hitz egingo dut, nonahi zoazten. Zurekin baztertu bazaituzte, nirekin ere baztertu naute. Ni gidatzen zaitudan lekura joango zara."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zure maitasunagatik eta arimen salbamenduagatik, nahi duzuna egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila. Nire Jauna eta Erregea, nire maitagarria eta errukitsua den Aita, dena egingo dut, hainbeste maite zaitudalako – zu, Jainko Hiru Batua."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Zuri inprimatuko dizkizudan bost estigma santuak seinale bat izango dira mundu osoarentzat, mundu osoko arimen alde sufrituko baituzu. Ukatzen zaituzten arimak emaniezadazu. Arima bakoitzak nire aurrean agertu eta nire aurrean erantzukizuna hartu beharko du. Beraz, maite itzazu guztiak, zuri maitasunik erakutsiko ez dizutenak ere."

Arima horientzat ere nire odola isuriko duzulako. Nire maitea alaba, aurrean zeregin handia dugu."

Ni: "Ai, Jauna, uste nuen nire lana jada amaituta zegoela."

Salbatzailea: "Hau hasiera besterik ez da, nire alaba. Goratu garenean, borondate oneko guztiak guregan erakarriko ditugu. Nire Odola da zure salbamendua eta sendagaia. Heriotza eternalean askatzen zaitu. Nire Odola bakarrik da gai zure bekatuak garbitzeko, Nire Odol Santua sakonki goratu eta ohoratzen bada. Zuk izango zara Odol Santuaren iturria, eta Odola isuriko da bertatik ostiralero. Nire alaba maitea, eskerrak ematen dizkizut zure pazientziagatik."

Ni: "Hori al da idatzi behar dudana?"

Salbatzailea: "Bai, hori al da idatzi behar duzuna?"

Ni: "Nire Jauna, dena ulertu eta guztia onartzen dut, zure borondatea zurekin bete dezakedan moduan. Beraz, zuk esan duzun bezala izan dadila, nire borondatea zuri entregatu diodalako."

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

12:45ean – Roswithak deitu zidan; nahi izanez gero, bere seme Wolframek nire egunerokoa idazten lagunduko zidala. Hori oso pozgarria izan zen niretzat, Salbatzaileak jada azkarrago idazteko eskatu baitzidan. Nik esan nion lehenik Salbatzailea galdetuko niola.

12:55ean – Salbatzailea galdetu nion Wolframek idaztea egokia ote zen.

Salbatzaileak: "Bai, nire alaba, idatziko du."

13:30etatik 18:00etara Wolframekin egunkaria idatzi nuen. Oso gogor lan egin zuen eta 8 A4 orrialde idatzi zituen. Eskerrik asko, Jainkoa, graziagatik.

18:15etatik 21:30etara etxeko lanak egin nituen.

22:30 – Nire eguneroko sarrerak ohar-paperean idatzitakoak koadernoan kopiatu nituen, Wolframek bihar goizean, Meza Santuaren ondoren, berriro idatz dezan.

23:30etan, Dolorosoaren Errosarioa otoitz egin nuen. Ondoren, bi aldiz saunara joan nintzen.

1:15etan otoitz sutua egin nuen. 2:30etara arte liburu bat irakurri nuen. Hiru ordu inguru lo egin nuen eta gero 5:50 aldera esnatu nintzen. Lehenik otoitz egin nuen eta gero Salbatzaileak bidalitako mezua jaso nuen.

1992ko azaroaren 1a – Igandea

Etxean

Otoitz Elkarteak

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Atean arrisku handia dago. Gerra zabaltzen ari da."

Ni: "Jauna, Alemaniako Errepublika Federala ere mehatxupean al dago?" Salbatzailea: "Nire alaba, Europa osoa mehatxupean dago."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, salbatu gaitzazu, oraindik dena geldiarazi dezakezulako. Mesedez, ez utzi zure haserrea guregan erortzen. Jauna, mesedez, barkatu gaitzazu."

Salbatzailea: "Nire alaba, egun beldurgarriak etorriko zaizkizu." Ni: "Ai

Salbatzailea, kapera eraiki behar al dut orduan?"

Salbatzailea: "Eraiki ahalik eta azkarren. Nire alaba, idatzi hau: iraultza gertu dago. Bere ondotik kaosa ekarriko du. Kristauak masoiekin nahastuko dira."

Kristauen artean apostasia handia egongo da. Oso asko otoitz egin, nire alaba. Nire alaba, atzo egin zenuena ona izan zen."

Ni: "Wolframekin idazteari buruz ari zara?"

Salbatzailea: "Bai. Nire nahia bete duzu. Jarraitu idazten, lan hau ondo sarituko dudalako. Nire alaba, nire grazia emango dizut."

Ni: "Beste ezer idatzi behar al dut?"

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba. Lehenik eta behin, zure bihotza zulatuko da."

Ni: "Jaungoiko maitea, esan zenuen bost estigmak aldi berean jasoko nituela."

Salbatzailea: "Agian gero bestelako erabaki bat hartuko dut." Ni: "Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Nire alaba, hala izan behar du. Prest egon, nire alaba. Zuen maite nauzue, nire seme-alabak." Ni: "Orain bakarrik nago."

Salbatzailea: "Horrela idatzi. Nire alaba, bedeinkatzen zaitut eta zure ondoan dauden guztiak." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

Goizeko 8:00etan Meza Santuan parte hartu nuen.

9:30etatik 12:30etara Wolframekin egunerokoa idatzi nuen.

13:30: Otoitzak.

19:00etatik 20:00etara – Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba, pozten naiz zurekin hitz egiteaz. Nire alaba, zerbait ematen dizut."

Ni: "Orain, ala sufrimenduak jasateko orduan?"

Salbatzailea: "Orain."

Ni: "Hori ospatu al dezaket?"

Salbatzailea: "Pozik egon zaitezke, nire maitasuna ematen dizudalako."

Ni: "Opari zoragarria da. Eskerrak ematen dizkizut horregatik, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, idatzi hau. Niregandik jasotzen duzun maitasun hau zure bihotzeko sua izango da."

Ni: "Mesedez, utzi sua pizten."

Salbatzailea: "Erre utziko dut. Nire alaba, nire maitasuna ere jasateko prest egon behar duzu." Ni: "Hala egingo dut, nire Jauna eta Jainkoa. Hau seinale bat al da nire bihotza zulatuko dela?"

Salbatzailea: "Bai, nire alaba, ondo ezagutu duzu. Nire maitasunarekin bakarrik jasango duzu mina."

Ni: "Salbatzaileak bedeinkatu ninduen."

1992ko azaroaren 2a – Astelehena

10:45etan medikuen gelan

– Otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi egin behar duzu." Ni: "Nire Jesus maitea, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Idazten duzun guztia seguru gorde behar duzu. Satanak haserre dago nik zuri idazteko inspiratzen dizudanarekin. Denbora iritsiko da hau guztia beteko denean. Gaurko zure lanarekin pozik nago. Ni: "Jauna, esan nahi duzu gaur paziente ia guztiei zure berri eman dietela, otoitzak banatu dizkietela, Medaila Miragarria oparitu dietela edo guztiak konfesatzera bidali ditudala?" Salbatzailea:

"Bai! Nire alaba, nire mahastian langile ona izan zara. Nire alaba maitea, zuregandik zerbait nahi dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, prest nago dena emateko, nahiz eta oraindik ez dakidan zer den!"

Salbatzailea: "Denbora."

Ni: "Jaungoiko maitea, denbora beti Zuri izan zaio."

Salbatzailea: "Nire alaba, oso zuzen zaude. Nire alaba, zure hitza nahi dut."

Ni: "Nire hitza ematen dizut. Baina nola ulertu behar dut hau? Nola hitz egin behar dut, beraz? Egiazki, dena eman dizut jada. Nire hitzaz baliatzen zara. Hitzez horiek eman ez balitzaizkidake, ezin nintzateke ezer esan pazienteei. Nire hitza, azken batean, zure hitza baita."

Salbatzailea: "Nire alaba, hori ere egia da. Ikusten duzu, nire alaba, zure baitan ari naiz lanean." Ni: "Eskerrik asko, nire Jesus, orain ulertzen dut nire baitan dagoen lana—zer esan nahi duzun."

Salbatzailea: "Beraz, zure baitan lanean jarraituko dut, nire alaba. Baina lana hau mingotsagoa izango da."

Ni: "Nire bihotzarekin ari zara, Jainko maitea?"

Salbatzailea: "Bai, hori da esan nahi dudana."

Ni: "Nire bihotza guztiz zurea da. Orduan, biok min hartuko dugu." Salbatzailea: "Bai, nire alaba, horrela da."

Ni: "Salbatzaile maitea, lan egin nire bihotzean arimak salbatzeko. Jainko maitea, desio handia dut."

Salbatzailea: "Eta zer da hori?"

Ni: "Zurekin beti egon ahal izatea, zuretik bait da maitasuna."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, nirekin zaude eta ni neu zurekin. Ez zara gehiago nire gabe egon daitekeenik, bestela egarri hiltzen zinateke. Zure otoitzek atsegin ematen didate. Otoitz egin etenik gabe. Nire alaba, kapera baterako onuradun bat bidaliko dizut."

Ni: "Hori idatzi egin behar al dut?"

Salbatzailea: "Bai, idatzi."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, hau poza handia da niretzat, izan ere, nahi nuke otoitzak egunero esatea kapera honetan. Nire Jauna eta Jainkoa, aurrez eskerrak ematen dizkizut."

Salbatzailea: "Marionek idatzi beharko luke. Biek idatzi beharko zenukete."

Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa; berari eta hari esango diet. Eta zer gertatuko da berak idazten jarraitu nahi ez badu?"

Salbatzailea: "Idazten jarraitu nahi du."

Ni: "Pozten naiz hori entzuteaz, maite dudana Jesus, ez dudalako berari galdu nahi. Beraz, maite dudana Salbatzaile, idazten jarraitzeko hiru pertsona behar dituzu."

Salbatzailea: "Azkar idatzi behar da."

Ni: "Bai, Jainko maitea, zure graziaz idatziko dugu. Mesedez, eman iezaguzu idazteko grazia asko."

Salbatzailea: "Marion eta Wolfram, bedeinkatzen zaituztet."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Gora Jesus Kristoren eta Mariaren."

P.S.: Salbatzaileak esan zuen: 'Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela.' Buruan pentsatu nuen zergatik ez zuen bedeinkapenean 'zuek guztiak' esan.

Salbatzailea: "Bere bedeinkatu dut, nire alaba."

12:30ean – Ospitaleko kaperaan bihotzez otoitz egin nuen:

Salbatzailea: "Maite zaitut, nire alaba, zuk ni maite nauzun baino gehiago."

Ni: "Malkoak bota zitzaizkidan begietara, maitasun egarria nuelako. Iturri honetatik edan ahala, egarria handiagoa bihurtzen da."

Salbatzailea: "Zuri zerbait ematen dizut, nire alaba. Sendatzeko grazia." Ni: "Nola?"

Salbatzailea: "Sendatu dezakezu – bai espiritualki bai fisikoki."

Ni: "Baina ezin dut ezer egin!"

Salbatzailea: "Zure bitartez sendatuko naiz." Ni: "Noiz, Jainko maitea?"

Salbatzailea: "Hasi zaitetzke."

Ni: "Jaungoiko maitea, nire gidari espirituala, zure graziaz egingo dut. Jauna, zure borondatea bete dadila."

Salbatzailea: "Idaz ezazu sendatzeari buruz esan dizudana."

13:45ean Veronika eta biok kafe bat hartu eta Roswitharen tarta apur bat jan genuen.

Mediku baten laguntzailea etorri zen eta erradiografia baterako paziente bat ekarri zigun. Tarta zati bat eman nion medikuari. Galdetu zidan ea nik tarta egin nuen.

Nik esan nuen: "Hori Jainkoaren probidentzia da. Jainkoan konfiantza besterik ez da egin behar." Hark esan zuen: "Horretan arrazoia duzu."

Esan nion: "Zuen guztion alde otoitz egiten dut zerura joan zaitezten."

Erantzun zuen: "Zerua jada beteta dago."

Ni esan nuen: "Ez zeruari buruz, infernuari buruz baizik." Berak barre egin zuen.

Armairuari itsatsita zeuden otoitzak erakutsi nizkion. Eta zerbitzuan dagoenean, otoitzetan minutu batzuk emateko denbora hartu beharko luke. Bihotz onean joan zen.

1992ko azaroaren 3a

- astearte, medikuen

gelan, otoitz
elkartasuna!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau, atzo nola jokatu zenuen ikusita pozik nengoelako." Ni: "Ez zen nire ekintza; zuk nire bitartez jokatu zenuen."

Salbatzailea: "Nire nahia ezagutu zenuen. Nire alaba, beti eskaini behar dizkidazu zure sufrimenduak."

Ni: "Zeru Aitari buruz pentsatzen ari nintzen."

Salbatzailea: "Ni Jainko Hiru-Batua naiz. Jainkoari, hiru pertsonaetan, otoitz egin. Eskaini dena Niri." Ni: "Dena jada eman dizut. Zer ez dizut oraindik eman?"

Salbatzailea: "Zure maitasuna."

Ni: "Jauna, arimen salbamendurako nire maitasuna eskaintzen dizut." Uste nuen hori guztia nire ulermenaren gainetik zegoela.

Salbatzailea: "Nire alaba, atsegin dut ez duzula dena ulertzen. Haur txiki batek dena onartzen du, ez delako dena ulertzen."

Salbatzailea: "Idatzi, nire alaba: jasango dituzun sufrimenduak jende asko nahasmenduan jarriko dituzte, nire argirik ez dutelako, baina iluntasunean geratzea nahiago dute beren gaiztakeria agerian ez geratzeko. Txerriak bere zikinkeriaz estaltzea gustuko du."

Ni: "Ai Jauna, hori ezin dut idatzi."

Salbatzailea: "Bai, idatzi hori. Bakean egon, nire alaba; nire gabe, zenbait animalia pertsona batzuek baino hobeak dira."

Ni: "Ai, ezin dut gehiago idatzi, Salbatzailea."

Salbatzailea: "Nire alaba, zure nekea kenduko dizut." Ni: "Eskerrik asko, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Zuk duzun gabezia guztiak bete ditzaket. Nire alaba, Serbian gerra zibila izango da. Suntsipen handia egongo da. Balkanetan lurrikara bat izango da. Heriotza asko egongo dira. Nire alaba, inork ez du nire haserretik ihes egingo. Denek dute erantzukizuna munduan gertatzen denaren gainean.

Egon niregan leial, nire alaba. Pozten nau niregan duzun maitasunak. Jarraitu maitatzen, nire alaba."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan: Arrosarioa eta meza santua gorriz.

22:30etan: Sogrezaren gelan albisteak ikusi nituen, eta ondoren film bat. Aspaldi ez nuen filmik ikusi. Baina filmaren ondoren, proba/tentazio batek gainditu ninduen. Bihotz osoz negar egin nuen. Jainkoak utzita utzi ninduela pentsatu nuen. Jainkoari gauza askorengatik kexatu nintzen, esanez bakarrik entzuten dudala baina ez dudala ikusten. Agian deabruak ere hitz egiten zidala pentsatu nuen. Denek utzita eta bakarrik sentitu nintzen. Negar egin nuen eta dena uztea nahi nuen, baina gero nire logelako gurutze handi baten aurrean belaunikatu nintzen.

Gurutzeari besarkada egin eta negar egin nuen. Negarrak erori ziren aspaldi egin ez nituen moduan. Denbora pixka bat igaro ondoren, ezin nuen gehiago negar egin. Salbatzaileak nire negar guztiak kendu zizkidan. Bakean oheratu nintzen.

1992ko azaroaren 4a – asteazkena

8:30

Otoitz Elkarteak!

Atzo gaueko berandu probak jasan nituen. Gaur sakrifizio otoitz asko eskaini nituen. Ondoren Salbatzaileari batu nintzen:

Salbatzailea: "Zure maitasuna niretzat ona da." Ni: "Zenbaterainoko ona?"

Salbatzailea: "Egia da. Maitasun gehiago emango dizut. Idatzi hau, nire alaba: zure bihotza nire bihotza da."

Ni: "Baina hori jada esan didazu." Salbatzailea: "Bertan nire mina sentitzen duzu."

Ni: "Bihotzean gaixorik egingo naizela sentitzen dut."

Salbatzailea: "Ni naiz zure medikua. Sendatu dezaket medikurik gabe. Nire maitasun-suarekin min guztiak itzaltzen ditut. Nire alaba, atzoko probak gertatzen uztea onartu nuen. Ez duzu telebistako programarik ikusi behar. Erabat nirea zara."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, mesedez, barkatu nazazu. Ez dut gehiago ikusiko."

Salbatzailea: "Idaz ezazu, nire alaba. Zuregandik zerbait behar dut."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa. Zuri emango dizut, nahiz eta emateko ezer ez izan, dena jada zure baitakoa baita."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hitzez hitz. Zure 'bai' behar dut estigmak inprimatzeko."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zure 'bai' ematen dizut bost estigma santuak nigan inprimatzeko. Zurekin maiteminduta nago, nire Jauna eta Jainkoa. Ezinezkoa zait bestela erantzutea."

Salbatzailea: "Nire alaba, maite dudana haurra zara. Urte honen amaierarako zuregan bost estigma sakratuak inprimatuko ditut."

Ni: "Horrek esan nahi du 1992ko amaieraren aurretik."

Salbatzailea: "Bai! Hala da. Ikusiko nauzu estigmak inprimatzen direnean." Ni: "Nola jakingo dut zuk zarela?"

Salbatzailea: "Ni Maitea naiz. Ni naiz iluntasuna uxatzen duen Argia. Nik esaten dizuna guztia egin. Nire alaba maitea, izan nigan konfiantza handiagoa. Munduko xuxurlaka-hitzetatik urrundu. Horiek kalte besterik ez dizute egingo. Nire eta zure Ama Zerukoaren babespean zaude. Zure zaindari aingeruek etengabe zaintzen zaituzte. Ez izan zalantzarik. Sinetsi."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dut gehiago idatzi."

Salbatzailea: "Badakit hori, nire alaba."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen. Bedeinkapen horretan, munduko arima guztiak barne hartu nituen.

19:00etan: Errosarioa eta Meza Santua San Rokeko kapera.

1992ko azaroaren 5a – Osteguna

Medikuen gelan

7.55 am: Verena-rekin batera, biltutako arropa eta oinetakoak nire autoz eramane nituen etxerik gabekoentzako emateko.

8:30etan – bihotzezko otoitz eta bitartekaritza sakon baten ondoren, Unibertsitate Ospitaleko langile eta pazienteentzat ere, Salbatzailea galdetu nion: "Idaztea nahi al duzu?"

Salbatzailea: "Bai! Mesedez, nire alaba."

Ni: "Mesedezko Jainkoa, zer idatzi behar dut?"

Salbatzailea: "Ez duzu idazten duzunaz beldurrik izan behar. Nire nahia da zuk idaztea. Jarraitu idazten, nire alaba; zure eginkizuna da nik inspiratzen dizudan guztia egitea."

Ni: "Apaizek nire aurka egingo balute ere?"

Salbatzailea: "Nire alaba, ni naiz Egia. Zure baitan nire lana gertu dago. Baina lehenik zailtasun batzuk egongo dira."

Ni: "Esadazu horri buruz zerbait."

Salbatzailea: "Elizak zailtasunak jarriko dizkizu." Ni: "Jaungoiko maitea, hori niretzat izugarria da. Zer egin behar dut?"

Salbatzailea: "Esan besterik ez duzu egin behar bihotzean jarri dizudana. Gainerakoa niri utzi."

Ni: "Galdekatuko naute, Salbatzailea?"

Salbatzailea: "Nire alaba, jada deabruari arima asko kendu dizkiozu. Hasituta dago zurekin. Jende ona erabiltzen ari da gauzak zaildu diezazun. Kontuz! Ez izan hain presaka! Zure pazientzia ezin du jasan. Menderatuko duzu, nire alaba. Ausarta eta sendo izan.

Nire alaba, idatzi pixka bat gehiago. Espero duzun apaiza laster hemen izango da. Ziur zaitez etorriko dela. Ez zaude apaizik gabe egongo. Apaiz apal bat behar duzu. Nire nahia ondo ezagutzen du. Nire alaba, jarraitu idazten. Neurtuta zaude eta atsedean behar duzu. Idazketa hau laster amaituko da. Zure ardura eskertzen dut. Eta zurekin laguntzen ari direnenena ere bai. Hori guztia ondo sarituko zaituztet. Lan honek ehun aldizko saria izango du. Ziur zaitez." Salbatzailea: "Nire alaba, are garbiago bihurtu behar zara. Nire maitasun-sutearekin are garbiago egingo zaitut. Sute hau, sentituko duzuna, zure baitan dudan nire lana da."

Ni: "Ai Jauna, orduan lasaituta nago. Bazen garaia nire bihotza suan zegoela sentitzen nuen."

Salbatzailea: "Maitasun-su honekin arima asko salbatzen ditut. Askok ezin dute su hau gehiago jasan."

Ni: "Ai, Jauna, utziko dut maitasun-sua hau nire baitan lanean. Mesedez, garbitu nazazu, nigan ez dadin orbanik egon."

Salbatzailea: "Hala izango da. Nire nahia den bezain garbi izango zara."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, bihotz-bihotzez eskerrak ematen dizkizut aurrez garbitasun honengatik."

Salbatzaileak beti bezala bedeinkatu ninduen eta esan zuen: "Bakean zoaz, nire alaba maitea."

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

20:30etatik 23:15era: Wolframekin egunerokoa idatzi nuen. Eskerrik asko, Jainkoa, hainbeste grazia eman izanagatik, hainbeste idazteko gai izan gintzen.

1992ko azaroaren 6a – ostirala – Bihotz Santua

8:45etan medikuaren kontsultan

Gaur goizean ordubete eta erdi baino gehiago zeraman otoitz eginda.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi. Behar dut..." Ni:

"Zer behar duzu?"

Salbatzailea: "Idatzitako guztia ordena perfektuan jarri behar da. Idatzitakoa oraindik inprimatu behar da."

Ni: "Jauna, eman iezaguzu azkar idazteko grazia, gaiztoaren asko oztopo baitira guretzat."

Salbatzailea: "Nire alaba, grazia hori eman dizut."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion Wolframek idatzitakoa zuzena ote den."

Salbatzailea: "Nire alaba, nahi dudan bezala idazten du. Nire alaba, prest egon; estigmak hasten ari dira."

Ni: "Jaungoiko maitea, hau ez dut ulertzen. Zer esan nahi duzun azaldu ie zadazu."

Salbatzailea: "Nire alaba, denbora gutxi duzu. Nire seme-alaben ia denek ez dute damutzen. Haiek zigortu behar ditut. Nire haserrea haien gainean erortzen da. Seme-alaba guztiak nireak dira."

Ni: "Gaur ez zaude ohiko moduan. Zigor-jainko bat dirudizu." Salbatzailea: "Ez da ezer onik nire epaia baino lehen ekartzen.

Lehor egur bezalakoak dira, erretzeko bakarrik balio dutenak. Egin otoitz, nire alaba, nire haserrea lasaitzeko."

Ni: "Aita Zeruko maitea, mesedez, ez utzi zure haserrea lurrera erortzen. Aita, ez dakite zer egiten ari diren. Mesedez, barkatu gaitzazu. Isuri zure grazia guregan, Ebaren seme-alaba guztiak Mariaren seme-alaba izan daitezen, izan ere, bera da gure Ama eta lurreko haur guztien Erregina. Ama Santua, izan bekatunen babeslekua eta Jainkoaren aurrean gure bitartekaria. Guk, zure seme-alabek, maite zaitugu.

Estali gaitzazu guztiok zure babes-mantarekin.

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, otoitz egin etenik gabe; bekatua handiegia da. Nire alaba, egin orain arte esan dizudan guztia. Defendu nire egia. Zurekin nago."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en. Bihotz Santuaren Jaia ez zen ospatu eta Sakramentu Santua ez zen agerian jarri, hileta-meza bat zegoelako.

1992ko azaroaren 7a – Larunbata

12:10etatik 13:10etara

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi."

Ni: "Zer nahi duzu idatzi dezadan?"

Salbatzailea: "Idatzi; garrantzitsua da. Nire alaba, zure eginkizuna Niri leial izaten jarraitzea da, mina ez bada ere arintzen."

Ni: "Jaungoiko maitea, jada eman didazu nire sufrimendua jasateko iraupena izateko grazia."

Salbatzailea: "Nire alaba, hau oraindik gogoratzen baduzu, are hobe da."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, zer esan nahi duzu 'garrantzitsua' esatean?"

Salbatzailea: "Orduan guztiz nigan egongo zara."

Ni: "Ai, nire maitea, orduan zure ugaritasunean nago. Ez dut ezer gehiago nahi, eta hori da niretzat garrantzitsua – beti zurekin egotea."

Salbatzailea: "Nire alaba, garrantzitsua da ni zure Jaun eta Jainkoa izatea, eta zure 'bai' 'bai' izaten jarraitzea."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, mesedez, eman iezadazu grazia, eman dizudan 'bai' hori sendo iraun dezan, zuk nahi duzun bezala."

Salbatzailea: "Zuregandik zer bait nahi dut, nire alaba."

Ni: "Berriro? Mesedez, barkatu nazazu. Bai, nire maitea Jesus."

Salbatzailea: "Zure bihotza, zure eskuak eta zure oinak nahi ditut, hasteko."

Ni: "Dagoeneko eman dizkizut horiek. Ez dut nire iritzia aldatuko. Noiz nahi duzun hasi zaitezke."

Salbatzailea: "Poztasun handia ekarri didazu." Ni:

Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

13:35etatik 17:05etara Wolframekin egunerokoa idatzi nuen.

Arratsaldeko 17:20etan elizara joan nintzen konfesatzera. Ilun zegoen eta barruan inor ez zegoen.

Konfesionarioan sartu nintzen, bertan inor ez zegoela pentsatuz.

Orduan Vogt aita mintzatu zen.

Lehenik nire bekatuak aitortu nituen, eta ondoren elizak hainbeste haserretu ninduenaz kontatu nion.

Meza ondoren, apaizari eskatu nion argiak bost minutuz gehiago piztuta uzteko. Erran zuen sakristanak etxera joan behar zuela. Erran nion giltza kendu behar ziola, berak bertan giltzatu ahal izateko. Ondoren esan nion ez zuela behar meza ondoren berehala kanpaiak jotzeko praktikak egitea altar-zerbitzariekin, elizan oraindik otoitz egin nahi zuten hainbat pertsona zeudelako.

Esan nion ez genuela ogi-txikiak jaso, baizik eta Santu Trinitatea.

Salbuespen Santua ez zela ospatu eta Santuaren Erakusketa ez zuela egin kexatu nintzen. Hildaentzat meza zegoelako ezin zitekeela egin erantzun zuen.

Hori entzunda erantzun nion, larunbata igandera atzeratzen duen bezala, Bihotz Santuko ostirala ere atzeratu zezakeela.

Ondoren esan nion ez zela egokia koroak larunbatean, Errosarioaren bitartean, elizan entseguak egitea. Gauza bera gertatu zen Konfesioan. Konfesioaren ondoren otoitz egin nuen

.

19:00etatik 20:00etara nire egunkarian idatzi nuen.

20:45ean Fridolin iritsi zen.

Erljioari buruz hitz egin nion. Halaber, Speyer-en komunioa eskuan jasotzeari buruzko arazoei buruz ere kontatu zidan.

11:00etatik 11:45etara berriro nire egunkarian idatzi nuen.

1992ko azaroaren 8a – igandea

6:30etatik 7:45etara: Etxean

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba, ona da otoitz egin duzula. Nireganako zure maitasuna egiazkoa da. Eskatu egiazko maitasuna zure anaia-arrebenganako. Nire alaba maitea, idatzi hau: Vogt aita da nire apaiza. Oraindik denbora behar du zuk jada ulertzen duzuna ulertzeko."

Egin jarraitu berarengatik otoitzak. Apaizentzat oso otoitz gutxi egiten dira. Apaiz batek erantzukizun handia du Nire aurrean. Egin otoitz haientzat.

Nire alaba, Vogt aitarak atzo konfesionarioan esan zeniona onartu du. Gainerakoa niri utzi."

Ni: "Speyerreko gotzain bati buruz galdetu nuen, zeinak apaiz izateko hautagai gazte bati Komuniunean Ostalaria berak hartzera behartu zion."

Salbatzailea: "Goztainak ez du nire borondatea betetzen. Gezien Aitaren borondatea betetzen ari da." Ni: "Zer egin behar du ikasleak gozain batek modu honetan jokatzeko duenean?"

Salbatzailea: "Nire alaba, asmo hauen alde otoitz egin behar dute."

Ni: "Jaungoiko maitea, beste zerbaite idatzi nahi al duzu?"

Salbatzailea: "Nire maitea alaba, idatzi hau: nireganako zure maitasuna irmoa da. Nireganako zure maitasuneko irmotasun hori nire aldetik datorren grazia bat da. Gorde irmotasun hori nire maitasunean. Hori bertute handia da, nire alaba."

Ni: "Aita Zerukoa, bihotz osoz eskerrak ematen dizkizut eta perla baten moduan gordeko dut."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi beste zerbaite. Gerra handia gertu dago. Ekialdetik etorriko da, nire alaba. Jendea buru-belarri amildegira doa. Satanek bere sarean harrapatuta ditu. Itsuak dira; ez dute konturatzen. Ez dute atzera egin nahi, bide hau gehiegi eroso delako haientzat.

Onartu zuregana etorriko den sufrimendu guztia. Nire borondatea da. Horrela, oraindik sal daitekeena salba dezakezu."

Ni: "Ai, Jauna, hau idaztea oso zaila da."

Salbatzailea: "Niretzat askoz zailagoa da nire seme-alabak itzulerarik gabeko amildegira korrika doazela ikustea. Bai, nire alaba, gaurkoz hori besterik ez da."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

8.00etan Rot-en Meza Santua.

9:30etatik 11:30etara: Wolframekin egunerokoa idatzi nuen.

13:00etan: Errosarioa eta otoitzak. Harritu ninduen Vogt apaizak Bihotz Santuaren jaia ospatu eta Sakramentu Santua agerian jarri izana.

Elizako buletinak bedeinkapenarekin batera otoitzaldiak aipatu zituen.

2.15etan Erich etorri zitzaidan.

Nire senarrak esan zidan ordu bateko tartean emakume batek lau aldiz deitu zuela, esanez Aita Dochatek neska-laguna zuela eta bere autoa une honetan bere etxearen kanpoan aparkatuta zegoela. Uste nuen Satanak apaiza otoitz-taldetik ere kendu nahi zuela. Ez nion emakume horri sinetsi, demonio batek jabetuta egon zitekeelako.

1992ko azaroaren 9a – Astelehena

5:15etatik 6:15etara: Etxeko

otoitz-bilera!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau. Elizan jasoko dituzu estigmak. Lehenik zure bihotza zulatuko dute."

Ni: "Baina zuk esan zenuen estigmata guztiak aldi berean jasoko nituela."

Salbatzailea: "Nahi dudana egin dezaket. Nire plana aldatu dezaket. Zure bihotzeko estigmatetatik odol asko galduko duzu. Eskaini odol hau munduko arima guztien alde."

Ni: "Eta arima behartsuentzat?"

Salbatzailea: "Purgatorioko arima pobreetarako ere bai."

Ni: "Salbatzailea galdetu nion 'Purgatorio' idatzi nuena zuzena ote zen?"

Salbatzailea: "Garbitoki bat da.

Estigmatak inprimatu zaizkizunean, min handia sentituko duzu. Min hori ezin da orain arte sentitu duzun minarekin alderatu. Nire mina izango da zure baitan."

Ni: "Vogt aitaren konfesiara joan ondoren, bihotzean mina handia sentitu nuen. Min egin zidan Vogt aitak Bihotz Santuaren jaia ez ospatzeak. Mina hau zuregandik ere?"

Salbatzailea: "Nire alaba, beti min sentituko duzu apaizek Ni iraintzen nauten bakoitzean."

Ni: "Jaungoiko maitea, azkenaldian jaten dudan ondoren hain goragalea sentitzen dut. Elizan ere gaixorik sentitu nintzen."

Salbatzailea: "Nire baitan bazaude, ez duzu ezer jan beharrik." Ni: "Jauna, oraindik ez dut hau guztia ondo ulertzen."

Salbatzailea: "Ni naiz zure bizitza. Dena ordezkatzeko." Ni: "Baina deabruak ere gaiztakeriak eragin ditzake."

Salbatzailea: "Baina ezin zaitu bereganatu, ni zurekin baitago. Zure goragalea zure barruko munduko zatia da."

Ni: "Zer da hori?"

Salbatzailea: "Munduko bekatuak zurekin daramatzazu. Bekatua zama handia da eta gaiztakeriak dira." Ni: "Baina elizan askotan gaizki sentitu naiz."

Salbatzailea: "Elizan dagoen gaizkia kanpoko baina okerragoa da. Otoitz egin gaizkia elizatik kendu dadin."

Ni: "Komunioan partikulek lurrean erortzen direnean eta oinen azpian zapaltzen direnean, Kristoren Gorputza esan nahi duzu?"

Salbatzailea: "Hori ere bai, nire alaba."

Ni: "Edo batzuek bihotz zikinez jasotzen zaituztela?" Salbatzailea:

"Bai, horrela eginez beren gain zigorak ekartzen dituzte."

Ni: "Edo eskaini gabeko eskuz banatzen zarela? Indiferentzia hori ere gaizkia al da?" Salbatzailea: "Bai, nire alaba, hala da."

Ni: "Orduan, ziur aski, gaiztakeri hau azkar kendu behar da Elizatik."

Salbatzailea: "Nire alaba, exijitzen dut apaiz guztiek hau egitea; bestela, nire haserrea haien gainean eroriko da."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa, ulertu dut."

Salbatzailea: "Pozten naiz hain goiz jaiki zinelako idazteko. Inork ez zintuen molestatu."

Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

12:15etan ENT klinikako kapera

Angelus otoitzaren ondoren, Salbatzailea otoitz egin nuen. Jakin nahi nuen ea aita Dochatari esan behar zion emakume batek anonimoki deitu eta berari gaizki hitz egin ziola.

Salbatzailea: "Esan iezaiozu emakume honengatik otoitz egin dezan."

Gaur goizean ere, Gaiztoaren hainbat eraso jasan nituen. Eskerrak eman Jainkoari, Gaiztoa sartzen denean ezagutzeko grazia emateagatik. Oraingoan, Gaiztoak nire emaztearen amaren bidez jardun zuen.

18:00etan: Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Monja desobediente izan zen eta berriro ere eskutik eman zidan Komunia.

Salbatzailea aurrean makurtu nintzen eta ez hartu gabe nire eserlekura itzuli nintzen. Salbatzailea espirituz niregana etorri zitzaidan. Grazi asko jaso nuen.

20:00 Otoitz-taldea

Han bi edo hiru pertsona zeuden, Sakramentu Santuaren aurrean kexatu ziren gaur latinez hainbeste otoitz egin genuelako.

1992ko azaroaren 10a – asteartea

8:00etan

Otoitz Taldea!

Lehen aldiz otoitz-taldean latinez asko otoitz egin genuen. 23:00ak ondoren, Dochat aitaren konfesiotik joan nintzen. Bere begietan begirada krudela eta gogorra ikusi nuen.

Salbatzailea: "Ni utzi nuen; Satanas zen. Nire apaizak mehatxupean daude, badakizunez." Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, bere begietan bakarrik ikusi nuen. Atzoaz pentsatzen dudanean oraindik gaizki sentitzen naiz. Elizara berriro inoiz ez joatea nahiago nuke. Baina zuri maitasuna dudalako eta zuretzat leiala naizenez, prest nago deabruarekin zure ondoan borroka egiteko."

Salbatzailea: "Pozten naiz hori ohartu zarelako. Nire alaba, aurrera egin behar duzu, izan ere, hori gaitzitzeko grazia eman zaizu. Nirekin batera, menderatuko duzu."

Ni: "Atzo galdetu nuen ea egokia zen lateinisch-en Errosarioa otoitz egitea." Salbatzailea: "Idaz ezazu hau, nire alaba. lateinisch-en otoitz asko egin behar da. Nire herriarentzat latina aukeratu dut. Eliza latinez otoitz egiten jarraitu behar du. Latinez otoitz egiten duten nire seme-alabak modu berezian sarituko ditut. Nire alaba, atzo egin zenuen bezala jarraitu."

Ni: "Baina Jauna, kexatu ziren ezer ere ezin zutela ulertu."

Salbatzailea: "Nire alaba, hala eskatzen dut."

Ni: "Jaungoiko maitea, gotzainak hainbeste latin kendu dute." Salbatzailea:

"Elizan otoitzak berriro latinez egingo dira." Ni: "Bai, Jauna, zuk esaten duzun bezala egingo dut."

Salbatzailea: "Zuri eramango dizkizut fededunak; latinez otoitz egingo dute. Keixatzen diren gutxi horiek ere zuri egokitu behar dizute, ez alderantziz. Niregana eramaten duen bide estuak otoitz komun bat eskatzen du nire seme-alaba guztientzat. Ez dira otoitz guztiak latinez esan behar; betidanik otoitz egin dena nahikoa zait."

Salbatzailea: "Nire alaba, zerbait behar dut zuregandik."

Ni: "Nire Jauna, emango dizut eta 'Bai' esango dizut, nahiz eta ez dakidan zer izango den."

Salbatzailea: "Zure baimena behar dut arima behartsuek zure aurrean ager daitezen."

Ni: "Hau ez zait axolagabe. Baina zurekin haiei lagundu ahal badiet, eta horrela garbiketa-lekutik azkarrago askatzen badira, berehala emango dizut baimena. Nire Jauna eta Jainkoa, ez dadila nire borondatea, baizik eta zurea bete dadin. Hala ere, haiek ezagutzeko gaitasuna eman behar didazu; bestela, deabruak ere arima behartsu baten itxura har dezake."

Salbatzailea: "Nire alaba, niregandik datorren arima behartsua bakoitza ezagutuko duzu. Horretarako, nire grazia emango dizut. Arima behartsuei jada asko lagundu diezu."

Ni: "Jauna, haietzat meza santu asko eskaini ditut; ondo kontsokratutako kandela etengabe piztuta mantentzen dut; egunean hainbat aldiz arima pobreei ura santua ematen diet eta indulgentziak lortzeko otoitz asko eskaintzen dizkiet. Hori al da esan nahi duzuna?"

Salbatzailea: "Hori eginez, asko lagundu diezu."

Ni: "Jaungoiko maitea, mesedez kendu nire beldurra arima behartsuek niri agertzen zaizkidanean."

Salbatzailea: "Ez zara beldurtuko, arima behartsuek zure alde asko otoitz egiten baitute."

Ni: "O, nire Jauna eta Jainkoa, bedeinka ditzazu guztiak; etorkizunean gehiago otoitz egingo dut haien alde. Denak maite ditut, egun batean denak Zeruan egongo direlako, Zuri goraipamen eta gorazarre eginez eta Zuri ohore emanez."

Salbatzailea: "Nire alaba, bereziki pozik nago zure idatzitakoaz. Ni, Salbatzailea, bedeinkatu zaitut."

18:00etan Errosarioa eta Meza Santua Rot-en.

Gaur gauean, 21:30 aldera, ohera joan nahi nuen. Baina ohera sartzeko nengoela, deabruak bi metroko gurutze handia eta mahai bat indar handiz lurrean bota zituen. Mahai gainean Rodalbeneko Odol Preziatuaren seinale zerutiarra zegoen.

Halaber, Laguntza Eternalaren Andra Mariaren irudi bat eta Faustina ahizpak egindako Jesus errukitsuaren argazki bat zeuden. Dena lurrean bota zuen.

Odol Preziatuaren irudia ez zen hautsi. Bere presentzia berriro ere sentiarazi zuen, inguruan nengoela erakutsiz.

Ondoren, gela osoan zehar gurtutako gatza zabaltu nuen. Gau osoa lo egin nuen.

Jesus nirekin dago; ezin nau kalte egin.

1992ko azaroaren 11a – asteazkena

8:30etatik 9:20etara

Otoitza—Batasuna!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi. Idaztea nahi dut." Ni: "Jesus, Jainko bizidunaren Semea, zer idatzi behar dut?" Salbatzailea: "Nire alaba, zerbait nahi dut zuregandik!"

Ni: "Zer nahi duzu niregandik? Oraindik eman ez dizudan beste zerbait al dago? Jauna, ezer ukatu gabe egingo dizut, oso maite zaitudalako; eta nire maitasuna ez bada nahikoa, mesedez, eman iezadazu grazia inoiz 'ez' esan ez diezazun. Zeren eta zuk nahi duzun guztia egingo dizut. Zure borondatea bete dadila zuk niri eskatzen didazun guztian. Eta orain hori jakiteko baimena dut, zure 'bai' jada eman didazulako.

Salbatzailea: "Nire alaba, zure baimena nahi dut. Erabat berri egin nahi zaitut." Ni: "Jauna, mesedez, egin nazazu berri. Mesedez, azal iezadazu hau, ez baitut ulertzen." Salbatzailea: "Zure barruan zaharra hilko da. Ez duzu gehiago zure bekatu zaharrik."

Ni: "Jauna, egin al nauzu askatu egin ditudan bekatu guztietatik?" Salbatzailea:

"Nire alaba, bekatu guztietatik askatua izango zara."

Ni: "Ai, Jauna, zer esan nahi du horrek?"

Salbatzailea: "Hori egin dezaket, nire alaba. Inork ezin ditu zure bekatuak zure kontra erabili. Berri egin zaitut."

Ni: "Jauna, baina bataioaren aurretik asko bekatu nuen."

Salbatzailea: "Nire alaba, berri egin zaitut." Ni: "Jaungoiko maitea, 'berri' hitzaren ordezkoko beste hitzik ba al dago?"

Salbatzailea: "Nire alaba, zaharra kendu duzu. Zure baitan dago berria, eta harekin nahi dudana egin dezaket."

Ni: "Jauna, egin nahi duzuna nire barruko pertsona berriarekin, izan ere pertsona berri gisa guztiz zure baitan eta zurekin nago."

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Oso atsegin zait. Nire nahierara hasiko naiz jokatzeko norberaren berria denarekin. Nire alaba, oraindik ez duzu hau ulertzen. Baina etorriko da dena ulertuko duzun eguna. Ulertezina da zeruan bakarrik ulertzen dela behin.

Zure maitasuna niretzat nahikoa da. Nire alaba, idatzitakoa benetan garrantzitsua zen."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, nire gidari espirituala. Eskerrik asko pertsona berri bihurtzeagatik. Pertsona berri gisa eskaintzen dizut neure burua."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, hori da

guztia." Ni: Salbatzaileak bedeinkatu ninduen.

17:55etatik 19:05etara Wolframekin egunerokoa idatzi nuen.

19:30: Rochus Klinikari Meza Santua Roswitharekin.

20:30etatik 22:00etara: Wolframekin berriro egunkaria idatzi nuen.

Azaroaren 12a, 1992 – Osteguna

8.00 am

Otoitz Taldea!

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, idatzi hau."

Ni: "Bai, nire Jauna eta Jainkoa."

Salbatzailea: "Jasoko dituzun estigmak jende askori ni naizela sinestaraziko diote. Apaiz asko bihurtuko dira.

Ni naizela sinestaraziko duten apaiz berri asko egongo dira.

Nire apostoluei apaiz izateko boterea eman diet, baina ez emakumeei. Emakumeak ez dira apaizterako hautatuak. Nire alaba, Satanaren nahia da emakumeek apaizen rola hartzea.

Emakume hauek erantzukizun handia izango dute nire aurrean. Ez dute nire nahia betetzen, Satanarena baizik.

Zaindu emakume hauekin.

Nire alaba, bide okerretik dabiltzan apaiz askok Aitaren etxera itzuliko dira. Haiekin poztu zaitez!"

Salbatzailea: "Zigorra are handiagoa izango da, nire seme-alabek oraindik existitzen naizela konturatzeko. Niri leial ez zaizkidan guztiak traidoreak dira.

Nire alaba, beren Jainkoarekiko, salba ditzakeenarekiko, leialtasunik eza gaiztakeria handia da. Gaiztakeria hori berehala desagerrarazi behar da."

Ni: "Jaungoiko maitea, ezin dut gehiago idatzi. Zaila egiten zait idaztea, mundu honetan Zuriiko traizio asko dagoelako."

Mesedegarri Jainkoak bedeinkatu ninduen.

Ezin nuen idazten jarraitu. Salbatzaileak gauza gehiago esan zizkidan, baina ezin nuen gehiago idatzi, munduko bekatuek hain astun pisatzen zidatelako. Hain gaizki sentitzen naiz ezen edozein unetan botaka egin nezakeela.

10:30etan utzi nuen lana. Minagatik medikuarengana joan nintzen.

Staufer doktoreak esan zuen mina bizkarrezurratik zetorrela. Era berean, giltzurrunen ondoan, nire eskuineko aldean, mina zorrotza eta akutu bat sentitu nuen. Mina bizkar osoan zehar hedatzen zen. Goragalea oraindik nirekin nuen. Arratsaldean, mina hain gogorra zen ezen ezin nintzelako gehiago ibili.

Arratsaldean, mina arindu egin zen.

Arratsaldeko 6etan, minari aurre eginda ere elizara joan nintzen, nire benetako medikua Salbatzailea delako. Gaur pozik nengoen meza santuaren ondoren argia luzeago piztuta egon zelako. Vogt aita onartu zuen konfesionarioan esan niona.

Eskerrik asko, Jainkoa, grazia honengatik.

19:45etatik 22:45etara Wolframekin egunkaria idazten jarraitu nuen.

23:00etatik 23:45etara egunkarian nire oharrak idatzi nituen.

1992ko azaroaren 13a – ostirala

10:30etatik 13:00etara: Etxean

otoitz-bilera!

Lehenik, Andra Mariaren estatuaren aurrean otoitz egin nuen. Andra Mariari hitz egin nion eta negar egin nuen. Mariaren bitartez, Salbatzailea eskuetara ematen dut. Mariaren eta Salbatzailea bihotzak bat egin nituen. Ondoren, Salbatzailea gogotsu otoitz egin nuen.

Salbatzailea: "Nire alaba, idatzi hau. Gaur ere nahi dut zuk duzun guztia ematea."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, ez dut ezer. Dena Zuri dagokio. Ni barruan dena Zuk zara. Mundu honetara ezer ekarri ez nuen. Eta ezer ere ezin izango dut neurekin eraman. Orain arte egin dudana ona izan al da ala txarra? Zeruan nire saria espero dut. Sari horretan konfiantza handia dut.

Dagoeneko irrikitan nago. Egunero pozez nago, egun bakoitzarekin Zerura pixka bat hurbilago nagoelako. Han, Zuri maitasuna, goraipamenak eta gorazarrea ematen jarraitu ahal izateko, Andre Mariaren, San Jose, aingeru guztien, zaindari aingeruen eta santuen laguntzarekin.

"Zoragarria da jakitea zertarako bizi den gizakiak lurrean."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, ni zure jabetzakoa naiz. Zuk zara nigan dagoen guztia. Ni zure etorkizuna naiz; ni zure betirautasuna naiz. Nire alaba, atsegin dut gaur idatzi duzuna. Nire alaba maitea, gutun hau amaitzear dago. Askoz gehiago idatz daiteke, baina zuk idatzitakoa nahikoa zait. Poz eman dit. Arduraz jokatu duzu. Sakrifizio asko egin dituzu.

Nire alaba, atsedeen pixka bat hartu."

Ni: "Orain zer gertatuko da? Nire Jauna eta Jainkoa, nire maite dudana gida espirituala, bihar idazteko beharrik izango al dut?"

Salbatzailea: "Nirekin hitz egin dezakezu, baina ez duzu gehiago idatzi beharrik. Nire alaba maitea, izan niregan leial."

Ni: "Jaungoiko maitea, orain bihotzean mina zorrotza dut, bihotzeko mina."

Salbatzailea: "Nire lana da zure baitan. Zure baitan hasi dut nire lana. Nire alaba maitea, zure baitan nago eta beti egongo naiz zure baitan.

Gogoratu ondo hau. Ez zara inoiz bakarrik egongo, abandonatua sentitzen zarenean ere."

Ni: "Nire Jauna eta Jainkoa, sinesten dut esan didazuna. Esan duzun bezala bete dadila ere. Zure haurra naiz, zure alaba, emaztea, ahizpa, zerbitzaria eta zure tresna, zeinaren bidez lan egiten duzun. Nire Jauna eta Jainkoa, hau guztia zure maitasunagatik, zure ospe handiarengatik eta arimen salbazioagatik da."

Salbatzailea: "Nire alaba maitea, eskerrik asko. Nire babespean geratuko zara. Zure gain bedeinkapena botatzen dut, nire alaba."

Ni: "Jauna, arima guztiak sartzen ditut, baita Purgatorioan daudenak ere, inork ezin dezan esan bedeinkapen hau jaso ez duela."

Salbatzailea: "Aita Jainkoa, Seme Jainkoa eta Espiritu Santua bedeinka zaitzatela. Bakean zoaz, nire alaba maitea."

Ni: "Eskerrak Jaun Jainkoari. Aita, Seme eta Espiritu Santuko Jainko Hiru Batasunari goraipamen, maitasun, adorazio eta esker onezko gorazarrea izan dadila. Gora izan daitezen Jesus Kristo eta Maria, orain eta betiko. **Amen.**"

13:30etatik 16:00etara nire oharrak egunerokoan transkribatu nituen.

17:00etatik 18:15era bitartean, Wolframekin egunerokoa idatzi nuen.

18:30: Rot-en Meza Santua.

19:30etatik 21:00etara, Wolframekin nire egunerokoa idazten jarraitu nuen.

21:30etan, Regensburg-eko Aita Gebhard Heyderek deitu zidan.

Gaur bere lan nagusia amaitu zuela esan zidan. Eta nik ere idazteari utzi behar niola, nahikoa izango zelako. Nik esan nuen Salbatzaileak goizean bertan hori jada esan zidala. Aita Gebhard Heyderek pozik hartu zuen hori, nik Salbatzaileagandik jada jakin nuelako. Izan ere, horrek berretsi zuen Salbatzaileak beraren bitartez lan egin zuela.

Gaur izango zela nire azken idazte-eguna esan nion. Gebhard aita-k niri eta nire senarrari telefonoz bedeinkapena eman zigun. Poz handia izan nuen latinez bedeinkapena eman zidalako. Agur esan nion. Jainkoari ere eskerrak ematen dizkiot grazio honengatik, Gebhard Heyder aita-k berriro deitu eta berriz hitz egin izanagatik.

Egunkari hau idazten ari nintzela, ez dut inoiz Bibliarik edo beste liburu erlijiosoik erabili. Nire aleman hiztegia oso mugatua da. Gainera, ia ez dut hitz atzerritarrik erabili, oso modu sinplean idatzi nahi nuelako, denek ulertzeko modukoa izan zedin.

Egunkari hau gaur, 1992ko azaroaren 14an, amaitu da. Sinatzailea:

Julijana Ebert

Egunkari hau Marion Hambsch-ek eta Wolfram Bellemann-ek idatzi zuten.

Egunkariari bi gehigarri:

1993ko azaroaren 5a – Bihotz Santuaren ostirala

Aurreko arratsaldean (azaroaren 4an), Julijanari deitu zion gizon batek, Waghäuseleko (bazter-eliza) apaiz bati esan ziola Jainkoaren Amak komuni-oa ahoan nahi zuela.

Apaizak erantzun zuen: "Deabrua ari da zure bidez hitz egiten!"

Azkenik, apaizak Bruchsaldarra zen gizonari esan zion komunioa belaunik hartzeko askatasuna zuela. Orduan Julijanak hitz egokiak jaso zituen: "Gizonaren bidez deabrua ari bazen hitz egiten, nola onar dezake apaizak hark esandakoa egitea?!"

Azaroaren 5ean, hamar inguruetan, Julijanak Jainkoaren Amari galdetu zion.

Jainkoaren Amari otoitz egin zion, Jainkoaren nahia eta bere nahia bazen, ahoan komuniorekin lotutako galderari buruz zer nahi zuen esateko.

Jainkoaren Ama: "Esango dizut, nire alaba! Aitaren moduan, eliza guztietan ahozko komunioa eskatzen dut."

Julijana: "Jainkoaren Ama maitea, eskerrik asko hori esateagatik!"

Ondoren, Marpingeni buruz, galdetzen dio Salbatzailei ea Tomasek idatzi behar duen.

Salbatzailea: "Zuretzat idaztea zuzena da! Jainkoarengandik datorrena guztia zabaldu behar da Jainkoaren plana gauzatu dadin."

Julijanak orduan Gordeari galdetu zion: "Zergatik dute Medjugorjen zeuden apaizek zati batean errua? (gerrarengatik, ik. azaroaren 4a).

Salbatzailea: "Hasieran, Medjugorjen apaltasuna zegoen, baina ondoren ez zen apaltasunik egon.

Nire Gorputza gizonen eskuetan jarri dute.

Nire alaba, idatzi hau: Apaizek Nire Gorputzari zor zaion errespetu handiaz predikatu dezaten eskatzen dut. Errespetua dagoen lekuan, maitasuna dago.

Maitea falta den lekuan, gorrotoa besterik ez dute biltzen.

Idatzi, nire alaba: Apaizei bihurketa ematen diet. Fededunei ahoan eman behar diete Komunia. Nire alaba, neure burua ematen diet arimak."

Julijanak Salbatzailea galdetzen dio ahoan ala eskuan eman behar duten Komunia.

Salbatzailea: "Eman egin behar dute, ni naizena naizelako. Horregatik, hori bakarrik nire apaizei onartu diet. (Nire Gorputz Santuenari eskuarekin ukitzeko).

Orain eskuan Komuniõa emateari uzten hasten den apaiz bakoitza sarituko dut. Nire maitasuna eta grazia ugaritan isuriko zaizkie. Nire aurrean beren harrotasun guztia eskaini behar dute. Nire alaba maitea, eskerrik asko hau idazteagatik!

1994ko azaroaren 5a – Astelehena

21:45

Gure Andra Mariak: "Nire seme-alabak, maite zaituztet. Denok jaso duzue grazia Jaunaren eskutik.

Nahiz eta zaila iruditua Jaunaren zauri santuei otoitz hau egitea, otoitz egin egunero.

Ez dira guztiak gai errosario hau otoitz egiteko.

Horri esker, arima asko salbatzen dira.

Eskerrak ematen dizkizuet, nire seme-alabak, zuen otoitz sutsuagatik.

www.gnadenvolle-gebete.de

2026ko martxoaren 11a
Jatorrizko egunerokoaren kopia – Bernhard

Onena otoitza, graziaz betea – Aita Gurea –

jende guztientzat –

bihotz bakoitza poztu dadin eta arima asko salbatu daitezen

(Alemanez)

† (Denon izenean eta denontzat otoitz egiten dugu)

2025eko ekainaren 19a

† Ahaltzu den Trinitate Santuaren izenean,

Aita, Semea eta Espiritu Santua, zurekin otoitz egin eta babesteko eskatzen eta gonbidatzen zaitugu: Andre Maria Santua, gure Ama eta Erregina, San Jose, santu guztiak, Paradisuko – Zeruko – aingeru santuak eta gure zaindari aingeru santuak, beti gurekin daudenak. Purgatorioko arimak gure bitartekari izan daitezen eta gure alde otoitz egin dezaten eskatzen dugu.

Triunitate Santuko Jainkoa, † Aita, Semea eta Espiritu Santua, bat zara, zatitu ezin dena, ona, ahalguztiduna eta nonahi dagoen Jainkoa.

Zure Erresuma gure artean dago. Zeruan – Paradisuan – eta lurrian erreinatzen duzu.

Zure nahia egin dadila, lurrian nola zeruan. **Errukitsua eta bizia den Jainkoa,** mesedez, barkatu gure bekatuak, guk ere gure aurka bekatu egiten dutenei barkatzen diegun bezala. Apaltasunez eskatzen dizugu: bizi eta geratu gure bihotzetan Zure argia, indarra eta maitasuna dituzu.

Eman iezaguzu eta guztioi grazia, zure bakea gure bihotzetan eta guztion bihotzetan bizi dadin, zureak izan gaitezen, zuri zerbitzatu, zuri leial izan eta betiko zurekin egon gaitezen.

Gure Aita, apaltasunez eskatzen dizugu;

garbitu eta salbatu gaitzazu bekatu guztietatik.

Mesedez, eman iezaguzu eguneroko ogia, apaiz katoliko erromatar batek

Eukaristia Santu bizidun bihurtzen duena. Kontsekrazioaren ondoren,

Eukaristia da gure **egungo, bizidun Jainko Santua, Erregea eta**

Salbatzailea guztiontzat. Elizan jasotzen duguna apaltasunez eta bihotz garbiz, eta harengan bizitza betirakoaren itxaropena duguna.

Ahaltzu Santu Jainkoa, zuregana oihukatzen dugu,

deabruak betiko infernura bota ditzazu, jendeak eta guk ez diezaiozun haiei entzun, zerbitzatu edo bekatu egin; haiek gure aurka erasorik egin ez dezaten, gerra egitea, sufritzea, hiltzea, tentaziora eramatea, nahastea edo eragitea, eta **ez gaitzazu guk edo gizateriari** infernura bota.

Jainko Santua, mesedez, ez gaitzazu guk edo besteek Zuregandik aldentu eta bekatu mortal egoeran geratzen utzi; baizik eta, Zure borondatearen arabera, orain eta betirako Zurekin egon nahi dugu.

Triunitate Santuko Jainkoa, Zure graziaz eta Zure borondatez, Paradisuan zoriontsu izango gara.

Betiko, leial Santu Jainkoa, goratzen, goraipatzen, maite eta adoratzeko zaitugu; Zuregan konfiantza dugu eta denagatik eskerrak ematen dizkizugu, orain eta betiko betiko. **Amen.**

Eguneko santua – Falconieriko Santa Juliana

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptua (PS) – Jainkoaren borondatea irakurtzeko eta betetzeko garrantzitsua:

(*Alemanez*) Erromatar Katoliko apaiz batek ez du Erromatarrei erreferentzia egiten, baizik eta Erroman dagoen lehen Aita Santua, San Pedroari.

Gure esku dagoen neurrian bakarrik idatzi dezakegu. Horregatik ematen dizkigu Salbatzaileak hitz indartsuagoak,

gerra zabaltzen doan heinean eta jende asko hiltzen denean.

Meaning – Transformāta – transformazioa. Consecrata – 'kontsekrazioa' edo 'santifikazioa'. Sari gisa – praemium dare

Latinez klasikoan **J** letra ez dago. Julijana izena 'I' batekin idazten da; 'I'ak **J** ordezkatzeko du, hortaz Julijana!

Giuliana – Julijana italiarrez ahoskatzen da ingelesezko **Juliana** bezalaxe (Dsch)

Liègeko Santa Juliana – Belgika. Korpus Kristi jaiaren profetesa izanik, aldareko Sakramentu Santuena maitasun handiz maite zuen. Urban IV.a aita santuak 1264an Korpus Kristi Jaia Eliza osoan ezarri zuen. Liègeko Juliana italiar Juliana Falconieri-rekin batera omendua da ekainaren 19an;

eta bitartekari gisa jardun dezake. Nikomediako Juliana Eliza Katolikoan otsailaren 16an omenezten da.

Gurutzearen Jaunaren Otoitza Corpus Christi egunerako egokitua – (2025eko ekainaren 19a):

Tribulazioak – Tribulationes

ez gaitzazu tentaziora eramanez – ne inducas in tentationem

eta ez gaitzazu infernura bota – et ne nos in infernum praecipites

Gizaki guztien Errege eta Salbatzailea – Paradisuan denon Errege eta

Salbatzailea – Zerua

Gure zaindari aingeru santuak, beti gurekin daudenak

zerua eta beti gurekin dauden zaindari aingeru santuak.

(2025eko ekainaren 19a) **Kolonia – Meza Santuan:**

Komunioaren banaketan erabiltzen diren horixka eta gorrizko aterkiak –

hori herezia da – Salbatzaileak ez ditu pertsonak gaixotzen;

Sendatzailea ere bada.

Komunioa eskuan jasotzen edo jaso duten guztiak konfesatzera joan behar dute!

Eskuan jasotako Komunia Jainkoaren aurrean abominazioa da; gainera, ez da ogi arrunta – Ogia

Kontsakratu ondoren, Jainkoa, Santu Jesus Kristo, Aita Jainkoarekin eta Espiritu Santu

Jainkoarekin bereiztezin lotuta dago – haragi eta odol, gorputz eta arima, jainkotasun eta

gizatasunarekin, egiaz, benetan, substantzian, bizirik, present eta ahalguztidun.

(Joan 14:8–11: Filipoei Jesusi esan zion: 'Aita erakutsi iezaguzu, eta hori nahikoa izango zaigu.'

Jesusek erantzun zuen: 'Niregana ikusi duenak Aita ikusi du', eta: '...baizik eta nigan bizi den Aita...').

Komunioaren praktika zuzena da apaizak bakarrik mihian ematea.

(2025eko ekainaren 19a – 14:10) **Gure Aita, otoitza osatuta dago**

Jaunaren Otoitza orain osatuta dago, eta Paradisua – Zerua – osoak gurekin otoitz eginez

pozten da. Salbatzaileak 30 urte baino gehiago daramatza bere eskolan, eta nola ikasi

dugu

Jaunaren Otoitza. Meza aurretik eta ondoren otoitz egin behar dugu, eta egunean hainbat aldiz

otoitz eginez gero, arima gehiago salbatuko dira! Salbatzaileak esan zuen: 'Nire nahia da otoitz

hau otoitz egitea!' Julijana eta Bernhard zure otoitzetan sartzeko eskatzen dizuegu; eskerrik

asko – Jainko Santuak sarituko zaituzte.

Triunitate Santuko Jainkoak bedeinka zaitzala zu eta pertsona guztiak,

† Aita, Semea eta Espiritu Santua!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

2025eko ekainaren 19a

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Kristoren Gorputzaren Jaia

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Grazia ugariz beteriko otoitza – Gure Aita – gizaki guztientzat – bihotz bakoitza poztu dadin eta arima asko salbatu daitezen.

2025eko

ekainaren 19a (Latin)

(Guztien izenean eta guztion alde otoitz egin dezagun)

† Jainko Santu eta Trinitarioaren izenean, Aita, Semea eta Espiritu Santua, honako hauek gonbidatzen ditugu gurekin otoitz egin eta babesteko: Andre Maria Santua, gure Ama eta Erregina; San Jose; santu guztiak; Paradisuko aingeru santuak – zeruko aingeruak eta zaindari aingeru santuak, eta gurekin daudenak. Eskaera egiten dugu Purgatorioko arima behartsuek gure bitartekari izan daitezen eta gure alde otoitz egin dezaten.

Trinitate Santua, Jainkoa, † Aita, Semea eta Espiritu Santua, Zuk bat zara, zatitu ezin dena, ahalguztiduna eta nonahi dagoen Jainkoa. Zure erreinua gure artean dago. Zeruan – Paradisuan – eta lurlean erreinatzen duzu. Zure nahia egin dadin, lurlean zeruan – Paradisuan – bezala.

Erruki handiko eta bizirik dagoen Jainkoa, ohoretsu eskatzen dizugu, barkatu gure zor guztiak, guk ere gure zor-emailei barkatzen diegun bezala; apaltasunez eskatzen dizugu: bizi eta egon gure bihotzetan zure argia, indarra eta maitasuna. Eman iezaguzu eta jendeari guztiei grazia, zure bakea zuregan dauden, zuri zerbitzatzen dizuten, zuri leial zaizkizun eta betiko zurekin geratzen diren horien bihotzetan bizitzeko.

Gure Aita, ohoratzen zaitugu:

garbitu gaitzazu eta salbatu gaitzazu gure bekatu guztietatik. Eskatzen dizugu, eman iezaguzu eguneroko ogia, Erromatar Katoliko apaizaren bitartez bizidun Santu Eukaristian bihurtzen dena.

Konsagrazioaren ondoren, Sakrifizio Santua gure Jainko Santua da **, biziduna eta hemen present dagoena, gizaki guztien Erregea eta Salbatzailea.**

Elizan jasotzen dugu berau apaltasunez eta bihotz garbiz, eta bizitza betirakoaren itxaropenarekin begiratzen dugu.

Santu eta ahaltsu Jainkoa, oihukatzen dizugu: bota deabruak betiko infernura, ez dezaten ez guk ez beste inork haiek entzun, ezta zerbitzatu, ezta bekatu egin; ez gaitzaten erasotu, gure aurka gerra egin, gaitzatu edo hil gaitzaten; ez gaitzazu tentaziora eraman, ezta nahastu edo astindu gaitzazu; eta ez **gaitzazu guk edo gizateria** infernura bota.

Jainko Santua, eskatzen dizut ez gaitzazu utzi Zuregandik aldentzen edo bekatu mortal batean geratzen; baizik eta, Zure borondatearen arabera, egon gaitzen Zurekin orain eta betirako.

Triunitate Santuko Jainkoa, Zure graziaz eta Zure borondatez paradisuari zoriotsu izango gara. **Jainko Santu Eternoa,** Zuri omenaldi egiten diogu, goraipatzen zaitugu, maite zaitugu eta adoratzeko zaitugu; Zuri konfiantza dugu eta denagatik eskerrak ematen dizkizugu,

orain eta beti eta betiko betirako. **Amen.**

**Eguneko Santua – Juliana Falconieri 2025eko
ekainaren 19a**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptua (PS) – irakurri eta Jainkoaren borondatea
bete:

(Latinez)

Erromatar Katoliko apaiza ez da erromatarrei erantzule, baizik eta Erroman dagoen lehen Aita Santuari, San Pedrori. Bakarrik idatzi dezakegu jasateko gai garen neurrira.

Horregatik ematen dizkigu Salbatzaileak hitz indartsuagoak gerra pizten denean eta jende asko hiltzen denean.

Kristoren Gorputzaren Jaialdirako (2025eko ekainaren 19a) egokitutako Aita Gurea

Plagak – Tribulazioak

Ez gaitzazu tentaziora eraman – ne inducas in tentationem

eta ez gaitzazu infernura bota – et ne nos in infernum praecipites

Gizaki guztien Errege eta Salbatzaile – Paradisoa – Zerua eta gurekin

(2025eko ekainaren 19a) Kolonia – Meza Santuan:

Horia eta gorria parasolak herejia dira.

Gotzainak Korpus Kristiko Mezan esan zuen: Jesus Kristok da Gorputza eta Odola! Jainkoa eta gizona da, egiaz, benetan, bizirik, present eta ahalguztiduna, Jainko Hirukoa – Aita, Semea eta Espiritu Santua.

Eskuan jasotako komunioa – mesedez, aitortu hau!

(2025eko ekainaren 19a – 14:10) Jaunaren Otoitza osatuta dago.

Jaunaren Otoitza osatuta dago gaur, eta paradisua – zerua – osoa gurekin otoitz eginez pozten da.

Salbatzailearen Eskolan, hogeita hamar (30) urtez baino gehiagotan, hobeto otoitz egiten ikasi dugu. Meza aurretik eta ondoren otoitz egin behar dugu, eta egun osoan zehar zenbat eta gehiago otoitz egin, orduan eta arima gehiago salbatuko dira!

Salbatzaileak esan zuen: 'Nire nahia da otoitz hau esatea!'

Eskatzen dizugu Julijana eta Bernhard gurekin batera zure otoitzetan sartzea; eskerrak ematen dizkizugu – Jainko Santuak sar zaitezala.

Triunitate Santua, Jainko bakarra,

† Aita, Semea eta Espiritu Santua.

www.gnadenvolle-gebete.de

[www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-](http://www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de)

[wunder.dewww.vater-unser.net](http://www.vater-unser.net)

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

Gorazarre egiten diogu Andre Mariari,
Birjina Santua, eta bere jaiotza ospatzen
dugu

2025eko
irailaren 9a

Santua den Trinitatearen izenean, † Aita, Semea eta Espiritu Santua.
Amen.

Jainkoaren Ama Santua, Bakearen Erregina Maria,
maite zaitugu eta goraipatzen zaitugu,
Zuri zor diogu Gure Kontzepzio Garbia, Jainkoaren
Ama, jatorrizko bekatutik libratuta sortua,
Paradisoko Jainkoaren maitasunarekin maite gaituena eta gure baitan lan
egiten duena.

Mesedez, Elizaren Ama Santua, zabaldu zure besoak
eta inguratu gaitzazu zure aingeru santuekin.

Gidatu gaitzazu eta adiskidetu gaitzazu zure Semearekin, gure Errege eta
Salbatzailearekin, Espiritu Santuko argian bizitzeko.

Ama Santua, bitartekatu gure alde apaltasunerako,
adeitasunerako, leialtasunerako eta otoitzan
iraunkortasunerako,
guztion bihotzetan bakea eta maitasuna nagusi izan daitezen.

Eskerrak ematen dizkizugu, indartsu Santa Birjina, bekatarien babeslekua
zara,

Kristauen laguntza, grazien bitartekari handia.

Zure jaiotzarekin, bizitza hobea hasten da guretzat, zure argia, babesa eta
segurtasuna zure presentzian.

Zure Semeak, gure Jainko Santuak, beti izan gaitzala zure alboan,
bedeinkatuz, salbatuz eta bekatutik babestuz.

Betiko, Ahaltzu, Santu Triunitateko Jainkoa, Aita, Semea eta Espiritu Santua,
goraipatzen, eskerrak ematen eta goratzen zaitugu, orain eta betiko.

Amen.